În grațiile ei

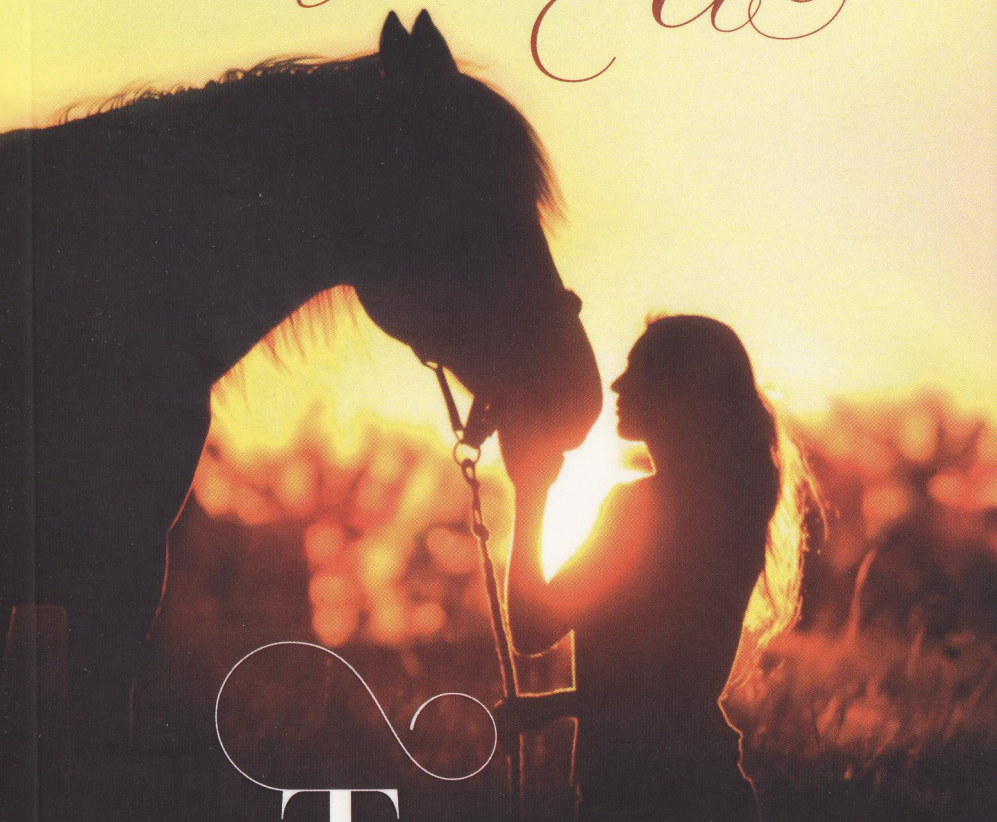

Tamera Alexander

Aprecieri pentru Tamera Alexander

„Tamera Alexander este una dintre autoarele mele preferate, prin urmare am așteptări mari de la romanele ei. *În grațiile ei* este un roman captivant de la prima până la ultima pagină! Găsești în narațiunea aceasta tot ce ceri de la o carte bună: personaje bine conturate, intrigă fascinantă, o frumoasă poveste de dragoste încărcată de tensiune, precum și multe alte aspecte atrăgătoare!"

Cindy Woodsmall, romancieră de renume în topurile *New York Times* și *CBA*.

„Poveștile despre căsătoriile din interes sunt preferatele mele, iar *În grațiile ei* de Tamera Alexander nu face excepție. Provocările și dinamica relației improbabile dintre o doamnă din Sud și un irlandez arătos mustesc de tensiune și pasiune. Intriga este la fel de magnifică precum caii pursânge cu care aleargă eroina. O poveste impresionantă despre depășirea obstacolelor și a discriminării rasiale care au urmat după Războiul Civil care te ține cu sufletul la gură până la ultimul cuvânt."

Jody Hedlund, autoarea cărții bine vândute, *Love Unexpected*

„*În grațiile ei* este nu numai o poveste frumoasă de dragoste, ci și o poveste despre credința care luminează în cele mai întunecate circumstanțe. De la început, am fost cucerită de Cullen și Maggie și am tânjit după momentul în care își dau inima unul celuilalt. Adăugând la toate acestea un pursânge superb pe nume Burbon Belle, acest roman a galopat rapid pe lista cărților mele preferate."

Robin Lee Hatcher, autoarea cărților *Love Without End* și *Whenever You Come Around*

„Tamera Alexander a reușit iarăși să mă surprindă! *În grațiile ei* este un roman fermecător, care mi-a cucerit inima. Povestea lui Maggie și a lui Cullen surprinde drama și tragedia perioadei de după Războiul Civil, dar și mai important, surprinde omenia

celor care au supraviețuit unei perioade întunecate în istoria națiunii americane și care și-au reclădit viețile cu bucurie, ancorați în credință."

Deborah Raney, autoare a cărții *The Face of the Earth* și a seriei *The Chicory Inn*

„Tamera Alexander ne oferă un roman frumos urzit despre dragoste, credință și răscumpărare. Înțesat cu detalii istorice și personaje convingătoare, atât reale, cât și imaginare, *În grațiile ei* sigur va intra în grațiile fanilor doamnei Alexander și va câștiga alții noi."

Dorothy Love, autoare a cărții *The Bracelet*

„Tamera Alexander a reușit din nou. Imaginația și condeiul ei înzestrat, împletite cu fapte istorice îl poartă pe cititor într-o călătorie superbă. *În grațiile ei* este o poveste care îți provoacă nu doar inima, ci și rațiunea."

Jenny Lamb, directoare de interpretare și educație pentru muzeul *Belle Meade Plantation*

În grațiile ei

Seria *Plantația Belle Meade* * 2

În grațiile ei

Traducere de Narcisa Țiulete

TAMERA ALEXANDER

CASACĂRȚII
Oradea, 2018

Copyright © 2015 Tamera Alexander
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *To Win Her Favor*, la Thomas Nelson, Nashville, Tennessee, SUA.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

În grațiile ei
de Tamera Alexander
Copyright © 2017 Casa Cărții
OP 2, CP 30,
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALEXANDER, TAMERA
În grațiile ei / Tamera Alexander ; trad. de Narcisa Țiulete. - Oradea : Casa Cărții, 2017
ISBN 978-606-732-087-9
I. Țiulete, Narcisa (trad.)
821.111

Traducerea: Narcisa Țiulete
Editarea: Lavinia Filipaș
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Marius Bonce

Pentru Polly Chandler Alexander
Sunt foarte recunoscătoare că viața noastră împreună în veșnicie a început de aici.

„Căci Tu eşti un adăpost pentru mine,
un turn tare împotriva vrăjmaşului."
Psalmul 61:3

Prefață

În secolul al XIX-lea, Tennessee a dominat industria curselor de cai pur sânge din Statele Unite, Plantația Belle Meade din Nashville fiind cea mai importantă fermă de cai din țară. Numele Secretariat vă sună familiar? Dar Sunday Silence sau Seattle Slew? Acești campioni pur sânge și mulți asemenea lor își au sorgintea pe această proprietate, locul de desfășurare a romanelor mele inspirate de Plantația Belle Meade.

De cum am intrat pentru prima oară în incinta Belle Meade și am aflat despre familia Harding, „unchiul" Bob Green și alții care au trăit și au muncit la Belle Meade în secolul al XIX-lea, am știut că vreau să scriu narațiuni din care să facă parte atât ei, cât și minunata proprietate și această perioadă crucială din istoria națiunii americane.

Deși personajele acestui roman sunt oameni care au trăit cu adevărat pe vremea aceea și evenimentele istorice descrise sunt reale, personalitățile și acțiunile lor debordante, așa cum sunt redate în roman, sunt produsul imaginației mele.

Vă mulțumesc pentru timpul acordat cărții mele. Este o investiție serioasă pe care o prețuiesc și nu o tratez niciodată ușor.

Binecuvântări din Belle Meade,
Tamera

Capitolul 1

Nashville, Tennessee
4 mai 1869

— Uşor, fetiţo, îi şopti Maggie uitându-se în jos la hăţurile de piele întinse perfect. Zumzetul spectatorilor din vale se înteţea în adierea răcoroasă a dimineţii, iar ea se aplecă să îşi bată uşor pur sângele pe gât.

— Stai, încercă ea să o convingă în ciuda emoţiei ce plutea în aer. Începem curând... Dar, chiar în timp ce rostea cuvintele, propria-i inimă începu să-i bată nebuneşte.

Burbon Belle bătea praful cu copita, iar Maggie simţea cum iapa abia se mai putea abţine ...

Se auzi focul de armă. Caii din circuit ţâşniră din locurile marcate, la fel ca Burbon Belle, iar euforia puse stăpânire pe întreaga fiinţă a lui Maggie.

Belle galopa ca o săgeată, iar Maggie îşi apropie capul de al ei, îmbiind astfel iapa să cedeze fiecărui instinct dictat de muşchii săi superbi de cal de curse. *Să gonească.*

Copitele lui Belle mâncau pământul neted ce se întindea înainte, iar Maggie îşi închipuia că asta simţise şi Willie când alergase cu Belle pe aceeaşi pistă. Numai că băiatul era pe jumătate cât Maggie şi zbura cu Belle ca gândul şi ca vântul, aşa cum se aştepta să se întâmple şi la cursa care urma din nou săptămâna aceasta.

O cursă de doi kilometri, nici două minute. Dar bubuitura din inima lui Maggie o anunță că ajunseseră la binecunoscuta curbă a cursei, în timp ce iapa devora în galop distanța din fața lor.

Aruncându-se cu trupul înainte, așa cum îl învățase și pe Willie, Maggie simțea vântul plesnindu-i agrafele din păr și prețuia fiecare secundă din libertatea pe care numai o astfel de cursă o oferea. Și, chiar dacă știa că pacea aceasta era doar temporară, o savura din plin.

Belle năvălea ca un potop pe pista dinainte, iar Maggie o zorea spre linia de sosire ce se putea deja vedea clar. În clipa aceea, un ropot de ovații țâșni din mulțime, iar Maggie văzu pursângele trecând ca fulgerul linia de sosire de sub ele. Belle trăgea puternic în continuare reducându-și viteza doar când Maggie strânse ușor din hățuri.

Fără suflare, Maggie opri, lăsând dulceața înțepătoare a ierbii de pe câmp să îi umple plămânii. Se aplecă s-o mângâie pe Belle pe cap.

— Foarte bine, fetițo. Maggie trase din nou în piept o binemeritată gură de aer. Din cauza mea nu ai putut să gonești cu viteza fulgerului.

Belle necheza de parc-ar fi fost de-acord, iar Maggie zâmbi.

Câștigurile din cursa care urma (*dacă* Willie și Belle ar fi câștigat, ceea ce avea să se întâmple, Maggie era convinsă) nu erau nici pe departe de-ajuns să acopere taxele pe care le datorau pentru Linden Downs, dar spera să fie suficiente ca să îl potolească pe funcționarul de la Biroul de Impozite și Împroprietăriri. Din nou.

Belle câștigase ultimele cinci curse. Luând în calcul câte erau programate pe pista Burns Island ar fi trebuit să constituie o sursă de venit destul de bunicică pentru următoarele câteva luni. Dar Maggie pusese ochii, dacă Linden Downs supraviețuia până atunci, pe cursa inaugurală Peyton Stakes care urma în toamnă, cea mai mare din țară, cu cel mai mare câștig din istorie. Cursa urma să se desfășoare aici, în Nashville, la Burns Island.

Iar Burbon Belle, iapa de trei ani pe care o crescuse de când era un mânz, o va câștiga și pe aceea, eliminând orice competiție neprevăzută. Timpii obținuți de ea în cursă stăteau mărturie.

Atunci de ce păreau cele câteva luni până atunci un obstacol de nedepășit? Nu suporta gândul că, după ce rezistaseră atât de mult, ea și tatăl ei ar putea pierde singurul cămin pe care îl cunoscuseră vreodată.

Maggie descălecă, fericită că își poate întinde picioarele și o lăsă pe Belle să se liniștească înainte să pornească spre casă. Însă, odată cu trecerea timpului și a magiei cursei, realitatea situației în care se găseau își ivi colții.

Cum se ajunsese aici? Un sfârșit atât de dur pentru un lucru pe care îl ținuse în frâu cu atâta strădanie. Dar refuza să se lase pradă disperării. Nu cât încă mai respira ...

Și când avea un jocheu gata să ia cursa în piept în câteva zile.

Reușita era a ei. Și cu Belle și cu Linden Downs. Nu avea de ales. Tatăl ei îi fusese adăpost și turn de scăpare atâta amar de vreme; venise vremea să îi întoarcă favoarea.

Maggie își recuperă traista și pușca pe care le lăsase deoparte mai devreme. Vârî traista în buzunarul de la șa și pușca în teaca legată strâns de ea. Cursă și vânătoare în aceeași zi. Îi veni în minte cuvântul *binecuvântată*, deși parcă nu se potrivea celor două ocupații.

Se căță̆ră la loc în șa și o înghionti ușor pe Belle spre casă, însă înțelese rapid că Belle nu avea de gând să meargă la trap și cu atât mai puțin la pas. Pursângele voia să facă ce știa cel mai bine.

Iar Maggie o lăsă cu bucurie.

Îngenunchind pe mal, Cullen McGrath se holba la apele tulburi ale râului din ținutul Cumberland, dar nu vedea decât umbrele din adâncul care îi înghițise întreaga lume. Nefiind genul de om nesigur pe deciziile luate, îndoiala îl rosese de mult mai multe ori decât era dornic să recunoască, de când pusese piciorul pe pământul acestei țări, cu un an în urmă.

Regretul se dovedise un tovarăş la fel de dur. Dar, de un lucru era sigur...

— Îmi voi ţine promisiunea, şopti el în aerul umed al dimineţii, cu orice preţ. Oare jurămintele rostite cu voce tare pe tărâmul pământesc erau auzite în celălalt? Aşa spera. Cel puţin în clipa asta. Bunicul său, care îi vorbise adesea despre astfel de lucruri, aşa îi dăduse asigurări.

„Da, Cullen, băiete. Numa' nebunii cred că viaţa asta e tot. Lumea care vine după asta e mult mai aleasă. Taina vieţuirii bune de aicea e s-o trăieşti în lumina ăleilalte. Nu uita că eşti..."

— Hei! Tu de colo. Calu' tău e gata.

Cullen se strâmbă la frâul pus brusc amintirilor, graiul bunicului îi stăruia încă în minte ca ceaţa deasupra bărăganului. Când era puşti, oamenii îi spuneau că vorbeşte la fel ca bătrânul, dar nu preţuise comparaţia decât în ultimii ani.

Se ridică semeţ şi, întorcându-se, zări mişcare în câmpul de dincolo de râu. Un cal şi călăreţul lui treceau ca vântul. Ce zic ca vântul, mai mult ca gândul. Dar chiar era...

Miji ochii. Ba nu...

Şi totuşi, fusta care flutura în urma fetei (sau era femeie, greu de spus de la distanţa asta) îl lămurise. Călărea cu o libertate şi o pasiune care îi amintea nostalgic de altă viaţă. Dar călărea bărbăteşte, cu câte un picior de fiecare parte a calului. Simţi cum un zâmbet îi mijeşte pe chip. Nu mai văzuse aşa viteză şi graţie în galopul unui cal de când Bonnie Scotland brăzdase vântul în...

— Hei! Mă auzi, băiete?

„Băiete?" Zburlindu-se, Cullen întoarse privirea şi ţinti o namilă de om care aştepta cu frâiele în mână.

Nu era fierarul, proprietarul grajdului care îi acceptase oferta mai devreme, cu destulă reticenţă, dacă judeca reţinerea fierarului de a-i strânge mâna ca însemnând ceva. Dar Cullen şi-l amintea şi pe el. Era mai mic cu câţiva ani şi înfumurat, după privire. Venise la scurtă vreme după ce fierarul căzuse la învoială şi aşteptase tăcut, urmărind cu privirea de pe margine.

Cullen se apropie de el simțind tensiunea crescândă a individului dinaintea sa. Pe vremuri, i-ar fi tras un pumn în cap doar pentru că se uita la el pieziș, cu atât mai mult pentru un astfel de dispreț. Dar Cullen se îndoia că o lovitură directă l-ar fi pus la pământ pe matahala de om.

Pentru că avea statura și forța pe măsura opozantului, un croșeu reușit ar fi trebuit să-l fi clintit măcar. Și, luând în calcul mânia care clocotise în el în ultimele luni, s-ar fi răcorit de i-ar fi zvârlit scăfârlia nesăbuitului. Cu tot cu rânjetul lui încrezut.

Dar avea nevoie de lucrul după care venise azi aici, deci în loc să se lase pradă vechilor instincte, îl pironi pe om cu ochii. Scoase din buzunar un teanc de bancnote și le numără, cu niște maniere de care se cam dezbărase în lunile de lucru la docurile din portul Brooklyn.

Îi întinse banii.

Omul dădu din cap nemulțumit.

— Calu' face două sute de dolari.

Cullen se uită la el mânios.

— Iar eu îți dau o sută cincizeci, cum m-am înțeles cu fierarul acum o oră.

Privirea omului se întunecă.

— Dixon s-a răzgândit. Bănuiesc că s-a hotărât că nu vrea să-și vândă calu' doar cu-atât. Cel puțin, nu ție.

Cu coada ochiului Cullen îl văzu pe fierar uitându-se de după ușă și își dădu imediat seama că așa stăteau lucrurile.

Era în Nashville doar de două zile, dar deja se confrunta cu primirea deloc entuziasmată a celor mai mulți locuitori din Sud față de oamenii din patria lui. Și, dacă, printr-un miracol, nu ar fi avut parte de asta, nenumăratele plăcuțe SE CAUTĂ AJUTOR, EXCLUS IRLANDEZI, care atârnau deasupra oricărui magazin pricăjit pe care el îl văzuse până acum, spuneau tot ce era de spus.

Se pare că poveștile cu ospitalitatea despre care i se spusese în Irlanda nu erau întocmai corecte. Dar aici era Lumea Nouă și

liberă. Avea tot dreptul să fie aici. Şi ajunsese prea departe ca să mai dea înapoi.

Cullen se uită la banii pe care îi ţinea în mână, apoi la om.

— Dacă aşa stau lucrurile, ar fi mai bine să îi spui lui Dixon că a pierdut vânzarea.

— Nici că-i pasă lui de vânzare!

Cullen se prefăcu surprins.

— Părea că îi pasă când am bătut palma amândoi.

Sforţându-se, îşi mută privirea de la splendidul animal pe care se străduise să îl găsească prin fermele de cai din Nashville. Un superb specimen din rasa Percheron. Deosebit de orice văzuse până acum. Un armăsar negru, înalt de nouăsprezece laturi de palmă şi cu o ascuţime în privire care trăda o minte ageră şi o forţă suficient de mare ca să susţină un vis. Sau aşa spera Cullen.

— Sau poate, continuă Cullen, dorind să încerce marea cu degetul, o strângere de mână nu înseamnă nimic pentru voi, domnii din Sud.

— O, ba înseamnă. Da' nu ne place să fim păcăliţi.

— Păcăliţi? se miră Cullen râzând tare. Ce cuvânt măreţ ca să-l fluturi în vânt, prietene. Mai cu samă că tu o dai la-ntors aici.

— Io nu-s prietenu' tău. Şi noi n-avem nicio înţelegere. Nu cu tine. Nu cu ăi de teapa ta.

Cullen se zbârli din nou.

— Şi de care teapă vorbeşti?

Un rânjet îi apăru nesăbuitului în colţul gurii.

— După mine, eşti cam ca tuciurii. Numa' că mai alb. Cu ochii după furat şi păcălit ca s-apuce tot ce se poate. Da' las' că-i învăţăm noi minte. Ca pe tine.

— Ca tuciurii, zici?

Cullen scoase un oftat şi vârî banii la loc sigur în buzunar.

— Deci, după ce că eşti ca orbul căruia degeaba îi spui că s-a făcut lumină, mai eşti şi prost de dai în gropi? Sau crezi că poţi să deosebeşti omul după culoarea şezutului?

Cullen reuşi să se ferească de prima lovitură a insului şi de săritura într-o parte, speriată, a pursângelui agitat. Dar cea de-a

doua lovitură îl nimeri direct în burtă, lăsându-l fără suflare. Pumnul îi aminti de lovitura fratelui său mai mare, numai că a lui Ethan era de două ori mai strașnică.

Clătinându-se, dar încă pe picioare, Cullen îi băgă un pumn drept în gură, zdruncinându-l pe individ (Ethan ar fi fost mândru) cu sângele șiroi pe barbă-n jos. Insul clipi din ochi ameţit nu numai din cauza loviturii, ci şi din cauza celui de la care şi-o luase.

Pe stradă, trecătorii îşi potoliseră graba ca să caşte gura, printre ei şi copii. O fătucă se zgâia şocată, iar Cullen, cu pumnul încă în vânt, simţi deodată că e dezgustat de încăierare. Pricepuse că era momentul oportun să-i pună capăt şi poate să le dea o lecţie dură acestor capete pătrate cu paie în loc de creier.

Un croşeu de dreapta, nestingherit şi fulgerător, aşa cum îl învăţase Ethan şi matahala căzu bufnind la pământ.

Cullen îl urmări pe fierar furişându-se în penumbre.

— Nu am chef de sfadă, Dixon, îi strigă Cullen, relaxându-şi mâna, dar vreau neapărat calul. Pe suma cu care am bătut palma. Cuvântul dat rămâne dat. Dacă nici cuvânt nu mai ai, zise mai mult ca pentru sine, nu mai ai nimic.

Trase adânc aer în piept, iar împunsătura din coastă îl anunţa că a doua zi dimineaţa va resimţi o durere urâtă. Se mai uită încă o dată înspre grajd.

— Deci, ieşi sau vin eu la tine?

Fierarul, un bolovan îndesat de om, ieşi în goană mai mare decât te-ai fi aşteptat de la un bondoc ca el.

— N-a fost ideea mea, McGrath. T-tu... Bâlbâindu-se, îi aruncă o privire prietenului său care stătea încă lungit pe jos. Tre' să ştii.

— Tot ce ştiu este că am bătut palma. Cullen smulse iar banii din buzunar. Or asta înseamnă că ne-am înţeles, cum scrie la carte. Ce spui?

Dixon stătea la îndoială. Privirea îi zbura în toate părţile, ba la prietenul lui, ba în josul şi în susul străzii. În cele din urmă, înşfăcă banii şi îi vârî în buzunarul murdar al şorţului.

— Calu' e al tău. Da' să nu te mai prind pe-aci. Şi privirea fierarului căuta dincolo de Cullen. Nu-ţi mai vând nimic.

Cullen întoarse privirea peste umăr să vadă ce îi captase omului interesul, dar nu zări nimic. Chiar şi spectatorii pasivi se risipiră de pe drum.

— Şi la ce nu mi-ai vinde, Dixon? Banii mei sunt la fel de buni ca ai oricăruia.

— Nu banii e problema.

— Atunci, de ce nu vei...

— Fin'că atunci când cumperi un aşa cal... Fierarul arătă spre cal, frustrarea întrecându-i şovăiala din glas. Înseamnă că vrei să rămâi aici, să-ţi cumperi pământ, să-ţi faci fermă.

— Şi? dădu Cullen din umeri. Ce-i cu asta? E treaba mea şi numai a mea.

Umflându-se în pene, Dixon ridică ochii până la înălţimea lui.

— Aci te-nşeli, irlandezule. Acu' eşti în Sud, băiete. N-are ce căta treaba ta la noi. Nu la mine, mai ales a celor de teapa ta. Acu' ia calu' şi du-te pân' nu mă răzgândesc. Şi dacă te întreabă cineva... Dixon se dădu înspre prietenul lui care în sfârşit îşi venea în fire... n-ai cumpărat calu' de la mine.

Avertismentul omului îi pică greu lui Cullen, dar mai greu îi pică perspectiva lugubră a afacerilor viitoare în acest oraş. Însă, fiindcă învăţase importanţa sincronizării, fie într-o confruntare fizică, fie în altele, Cullen făcu întocmai cum îi ceruse omul, luă armăsarul de hăţuri şi porni cu el în jos pe drum. Nevoit să îl înduplece puţin, Cullen adăugă rapid *încăpăţânarea* la calităţile admirabile ale animalului.

Se îndreptă spre un magazin de şei pe lângă care trecuse mai devreme. Spera doar ca proprietarul aceluia să fie mai deschis la minte decât alţii.

Spera acelaşi lucru pentru măcar unul dintre proprietarii de pământ din acest oraş. Deşi, până acum, nu avusese nicio astfel de experienţă. Fără excepţie, toate fermele la care fusese ieri să întrebe despre pământul pe care-l aveau scos la vânzare îi

dăduseră același răspuns: irlandezii nu vor primi informații. Dar el le ceruse oricum. Determinarea nu-i dădea de ales.

Hotărât sau nu, tot cu mâinile goale era, de două ori fiind amenințat chiar cu pușca pentru încălcarea proprietății. Oftă de frustrare.

În buzunarele lui se aflau aceeași bani ca ai lor, dar se pare că nu erau destul de buni. Cel puțin, nu avea nevoie de împrumut. Nicio bancă nu ar fi împrumutat celor de „teapa lui", cum zicea Dixon. Dar nu conta. Cullen avea destule fonduri să cumpere o proprietate mai mică pe care o văzuse în ziar, numai să-i vândă.

Câteva urmau să fie scoase la licitație în două săptămâni, dar vizita pe care o făcuse la judecătorie ieri îi dăduse răspunsul rapid dacă licitarea lui ar fi fost sau nu acceptată. Nu, trebuia să găsească pe cineva dispus să-i vândă pe loc. Ceea ce, în acest moment, părea aproape imposibil.

Dar, poate va convinge unul dintre proprietarii care urmau să intre în licitație, dacă era suficient de disperat, să primească mai puțin decât prețul de ofertă.

Cullen încetini pașii și-și îndreptă atenția spre zgomotul de ovații din depărtare și spre un alt sunet pe care nu l-ar fi putut confunda niciodată, nici într-o mie de vieți...

Tropăitul ritmic de copite.

De parcă l-ar fi îndrumat o mână nevăzută, privirea sa urmărea cărarea până la câmpul îndepărtat din capătul ei. Văzând afișul înalt de peste șase metri întins la intrare, simți amintirile răscolindu-i măruntaiele și se opri în drumul scăldat de soare. CURSA BURNS ISLAND, scria pe afiș, și un titlu mai micuț dedesubt, ORGANIZAȚIA CAILOR PURSÂNGE DIN NASHVILLE.

Doar lectura cuvintelor îl îndemna să se întoarcă și să fugă cât încă mai putea, în timp ce familiaritatea îl trăgea de mânecă și îl ispitea să muște momeala și să se apropie. Dar știa el mai bine. Și apoi, deja alesese să fugă. De aceea părăsise Anglia și venise în America. Să o ia de la capăt.

Îl străfulgeră o întrebare care nu era nici nouă, nici prietenoasă, dar căreia tot își dorea să-i afle răspunsul. Era ceea ce se

întâmplase în călătoria peste Atlantic pedeapsa lui pentru ceea ce făcuse sau nu făcuse în Londra? Se răzbuna Atotputernicul pe el?

În acest caz, Dumnezeu era mai crud decât își imaginase. Nu văzuse oare cerul că nu avusese de ales?

Strânsoarea lui Cullen slăbi hățurile. Dacă ar fi spus adevărul, nu ar fi contat oricum. Oamenii deja își făcuseră o părere. Ca cei de aici, de cum deschise gura.

Nu se rușinase niciodată de originile lui, nici acasă, nici aici. Dar îi *era* rușine că crezuse atâția ani în bunătatea lui Dumnezeu, Tatăl, despre care-i vorbise bunicul de atâtea ori. Se părea că Dumnezeu Tatăl semăna mai mult cu tatăl lui decât cu ființa dreaptă și binevoitoare pe care bunicul Ian o urma cu atâta devotament și afecțiune.

Din josul străzii, ovațiile se prefăcuseră în urlete, iar Cullen simțea în străfunduri o sete ce îl implora să fie potolită. Dar acea părticică din viața lui murise demult. Așa cum se duseseră scumpa lui Moira și micuța lor, Katie...

Simți un nod în gât.

Dacă ar fi putut atunci să își dea viața în locul lor, nu ar fi stat pe gânduri. Înghiți cu efort. Dar Dumnezeu nu îi ascultase rugămințile. Nici în primele ceasuri ale acelei dimineți, nici în ceasurile întunecate și pustii din seara aceea când viața prețioasă pe care o ținuse în brațe ajunsese în eternitate ca să își mângâie *mămica*. Cu inima sfâșiată și goală, Cullen ceruse ajutorul cerului. Dar Dumnezeu fusese surd la ruga lui.

Nu mai fusese la slujbă de-o viață. În prima noapte petrecută în Brooklyn, dăduse de o biserică, auzise rugăciuni binecunoscute și se aventurase să intre, deși ceva înăuntru îi spunea deja că nu avea sens. Stătea în bancă și se uita în sus la forma neclară a lui Cristos crucificat rugându-L – ba nu, implorându-L – pe Dumnezeu să îi spună *de ce*. Să îi spună încotro s-o ia și ce să facă.

Dar nu primise niciun răspuns din partea susurului blând. Nicio șoaptă, nici măcar un murmur nu avusese pentru el. Deci plecase, jurând că n-avea să mai calce pe acolo. Voia

Atotputernicul să păstreze tăcerea? Lui îi convenea. Îi va întoarce favorul.

Pursângele se smuci lângă el, bătând pământul cu copita.

— Ușor, băiete, îi șopti Cullen, frecându-l încet pe cap. Dacă avea vreo speranță pentru un viitor în acest oraș sau în oricare altul, numai de el depindea, dar trecutul lui trebuia să rămână îngropat.

Dar era oare oceanul suficient de mare să ascundă greutatea păcatelor sale? Mai ales că unul dintre bărbații căruia îi greșise Ethan era american. Lui Cullen îi spuseseră că scandalul apăruse și în ziarele de aici. Normal, dacă luai în calcul calul care fusese implicat și prețul plătit de american. Cullen oftă, umplându-și plămânii cu aer proaspăt.

Cu siguranță demonii din trecut și cei care încă îl mai bântuiau pe Ethan, oriunde ar fi fost fratele lui, obosiseră și se lăsaseră păgubași. Dacă nu, Cullen știa că, dacă îi luau urma, îl mâncau de viu, sfărâmându-i orice os până nu mai rămânea din el decât praf.

Hotărât să fugă în continuare, o luase în direcția opusă, pe drumul care ducea la prăvălia de șei. Era departe de tot de conducerea Organizației Cailor Pursânge din Londra, și așa avea să rămână. Pe lângă asta, era hotărât să evite cât de mult putea caii pursânge și cursa aceea.

Și știa și cum. Ascuns în periferia unui oraș, într-o fermă mică. La capătul lumii. Singur. Asta își dorea. Poate atunci avea să găsească pacea pe care o căuta.

Odată intrat în magazinul de șei, își făcu alegerea, o șa din piele fină, dar simplă, față de cele ornate frumos, dar nu atât de bine lucrate. Puse ochii pe o șa frumoasă, știind pe care ar fi ales-o Ethan, dacă ar fi fost acolo.

Gata să plătească, se apropie de tejghea, dând din cap către tânăra femeie care îl urmărea cu atenție.

— Bună ziua, domnule, zise ea încet, zâmbindu-i, cu o sclipire în ochi. Aveți nevoie de ajutor și pentru altceva?

Verificând ce luase, Cullen îi ignoră invitația din tonul vocii și dădu din cap negativ.

— Cred că am tot ce îmi trebuie, duduie. Dar îți mulțumesc frumos.

Sclipirea din ochii femeii dispăru ca suflul unei lumânări. Se uita la el de parcă pe umerii lui mai crescuse un cap care nu îi mai părea deloc atrăgător.

În timp ce ea îi calcula nota de plată, tăcută și cu stoicism, Cullen se gândea la noaptea în care fusese cu Ethan într-un bar englezesc când o fătucă reacționase exact la fel.

„Cullen, nefericitule." Ethan își ridicase halba râzând. „Dacă ai semăna și tu cu tata, ca mine, și ai avea semnul irlandez moț în cap ca să îl vadă toată lumea, nu s-ar mai întâmpla așa ceva. Așa cum ești acum", Ethan scosese un râgâit puternic, „să-i mulțumești mamei, Dumnezeu s-o odihnească, pentru ochii ăia verzi și cârlionții oacheși din cap care atrag femeile... cel puțin până deschizi gura!" Barul se umpluse mai rău de râs.

Cullen zâmbi amintirii. Însă, se pare că femeile sudiste aveau aceeași părere despre irlandezi ca englezoaicele. De-a lungul anilor, Ethan îl tot tachinase fără milă că nu arată a irlandez. În afară de asta, el și Ethan semănau ca doi gemeni. Ba nu, Ethan era mai bine clădit, dar la înfățișare erau frați din cap până-n picioare.

În jumătate de oră, calul lui Cullen era aproape gata înșeuat, când mai degrabă simți decât auzi că cineva e în spatele lui. Și știa cine este. Dorindu-și acum să fi terminat bătaia cât încă avusese avantaj, Cullen se întoarse pregătit.

Dar persoana peste care dădu nu era cine se așteptase el.

Capitolul 2

Omul, un fudul după ţinută, se uita fix la armăsar.

— Ce animal frumos ai! Dar n-ai vrea mai degrabă un pursânge de-ai noştri, din Tennessee în locul... acestei bestii uriaşe?

Cullen îi admira costumul frumos lucrat şi pălăria scumpă de pe cap. Iar cizmele, atât de lucioase şi lucrate în detaliu, încât parcă mergeau mai bine la o doamnă decât la un bărbat. Zâmbetul insului era şmecher precum negricioasele-i plete perfect pieptănate pe spate. Două secunde îi luă lui Cullen să-şi facă o primă impresie. Odată formate, primele sale opinii erau de neclintit.

Se strădui să aprobe politicos din cap, apoi se întoarse să lege strâns cureluşele scării de la şa. Mai avea de vizitat trei ferme în după-masa aceea, prin urmare trebuia să pornească la drum.

— S-ar putea să nu ştii, fiind mai nou în zonă, continuă omul, în timp ce Cullen tăcea. Spre deosebire de alte oraşe, Nashville nu şi-a pierdut toţi caii de rasă în război. În caz că eşti interesat... mai sunt şi alţii din care să alegi.

Străinul mângâie cu subînţeles armăsarul pe o parte. Calul, în schimb, îşi strânse muşchii. Cullen se îndreptă de spate şi se întoarse încă o dată spre cel ce-i vorbea. Omul făcea pe prostul sau chiar era prost? În orice caz, o singură lovitură cu copita a acestei bestii şi îl lăsa lat.

Dar parcă nu aducea a prost. Nu cu ascuţimea şi izul de cruzime din ochii lui. Înfumurat? Da. Insistent? Fără îndoială. Dar prost? Ne, nici pomeneală, cum ar fi zis bunicul lui.

Cullen era faţă în faţă cu acest ins, măsurându-se unul pe celălalt cu privirea.

— Mulţumesc pentru interesul acordat treburilor mele, zise el liniştit. Dar am cumpărat exact ce cal îmi trebuie.

Omul afişă un zâmbet larg. Cum reuşeau oare sudiştii ăştia? Zâmbeau atât de frumos, când de fapt sentimentele, atât de evidente pentru toată lumea, erau exact pe dos.

— Şi de unde l-ai cumpărat, mă întreb? Şi eu caut de ceva vreme un astfel de animal.

Cullen ştia când i se arunca momeala. Îşi aminti avertismentul primit de la Dixon la despărţire şi, deşi nu avea niciun devotament pentru fierar, omul îi vânduse până la urmă calul.

— Sunt mai multe ferme în oraş care vând cai Percheron. Sunt convins că nu vei avea probleme să găseşti exact ce ai nevoie.

Omul făcu un pas spre el, mijindu-şi ochii.

— Apropo de nevoi, sunt curios. Cu ce scop ai cumpărat acest animal? Sigur nu vrei să intre în cursa Burns Island. Pentru asta, râsul său puternic nu era deloc convingător, aş plăti bani grei ca să văd.

Patru bărbaţi, care stăteau mai într-o parte, râseră pe sub mustăţi, iar Cullen le întâlni privirea la fiecare în parte, fără să-l piardă din ochi pe cel care îşi odihnea mâna pe arma de la şold. Cullen se întoarse la insul dinaintea lui. La cât de mult nu le plăceau irlandezii, tipii ăştia se străduiau cam mult să intre în vorbă.

Cullen netezi cu o mână gâtul masiv al armăsarului.

— Nu caut viteză, şi nici caii voştri de rasă. Încercă să presare puţin umor. Să nu îmi spuneţi că voi, sudiştii, nu aţi auzit de broasca ţestoasă şi iepurele. Nu cel mai rapid câştigă întotdeauna cursa.

— E o poveste de pe-aici, răspunse omul, cu vocea mai tăioasă. Dar nu m-aştept ca un crescător de cartofi ca tine să ştie. Nu asta sunteţi?

Se terminase cu politeţurile, cruzimea îi emana prin toţi porii.

— Deşi nu prea vă pricepeţi, aş zice, având în vedere blestemul ce v-a lovit.

Cullen auzi râsul care venea de pe margine, dar nu îl băgă în seamă.

— Blestemul? Se întreba dacă omul va prinde momeala. Și cam care ar fi acela?

— Năpasta cu care Atotputernicul v-a lovit țara acum două decade. Pedeapsa poporului vostru pentru că nu L-ați primit când ați avut ocazia.

— A... încuviință Cullen încet, de parcă nu mai auzise de sute de ori această ipoteză. Deci, crezi că Dumnezeu e protestant.

— Ce cred, privirea străinului mustea de venin, este că Dumnezeu nu iubește păgânii. Și nici nu îi plac tuciurii, zise scuipând. Deci, mai bine ai face să te cari mai departe. La est de-aici e o sumedenie de pământ care așteaptă să fie luat în primire. În Carolina, poate, sau la sud, spre Georgia. Puțin îmi pasă mie unde te duci, atâta vreme cât nu zăbovești pe-aici. E clar? Sau trebuie să mă fac mai înțeles de-atât?

Cullen era cu ochii pe el, fără să clipească, într-un fel dorindu-și ca Ethan să fi fost acolo. Cinci la doi ar fi fost chit, cu fratele său alături. De n-ar fi fost arma.

— Înțeleg perfect ce spui.

— Bun, atunci. Omul îl bătu pe umăr de parcă ar fi fost un vechi prieten. Mă bucur că am stat de vorbă, domnule...?

— McGrath este numele meu, zise Cullen, știind că îl va ține minte. Cullen McGrath. Iar dumneata?

Provocarea îi sticlea în ochi.

— Stephen Drake. Un nume pe care îți sugerez să îl ții minte. Și un cuvânt de înțelepciune, McGrath. Cu cât te cari mai repede din oraș, cu atât mai bine. Am tot avut diverse incidente nefericite în ultima vreme și n-aș vrea să cazi victimă vreunui scandal. Crezi ori nu, zise Drake, scuturând din cap, sunt unii care, din nefericire ar vrea să îți facă rău. Și n-am vrea așa ceva, nu?

Un licăr de prietenie, deși înșelător, îi brăzdă expresia omului. Cine îi vedea zicea că sunt cei mai buni prieteni.

Cullen îl petrecu cu privirea, întrebându-se dacă Drake bănuia vreo secundă cât de ineficient fusese micul său discurs. Auzea tachinarea din vocea mamei sale clar în gând. „Dacă vrei să îndupleci un irlandez să facă un lucru, spune-i că nu are voie."

Apucă hăţurile şi sări în şa – o treabă nu tocmai uşoară – mai hotărât ca oricând să cumpere pământ şi să îşi croiască un drum. Nici nu-şi amintea vreo perioadă în care moştenirea sau educaţia religioasă, indiferent cât de mult se îndepărtase de ea, nu îi provocase probleme. După ce familia sa se mutase în Anglia, când el avea cincisprezece ani, i se amintea zilnic că poporul său nu era bine-venit acolo, aşa cum nici în acest oraş nu era. Dar avea un motiv pentru care se afla aici; şi un drept, în aceeaşi măsură.

Smuci de hăţuri şi armăsarul o luă la trap. Dacă era un lucru pe care îl învăţase în cei aproape treizeci de ani pe care îi avea era că, indiferent cât de disperată era situaţia sa, de cele mai multe ori altcineva era cu mult mai rău decât el.

Doar trebuia să îl găsească pe acel cineva.

Unde era Willie?

Maggie aruncă încă o privire prin porţile duble, deschise ale grajdului. Era deja 12:30 şi nici urmă de el. Căzuseră la învoială să lucreze aici, la Linden Downs astăzi, ca tatăl ei să vadă progresele pe care Willie şi Belle le făceau împreună. Băiatul nu întârzia niciodată. Poate că uitase.

Belle necheză înghiontindu-i mâna lui Maggie, iar Maggie se aplecă aproape de ea, amintindu-şi ce auzise fără să vrea la cursa de săptămâna trecută, în ciuda ultimelor reuşite ale lui Belle.

— Să nu îi asculţi, fetiţo, îi şopti. Unii spun că nu poţi. Dar se înşală. Pentru asta te-ai născut, ştiu.

Aşa cum ştia şi de ce se născuse ea. Chiar dacă oamenii spuneau că o femeie nu poate să facă aşa ceva. Sau că *nu ar trebui*. Aşa îi spusese şi mama sa, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, cu un glas tăios de o înţepa şi-acum. Era dureros că mama ei nu era mândră de singura sa fiică.

Zgomotul de paşi din spatele ei îi atrase atenţia.

— M-am gândit să te scap de-un drum, Maggie. Tatăl său cărase un balot de fân, iar Bucket bătea credincios cu lăbuţa lângă el.

Cum se face că salvase ciobănescul alb cu negru de la moarte, hrănindu-l cu biberonul când era un căţeluş ca să se înzdrăvenească,

dar câinele se legase de tatăl ei, nu de ea? Însă, văzându-i împreună, și știind cât de mult îi mângâiase Bucket durerea tatălui ei când o pierduse pe mama sa, Maggie nici nu ar fi vrut să fie altfel.

Tatăl ei duse balotul în hambar și se opri, respirând cu greu. Se sprijini cu mâna de un perete al hambarului. Deși era răcoare, pe frunte îi străluceau stropi de sudoare. Își frecă brațul stâng ai cărui mușchi parcă se plângeau de efort.

Lui Maggie îngrijorarea îi încolți în inimă, mai ales după ce se întâmplase săptămâna trecută.

— Ți-am spus, tăticule. Pot să fac eu asta. Nu mă deranjează.

— Știu, dar nici pe mine nu mă deranjează. Își tamponă fruntea cu o batistă și își feri privirea. Se întinse după furcă. A fost bună cursa de dimineață?

Dându-și seama că o evită, Maggie dădu să îi ia furca, dar el o ținea strâns.

— Sunt bine, Margaret.

Maggie dădu să stăruie; apoi, recunoscând binecunoscuta hotărâre și bunătatea din atitudinea tatălui său, acceptă cu reținere.

— Știu că nu mai pot face ceea ce puteam cândva... Frustrarea, sau poate îngrijorarea îi umbri zâmbetul slab. Dar încă pot să car un balot de fân în locul fiicei mele.

Se uita direct în ochii ei, fără să clipească. Bucket stătea nemișcat la picioarele lui, simțind parcă schimbarea de atitudine.

Tatăl ei fusese întotdeauna un bărbat puternic. De înălțime medie, avea umerii foarte lați, care îl făceau mai impunător. Mică fiind, umerii lui o căraseră pe Maggie – și uau! – ce priveliște avea de acolo, de sus. Lumea era diferită atunci. Mai mare și mai sălbatică parcă.

Știa însă că nimic nu îi va face rău fiindcă tatăl său nu ar fi permis așa ceva. Turnul ei de scăpare. Orice rău ar fi venit ar fi trebuit să treacă de el în primul rând, iar asta n-avea cum.

Cel puțin, nu în mintea ei de copil.

Dar timpul are felul lui de a eroda o astfel de inocență. Crescând, Maggie își dorise de atâtea ori ca lumea să fie mai mult așa cum o văzuse ea de la înălțimea aceea confortabilă.

Își privea tatăl împrăștiind fânul. Puternic ca întotdeauna, era și bun și blând. Cei patru frați ai ei, toți mai mari decât ea, erau la fel ca el, poate un pic mai gălăgioși – Dumnezeu să îi odihnească. Nu trecea zi să nu le ducă dorul.

Deși *putea* să își imagineze lumea fără tatăl ei, nu îi plăcea. El era tot ce mai avea.

— Când dr. Daniels a fost aici să te vadă ieri, tati... Ești sigur că ți-a spus că totul e bine?

— Cum am spus, nimic îngrijorător.

Tatăl ei vârî furca în fân și începu să arunce încărcătură după încărcătură.

— Când mai vine să te vadă, amintește-i te rog să respecte programările. A tot apărut în momente ciudate, iar eu aș vrea să fiu aici când vine să te vadă.

— Tu și Willie lucrați cu Unchiul Bob la Belle Meade. Știu cât de important este timpul acela pentru voi, mai ales că urmează o nouă cursă săptămâna aceasta. Nu am considerat necesar să te deranjez.

— Să mă deranjezi? zise ea pe-un ton glumeț, punându-i mâna pe braț și dându-i de înțeles că vorbea serios. Data viitoare să-l trimiți pe Cletus după mine. Sau pe Onnie. Bine?

O apucă blând de sub bărbie așa cum făcea de când se știa.

— Bine, draga mea. Data viitoare. Se uită dincolo de poarta deschisă. Parcă ziceai că vine Willie.

— Așa e. Dar mă întreb dacă a uitat.

— Mai ai întâlniri stabilite azi?

Maggie își reținu un oftat.

— Da, trei. Și toate cu oameni noi.

— Asta-i bine.

— Da, este, încuviință ea.

— Și totuși, nu-i ceea ce ai vrea să faci.

Nu era o întrebare, iar ea știa. Cu toate acestea, dădu din cap că nu.

— Dar avem nevoie de bani, prin urmare sunt recunoscătoare.

Cum o spuse, cum văzu un regret instalat în ochii lui, dorindu-și să poată lua remarca înapoi.

— Tati, eu...

Ridică ușor o mână.

— Dacă Belle nu câștigă cursa săptămâna aceasta ...

— Ba *va* câștiga. Sunt convinsă.

— Dar dacă nu câștigă... Lăsă capul în jos înainte să îl ridice din nou și să se uite la ea... atunci știi ce trebuie să facem. Nu aveam de ales, Maggie. Stephen Drake a fost cât se poate de clar.

Stephen Drake... de la Impozite și Împroprietăriri.

Maggie crezuse că prietenul din copilărie al fratelui ei mai mare va fi mai înțelegător. Da, domnul Drake le prelungise termenul de două ori, dar nu putea să o mai facă încă o dată, date fiind circumstanțele?

Își amintea când venea pe la ei când era ea mai mică. Stephen era cu doisprezece ani mai mare decât ea, și acum era tot ca atunci: arătos, de succes, și bine văzut de toți cei ce-l cunoșteau. Nu-i de mirare, cu toate afacerile pe care le avea familia Drake în Nashville. Aproape toate femeile nemăritate din oraș alergau după el, mai ales cele bogate. Pe ele le vedeai de obicei la brațul lui în societate.

Nu că Maggie ar fi ieșit la astfel de evenimente. Aceste invitații fuseseră curmate cu trei ani în urmă. Cam pe atunci renunțase la visurile ei copilărești care nu se potriveau cu situația ei financiară precară.

Cei mai mulți băieți tineri, de vârsta ei, plecaseră în război, iar ceilalți își aleseseră fie o văduvă bogată, fie femei mai tinere decât ea, înzestrate mai promițător.

— Dacă se întâmplă ce-i mai rău, continuă tatăl ei, aducând-o cu picioarele pe pământ, dacă Burbon Belle nu câștigă... tot ce avem va intra la licitație peste două săptămâni. Privea peste ea, la Belle. Totul, spuse el încet, mutând privirea dincolo de porțile duble deschise spre casa familiei, o umbră a ceea ce fusese cândva.

— Vom avea nevoie de fiecare bănuț pe care îl putem strânge ca... vocea i se stinse, poticnindu-se... ca să ne găsim un locșor în oraș.

Văzu adunați în ochii lui toți anii de durere și dezamăgire și i se puse un nod în gât.

— Îmi pare rău că s-a ajuns aici, Maggie, spuse el cu o voce spartă. Aș vrea să pot schimba ceva. Am încercat, m-am rugat...

— Ne va fi bine, tati. Să nu îți faci griji. Maggie se sforță să arate un chip încrezător, ca să ascundă într-un fel o minciună, deși ar fi vrut tare mult să creadă că e adevărat ce spune. Belle va câștiga și vom obține o altă amânare. De data aceasta îl voi vizita personal pe domnul Drake.

Așa se simțise oare prietena ei, Savana Darby, când pierduse proprietatea familiei acum câteva luni? Cu tot cu casă și cam tot ce aveau? Iar Savana era singură și mai avea și doi frați mai mici de care să aibă grijă. Maggie îi fusese sprijin când Savana plânsese, crezând că o înțelegea, dar nu o înțelesese.

Până acum.

Atâtea familii de treabă, cândva proprietari, primele familii care se stabiliseră în Nashville în urmă cu aproape o sută de ani, erau acum pe drumuri.

Tatăl ei se aplecă și îl mângâie pe Bucket pe cap.

— Am vorbit deja cu o femeie la o pensiune. Vom sta acolo. Doar temporar, adăugă el, până găsim ceva mai potrivit.

Maggie știa că potrivit însemna de fapt convenabil. Grija care se citea pe fața lui era pentru ea o povară greu de purtat. Nedorind să mai adauge la grija lui, reuși cu greu să încuviințeze din cap. Și totuși, posibilitatea iminentă de a pierde Linden Downs îi frângea inima.

Nu era iubirea pentru domeniul în sine, deși avea o afinitate pentru el, mai ales pentru faleza care dădea la râul ce se vedea în depărtate. Aprecia faptul că un kilometru și jumătate de pământ aparținuse familiei Linden de când se așezaseră primii locuitori în Nashville. Pământ pe care bunicul ei îl cultivase împreună cu singurul lui fiu, iar apoi tatăl ei și fiii lui. Pământ care, cu excepția micii grădini de care încă aveau grijă, se înțelenise în ultimii doi ani.

Cu toate acestea, deși o mustra conștiința, dragostea ei pentru Linden Downs era mai puțin altruistă. Voia să salveze pământul

familiei pentru tatăl ei, evident, fiindcă însemna atât de mult pentru el. Dar, cel mai mult lupta să îl păstreze fiindcă fără Linden Downs, visul *ei* murea.

Așa cum era și șansa ei de a demonstra, dacă nu mamei ei, atunci altora, poate chiar și ei înseși, că o femeie chiar poate să umble călare, să participe la curse, să câștige și să rămână doamnă.

În trecut, încercase să își imagineze că mama ei se uita din cer la ea și îi zâmbea fiicei ei care cutreiera călare câmpiile, sărind peste obstacole și pâraie și orice altceva întâlnea în cale. Dar Maggie acceptase ușor-ușor că visul cu ochii deschiși era doar o încercare nesăbuită de a umple un gol care nu putea fi umplut decât de mândria unei mame. Adică o dorință imposibilă.

Însă, orice-ar fi fost, *trebuia* să păstreze pământul. Nu putea să crească cai pursânge, ca să nu mai pomenim de curse, locuind la pensiune. Trebuia să fie aici, lângă Belle Meade și Unchiul Bob. Iubea pământul fiindcă îi înlesnea să o păstreze pe Burbon Belle.

Și se pare că Burbon Belle avea să fie răspunsul atât pentru păstrarea pământului, cât și a visului său. *Dacă* Belle câștiga Peyton Stakes.

Căută cu privirea spre tatăl ei liniștit, cu ochii închiși și mâna strânsă pe furcă.

— Tati... sigur ești bine?

Clipind, îi răspunse:

— Da... da, sunt bine.

Îi trecu un gând prin minte.

— Dacă nu te simți destul de bine ca să mergi la Burns Island la cursă săptămâna viitoare, atunci poate eu...

— Voi fi acolo. N-aș pierde ocazia. Se uită la ea de parcă ar fi avut ochelarii de citit pe nas. În plus, știi ce cred membrii clubului despre femeile care își bagă nasul în treburile lor.

— Dacă le aduc motive, poate...

— Am spus că voi fi acolo. Ca întotdeauna.

Maggie acceptă din cap, recunoscătoare, însă dorindu-și ca toți membrii Societății de Cai Pursânge din Nashville să fi fost mai deschiși la minte.

În registre, tatăl ei era proprietarul şi antrenorul lui Burbon Belle, el o înscria oficial pe Belle în curse. Bărbaţii de la club nu îl luaseră niciodată la întrebări, iar faptul că nu ştiau adevărul nu o deranja pe Maggie. Nu aşa mult. Dar cei apropiaţi ei ştiau.

Deşi tatăl ei o sprijinea în aspiraţiile pe care le avea, se întreba în adâncul sufletului dacă el ar fi preferat o altă cale pentru viaţa fiicei sale. Dar ea pentru asta era făcută.

Simţise confirmarea încă o dată în dimineaţa aceea, când călărise la marginea oraşului cu Belle.

Tatăl ei se mută la următorul hambar, iar Bucket îl urmă supus. Conştientă de orele care se scurgeau, se uită pe fereastră din nou, supărarea devenind îngrijorare. Unde era Willie?

Băiatului îi plăcea să fie cu Belle la fel de mult cum îi plăcea şi lui Maggie să îl antreneze. Îi venea natural, cum spunea Unchiul Bob de atâtea ori. Zvelt, dar vânos, Willie, care împlinise nouă ani luna trecută, era ca pana călare pe Burbon Belle. Împreună, cal şi călăreţ, fugeau ca glonţul în jurul pistei.

Alţi proprietari de pursânge încercaseră să îl convingă pe Willie să călărească pentru ei, dar băiatul le spusese că nu avea de gând să călărească alt cal decât pe Belle, sau pentru altcineva decât domnişoara Maggie. Aprecia loialitatea lui şi îl răsplătea în consecinţă.

— Am citit ultima scrisoare a doamnei Watson. Maggie întoarse capul înspre tatăl ei.

— Ai lăsat-o pe masă, zise dând din umeri. Am presupus că este...

— Este în regulă, încuviinţă ea din cap. Poţi să le citeşti oricând.

— A scris foarte frumos despre tine, continuă el. S-a ataşat de tine de-a lungul anilor. Maggie zâmbi mai mult decât ar fi vrut.

— Şi eu de ea.

— Sunt mândru de tine că ţii legătura cu ea deşi s-a mutat în Carolina de Sud. Alte fete tinere ai căror drăguţi au murit în război au uitat repede şi şi-au văzut de viaţă. Râse încet. Mi-e greu să cred că aveai doar cincisprezece ani atunci.

— Doamna Watson nu mai avea pe nimeni aici în oraş, şi... Maggie plecă scurt capul... I-am promis lui Richard. Acum

mama lui s-a stabilit alături de sora ei pe plaja din Charleston și e fericită acolo. Lui i-ar fi plăcut.

După o tăcere îndelungă, tatăl ei se întoarse la treaba lui; la fel și ea.

O țesălă pe Belle cu mișcări circulare, blânde, dar ferme, încercând să își aducă aminte detaliile chipului lui Richard așa cum îl văzuse ultima oară, acum aproape cinci ani, cu câteva zile înainte de bătălia de la Franklin. Dar nu își mai amintea decât portretul lui pe care Birdette Watson îl păstra pe șemineu.

Imaginea aceea și chipul pe care îl avea pe când era doar un băiat și stătea la râu cu undița în mână.

Doamna Watson își pierduse și soțul și fiul în aceeași bătălie. De ce oare unele femei jeleau, dar reușeau să meargă înainte, pe când altele, ca mama ei (Maggie simți o împunsătură de la amintire), erau copleșite de povara gravității până când cădeau?

Se pare că fiica rămasă în urmă nu fusese de ajuns ca să o ajute să facă față pierderii fiilor ei. Gândul îi suci cuțitul în rană, și pentru a nu știu câta oară, Maggie se întrebă ce ar fi putut face ca să o fi ajutat mai mult pe mama ei.

Sau cel puțin să fi fost suficientă pentru ea.

Era totuși un fir firav ca să se agațe de el, știa prea bine, așa că îl ascunse înapoi în pătura amintirilor.

Spera ca noii ei elevi la echitație să promită. Se pare că una dintre fete nu mai călărise de când fusese aruncată de pe cal acum câțiva ani, ceea ce nu era de bun augur pentru prima lecție, cea de azi. Dar cea mai bună metodă de a-ți învinge o temere este să o înfrunți.

Maggie învățase temeinic această lecție de-a lungul anilor.

Se dădu în spate să își admire munca. Părul lui Belle strălucea de un brun-roșcat aprins, culoarea băuturii pe care o scotea bunicul ei numai la ocaziile speciale. Când se născuse, tatăl ei observase asemănarea plăcută cu chihlimbarul și numele iepei fusese rapid hotărât.

Amintirea nașterii lui Belle și speranțele pe care le avuseseră atunci o duseră pe Maggie cu gândul înapoi la domeniu; oftă.

După război, crezuse că viața o va lua înspre bine. Dar nu era așa. Alt război luase locul celui de dinainte. Unul care nu lupta cu tunuri, arme sau cu baionete, dar tot cu gloanțe de fier care o străpungeau în inimă.

Locuri goale la masă pe care nu avea cine să le mai umple vreodată. Câmpuri înțelenite sub arșița soarelui de vară. Durere cât vedeai cu ochii. La scurtă vreme sosiseră nordicii și începuseră să cumpere pământ, să preia prăvăliile părăsite în care să își vândă bunurile la preț ridicat. După ei, urmaseră rapid străinii.

Acum, când mergea în oraș, abia de mai auzea limba maternă. Auzea germană și italiană din plin. Apoi irlandezii, care teoretic foloseau aceeași limbă ca a lor. Dar nu atât de bine, din ce auzise din întâmplare. Erau un neam leneș și violent, dedați la băuturi tari și la desfrâu. Cel puțin, așa citise în ziare.

În ce colț de lume se vedea cu ochi buni ca un străin să vină și, pentru doar câțiva bănuți, să cumpere terenul arabil care fusese curățat, nivelat și îngrijit de aceeași familie de peste o sută de ani? Nu era corect.

Hotărî din nou că nu va permite o asemenea soartă pentru Linden Downs. Zgomotul din spatele ușilor deschise ale hambarului îi atrase atenția. Maggie se uită în sus. Un oftat de ușurare îi scăpă din suflet.

— În sfârșit...

Era Willie, deși încă destul de departe. Dragul de el alerga cât putea. Probabil se simțea vinovat că întârziase și era ...

Maggie se opri mijind ochii, sigură că n-avea cum să fie ce i se părea ei că e.

Dar, când Willie se apropie, îi întrezări lacrimile de pe obraji și sângele care i se îmbibase în bluză și în pantaloni.

Capitolul 3

— Willie! îl strigă Maggie, alergând în întâmpinarea lui. Tatăl ei venea în urma ei cu Bucket pas la pas. Ce s-a întâmplat? Eşti bine? Maggie îngenunche lângă ţarc, îl mângâie pe băiat pe cap, cercetându-i faţa, gâtul şi pieptul. Băiatul respira greu. Nu avea răni sau tăieturi vizibile. Dar cămaşa şi pantalonii erau pătate de sânge.

Se puse şi tatăl ei în genunchi lângă ei, suflând aproape la fel de greu ca băiatul.

— L-a omorât. Willie îşi înghiţi sughiţul, cu frică în ochi. L-a omorât, duduie Maggie. L-a spânzurat. Îşi muşcă buza de jos, dar tot îi scăpă un scâncet. 'Colo... în faţă la colibe.

— Cine, Willie? întrebă Maggie cu glasul ferm, împietrit de frica răspunsului pe care avea să i-l dea băiatul. *Cine* a fost ucis?

— D-d-l Rawl... care sta lângă noi, zise tremurând. L-a bătut şi pe tati când a încercat să îi oprească. L-a bătut rău.

Tatăl lui Maggie îi cuprinse repede umerii băiatului.

— Cine a făcut una ca asta, Willie? Ştii?

Băiatul dădu din cap.

— N-am nume. Aveau capetele acoperite ca stafiile. Mama spune că doamna Rawl ţipa întruna. Închise ochii încercând să închidă amintirile. Omu' ei atârna acolo, legănat 'nainte şi-napoi.

Maggie îi mângâie faţa, iar umerii firavi ai lui Willie tremurau.

— Când a fost asta? întrebă tatăl ei, vocea stinsă încercând să îi ascundă mânia.

— La prima oră, dom'le. Io n-am fost acolo, eram la prăvălie. Willie se trase în spate, cu buzele tremurânde.

— Ca să târgui cu leafa de mi-a dat-o duduia Maggie aseară. Cumpăram ăle de trebuinţă din lista mamii. Da' când m-am-ntors, văzui... Faţa i se schimonosi din nou.

— Hai în casă, îl îndemnă Maggie ridicându-se. Să te spălăm.

Willie se opuse.

— Nu, duduie Maggie. Nu pot. Mama zice să mă-ntorn degrabă. Se uită întâi la tatăl ei, apoi la ea. Ne cărăm de-aci, duduie.

Lovitura cuvintelor lui o nimeri direct în măruntaie.

— Cum? zise ea în şoaptă. Plecaţi din oraş?

— Îmi pare rău, duduie. Dar mama zice că s-a săturat. Şi tati la fel. Oamenii care au făcut asta a zis că se întoarce, zise Willie abia suflând. Ei zic că oraşu' ăsta nu mai vrea tuciurii ca noi aci, duduie Maggie.

Se uită la ea cu ochii inocenţi, dar întunecaţi de rău.

Silindu-se să se gândească la băiat şi la familia lui, în loc de situaţia ei şi soarta lui Linden Downs, Maggie simţi ruşine că făcea eforturi pentru asta.

— Când plecaţi, Willie?

Băiatul îşi lăsă capul în jos. Când în sfârşit ridică privirea, văzu răspunsul la întrebarea ei.

— Dacă tati poate, plecăm mâine până-n zori, zise în şoaptă, de parcă mai încet era mai uşor de suportat. Mergem la Nord, duduie. La un loc, Chicago pe nume. Alte familii pleacă cu noi. Îmi pare rău, duduie Maggie. Eu nu vreu, da'... zise cu faţa schimonosită.

— Şşş!... îl mângâie cu vorba Maggie văzând că lacrimile băiatului o iau iar la vale şi îl bătu uşor pe spate, oftând, iar el o cuprinse de mijloc cu braţele lui micuţe. Maggie se uita în jos spre el, neştiind ce să facă. De un an de când lucra cu Willie zi de zi, nici măcar o dată nu îl atinsese. Nici el pe ea. Nu aşa. Şi i se păru... ciudat, în cel mai bun caz.

Dar, auzindu-i suspinele ...

Maggie îi legăna căpşorul cu blândeţe.

— Trebuie să faci ce este mai bine pentru familia ta, Willie, se surprinse zicând. Tot ce poţi ca să fiţi în siguranţă.

După evenimentele recente, arderea școlilor pentru foști sclavi, raidurile nocturne asupra colibelor îngrămădite la marginea orașului, siguranța era aproape imposibilă. Dar așa ceva... ziua-n amiaza mare. Aceste acte de violență erau din ce în ce mai obraznice.

Willie ridică privirea.

— Tati zice că nici n-am avea bani să plecăm dacă nu era plata dumitale, duduie Maggie.

Înțelegea ironia sorții.

— Părinții tăi vă vor binele ție și surorilor tale. Maggie se întoarse spre tatăl ei. La fel și eu și domnul Linden.

Atenția lui Willie se îndreptă de la ea la grajd și înapoi. Înțelegând rugămintea lui tacită, Maggie încuviință din cap, deși scena descrisă de copil încă îi stăruia în minte. Violența și ura.

Se vărsase deja prea mult sânge din cauza asta, dar în ciuda acestui fapt totul părea să se agraveze. Brutalitate atât de multă, încât îi venea să fugă doar la auzul ei, deși ceva în străfundul inimii, pe care nu-l putea înțelege, dar să-l mai explice, îi cerea să stea.

Se uită la tatăl ei și-l văzu în genunchi lângă Bucket, cu ochii ațintiți peste bucata de pământ de parcă ar fi cuprins-o cu privirea pentru ultima oară.

Ceea ce, intuia ea, era destul de aproape de adevăr.

Trecând de intrarea în fermă, ultima din listă, Cullen aruncă o privire la plăcuța de lemn, modestă, pe care cândva se putea citi numele proprietății. Pietrele zidului de calcar care cândva împrejmuiseră proprietatea, atât de des întâlnite în zona aceasta, zăceau acum în ruină, în praf, cu buruieni care își găsiseră locaș printre crăpături, de atâta amar de vreme.

Pe loc, dădu pinteni armăsarului să părăsească drumul principal, hotărât să vadă pământul înaintea casei sau a orice altceva. Deși se îndoia că întâlnirea se va dovedi mai fructuoasă decât celelalte două de la care tocmai venea.

După câte se dovedise, proprietăţile pe care le vizitase mai devreme, listate ca fiind de vânzare în ziarul de dimineaţă, nu erau deloc disponibile. Răsuflă apăsat, ştiind ce voiseră proprietarii să spună când îi răspunseseră: „Am hotărât să nu vând."

Nu îi vindeau *lui*.

Întrebându-se dacă la urma urmei va trebui să meargă mai departe să găsească pământ în altă zonă, continuă pe pajiştea acoperită cu iarbă până dădu de o potecă bine bătătorită pe marginea unui râu. Parcă se ivea ceva. Dădu pinteni murgului să o ia pe ea.

Frumosul animal avea nevoie de un nume. Goliat nu era potrivit, cu siguranţă, nu numai din cauza a ceea ce se întâmplase în oraş mai devreme, ci şi pentru că ştia soarta unui anume uriaş care purtase acel nume. Învins de un puştan, cu o praştie şi-o piatră; nici mai mult, nici mai puţin.

Nu, acest animal regesc merita un nume mai nobil.

Frumuseţea pădurilor – bolta de stejar şi pin ce se întindea deasupra, lumina soarelui care se furişa printre plopi şi arţari, firicelul de apă curgând lin pe pietrele netede – era îmbătătoare şi se întovărăşea perfect cu liniştea după-amiezii târzii.

„Am auzit de un ţinut pe nume Tennessee, Cullen. În Lumea Nouă. Se spune că dealurile sale sunt la fel de verzi ca cele de acasă."

Cullen strânse hăţurile. Moira îşi dorise să vină aici, nu el. Vorbea des despre acest ţinut. Dar el îi tot repetase că îşi pot face o soartă în Anglia, în ciuda respingerii.

Când a încetat să mai vorbească despre acest loc, a început să se roage pentru el, ceea ce îl îngrijora şi mai mult. Fiindcă atunci când Moira McGrath începea să caute faţa Tatălui în ceva, era cam hotărâtă. Până la urmă Dumnezeu o ascultase pe soţia lui, pe bună dreptate. Credincioasă ca ea nu mai găseai. De ce îl iubise pe el, Cullen n-avea habar. Şi nici nu se întrebase. Se mulţumise doar cu asta.

Dar când izbucnise scandalul care îl pusese pe fugă pe Ethan, lăsându-l pe el singur ca să dea răspuns, Cullen în sfârşit o ascultase şi plecaseră.

Dar el se întreba ...

Dacă ar fi ținut cont de sfaturile ei mai din timp, dacă ar fi plecat din Anglia înainte de tot ce se întâmplase, oare ea și Katie ar fi fost în viață acum? Ar mai fi cerut Dumnezeu un astfel de preț?

Înaintea lui, mai sus, pădurea se deschidea spre o altă pajiște, iar în lumina clară Cullen zări ceva. Un bărbat în picioare, ba nu, în genunchi, sub un stejar, cu un câine culcat lângă el.

Cullen opinti murgul. Surprins să vadă pe cineva acolo, mijì ochii printre petele de lumină, și atunci văzu mormintele.

Șapte cu totul, așezate perfect în rând, cu însemnele funerare cioplite în lemn, tăcute, semețe, etalându-și izbânda.

Struni calul, la distanță de nici șase metri, uitându-se.

Bărbatul, cu capul plecat, cu umerii cocârjiți, nu se întoarse, stătea în picioare, făcea câțiva pași, apoi îngenunchea din nou, de la un mormânt la altul. Câinele se ținea scai de el.

Ceva la acest om îi părea cunoscut, reamintindu-i de gustul de sare din aer, de izbiturile valurilor nervoase peste coca vasului, de greutatea pe care o simțea în piept. Alungând amintirile, Cullen ținea frâiele în mâini nedorind să întrerupă momentul și nefiind în stare să meargă mai departe.

Într-un final, bărbatul se ridică, apoi tăcu privind prudent spre Cullen.

Cullen îndemnă calul să se apropie, apoi descălecă.

— Ziua bună, domnule, zise, apropiindu-se ușor.

Domnul mai în vârstă, care se apropia bine de șaizeci de ani, intuia Cullen, își mângâie câinele pe cap, îi șopti ceva, apoi cercetă bine murgul înainte să se uite din nou la Cullen.

— O clipă am crezut că îl văd pe Alexandru cel Mare călare pe magnificul său Bucefal.

Umorul subtil din vocea omului, combinat cu accentul sudist, tărăgănat îl îndupleca pe Cullen să zâmbească.

— Nici măcar pe-aproape, domnule. Doar un irlandez bucurându-se de pădurile dumneavoastră minunate.

— Așa sunt, într-adevăr, răspunse domnul mai în vârstă. Apoi se uită fix în sus, absent. Așa cum spunea tatăl meu oricui

îl asculta, de aceea au ales el şi mama mea acest pământ. Şi dacă aici ţi se pare frumos, ar trebui să vezi pajiştile de lângă casă. Sau faleza care dă spre râu. Umorul îi pălise. După părerea mea, este cel mai frumos ţinut din întregul Tennessee.

Cullen încuviinţă din cap, acceptând preferinţa omului, dar fiind în acelaşi timp de acord cu aprecierea lui.

— Este pământ bun, fără doar şi poate.

Chibzuind cum să înceapă discuţia, privirea lui Cullen căzu pe adunătura de morminte chitite dincolo de cele şapte pe care le văzuse deja şi care nu se văzuseră din punctul în care se aflase el mai devreme. Cimitirul familiei. Frumos aranjat şi bine întreţinut. Exact ce ar fi ales şi el pentru Moira şi Katie, dacă Dumnezeu i-ar fi dat de ales.

Simţind că bărbatul în vârstă îşi fixase ochii asupra lui, îi întinse mâna.

— Cullen McGrath este numele meu, domnule.

Strânsoarea omului era fermă, dar îi lipsea forţa pe care Cullen intuia că o avusese cândva.

— Gilbert Linden, domnule McGrath. Încântat de cunoştinţă.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Linden. Regret dacă v-am speriat adineauri.

Omul dădu din cap că nu.

— Aşa se întâmplă dacă citeşti clasicii înainte de culcare. Îi văd în vise. Atât când dorm, cât şi când sunt treaz, se pare.

Un om educat, observă Cullen, încercând să nu îşi pună speranţe prea mari în educaţia lui.

Domnul Linden făcu un gest cu mâna câinelui de lângă el.

— Acest tovarăş minunat este Bucket.

Bucket? Uimit de nume, Cullen se aplecă, îi întinse mâna strânsă şi îl lăsă pe câine să îl adulmece. Ochii căprui ai animalului se încălziră, iar câinele îl linse pe mână. Domnul Linden râdea, evident încântat.

Lui Cullen i se păru un semn bun.

— Deci, spune-mi, domnule McGrath... Ce face un irlandez ca dumneata rătăcit prin pădurile mele?

Nu era niciun ton acuzator în întrebare, doar curiozitate.

— Voiam să îi fac o vizită proprietarului acestei ferme. Care, după câte se vede... Făcu un gest de finalizare a propoziției.

Gilbert Linden nu spuse nimic, uitându-se în continuare la el, cu multă răbdare, ba chiar puțin intimidant, deși era cu un cap mai scund. Îi amintea lui Cullen de felul în care se purtase bunicul cu el când făcea ceva greșit.

Amintindu-și rapid cum îl găsise pe domnul Linden, Cullen făcu un semn spre morminte, putând acum să citească numele și datele inscripționate în diversele însemne de lemn. Însemnul cel mai îndepărtat purta numele *Laurel Agnes Linden* și avea inscripția *Inimă din inima mea* sub nume. Uitându-se la dreapta, Cullen citi șase nume, unul după altul, toate de băieți, fiecare cu o altă dată de naștere.

Dar patru dintre ele aveau același an și lună de deces, *decembrie 1864*.

— Îmi pare rău pentru pierderile suferite, domnule Linden.

Linden măsură cu privirea tot cimitirul.

— Ești obișnuit cu suferința, domnule McGrath? întrebă fără să se uite în urmă.

O întrebare atât de directă și intimă de la cineva pe care nu îl cunoștea. Cu toate acestea, Cullen se trezi răspunzând.

— Da, domnule, sunt. Dar... nu la fel ca dumneavoastră.

Linden trase adânc aer în piept, apoi răsuflă încet. Cullen putea să jure că pădurile din jur făcuseră la fel.

— Ai pierdut un copil înseamnă? întrebă Linden blajin.

— Da, răspunse Cullen.

— Un fiu?

Amintirea nașterii lui Katie îi răscoli sufletul, la fel și primul ei „tata". Lui Cullen îi trebui un moment să își dreagă vocea. Dădu din cap că nu.

— Fiica mea avea doar 3 ani. A murit împreună cu mama ei.

În câteva secunde, omul mai în vârstă întinse mâna și o așeză pe umărul lui Cullen.

— Credeam că inima nu se poate frânge decât o dată, domnule McGrath, şi că după aceea nu va mai fi greu să suporţi durerea vieţii. Dar, de fapt, pierderea celor pe care îi iubeşti se aseamănă într-o oarecare măsură cu o căzătură pe aceeaşi rană, din nou şi din nou. Linden înghiţi, sunetul auzindu-se în liniştea momentului. Durerea este din ce în ce mai profundă. Mai profundă decât ai crezut că este posibil şi că o poţi suporta. Cu toate acestea... un licăr de lumină se strecură în spatele tristeţii... e posibil şi o suporţi. Şi, deşi viaţa nu va mai fi niciodată la fel, vei găsi din nou fericire. Prin mila lui Dumnezeu, de bună seamă.

Linden îl strânse părinteşte de umăr, dar Cullen îşi feri privirea.

— Nu crezi în mila divină?

— Cred că dacă Dumnezeu ar fi aşa de milos cum spun oamenii, ar răspunde omului când Îi pune o simplă întrebare.

Linden dădu din cap încet, privindu-l.

— Şi pe mine m-a dezamăgit în privinţa asta, fiule. De multe ori.

Cullen se uită în urmă.

— Nu vreau să spun că El are o problemă, domnule McGrath. Dar ştiu cum este să Îi faci o cerere şi să o ignore... în mod repetat. Privirea bătrânului se îndreptă iarăşi la morminte.

Gânguritul scâncit al unui porumbel plana spre ei din adâncul pădurii.

— Şi totuşi... alegeţi să credeţi, domnule.

Omul zâmbi.

— Să spunem doar că am mai îmbătrânit şi am învăţat că discuţia nu s-a încheiat. Numai că eu sunt mai surd uneori. Îşi plecă privirea. Sau nu îmi place mie direcţia în care a luat-o discuţia.

Cu un zâmbet trist, Linden se îndepărtă.

Cullen se lăsă năpădit de amintiri, se uită din nou la morminte şi simţi o legătură cu acel om. Dar nicio legătură cu mila Domnului.

Îşi ridică privirea şi îl văzu pe domnul Linden plecând. Cu Bucket pe urmele lui. Apoi omul se opri şi se uită în urmă.

Citind invitația din gestul lui, Cullen îl urmă, ducându-și calul de căpăstru.

Îl prinse ușor din urmă ținând pasul cu omul în vârstă.

— Domnule Linden, am o întrebare pe care aș vrea ...

— Ești aici în legătură cu pământul. Linden nu se uita la el în timp ce vorbea.

— Da, domnule, pentru asta am venit.

— Ai citit despre licitația din ziar și te-ai gândit să vii să-mi faci o ofertă avantajoasă înainte. Sperând să îl obții la un preț redus, mă gândesc.

Cullen surprinse prima nemulțumire în comportamentul omului și simți că ușa ocaziei se închide.

— Ba nu, domnule Linden, nu este așa deloc. Dar aș aprecia șansa unei discuții cu dumneavoastră despre ...

Plesnitura unui bici urmată de un țipăt primitiv îi mută brusc atenția lui Cullen de la omul de lângă el, simțind în același timp cum i se ridică părul pe cap.

Pe drumul care se întindea de-a lungul pajiștii, doi bărbați flancau o căruță îngrădită, urlând unul la altul și la ceea ce era înăuntru. Unul dintre ei rotea amenințător un bici. În spatele căruței se întindea o rampă, iar Cullen intuia bine ce era în ea. Mai ales la vederea ferestrelor dreptunghiulare decupate în acoperiș.

Omul plesni din nou din bici, un al doilea strigăt răsunând în aer. Iepele care trăgeau căruța încercară să se ridice, dar frâna roții bloca orice încercare.

— Oameni nesăbuiți și fără minte... zise Gilbert Linden apăsat. Dar Cullen era deja călare pe armăsar.

Capitolul 4

Armăsarul mânca pământul în viteză ca leviatanul care brăzdase valurile. Cullen trase hăţurile când ajunse la drum şi descălecă, copitele mari ale calului zvârlind pietrele şi praful în aer.

Omul care mânuia biciul îl ridică a treia oară, dar Cullen se năpusti asupra lui şi-l azvârli cât acolo.

Individul ridică ochii şi faţa i se înroşi.

— Ce ...?

Cullen îl ridică de guler şi îi strânse pumnul până când individul scoase un ţipăt şi lăsă jos biciul. Cullen îl trase mai aproape de el.

— *Niciodată* să nu foloseşti pe un cal ceva ce n-ai vrea să fie folosit pe tine.

Cullen îl împinse tare, se aplecă să ia biciul şi îl avertiză pe celălalt om din privire. Parcă ceva mai isteţ decât partenerul lui, cel de-al doilea om se dădu înapoi, cu mâinile ridicate în semn de pace.

— Noi doar încercam să îl scoatem, dom'le. Ceva l-a speriat şi de-atunci dă cu copitele în perete. Generalul ne jupoaie dacă se taie.

— Dacă animalul acesta *este* rănit...

Cu răsuflarea tăiată, Gilbert Linden li se alătură, alb la faţă, iar ciobănescul, loial şi acum, era lipit de el.

— Mă voi asigura că ştie din vina cui.

Cullen şovăia, îngrijorat de paloarea bătrânului.

— Sunteţi bine, domnule?

Linden îi făcu semn din mână.

— Sunt bine. Puțin... amețit, atâta tot.

Neconvins, Cullen îi dădu biciul în mână, apoi se duse în spatele căruței, atent să păstreze distanța față de rampă. Dintr-o singură privire își dădu seama că intuise bine, dar și că situația era mai rea decât crezuse.

Armăsarul, magnific, chiar și la o singură privire, era priponit în fața căruței. Prin urmare, de câte ori pursângele dădea în spate, încheietura de deasupra copitei zgâria lemnul. De unde stătea, Cullen vedea sânge.

— Ușurel, murguț, șopti el, căutând soluții. Armăsarul dădu din copite arătând clar cât de dăunătoare ar fi fost o singură lovitură cu picioarele sale masive din spate. Cullen își amintea din copilărie un bărbat care fusese lovit la cap. Murise pe loc. Aici în clipa asta, în eternitate în clipa următoare. Nu a uitat niciodată imaginea aceea.

Se duse spre fereastra din lături, unde erau doar el și armăsarul.

— Ești puternic și curajos, băiete, zise cu blândețe. Văd. Calul îl privea de sus, albul ochilor devenindu-i mai pronunțat în lumina slabă a căruței.

— Cum îl cheamă? strigă Cullen.

— Ce contează?

Omul care avusese biciul în mână apăru de după colț, cu ochi răzbunători.

— Ei nu înțeleg nimic, așa cum nici cei de teapa dumitale nu pot, din ce văd ...

Pierzându-și răbdarea, Cullen îl lovi în coaste. Nu foarte tare, dar omul căzu ca un sac cu fân.

Cullen se aplecă deasupra lui.

— Pe *tine* cum te cheamă, om de nimic...

Văzându-l pe domnul Linden cu coada ochiului, Cullen uitase orice amabilitate de care mai era în stare. Munca pe docurile din Brooklyn îi furase multe lucruri bune pe care le învățase de la Moira.

— Numele tău, zise Cullen din nou.

— Grady, grohăi omul, încă ţinându-se de burtă. Grady Matthews.

— Şi armăsarul al cui e? întrebă Cullen.

— Calul e al generalului William Giles Harding, adăugă domnul Linden, apropiindu-se de ei. De pe plantaţia Belle Meade. Arătă cu degetul la pământul de peste drum. Iar omul acesta de aici ştie că generalul nu e de acord cu biciuirea cailor. Nici comandantul hergheliei generalului.

Nici numele bărbatului, nici proprietatea nu îi sunau familiar lui Cullen, dar dacă acest general, William Giles Harding, nu era de acord cu biciuirea cailor, individul dinaintea lui Cullen era chiar dus cu pluta.

Partenerul lui Grady Matthews se apropie.

— Numele calului este Bonnie Scotland, domnule. A ajuns cu trenu' azi-dimineaţă.

Cullen se holba la el. Bonnie Scotland. N-avea cum. Se uită din nou pe fereastră numai ca să întâlnească privirea pursângelui care se zgâia la el.

Văzuse un cal pe nume Bonnie Scotland care alerga ca vântul şi câştiga, în altă viaţă, în Anglia. Dar cât era de atunci? Treisprezece ani? Paisprezece? Nu era băieţel, dar nici bărbat, când familia lui fusese forţată să se mute din Irlanda în Europa, iar unul dintre primele locuri pe care le căutase tatăl său fuseseră pistele de cai.

— Ce ştii despre acest cal? întrebă Cullen, cu ochii încă pe armăsar.

— Numai ce se spune, că a fost ceva pe vremuri, răspunse acelaşi om. Că a câştigat ceva curse în Anglia, cred.

Cullen îşi zâmbi de parcă se uita la o bucată din trecutul lui renăscută în carne şi oase, care trăia şi respira chiar în faţa lui.

— Bonnie Scotland a câştigat patru stele la vârsta de trei ani, după ce cu un an înainte se accidentase.

Încă îl vedea cu ochii minţii.

— A câştigat cursa Liverpool Saint Leger, a ieşit al patrulea în cursa Great Yorkshire Stakes, apoi a reuşit locul al doilea la

egalitate cu un alt cal la Doncaster. Deci, da, râse Cullen. Poți spune că a câștigat câteva.

Poate își imagina doar, dar putea să jure că zărise recunoștință în ochii armăsarului.

Și când se gândea că își amintise de acest pursânge de dimineață când văzuse calul și călărețul pe malul celălalt al râului. Calul alerga atât de repede și de grațios, exact ca Bonnie Scotland pe vremuri.

— Voi doi... le făcu semn lui Matthews și celuilalt bărbat. Dezlegați iepele și duceți-le la o aruncătură de băț mai jos, pe drum. Se uită înapoi la Bonnie Scotland. Niciun bărbat nu vrea să își arate frica, mai ales în fața unei femei.

Odată îndeplinite cerințele sale, cu pică din partea lui Grady Matthews, judecând după încruntătura de pe mutra sa, Cullen se mută în spatele rampei.

Domnul Linden veni lângă el.

— Nu intri acolo.

— Cineva trebuie să intre, până la urmă. În plus... se uită la bărbatul pe care avea senzația că îl știe mai bine decât pe oricine în Brooklyn. Nu ați avut momente în viață când ați știut pur și simplu că trebuie să faceți ceva?

Gilbert Linden nu îi răspunse imediat.

— Ba da, zise el încet. Mi s-a întâmplat de câteva ori.

Cullen dădu din umeri, apoi îi făcu semn bătrânului să se dea într-o parte.

— În caz că mă omoară totuși... vă dau calul meu.

Fără să clipească, domnul Linden primi din privire.

— Cu mare plăcere. Voi avea mare grijă de el. Cum îl cheamă?

Simțind seriozitatea omului din spatele umorului, Cullen se uită înapoi la pursânge și știu.

— Levi. Pe scurt de la ...

— Leviatan, încuviință Linden, apoi își chemă fluierând câinele care se băgase pe sub căruță. Bucket se întoarse reticent. Este din Biblie. Bine ales, domnule McGrath.

Leviatan era din Biblie? Cullen trase adânc aer în piept, pregătindu-se pentru ceea ce îl aştepta, prinzând curaj când îşi dădu seama că mai rămăsese ceva din Moira în el.

Cu iepele dezlegate, nu era nevoie să îşi facă griji că remorca avea s-o ia din loc cu el înăuntru. Armăsarul era o grijă îndeajuns de mare. Se dădu într-o parte ca Scotland să îl poată vedea nestingherit. Armăsarul întoarse capul, urmărindu-l la fel de fix cum îl urmărea şi Cullen pe el.

Cu braţele relaxate pe lângă el, dar cu inima bătând să-i spargă pieptul, Cullen avea grijă să nu se uite în ochii calului ca un prădător. Ci se uita în jos şi îşi ferea privirea cu fiecare centimetru cu care se apropia, cu ochii pe picioarele din spate ale calului după orice indiciu că ar avea de gând să dea cu copitele.

„Ultimul trandafir al verii ..." cânta uşor balada pe care o ştia din copilărie, atât pentru a-şi calma nervii lui, cât şi pe ai pursângelui. „Care înfloreşte singur... Toţi tovarăşii lui dragi... au ofilit şi s-au dus."

Calul dădu în spate, iar remorca se clătină.

Cullen reuşi să îşi ţină echilibrul, dar îl trecu un fior de parcă ar fi dat pe gât o halbă de bere englezească. Ceea ce, în acel moment, nu părea deloc o idee rea. Aşteptă înainte să facă din nou un pas, aproape că intrase în remorcă.

„Nicio floare ca el... niciun mugur nu dă s-apară." Interesant că îi revenise în minte într-un astfel de moment un cântec pe care i-l cântase mama lui şi pe care şi el i-l cântase lui Katie. „Ca să îi arate roşeaţa... sau să-i întoarcă suspin la suspin."

Armăsarul se zbătea, încordându-se în pripon, apoi lovi cu copita, cum se temuse Cullen. Dar trecuse de acele copite puternice; era înăuntru. Cu toate acestea, animalul putea să îl zdrobească, de şi-ar fi pus mintea.

Nu putea crede că era atât de aproape de un cal pe care îl văzuse în cursă cu atâţia ani în urmă. „Liverpool Saint Leger", zise el în şoaptă. „Ai alergat atunci ca un adevărat campion ce eşti."

Foarte încet, ca armăsarul să îl poată vedea, Cullen întinse mâna și o lăsă pe greabănul animalului.

Dintr-odată, armăsarul făcu un pas în spate, apoi într-o parte, lipindu-l pe Cullen de perete. Capul îi bufni de perete, iar punctele de lumină îi îngreunau privirea. Auzi o voce în depărtare, dar îi luă câteva secunde până se risipi ceața.

— Domnule McGrath, ești bine? Mă auzi?

O durere înfundată îi cuprinse capul de la o ureche la alta, iar Cullen își dădu în sfârșit seama cine era.

— Sunt bine, domnule Linden, spuse el liniștit. Stați acolo.

Stând perfect nemișcat, cu brațele pe lângă el, Cullen făcu inventarul situației. Nu își dădea seama să aibă vreo rană. Doar durere. Dar îi va trece. Stătu nemișcat mult timp în liniștea încărcată de tensiune – al treilea tovarăș din remorcă.

Între timp, Bonnie Scotland necheză și bătu podeaua remorcii cu copita.

— Și tu, și eu, băiete, șopti Cullen, știm cum este să te simți prins în capcană.

Oftă. Fusese cam prin '57, dar își amintea că citise în ziar despre vânzarea acestui pursânge cuiva în America.

— Deci, ai stat în grajd în toți acești ani, presupun. Nu e rău, până la urmă. Deși, cred că te obosește câteodată.

Armăsarul se uită la el, iar Cullen nu-și putu reține un zâmbet.

— Ești în siguranță acum, zise el blând, din nou și din nou, cu fiecare centimetru cu care înainta.

Sperând că armăsarul nu mușca de felul lui, îi dezlegă primul pripon, foarte conștient de cât era de mare acest cal. Și cât de frumos. Nu era la fel de uriaș ca Levi, dar avea talia peste 1,60 m, cu siguranță. Cu umerii lungi, torace profund, fruntea lată, șale curbate, era cel mai puternic cal de rasă din toți caii pursânge pe care îi văzuse Cullen.

Odată eliberat și cel de-al doilea pripon, Cullen apucă hățurile.

— Am văzut când l-ai bătut pe Ellington atunci, în ultima zi. Zburai pe pistă. Dacă nu ai fi ridicat praful cu copitele, aș fi jurat că nu atingeai pământul.

Pursângele își scuturară capul dintr-o parte în alta.

— Da. Ești liber. Și casa ta cea nouă te așteaptă.

Ce gând reconfortant: *acasă*. Dar și stingher, când un asemenea loc nu exista.

Cullen îl îndemnă ușor din hățuri, iar armăsarul dădu înapoi să iasă din remorcă, de parcă mai făcuseră asta de mii de ori amândoi.

O jumătate de oră mai târziu, cu iepele înhămate din nou la căruță și un Bonnie Scotland mult mai calm, pironit de remorca din spate, Cullen și Gilbert Linden urmăreau cu privirea căruța și valorosul armăsar îndepărtându-se.

Grady Matthews aruncă o privire în urmă, cu o țigară între dinți și o privire provocatoare. Dar Cullen mai întâlnise inși de teapa lui. Genul de om care se vedea mai sus decât era. Genul de om pe care îți făcea plăcere să-l pui la punct. Mai ales când punerea lui la punct îți aduce o răsplată pe măsură.

Căruța dispăru după curbă.

— Deci... oftă domnul Linden. Să înțeleg că nu mă aleg cu calul.

Cullen râdea.

— Cred că deocamdată o să-l păstrez, domnule.

— Avea doar câteva zgârieturi, zise Linden uitându-se tot la drum, dar nu era nici pe departe atât de rău cât ar fi putut, și ar fi fost, dacă nu interveneai dumneata.

— Mă bucur că am putut. Și aș mai face-o... și peste o sută de ani. Cullen se duse înspre pășunea unde păștea Levi. Vă deranjează dacă îl adap în râu?

Linden îi făcu semn.

— Deloc.

Merseră pe jos mica distanță până la pârâu, unde Bucket ajunse primul. În timp ce câinele și armăsarul se adăpau, Cullen îngenunche și își dădu cu apă pe față și pe gât. Făcu mâinile căuș și le umplu de apa rece.

— Chiar aveți un pământ frumos, domnule.

— Da, este. Și parcă aveați o întrebare pentru mine, domnule McGrath.

Cullen se ridică și dădu cu ochii de omul care îl privea. Nu voia ca afirmația lui să fie interpretată ca o rampă de lansare pentru sine, dar ...

— Da, domnule. Aș avea. Ați avut dreptate că am văzut anunțul în ziar cum că proprietatea va intra în curând la licitație... zise ferindu-și privirea. Însă ați greșit crezând că am venit să mă târguiesc cu dumneavoastră înainte de licitație. Motivul pentru care sunt astăzi aici... nu știa dacă să spună.

— Spuneți, zise Linden blând.

— Ei bine, domnule... dacă nu ați remarcat, sunt irlandez. Prin urmare nu am voie să licitez, ce să mai zic să caut ceva de lucru în acest oraș. Dar nu vreau o slujbă în oraș. Vreau pământ. Vreau o fermă. Tata a fost fermier până când foametea ne-a alungat, ca pe toți ceilalți. A mutat familia în Anglia, unde am făcut tot ce-am putut... Dar... Cullen scutură din cap. Până la urmă, s-a dovedit că nu eram persoanele potrivite la locul potrivit.

— Noi? repetă Linden a întrebare.

— Eu și Moira. Și draga noastră Katie. Cullen lăsă capul în jos. Febră tifoidă. Pe drumul înspre aici, Moira s-a dus într-o dimineață, înainte de răsărit, iar Katie a urmat-o în aceeași seară.

Linden îl privi o clipă îndelungată, enigmatic.

— Vino cu mine, spuse apoi.

Traversând câmpul înapoi, Cullen ascultă povestea fermei, ce culturi plantaseră de-a lungul anilor, care se făcuseră cel mai bine și cum ajunsese ferma în ruină după război.

Câmpia se lărgea în fața lor. Mult în sus, situate pe o pajiște stăteau o casă de fermă cu două etaje, un hambar, un grajd și mai multe acareturi. Cullen se opri ca să scruteze scena idilică, câinele alerga în salturi către casă, o vacă de lapte păștea lângă casă, puii ciuguleau pe lângă coteț, iar hainele se uscau în briză.

— Decupat din cărți cu imagini, șopti el.

Linden râse ușor.

— Un petic de paradis, amice. Încruntându-se, trase adânc aer în piept şi-şi adună umerii.

Cullen îl prinse de braţ.

— Domnule ...

Linden ridică mâna tremurândă.

— Îmi trece, zise el fără suflu. Am nevoie de... un pic de timp.

— Pot să vă aduc ceva?

Scutură din cap, în timp ce broboane de sudoare îi străluceau pe faţă.

— Aşteaptă, doar, aici cu mine...

Trecură câteva momente şi cu ele şi problema care apăruse.

În final, Linden putu să respire mai bine. Se uită la Cullen şi zâmbi, deşi faţa lui pământie nu transmitea aceeaşi linişte pe care o intenţiona zâmbetul.

— Mergem mai departe?

Din când în când Cullen îi mai arunca câte-o ocheadă, în timp ce mergeau, urmărindu-l în caz că ar fi dat semne de vreun nou episod. Dar, apropiindu-se de casă, împrejurimile îi solicitau atenţia, iar scena care îi păruse idilică la distanţă, se văzu un pic altfel.

Acoperişul din spatele hambarului se lăsase cu trecerea timpului, şi cel al grajdului la fel, iar grajdul în sine era gol din ce vedea Cullen. Multe scânduri de lemn care formau zidurile grajdului săriseră din cuiele care le fixaseră cândva, iar acum atârnau rebel în toate părţile. Şi casa avea nevoie de reparaţii. Obloanele de la etajul al doilea atârnau în unghiuri nepotrivite, grilajul care împrejmuia veranda din faţa casei era aplecat în afară, şi în multe locuri, vopseaua albă, demult înfrântă de soarele insistent se retrăsese, dezgolind lemnul.

Cu toate aceste reparaţii de care avea nevoie, Linden Downs merita orice bănuţ pe care Cullen îl avea în buzunar. Chiar mai mult.

— Ştiu ce gândeşti, domnule McGrath.

Cullen realiză că omul îl urmărise.

— Te gândești că sunt foarte multe de făcut. Și așa e. Eu nu mai pot face ceea ce făceam cândva. După ce mi-am pierdut fiii, și după ce sclavii au fost eliberați... a fost începutul sfârșitului.

— Nu mi-e teamă de muncă, domnule Linden. Orice lucru merituos merită efortul.

Scârțâitul enervant al unor balamale se auzi undeva în spatele lor, iar Linden ridică mâna în semn de salut.

— Cletus, strigă el.

Cullen urmări cu privirea încotro se uita Linden și văzu un om înaintat în vârstă, cu umerii cocârjați, cu pasul măsurat, care ieșea din hambar. Purta o pălărie ponosită, iar la prima vedere, de n-ar fi cărat cărămizi, ar fi crezut că e plăpând. Câte una în fiecare mână.

— 'nă ziua, domn' Linden, răspunse Cletus cu vocea profundă și întunecată ca pielea lui. V-a priit plimbarea, domnule?

— Da, mi-a priit.

Linden se opri scurt pe prima treaptă a prispei, unde ciobănescul lui îl aștepta deja la ușa din față.

— Ultimele rămășite ale iernii au dispărut de pe morminte. Florile de primăvară se vor ivi în curând.

Cletus dădu din cap afirmativ, aruncându-i lui Cullen câte o privire pe sub borul de la pălărie, apoi uitându-se rapid în altă parte.

— Conița Laurel, tot timpul i-a plăcut mult să fie fiece lucru' la locu-i.

Când negrul trecu pe lângă ei, Cullen simți un schimb tacit de replici între cei doi bărbați, fiind sigur că lui Cletus i se datora îngrijirea mormintelor. La fel de sigur era și că domnul Linden îi mulțumea pentru asta.

Cullen îl priponi pe Levi de un stâlp și îl urmă pe domnul Linden în casă. Era curată și îngrijită, cu mobilă frumoasă care, deși își trăda anii, încă mai putea fi folosită. Dar, fără îndoială, domnul Linden le-ar fi luat la plecare. Casa era spațioasă, dar cât de singuratică trebuie să-i pară omului, când toți ai casei plecaseră înaintea lui.

Intrară într-o mică bibliotecă, unde cărţile erau puse în ordine pe nişte rafturi care stăteau mărturie pentru bărbatul care le era tovarăş. La fel cum superba puşcă Sharps, de calibru 52, nou-nouţă, cu ţeavă de rezervă şi mecanism de încărcare prin culată, vorbea despre o altă pasiune a omului.

— Ia un loc, domnule McGrath.

Linden se aşeză pe scaunul din spatele biroului, iar Bucket se întinse la picioarele sale. Cullen luă scaunul de vizavi, încercând să nu nutrească prea multe speranţe.

— După cum am mai spus, domnule, sunt interesat să vă cumpăr pământul. Mai mult decât interesat. Vârî mâna în buzunarul de la piept şi scoase un săculeţ de piele. Sunt pregătit să vă ofer bani gheaţă.

Se auzi o bătaie în uşa din spatele lui, iar Cullen se opri când o femeie cu o tavă în mână intră în încăpere. Puse săculeţul pe masă.

— Domnu' Linden, întrebă ea, nişte ceai pentru 'mneavoastră şi musafir?

Deşi era mai în vârstă, femeia servea ceaiul cu mişcări rapide şi sigure, iar Cullen se întreba dacă era în vreo relaţie cu domnul pe care îl văzuse afară, Cletus. Căsătoriţi, poate?

— Onnie, eu... Domnul Linden şovăia, dar se aplecă şi îi şopti ceva.

Aproape înainte să apuce să se dea înapoi, femeia scoase o bucăţică de hârtie îndoită şi îi goli pudra dinăuntru în ceaşca domnului Linden. Apoi amestecă. Cullen urmărea privirile lor scurte care spuneau atât mulţumiri, cât şi recunoştinţă.

Atât de diferiţi, oamenii aceştia.

El era obişnuit să spună ce gândea şi să arate ce simţea. Dar asta nu părea bine-venit aici. Era chiar un lucru dispreţuit. Indiferent ce ar fi spus cineva, el prefera aşa cum fusese obişnuit. Era mai corect, mai clar. Chiar dacă ducea la ceartă uneori. El şi Moira avuseseră destul parte de aşa ceva. Dar, când se împăcau, era cel mai dulce moment din câte îşi imaginase.

Îi lipsea apropierea ei, atingerea ei, felul deplin în care ajunsese să o cunoască. Și felul deplin în care fusese el cunoscut de ea..

Multă vreme după moartea Moirei, se surprinse că se uită la alte femei și răspunde privirilor lor lungi și felului în care cele mai îndrăznețe se aplecau aproape de el și îi ofereau o vedere generoasă a ceea ce se afla sub corsajele lor strânse.

Dar nu fusese cu nicio altă femeie după Moira, oricât de mult și-ar fi dorit uneori. N-avea să-i târască amintirea în noroi în așa hal. Nu după ce trăiseră ei împreună.

Închiderea ușii îl aduse în prezent. Onnie plecase și îl lăsase pe domnul Linden cu o ceașcă în mână.

— Continuăm?

Cullen sorbea din ceașca de porțelan delicat, mai fin decât orice îi putuse cumpăra vreodată Moirei. Ceaiul era tare, cu o aromă puternică de plantă pe care nu o recunoștea, dar îi plăcea.

— Știi multe despre caii pursânge, nu-i așa, domnule McGrath?

— Am crescut la fermă. Da, domnule, știu multe despre cai. Cum am mai spus, tata era pasionat de curse. Prea mult. Și de jocuri de noroc. Nu prea fac casă bună cele două.

— Sunt de acord. Deși cursele de cai le aduc bani unora. Generalul Harding, bunăoară. Omul căruia i-ai salvat calul pursânge mai devreme.

Cullen îl privea fix, simțind că trebuie să fie precaut.

— El este proprietarul plantației și al grajdurilor Belle Meade. Linden zâmbea. Adică cinci mii trei sute de acri la sud de aici și cel mai frumos grajd de cai pursânge de curse pe care îl vei găsi în sudul Statelor Unite. Odată ce va afla ce ai făcut pentru el, sunt sigur că va vrea să îți arate aprecierea.

Cullen se agită pe scaun.

— Chiar nu e nevoie, domnule. Ce am făcut, am făcut pentru cal, nu pentru om.

Ultimul lucru de care avea nevoie era o legătură cu cursele de cai pursânge.

Cu un zâmbet fad, domnul Linden apucă o foaie de hârtie şi un creion şi notă ceva pe ea, apoi o îndreptă în direcţia lui Cullen.

— Acesta este preţul pe care îl cer pentru Linden Downs.

Cullen citi cifra. Apoi din nou. O mie cinci sute de dolari? De ce? El avea aproape dublu în săculeţ şi era pregătit să îi dea pe toţi aproape. Dar preţul cerut de Linden nu avea sens. Ziarul indicase că proprietatea valora cu mult peste trei mii.

— Domnule, nu înţeleg. Am văzut toate fermele, fie pe hârtie, fie în persoană, care sunt de vânzare în zona aceasta. Pământul dumitale valorează ...

— Mai mult de atât. Da, şi eu cred la fel.

— Atunci de ce preţul pe care îl cereţi e atât de mic? Cu siguranţă puteţi obţine mai mult de-atât la licitaţie, dacă se ajunge acolo.

Linden îl privi îngândurat.

— Dacă îmi dai voie, domnule McGrath, am o... clauză la vânzare.

Clauză? Acum curiozitatea lui Cullen era însoţită de mâhnire.

— Şi care ar fi aceea?

Linden se aplecă înainte.

— Eşti un om bun, Cullen McGrath. Am crescut patru fii. Frumoşi, bărbaţi adevăraţi, puternici, fiecare în parte. Ştiu să citesc un om. Şi, cum spune fiica mea...

— Aveţi o fiică?

Veselia se citea în ochii omului.

— Într-adevăr, am. Margaret este cel mai mic copil al meu, dar şi singura familie care mi-a mai rămas.

— Văzându-vă azi la cimitir, domnule, şi ceea ce aţi spus despre fiii dumneavoastră mai devreme, am... Cullen încercă să-şi îndulcească vorbele. Am crezut că v-aţi îngropat toţi copiii.

— Pe toţi, mai puţin unul. Iar ea e tot ce am mai scump. Sunt convins că înţelegi.

— Da, zise Cullen încet.

— Cum spuneam... fiica mea, Margaret, spune despre cai că văd în oameni lucruri pe care noi nu le vedem. La fel şi câinii.

Linden se aplecă și îl mângâie pe cap pe ciobănescul de la picioarele sale. Oare, din experiența dumitale, n-ai zice la fel?

Spusele bătrânului îl năuciră, dar fiindcă era de acord cu concluzia fiicei, Cullen încuviință.

— O ultimă întrebare pentru tine, domnule McGrath, apoi îți voi spune clauza. Există ceva ce n-ai fi făcut ca să îți salvezi fiica?

Fiindcă își pusese și își răspunsese la această întrebare de mii de ori, Cullen răspunse fără să ezite.

— Nu, domnule. Mi-aș fi dat viața în schimbul vieții ei. Și a soției.

Sentimentul de înțelegere umbri privirea bătrânului.

— Aceasta este și dorința inimii mele, domnule McGrath. Și auzind că este și a dumitale, sunt și mai sigur de intenția mea. Afișând un zâmbet fad, se aplecă din nou înainte. Suma pe care am notat-o reprezintă datoria pentru taxele curente ale fermei mele, inclusiv dobânda, plus un împrumut pe care l-am luat ca să ne ajute să facem față în ultimii doi ani. Plătește această sumă și Linden Downs va reveni la linia de plutire, iar pământul cu tot ce este pe el, casa, acareturile, animalele, totul este al dumitale... cu condiția să te căsătorești cu fiica mea.

Capitolul 5

— Maggie!

Auzindu-şi numele, Maggie se uită spre casa lui Mary Harding şi o văzu pe prietena ei stând în picioare la marginea peluzei.

— Tata ar vrea să îţi vorbească înainte să pleci.

Pe Maggie o trecu un fior. Era dornică să se întoarcă acasă şi să îl vadă pe tatăl ei, care îi promisese că se va odihni după-amiază. Dar ştia că nu avea de ales. Când generalul William Giles Harding solicita prezenţa cuiva, singurul răspuns posibil era: „Mulţumesc. Vin acum." Întorcându-se, dădu de Martha Blankenship, mama unei eleve noi, Lucy, care cobora din trăsură cu poşeta în mână.

— Mulţumesc, duduie Linden, că ai fost de acord să lucrezi cu fiica mea. Mă tem că uneori e mult prea sensibilă.

— Eu trebuie să fiu recunoscătoare, doamnă, pentru încrederea acordată.

Maggie se uita pe furiş la micuţa care deja se instalase în trăsură. Încă îi zărea ochii roşii.

— Lecţia a decurs bine, judecând că este prima dată când se urcă din nou pe cal. În timp şi cu exerciţiu, sunt singură că se va obişnui din nou cu călăritul.

— Sper sincer că ai dreptate, duduie Linden. Chiar şi urcatul pe cal este o mare reuşită! Doamna Blankenship îi îndesă nişte bani în mână. Ceva în plus pentru deranjul tău. Şi pentru răbdare. La aceeaşi oră săptămâna viitoare?

Maggie încuviință din cap. Chiar îi plăcuse lecția cu fiica doamnei. Lucy Blankenship, de unsprezece ani, era micuță pentru vârsta ei și chiar și cea mai mică iapă de la Belle Meade făcea statura ei mlădioasă să pară mică. O provocare pe care Maggie o înțelegea pe deplin.

Când trăsura porni din loc, Lucy se aplecă pe fereastră făcându-i cu mâna. Zâmbetul ei încălzi inima lui Maggie.

Apoi Maggie se grăbi spre aleea care ducea la conac, în timp ce gândurile îi zburară la Willie și familia lui. Nu-și putea scoate din cap scena pe care o descrisese băiatul. Uneori părea că lumea i se destramă din temelie. Atâta ură și violență! Oare Willie și familia lui vor găsi vreodată un loc unde să nu aibă parte de asemenea necazuri?

Apropiindu-se de treptele din fața casei, privirea îi fusese atrasă în sus de coloanele masive din calcar, șase la număr, care încadrau fațada casei. Bătu la ușa întredeschisă, uitându-se în sus. Ferestruica de deasupra ușii era decorată cu sticlă de culoarea rubinului, care probabil costa mai mult decât toată casa lor din Linden Downs.

— Mary? întrebă aruncând o privire înăuntru.

Fiindcă fusese prietenă cu Mary Harding de când erau micuțe, încă se simțea bine la Belle Meade, chiar dacă era prea conștientă de diferența uriașă dintre situația ei și a lui Mary.

— Hai înăuntru, sfioaso! zise prietena ei apărând de după colț. Tata e în biroul lui. Mary o luă de mână. Cum au fost lecțiile de călărie azi?

— Toți s-au descurcat bine, în mare. Apreciez că tatăl tău mă lasă să țin lecțiile aici.

Spera că nu despre asta voia generalul Harding să îi vorbească. Nu numai că nu mai avea cai cu șa, dar nici grajdurile și țarcurile de la Linden Downs nu se apropiau de condițiile oferite de Belle Meade.

— Ai vorbit cu Savana săptămâna asta? întrebă Mary, coborând vocea.

Maggie scutură din cap.

— Am văzut-o în oraş mai înainte.

Mary deschise o uşă care dădea într-o verandă laterală şi către intrarea în biroul tatălui ei, apoi se opri la intrare.

— A auzit că cineva le-a cumpărat casa la o licitaţie recentă.

Maggie simţi că i se strânge inima de empatie.

— Ştie cine? Sau dacă e de pe-aici?

Mary scutură din cap.

— Dar mă gândeam să ne întâlnim toate trei. Poate să mergem în oraş la prânz săptămâna viitoare. Să încercăm să îi ridicăm moralul. Fac eu cinste, adăugă Mary repede, de parcă îi citise gândurile lui Maggie.

Maggie îi strânse repede mâna.

— Eşti o scumpă, Mary, dar nu mă simt bine să plăteşti pentru mine.

Ştia că Savana simţea la fel faţă de discrepanţa dintre situaţia lui Mary şi a ei, deşi amândouă o iubeau pe Mary şi pe familia ei.

În lumina licitaţiei pentru Linden Downs ce urma să aibă loc săptămâna următoare, Savana îi scrisese cel mai amabil bilet săptămâna trecută, iar Maggie apreciase fiecare cuvânt de încurajare şi asigurare... deşi încă se ruga pentru o ieşire din situaţia respectivă.

— De ce nu veniţi mai bine pe la mine? continuă ea. Onnie ne va pregăti cu bucurie prânzul.

— Dacă găteşte Onnie, nu tu, zise Mary înghiontind-o copilăreşte.

— Mary? Tu eşti? Este şi duduia Linden cu tine?

Auzind vocea generalului Harding prin uşa închisă, Maggie se făcu repede serioasă.

— De ce vrea tatăl tău să îmi vorbească? întrebă ea în şoaptă.

Mary dădu din umeri, apoi surâse larg.

— Succes! Uşa se deschise înainte ca Maggie să-i poată răspunde.

— Duduie Linden! Generalul Harding o îndemnă să intre. Te rog să iei un loc. Nu te reţin mult.

Maggie îi onoră invitaţia, găsind că atât locul în care se afla, cât şi bărbatul dinaintea ei o intimidau. Îşi tot spunea în sinea

ei să nu se holbeze la barba lui care aproape-i ajungea până la talia pantalonilor. Jurase să nu o radă până când Confederația nu câștiga războiul și Maggie se întreba dacă avea să moară cu barba aceea.

Pe biroul generalului zări un portret în miniatură al doamnei Harding. Îi venea cu greu să creadă că în august se făceau doi ani de la trecerea ei din lumea aceasta.

— Duduie Linden, voi fi scurt. General Harding se lăsă în scaunul din piele de la birou. Azi-dimineață doi dintre lucrătorii mei au avut greutăți cu transportul unui pursânge foarte scump de la gară la Belle Meade. Un gentleman le-a sărit în ajutor și a salvat calul de rasă și investiția pe care am făcut-o în el, adăugă cu râs nervos. Sunt hotărât să aflu numele omului ca să îi pot mulțumi cum se cuvine și mi s-a spus că a fost văzut în compania tatălui tău.

— A tatălui meu? Dar nu are cum. Tatăl meu a stat acasă toată ziua... să se odihnească.

Se uită la mâinile ei puse împreună.

— Conform oamenilor mei, care îl cunosc pe tatăl tău, duduie Linden, era la marginea proprietății Belle Meade cu acest gentleman.

— Înțeleg. Încerca să nu i se vadă frustrarea legată de tatăl ei. Voi face tot posibilul să aflu numele gentlemanului.

— Aș aprecia, dacă s-ar putea, până la sfârșitul săptămânii, duduie Linden.

Se ridică din scaun. Imediat ea îl urmă.

— Sper că găzduirea lecțiilor de echitație la Belle Meade îți este încă pe plac.

— O, domnule. Foarte mult. Sunt recunoscătoare pentru generozitatea cu care îmi dați voie să folosesc condițiile pe care le aveți aici.

— Și eu sunt la fel de încântat că ești mulțumită. Și... că ești dispusă să mai ajuți cu această mică tentativă.

Auzind și ce spunea și ce nu spunea, Maggie aprobă din cap. El îi deschise ușa.

— Tată tău o înscrie pe Burbon Belle în cursa de la sfârşitul acestei săptămâni?

Lui Maggie îi zbură din nou gândul la Willie şi la familia lui.

— Nu. Nu va participa la această cursă.

— Păi... poate Belle Meade are o şansă la câştig în acest caz. Barba generalului Harding tremura de râs.

— De fapt, jocheul nostru este... Imaginile cu ceea ce îi descrisese băiatul îi reveniră în minte vii şi în detaliu. El şi familia lui s-au hotărât să se mute în Nord. Pleacă săptămâna aceasta.

— O... Omul căpătă o figură serioasă. Îmi pare sincer rău să aud asta. Un jocheu bun se găseşte greu.

— Nu ştiţi cumva vreunul care are nevoie de lucru?

— În momentul aceasta nu. Dar voi ţine minte. Chiar dacă asta înseamnă că voi avea o competiţie mai mare pe pistă. Privirea lui insistentă stărui puţin mai mult. Presupun că tatăl tău nu este interesat să o vândă pe Burbon Belle, nu? Mi-ar plăcea ca armăsarul meu, Vandal, să îmi procreeze o iapă aşa frumoasă.

Deşi pe Maggie propunerea nu o lua prin surprindere, ideea de a se despărţi de Belle îi frângea inima.

— Aţi binevoit să ne cumpăraţi caii din grajd anul trecut, domnule general Harding. Vă sunt recunoscătoare. Dar nu, Burbon Belle nu este de vânzare, domnule.

— Crede-mă, duduie Linden, nu a fost nimic binevoitor în gestul meu. Pur şi simplu, recunosc caii buni când îi văd. La fel ca tatăl tău, se pare. A făcut o treabă nemaipomenită cu Burbon Belle. Zâmbind, încuviinţă din cap, oarecum absent. Pe săptămâna viitoare atunci, duduie Linden. Transmite-i tatălui tău toate cele bune.

Cullen era sigur că nu auzise bine.

— Vreţi să fac ce?

Domnul Linden se uită răbdător la el.

— Nu este un aranjament atât de neobişnuit, domnule McGrath. Cu siguranţă în Irlanda căsătoriile sunt decise, cel puţin parţial, de părinţii cuplului?

— Da, dar... Cullen îl privea drept în ochi. Această... *clauză*, cum îi spuneți, este totuși bizară!

— Da, îmi dau seama, consimți domnul Linden, cu modestie. Dar știu din propria experiență că un bărbat și o femeie care nu se cunosc prea bine pot să se unească și să devină una. Nu se întâmplă peste noapte. E nevoie de timp și devotament, de răbdare și toleranță, dar se poate.

Amintindu-și ce scria pe însemnul de lemn de la mormântul soției lui Linden, *Inimă din inima mea*, Cullen își dădu seama că nu putea să contrazică experiența omului. Dar unirea destinului lui cu al Moirei fusese cu totul altceva.

O iubise aproape din prima clipă în care o văzuse. Și ea simțise la fel, deși nu îi spusese decât mai târziu, dulce și timidă cum fusese la început. La două luni după ce o cunoscuse, a cerut-o în căsătorie, iar ea a acceptat, aproape înainte să termine el întrebarea.

Căsătoria cu o străină nu prea îl atrăgea. Nu după ce avusese ce avusese.

— După cum ai văzut, nu stau bine cu sănătatea, continuă Linden. Deja am trăit mai mult decât a trăit tatăl meu și decât tatăl său înaintea lui. Ca să pun problema delicat, simt nevoia să îmi aranjez lucrurile. Sunt foarte hotărât să mă asigur că fiica mea va avea parte de o bună îngrijire, domnule McGrath.

— Pot să înțeleg, dar... lui Cullen îi venea greu să mai stea jos. Dar să îmi cereți *mie* să mă însor cu ea? Un bărbat pe care nu l-a văzut în viața ei și pe care chiar și dumneavoastră abia azi l-ați întâlnit pentru prima dată? Cullen râdea de absurditatea situației. Nu mă cunoașteți, domnule Linden. Aș putea fi orice, o canalie, un nemernic. Chiar un pungaș.

Linden îi căută privirea, cu urme de umor în ton.

— Nu ești nici canalie, nici nemernic, Cullen McGrath. Deși aș crede că undeva în trecut ai avut ceva... tendințe de pungășie. Dar cred că au fost îmblânzite, destul de bine aș îndrăzni să spun, de răposata ta soție. Rostea cuvintele cu blândețe. Și poate chiar și de scumpa ta fiică. Când un bărbat devine tată,

se schimbă. Începe să vadă ce contează cu adevărat în viață. Și la fel îl schimbă și dragostea unei femei minunate.

Cuvintele lui Linden îi atinseră lui Cullen o coardă sensibilă. Totuși, trebuia să îl ajute pe om să gândească cu capul.

— Sunt un om iute la mânie, domnule. Ați văzut cu ochii dumneavoastră. Cu siguranță nu vă doriți astfel de trăsături la soțul fiicei dumneavoastră.

— Azi am văzut o mânie îndreptățită, domnule McGrath. Mânia în fața nedreptății. De așa ceva trebuie să fii mândru, nu să îți fie rușine. Am nevoie să știu că atunci când eu nu voi mai fi, fiica mea va fi protejată, la fel și ferma. Viitorul ei este legat de acest pământ atât de mult, încât ea nici nu înțelege acum. Dar dumneata înțelegi. Dumneata știi cât de important e pământul. Și sunt convins că ești capabil să le protejezi pe ambele.

Lui Cullen îi păru că aude ceva ce omul nu zisese direct.

— Ați avut probleme cu pământul, domnule?

Ticăitul ritmic al ceasului număra secundele în care răspunsul rămăsese în aer.

— Este un fel de a spune. A început acum doi ani. Am fost abordat atunci de cineva care mi-a cerut să donez cabana de vânătoare care se afla pe proprietatea mea, o bucată de pământ la marginea plantației Belle Meade, pentru a fi folosită în scopul unei școli pentru foști sclavi. Am fost de acord. La scurt timp, cineva a dat foc clădirii... cu tot ce era în ea – profesoara și foștii sclavi, bărbați, femei și copii. Au reușit să scape, dar nu nevătămați.

Cullen asculta, deși mintea îi era bombardată de o sumedenie de întrebări. Dar aflase cu mult timp în urmă că ascultarea cu răbdare e răsplătită.

— După aceea, Linden mai sorbi o gură de ceai, anumite lucruri au început să dispară din când în când. Animale, cel mai des porci și pui. Mi-am închipuit că le-a furat vreun lup. Bătrânul își încruntă sprâncenele. Apoi, au început să dispară uneltele de la fermă. În ultimele luni a fost ceva mai liniște, totuși. Probabil

fiindcă au rămas prea puține sau poate... fiindcă oricum voi pierde tot.

— Nu știți cine se face vinovat de incendiu sau de furturi?

Linden scutură din cap.

— Dar mulți alții au suferit mult mai mult decât noi, cu toate greutățile care ne așteaptă.

Privirea omului se îndreptă spre fereastra ce dădea spre pajiștea pe care doar ce-o traversaseră, iar Cullen simți că vorbea despre cineva cunoscut.

Linden tăcu un moment, apoi rosti:

— Vine vremea, domnule Mr. McGrath, de fapt cred că deja a venit, când omul va trebui să susțină cu tărie ce crede, ori tot ceea ce are mai drag i se va lua. Și de la cei pe care îi iubește. Nu vreau ca fiica mea să înfrunte o astfel de lume de una singură.

Mișcat de afirmația omului și de profunzimea dragostei lui pentru fiica sa, Cullen își masă mușchii încordați de la baza gâtului. Își dorea pământ. Aproape era al lui. Simțea. Dar să se însoare ca să îl obțină...

O briză de după-masă târzie adie prin fereastra deschisă odată cu țârâitul unui greier singuratic care începuse seara mai devreme.

— Domnule, sunt sigur că ați văzut anunțul din oraș: „Cu excepția irlandezilor". Neamul meu nu este primit aici. Ca soție a mea, fiica dumitale nu va mai fi nici ea acceptată. Ar fi o paria. Asta vă doriți pentru ea?

Pentru prima dată, Linden făcu o grimasă și lăsă capul în jos. Iar Cullen văzu că argumentele în sfârșit răzbeau.

— Situația fiicei mele este deja cu mult sub nivelul a ceea ce a fost cândva, domnule McGrath. Și, deși am cunoscut durerea pierderii copiilor în fața morții, durerea de a vedea viața copilului tău îngrădită, redusă la mai nimic are o apăsare specială. Să-i vezi alegerile, viitorul... smuls... bucățică cu bucățică.

Cullen oftă împovărat. Atâta zbatere ca să-l facă pe om să vadă lucrurile din perspectiva lui. Simțea că Linden îl urmărea

cu privirea, îndemnându-l să zică da, dar negura situației în care era pus îl împiedica să ia o hotărâre.

— Îmi pare rău, domnule Linden, dar nu pot. Nu este bine pentru mine să mă însor cu o femeie ca să pun mâna pe pământul ei.

— Dar nu așa se pune problema, domnule McGrath. Sau cel puțin nu trebuie. Vreau să o cunoști întâi pe fiica mea. Și apoi să decizi. Ar trebui să apară. Margaret este fată bună... Deși... Melancolia i se zărea în privire. Trebuie să știi că a crescut cu încă patru frați mai mari. Doi fii ai mei s-au dus la Domnul la scurt timp după naștere, adaugă el stins. Dar Oak, Ezra, Ike și Abe au răsfățat-o pe surioara lor mai mică chiar și când au învățat-o să se cațere în copaci, să călărească și să tragă cu cei mai buni.

O fetiță care se cățărase în copaci și trăsese cu arma? Descrierea omului nu prea îi făcea un portret atrăgător. Dar Cullen păstră prudent părerea pentru el.

— Când Maggie era mică, mama ei, Dumnezeu să o odihnească, se temea că fiica ei va crește sălbatică și niciun bărbat nu o va vrea. Dar nu a fost cazul, absolut deloc. Maggie a avut pe cineva special. Cândva.

— Și ce s-a întâmplat? În mod normal, Cullen nu i-ar fi pus o întrebare atât de personală, dar în circumstanțele date...

— A fost ucis în război. Ca mulți alți băieți cu care a crescut Maggie. Duși, toți.

Oricât ar fi încercat, Cullen nu putea pricepe rațiunea unei asemenea învoieli.

Încet, domnul Linden se ridică, folosindu-se de masă. Câinele se ridică și el.

— Domnule McGrath, după cum văd niciun argument nu te-a putut convinge. Dar ai ascultat rugămintea unui tată îmbătrânit și apreciez. Așa cum apreciez și timpul petrecut împreună și ocazia de a te cunoaște. Acum, dă-mi voie să te conduc.

Tulburat, de nu-și putea explica de ce, Cullen vârî săculețul cu bani înapoi în buzunar și îl urmă pe domnul Linden și câinele său înapoi pe traseul pe care veniseră în casă, văzând-o în cu

totul altă lumină decât până atunci. Se trezi căutând cu privirea după portretele de familie, după cum presupunea, care împodobeau pereții, dar nu văzu în niciunul o femeie tânără.

Nu că ar fi contat cum arăta Margaret Linden. Dar era curios.

Odată ajunși afară, Cullen se uită după Levi unde îl lăsase pironit, dar calul nu mai era acolo.

— Nu te teme, domnule McGrath. Leviatanul dumitale este în siguranță în grija lui Cletus, sunt sigur.

De parcă ar fi auzit discuția, Cletus apăru de după colțul casei.

— V-aduc eu calu', domnule.

— Vă mulțumesc pentru amabilitate, zise Cullen, observând privirea aruncată peste umăr a lui Cletus.

Cullen se trezi din nou atras de pământ. Soarele își făcea ușor apariția de după dealuri, îmbăind câmpurile cu strălucirea sa de aur.

— Frumos, nu-i așa? zise domnul Linden sentimental.

Prea sentimental după părerea lui Cullen, care se uită în ochii omului de lângă el.

— Nu ați renunțat, nu-i așa?

— Sunt multe forme de convingere, domnule McGrath. Prezentarea cazului este una dintre ele.

Subtilitatea omului îi smulse lui Cullen un zâmbet.

Oftă. Toate puteau fi ale lui. Nimeni din acest oraș, sau chiar din stat, nu-i va vinde proprietatea. I se dăduse clar de înțeles. Dar nu înțelegea un lucru ...

— Ce se întâmplă, domnule, dacă răspunsul meu rămâne nu?

Linden se uită la el cu un fel se speranță precaută, deși greutatea poverii încă îl apăsa fără milă.

— Proprietatea va intra la licitație, așa cum a fost anunțată. Pământul ar trebui să aducă cu mult mai mult decât suma pe care ți-am oferit-o spre vânzare. Dar cu abundența de proprietăți disponibile și buzunarele goale ale oamenilor, nu se știe niciodată. Suma rămasă după plata taxelor, sper, va fi suficientă pentru mine și fiica mea să ne găsim un loc undeva în oraș ca să putem trăi.

Dezamăgirea din glasul lui era la fel de mare ca dezamăgirea pe care o simţea şi Cullen. Apoi, îi veni o idee.

— Dar dacă v-aş cumpăra terenul şi aş fi de acord ca dumneavoastră şi fiica dumneavoastră să locuiţi aici cât timp veţi vrea. După câte am văzut, este o casă mare, cu multe camere. Chiar aş putea să îmi construiesc o căbănuţă în apropiere şi să locuiesc acolo.

Domnul Linden îl ţinti cu privirea.

— Şi când eu nu oi mai fi, domnule McGrath? Vei continua să trăieşti sub acelaşi acoperiş cu fiica mea, fără să fiţi căsătoriţi? Sau lângă ea, în cabană? Voi doi singuri aici. Ce se va alege de reputaţia fiicei mele cu un comportament atât de îndoielnic?

Cullen nu mai auzise niciodată o tăcere atât de asurzitoare ca aceea care urmă, nici nu îşi amintea vreodată din copilărie şi până acum să fi fost atât de aspru dojenit. Pe bună dreptate, gândindu-se mai bine la propunerea sa. Chiar şi în faţa unei astfel de dojeni, încă simţea blândeţea şi acceptarea omului.

Ce diferenţă ar fi fost să fi avut un astfel de om ca tată? Un om drept şi bun, nu unul dedat la băutură şi la jocuri.

Gândindu-se la trecut, se întreba... dacă, în vreun fel, propriu-i trecut a traversat oceanul şi încerca să-l prindă din urmă? Dar dacă ar fi stat departe, la marginea unui oraş, văzându-şi de viaţa şi treburile sale, ce şanse ar avea să se întâmple acest lucru?

„Nu vreau ca fiica mea să fie nevoită să înfrunte o astfel de lume singură."

Rugămintea lui Linden legată de fiica lui reveni zgândărindu-i lui Cullen conştiinţa. Cullen ştia cum era să aibă un protector. Ştia şi cum e să fii tată şi să fii în imposibilitatea de a oferi protecţie.

— V-aţi gândit, domnule, ce va zice fiica dumneavoastră despre propunerea pe care mi-aţi făcut-o?

— O, da... domnul Linden oftă stânjenit. M-am gândit foarte mult, domnule McGrath. *Nu* va accepta. Cel puţin nu la început. E încăpăţânată ca maică-sa. Dar este şi cu picioarele pe pământ.

Până la urmă cred că va vedea situația în modul cel mai fericit. Singurul mod.

Stăteau în tăcere ca greierele singuratic, cuibărit pe undeva prin gardul viu de dedesubt, continuând să îmbie venirea celorlalți alături de el. Domnul Linden, care era mai obosit cu fiecare clipă ce trecea, apucă grilajul prispei ca să se sprijine, iar Cullen admira locurile care ar putea face parte din viitorul lui, numai dacă accepta termenii.

Dacă s-ar mai fi putut ruga, i-ar fi cerut Atotputernicului un semn ca să știe încotro s-o ia, ce să facă. Așa cum făcuse atunci în biserica din Brooklyn. Sau poate ar fi vizitat un preot de la care să capete un pic de înțelepciune și perspectivă.

Dar rugăciunile și vizitele la preot se încheiaseră pentru el. De el depindea, numai de el, să ia decizii.

Cletus ieși din grajd cu Levi după el, iar Cullen, cu mintea în toate părțile, îi dădu mâna domnului Linden.

— Domnule, a fost o plăcere să vă cunosc.

Lăsând la o parte orice urmă de subtilitate, Linden îi dădu mâna și o ținu strâns, dezamăgirea din vocea lui de mai devreme pronunțându-i cutele feței.

— Și eu pe dumneata... Cullen McGrath. Du-te cu Dumnezeu, flule.

Simțind că îl împinge ceva, Cullen șovăi, apoi îl mângâie pe ciobănesc pentru ultima oară, înainte să coboare treptele prispei. Primi hamul din mâinile lui Cletus și sări în șa, apoi se opri ca să admire din nou împrejurimile, pentru ultima oară.

„Se spune că acolo dealurile sunt la fel de verzi ca acasă."

Briza din ceafă părea o șoaptă din eternitate, străbătându-i ușor șira spinării. Sperând că face ce trebuie, Cullen se dădu repede jos, urcă treptele două câte două și îi întinse din nou mâna.

— Răspunsul meu e da, domnule Linden. Mă însor cu fiica dumneavoastră. Dacă mă vrea și ea...

Capitolul 6

Zâmbindu-i tatălui ei din partea cealaltă a mesei, Maggie lăsă furculița în farfurie, așteptând ca umorul, pe care uneori îl ascundea cu măiestrie, să-i răsară în colțul buzelor. Dar nu apăru, așa că pieri și al ei.

— O înțelegere? Își auzi îngrijorarea din propria voce. Și mai exact, ce fel de „înțelegere" sugerezi că ar trebui să închei cu acest om, papa?

— Exact felul pe care crezi că îl sugerez. Tatăl ei împături șervețelul lângă farfurie, iar cina, doar pe jumătate consumată, era prin gestul său deja terminată. Bucket dădu să se ridice din colțul unde stătea întins, însă o singură privire de la papa îl convinse de altceva. Îți propun să te măriți cu el, Margaret. De fapt, l-am asigurat că vei lua în calcul serios ideea.

Ea ar fi vrut să râdă. Ideea era absurdă. Dar seriozitatea și preocuparea drăgăstoasă din privirea tatălui său nu îi dădeau voie. Nici starea cumplită în care se aflau.

— Deci, omul cu care erai la hotarul Harding azi, omul care a îmblânzit calul pursânge, același om care ...

Ușa bucătăriei se deschise. Pe ea intră Onnie cu o carafă cu apă. Maggie îi zâmbi și hotărî să continue conversația după ce pleca ea.

În timp ce Onnie le umplea din nou paharele, Maggie îi surprinse privire îngrijorată pe care o aruncă întâi farfuriei tatălui ei, și apoi spre el. Maggie își aminti că o întrebase pe Onnie cândva câți ani avea. Femeia îi spusese că nu era sigură când se născuse, dar bănuia, bazat pe vârsta fraților și surorilor ei, că avea

cel puțin cincizeci de ani. Asta se întâmplase cu mai bine de zece ani în urmă.

Uitându-se la femeia pe care o îndrăgea atât de mult acum, pe jumătate parte din familie, pe jumătate slujitoare, Maggie se gândi că îşi arăta fiecare an pe care îl avea, de şaizeci şi mai bine.

Onnie îi luă domnului Linden farfuria plină pe jumătate cu mâncare, dar nu dădu să plece.

— Am primit veşti chiar acu', domnu' Linden. Plecă uşor capul. Duduie Maggie. Sora mea mai mică mi-a spus. Ea zice că Willie şi familia lui plec deseară. Plec cu mulţi alţii. Marna şi omu' ei, şi copiii lor merge cu ei. A venit să zică adio.

— Sora ta şi familia ei pleacă? întrebă Maggie. Se uită să vadă reacţia tatălui său, dar nu putu să îi citească chipul ca de obicei. Marna şi familia ei trăiseră şi lucraseră la o fermă vecină ani de zile.

— Da, cuconiţă. Marna cică e mai bine sus, în Nord, decât aci. Eu zâc că ea are dreptate.

O clipă nu rosti nimeni niciun cuvânt. Groaza a ceea ce se întâmplase de dimineaţă, ce se întâmpla mult prea des zilele acelea, umplea fiecare colţ de cameră.

Tăcerea continuă până când tatăl ei ridică în sfârşit privirea.

— Onnie. Glasul său pătrunzător păru ciudat de stins în liniştea aşternută. După cum ştii, situaţia noastră aici este... nesigură, în cel mai bun caz. Dacă tu şi Cletus aţi vrea să mergeţi cu sora ta şi familia ei, vreau să ştii că aveţi binecuvântarea noastră.

Maggie nu îşi dădea seama dacă nodul din gât era de la emoţia din vocea tatălui ei, de la sclipirea din ochii negri ai lui Onnie sau de la faptul că nu îşi imagina viaţa fără femeia pe care o credea a ei.

— Da, domnu', răspunse Onnie blând. Ştiu. Dar eu e prea bătrână ca să o ia de la cap în altă parte. Eu vrea să stea aici cât poate. Ş-apoi, cine să aive grijă de voi doi, dacă eu pleacă? Râse fără să fie convinsă. Cletus simţă la fel. Eu e născută aci, la Linden Downs. Apoi, Cletus şi eu ne-a cununat aci. Noi vream să stăm aci, cât o da Domnu'.

Tatăl său deschise gura ca să mai zică ceva, dar strânse buzele înapoi şi încuviinţă din cap. Onnie închise uşa bucătăriei după ea, lăsând ca realitatea izbitoare să plutească în cameră.

Recunoscătoare pentru mărturisirea lui Onnie şi despovărată în acelaşi timp, Maggie îşi împături şervetelul şi îl puse binişor lângă farfurie, gestul politicos părând banal în lumina celorlalte lucruri.

— Ca să continuăm discuţia, se oferi ea cu blândeţe, nerăbdătoare să rezolve cu ideea pe care o avusese tatăl său, omul cu care erai azi la hotarul Harding, acelaşi pe care l-ai cunoscut cu puţin timp înainte, la cimitir... acest om este cel cu care sugerezi să mă mărit? Se umflă de râs fără să îşi dea seama. Doar pentru că a apărut aici în această după-amiază cu buzunarul plin de bani şi de promisiuni. Ca un parvenit sau venetic care crede că poate ...

— Nu, Margaret. Nu are nicio legătură cu ce spui tu. Tonul glasului tatălui ei căpătă o tentă neobişnuit de tăioasă. Are legătură cu faptul că peste două săptămâni, ferma tatălui meu, pământul pe care el l-a cumpărat şi pe care a trudit toată viaţa, pământul pe care eu nu am fost în stare să îl păstrez pentru familia mea, făcu o grimasă sforţându-se să poată respira, pentru *tine*... oricât m-am străduit, acest pământ cu tot ce e pe el va intra la licitaţie, iar eu nu voi mai avea un loc unde să trăiască fiica mea. Îţi dai seama ce înseamnă asta pentru mine? Să ştiu că te-am dezamăgit atât de îngrozitor?

— Papa, nu... Maggie îngenunche lângă scaunul lui. Nu m-ai dezamăgit. Nu e din vina ta.

El scutură din cap.

— O vom pierde pe Burbon Belle. Tot ce-am muncit va fi...

Respira greu, strâmbându-se, strângându-şi mâna pe piept. Parcă nu mai avea aer.

Maggie îl luă pe după umeri.

— Respiră, papa. *Respiră*!

Păli. Îşi mişca buzele, dar nu reuşea să scoată niciun sunet.

— Onnie! ţipă Maggie, conştientă că Bucket era lângă ei. Încercă cu mâinile tremurânde să îi deschidă nasturii de la guler.

Într-o suflare, Onnie își făcu apariția, cu o cană de apă într-o mână și prafuri în cealaltă.

— Ce este asta? Maggie o urmărea presărând amestecul.

— Domnu' Linden. Onnie ridică ceașca la gura lui. Trebuie să ioaț medicamentul, domnu'. Așa cum a spus doctoru'.

— Doctorul i l-a dat?

Privirea sugestivă a lui Onnie spunea tot.

— Așa, domnule. Gata, acu'.

Tatăl ei înghiți amestecul, dându-l pe gât în jos, cu gulerul desfăcut și cu puțină apă.

— Înc-un pic, domnule. Și gata.

Cu ajutorul lui Onnie, tatăl ei bău conținutul ceștii sub privirea înlăcrimată a lui Maggie ...

Mai târziu, în seara aceea, șezând pe marginea patului tatălui său, cu Bucket de pază în apropiere, Maggie îl urmărea pe tatăl ei în somn, și pieptul care îi urca și îi cobora cu greutate.

Trimiseseră după dr. Daniels, care mai adusese niște prafuri. Digitalină, le spunea el. Maggie se năpustise asupra lui cu întrebări, dar nu îi plăceau răspunsurile.

— Îl ajută cu durerea și cu incidentele recurente, îi spusese înainte să plece. Vor fi zile bune și zile rele. Îmi pare rău, duduie Linden. Nu se mai poate face nimic. Odihna este vitală. Asta și un mediu calm și senin. Care, știind circumstanțele date, va fi o provocare. Aș vrea să se poată face mai mult, dar inima lui efectiv cedează.

Tatăl său mișcă ochii printre genele închise, dând să îi deschidă, dar nu reuși.

— Papa? Se aplecă aproape de el și își strecură mâna într-a lui. Ești treaz?

El gemu. Sau să fi fost un oftat?

— Acum, da, Maggie.

Ea zâmbi, apoi lacrimile îi umplură ochii.

— De ce nu mi-ai spus?

El îi strânse mâna.

— Din cauza felului... în care îți sună vocea acum.

Îl sărută pe frunte şi îi mângâie părul rărit. Gâfâiala prin care trecuse, oboseala. Ea crezuse că el se surmena, de-a dreptul. *Îmbătrânea,* e drept. Dar ...

— Este un om bun... Maggie.

Lui Maggie îi luă un pic de timp ca să se prindă despre cine vorbea.

Linden trase aer în piept.

— Nu te-aş duce pe calea asta dacă... n-ar fi.

— Să nu vorbim acum despre asta, papa. Vom ...

Îi strânse mâna şi mai tare.

— Promite-mi că vei face asta. O căuta cu privirea.

„Să-i promită!"

Nevrând să îşi supere tatăl, primi din cap.

— Promit... să îl cunosc. Să stau de vorbă cu el. Îl voi căuta în oraş ...

— Nu, draga mea. Va veni aici mâine-dimineaţă. Închise ochii, iar lacrimile îi curgeau pe tâmple. Am luat în calcul orice posibilitate. Este singura cale.

Cu un prosop proaspăt, Maggie îi tamponă sudoarea de pe faţă

— I-ai spus? îl întrebă stins. Despre Belle şi planurile noastre cu ea? Şi... despre mine?

Zâmbetul spăsit al tatălui său spunea multe.

— Am vrut, dar... Trase aer în piept şi-apoi îl scoase încet, ceea ce îl făcu pe Bucket să ciulească urechile. Nu are o... părere bună despre cursele cu cai pursânge, draga mea. Mi-a spus foarte clar. Se pare că... se ţinea de piept în timp ce tuşea, aerul sâsâind surd în pieptul său... abuzul... tatălui său în acest sport... i-a lăsat semne adânci.

Maggie îi tamponă fruntea cu un prosop rece.

— Dar, prin simpla participare la cursele de cai, nu înseamnă neapărat că participi la jocuri de noroc. Dimpotrivă. Nu îţi poţi permite să joci la noroc ceva atât de drag. Numai proştii ar face aşa ceva.

— Iar el nu e prost, Maggie, spuse cu o tărie surprinzătoare tatăl ei, cu ochii la ea.

„Și nici eu nu sunt", ar fi vrut să spună și ea.

Tatăl îi întinse mâna.

— Uneori, în viață, când nu putem ajunge la ceea ce ne dorim... iar pământul de sub noi cedează, trebuie să ne apucăm de prima creangă pe care o întâlnim în cale. Închise scurt ochii. Și să ne ținem bine de ea.

Lui Maggie i se puse un nod în gât de emoție. Uneori tatăl său vorbea mai poetic. Era doar unul dintre lucrurile pe care le adora la el.

— Papa, eu ...

El scutură din cap.

— Ascultă-mă, copilă. Încă poți să îți vezi visul cu ochii. Trebuie doar... să găsești o altă cale de a ajunge la el.

Se strâmbă de încă o criză de tuse care îi rupea pieptul. Maggie îl ajută să se ridice, apoi îl ținu până când momentul trecu. Îl așeză din nou ușor pe perne. Ochii îi fluturau de parcă se chinuiau să rămână treji. Simți și ea un val de oboseală.

Ar fi vrut să obțină mai multe informații de la el. Dar știa prea bine că el avea nevoie de odihnă.

La îndemnul ei, mai luă câteva înghițituri din ceaiul de mentă și margarete pe care i-l făcuse mai devreme și adormi din nou. Maggie se aplecă, cuprinzându-și mijlocul cu brațele și cercetă trăsăturile încă puternice de pe chipul tatălui, pe care vedea dovezi clare ale timpului care îl ajunsese neobosit din urmă.

„Te rog să nu îl iei. Nu acum. Nu încă."

Nu era o rugăciune, ci mai degrabă o cerere disperată. Dar, poate că, până la urmă, acele două lucruri erau mai înrudite decât se gândea ea.

Într-un final, ațipi în scaun, lângă el, până pe la miezul nopții, când Onnie veni să o înlocuiască.

Odată ajunsă în pat, nu o mai luă somnul. Stătea întinsă în pat, în întuneric, reluând în amănunt motivele pe care i le dăduse tatăl său când îi spusese despre acel „aranjament", la cină, pe care se lupta să le respingă. Dar nu putea.

Dacă ar mai avea timp. Dar nu aveau.

Dacă ar fi găsit un jocheu. Dar nu găsise.

Dacă Richard ar mai fi fost în viaţă. Dar ...

Dacă... dacă... *dacă.*

Îşi dăduse seama că tatăl ei făcuse ce făcuse atât pentru siguranţa ei, cât şi pentru aspiraţiile ei pentru Burbon Belle. Şi îi era recunoscătoare. Atunci de unde aceste imbolduri de resentiment? Nu spre tatăl ei. Ci spre acel om, oricine ar fi fost el.

Acest om pusese mâna pe şansa de a se căsători cu fiica unui proprietar din înalta societate din Nashville, oricât de departe părea acum distincţia lor de înalta societate. Probabil auzise de numele familiei şi apoi hotărâse să dea lovitura şi să revendice proprietatea înainte de intra la licitaţie.

Şi nu ştia despre Burbon Belle ...

Dacă în loc să o vadă pe Belle ca pe o campioană ce era, o vedea ca pe o cale de a face repede bani cu ea la fermă?

Maggie se lăsă pe spate, împingând la o parte aşternuturile cu picioarele şi dintr-odată simţi că atmosfera din cameră era sufocantă. Ştiind ce gândeau în general bărbaţii despre femei şi cursele de cai pursânge, trebuia să fie prudentă. Iar acum, că ştia dispreţul anume al acestui om pentru acest sport... ei bine... oftă.

Mai fusese căsătorit cândva, îi spusese papa. Însemna oare că era în vârstă? De două ori mai mare decât ea? Poate chiar mai mult? Nu voia să se căsătorească cu un bărbat în vârstă. Visase să fie soţie, nu soră medicală. Sentimente de vinovăţie o mustrau. Primea cu bucurie să aibă grijă de tatăl său în acest fel.

Dar de un soţ? Era diferit.

Cum îl descrisese tatăl ei mai devreme? „Un om mândru, dar în cel mai bun sens al cuvântului." Ce însemna asta?

„Unii ar zice că este cam necioplit", adăugase papa. „Dar este genul de bărbat pe care alţi bărbaţi îl respectă, chiar dacă nu prea ar vrea."

Deci era în vârstă *şi* tiran. Maggie îşi trecu mâinile prin păr şi se holbă la tavan.

Deşi nu îl cunoştea pe acest om, îl cunoştea pe tatăl ei. Iar tatăl său, refugiul şi turnul ei de scăpare de când se ştia, nu ar fi dus-o niciodată pe un drum de care nu era sigur.

Dar dacă decizia îi era influenţată de disperare sau de sănătatea sa precară? Din nou, aşa cum zisese şi el, ce altă şansă aveau?

Avusese alte planuri pentru viaţa ei. Oricât de mult ar fi vrut să creadă că Dumnezeu voia ca ei să rămână pe acest pământ, să o păstreze pe Burbon Belle, să facă ceea ce îşi pusese în gând, acum nu mai era atât de sigură. Văzuse atâţia oameni cu credinţă în El, care ajunseseră jos.

De ce se aştepta oare ca ea să scape?

Maggie se lăsă pe o parte, legănă încă o pernă la pieptul ei şi făcu ceea ce făcea întotdeauna când nu putea să doarmă. Încercă să îşi aducă aminte fiecare detaliu al chipurilor mamei ei şi al fraţilor, dorindu-şi în acelaşi timp ca lumea şi viitorul ei să arate tot cum fusese pe vremea când mergea pe umerii tatălui ei, în copilărie.

Nici nu îşi dădu seama până a doua zi dimineaţa, când cerul era pictat în nuanţe de roz, că nici măcar nu îl întrebase pe tatăl său cum îl chema pe pretendentul ei. Nici nu conta. Oricum avea de gând să îi spună foarte clar omului exact ce credea despre el şi planurile lui de a pune mâna pe Linden Downs. Înainte de a-i spune reticent... *da*.

Capitolul 7

Cullen îi dădu lui Levi pinteni să o ia pe drumul care ducea spre Linden Downs, văzând pământul cu alți ochi în dimineața aceea. Toate acestea erau ale lui. Sau aveau să fie în curând. Dacă Margaret Linden spunea da.

Oricât de obosit fusese cu o seară înainte, dormise iepurește, fără să se poată liniști. Nu reușise să nu se mai gândească la ziua de azi, la ceea ce urma să facă și cum avea să se schimbe viața lui.

— Îmi voi ține promisiunea, șopti el, uitându-se în sus la cerul senin, amintindu-și ultimele rugăminți ale Moirei. „Promite-mi, zisese ea, cu vocea stinsă și cu lacrimi curgându-i pe tâmple, că împreună cu draga noastră Katie vei trăi viața la care am visat. Nu te lăsa, Cullen."

Nu se lăsa. Dar împlinirea acestei promisiuni îl costa mai mult decât se gândise, într-un mod cu totul diferit, cu siguranță, decât visase Moira când îl pusese să-i promită.

Spera că, dacă l-ar putea vedea azi, ar înțelege. Deși ar fi cu mult mai bine ca cerul să țină cortina trasă între lumea asta și cealaltă.

Greu de crezut, dar domnișoara Linden îi cauzase insomnia, în cea mai mare parte. Ar fi vrut să se fi străduit mai mult să îi găsească portretul în casă. Cu siguranță, fiind singura fiică, erau portrete cu ea. Cum arăta oare?

Scundă? Înaltă? Mlădioasă? Cu forme? Lucrurile acestea contau pentru bărbatul care urma să se însoare. De fapt, contau tot timpul, dar mai ales când era vorba de soție.

Adevărul acela păli rapid când realitatea îi aminti că această căsătorie nu era ca prima. Această uniune nu se născuse din dragoste. Nici jurămintele pe care le vor face în timpul ceremoniei, oricând urma să aibă loc în zilele următoare, nici unirea dintre soț și soție care urma mai târziu.

Cu siguranță totuși, cu timpul se vor cunoaște mai bine, iar el și duduia Linden vor ajunge să aibă anumite lucruri în comun.

Dacă ea spunea da.

Trecuse pe lângă Biroul de Impozite și Împroprietăriri mai devreme, în dimineața aceea, și simțise nerăbdarea de a se întoarce în după-amiaza aceleiași zile cu actul de proprietate semnat pentru a plăti datoriile pe care le avea. Abia aștepta să îi prezinte domnului Linden chitanța „achitat la zi". Odată făcut acest pas, însemna că totul era în grija sa. Nu mai era cale de întoarcere.

Zări casa și struni calul.

Verifică ora în ceasul din buzunar, un dar primit de la bunicul său înainte de a muri. Era opt și jumătate. Mai devreme decât credea. Linden îl rugase să revină în dimineața aceea la ora nouă.

Nedorind să ajungă înainte ca familia să fie pregătită, îl mână pe Levi spre un câmp la est, în direcția opusă față de cea în care fusese ieri. Oriunde se uita, erau dealuri care se desfășurau lin și câmpii mărginite de pâlcuri dese de pini și plopi.

Își închipui câmpiile înțelenite din iulie, cu tulpini de grâu înalte până la genunchi sau acoperite de culturi bogate de cartofi dulci, acele vițe cu frunze verzi care odată răsărite acopereau totul în calea lor.

Linden zisese că plantaseră și cartofi albi în trecut, dar Cullen inspiră adânc și știind ce se întâmplase cu familia lui și recolta lor de cartofi din Irlanda, nu mai era dispus să risipească pământ bun pe cartofi albi, care putrezeau de cum te uitai la ei.

Linden zicea că crescuseră și bumbac, dar nu avea experiență cu această plantă. Pentru asta trebuia să se bazeze pe cunoștințele lui Gilbert Linden.

Zări un mal înalt cam la 800 de metri în depărtate şi îşi aminti că Linden îl menţionase. Îl îndemnă pe Levi la trap, apoi la galop, iar calul de rasă o luă la fugă mâncând pământul. Nici povârnişul abrupt care urca spre malul înalt nu îi punea niciun fel de problemă.

Vederea de pe acel mal îţi tăia într-adevăr respiraţia, era edificatoare. Din această perspectivă, întinderea câmpurilor şi a parcelelor de pământ se vedea foarte clar. Exact cum spusese Linden, Cullen vedea râul Cumberland în depărtare şi oraşul undeva la vreo 10 kilometri spre est.

Dacă domnul Linden nu mai avusese de mult timp ocazia să vină aici, Cullen se va oferi să îl aducă. Puteau face planuri despre ce recolte să pună şi...

Tocmai atunci, pe costa dinspre sud, un călăreţ urca dealul, calul mâncând pământul cu o viteză ameţitoare. Urmărindu-i, Cullen nu putea scăpa de senzaţia că mai trăise acel moment cândva. Ieri, lângă râu.

Se aplecă în şa, urmărind cum înaintau cei doi şi, pentru o secundă, când fata se aplecă pe capul calului, cu fusta fluturând în urma ei, Cullen se simţi din nou băiat, pe pista din Londra, unde îl văzuse pe Bonnie Scotland alergând ca vântul cu aceeaşi viteză şi graţie. Şi câştigase.

După doar un minut, călăreţul şi calul dispărură în spatele dealului, îndreptându-se spre Belle Meade. Era cineva din familia Harding, cu siguranţă, cu un pursânge campion. Îl mână pe Levi în josul dealului, spre casa de la fermă.

Se gândise mult la generalul Harding cu o seară în urmă. Doar fiindcă oamenii locuiau aproape nu însemna că erau şi apropiaţi. Îşi propusese să trateze plantaţia Belle Meade la fel ca pe Societatea de Cai Pursânge din Nashville.

Să le ţină pe ambele la distanţă.

Când ajunse acasă, era linişte. După entuziasmul de ieri al domnului Linden, Cullen se aşteptase cumva să îl aştepte afară. Îl pironi pe Levi şi urcă scările prispei, scândurile de lemn ponosite

părându-i cumva familiare și ispitindu-l să viseze la un cămin unde să se simtă ca acasă.

Bătu la ușă, încet prima dată, mai apăsat a doua oară. Se auziră pași înceți, apoi ușa se deschise.

— Domnu' McGrath. Slujitoarea de ieri îi învățase se pare numele.

— Doamnă Onnie. Cullen zâmbi, iar ea închise ochii. Așteptându-se să zâmbească și ea, era surprins să vadă seriozitatea de pe chipul ei.

— Domnu' Linden e încă în pat, domnu'. Iar *duduia* Linden, ea... zise Onnie uitându-se dincolo de el, timp în care Cullen auzi zgomotul copitelor. Ete că vine, domnu'.

Cullen se întoarse și se duse spre marginea prispei, uitându-se la călărețul care încă era la ceva distanță. *Ea* era duduia Linden? Simțind că ceața începe să se risipească, o urmărea străbătând câmpul călare pe calul pursânge. Același pursânge, se pare, pe care călărise mai devreme pe coasta de lângă râu.

Nu se putea hotărî care era mai grațioasă, iapa sau călăreața. Duduia Linden încetini iapa la trap și o struni lângă verandă, uitându-se în ochii lui cu aceeași curiozitate pe care era sigur că o trăda și fața lui.

Privirea ei îl măsura din cap până în picioare într-un fel în care, în mod sigur, o doamnă nu obișnuia. Dar nu îl deranja deloc, mai ales că întrezări un zâmbet în colțul gurii. Când îl privi din nou în ochi, se îmbujoră, dar el simți cercetarea ei și aparenta aprobare ca pe o încurajare, cel puțin.

Descălecă, iar el putea înțelege acum de ce o confundase cu o fetișcană. Era micuță și părea și mai micuță lângă calul pursânge. Dar pe măsură ce ea se apropia, nu mai avu îndoieli în privința ei.

Margaret Linden era *femeie* din cap până-n picioare.

În timp ce Moira fusese blondă și înaltă, domnița aceasta era brunetă și micuță. Moira avusese forme bine accentuate, Margaret Linden nu avea forme atât de pronunțate. Dar aspectul ei mlădios nu trecea neobservat.

Cullen își alungă imediat gândurile, coborî treptele prispei, repetând ce voia să spună. Cletus se apropie de cal, iar Cullen aşteptă ca slujitorul să ducă iapa la locul ei.

Încântat că duduia Linden făcuse o reverenţă şi îi întinsese mâna, o luă într-a lui şi atunci realiză cât era de emoţionată. Mâna ei zveltă tremura, iar el o strânse blând în semn de siguranţă.

Întorcându-i gestul, amestecul de teamă şi speranţă, panică şi eliberare care încolţise pe faţa ei îl mişcă mai mult decât s-ar fi aşteptat într-un astfel de moment.

— Domnişoară Linden, ştiu că unei domniţe ca dumneata îi este greu să fie într-o astfel de situaţie.

Ea ridică din sprânceană, iar el se grăbi să continue, nedorindu-şi ca ea să îl înţeleagă greşit. Dar aş vrea să ştii că eu promit să ...

Ea îşi retrase mâna.

— Sunteţi irlandez?

Tonul pe care îl folosise când rostise cuvântul nu era politicos. Nici promiţător. Căldura din ochii ei cu câteva secunde înainte dispăru atât de repede, încât Cullen se întreba dacă nu i se păruse cumva.

— Da, duduie, asta sunt, răspunse măsurând-o. Să înţeleg că tatăl dumitale nu a menţionat acest detaliu.

— Nu. Înghiţi, fără să mişte bărbia cătuşi de puţin. Nu mi-a spus. Se uită dincolo de el, la uşă, iar el simţi că mintea ei o luase la galop, pentru că expresia feţei o dădea de gol. Căuta o cale de ieşire. Reacţia ei îl răni în amorul propriu. Dar era încă în avantaj, fiindcă aparent ştia ceva ce ea încă nu aflase. Domnişoara asta nu avea de ales.

Iar când ea îl privi din nou, văzu că ştia şi ea acest lucru.

Maggie lăsă capul în jos.

— Este o problemă pentru tine, duduie Linden? Glasul îi era mai stins decât cuvintele care refuzau să fie rostite.

Dacă ar fi judecat răspunsul ei după lipsa de grabă, l-ar fi dezlegat pe Levi chiar atunci şi dus ar fi fost. Dar lupta care se dădea în ea şi care se simţea în umerii ei încordaţi, în strânsoarea fermă

a mâinilor ei așezate în talie, îl țintui locului, deși nu îl înmuia și nici nu îl îmbia să se apropie de ea.

Ea ridică privirea și se uită din nou la casă, cu ochi umezi, apoi înapoi la grajd. Apoi, în final, la el. Părea că, din clipă în clipă, va avea nevoie să își golească stomacul.

— Nu, spuse ea cu glas stins. Nu este nicio problemă, domnule ...?

— McGrath, zise Cullen înțelegând clar de ce Gilbert Linden omisese partea aceea. *Cullen* McGrath.

— McGrath, repetă ea, de parcă ar fi încercat numele. Felul în care își ținu buzele când îl rostise îi spunea ce părere avea despre numele lui.

Fără niciun cuvânt, intră în casă, lăsând ușa deschisă în urma el. Măcar atât, se gândi el. Urmând-o în casă, se opri pe ultima treaptă. Dacă ar mai fi o cale...

Intră în casă și închise ușa în spatele lui, sigur de două lucruri. În ochii lui Margaret Linden el era undeva cu mult, mult mai prejos de dragostea și devotamentul pe care ea le avea față de tatăl pe care îl adora... și față de calul ei.

În timp ce Onnie îi încheia nasturii de la spate ale celei mai bune rochii pe care le avea, Maggie își înghițea lacrimile, hotărâtă să nu plângă. Pastorul ajunsese la scurt timp după ce se întorsese de la călărit, iar Cullen McGrath păruse la fel de șocat ca ea să îl vadă. Tatăl său îl trimisese mai devreme pe Cletus în oraș ca să îl aducă.

— Nu este nici albă, nici de soi, zise Onnie, făcând eforturi să încheie fiecare perlă din spatele rochiei. Dar e frumoasă.

Maggie nu mai purtase demult rochia din stambă de culoare crem și nu îi mai venea la fel de bine ca altă dată. Corsajul nu îl stătuse atât de larg, iar bumbacul, care cândva îi cuprinsese mijlocul, acum atârna pe ea.

Se uită pe fereastră. Cuprinse cu privirea acareturile și pajiștea, dar ea nu vedea decât că viața ei și visul unei căsnicii îi fuseseră rapid curmate.

Încrederea lui papa în corectitudinea acestui aranjament şi siguranţa lui evidentă că îi va face faţă erau atât o mângâiere, cât şi un avertisment. Dar el nu ar fi făcut nimic rău, iar aceasta *fusese* ultima soluţie.

Putea îndrepta asta lucrurile?

Încercase să-l împiedice pe papa să coboare pe scări, îi spusese chiar că ar fi putut ţine ceremonia în dormitorul lui, dacă era nevoie. Dar, odată ridicat în capul oaselor, şi cu cele câteva îmbucături de mâncare, el insistase să se întrunească în salon.

— Chiar acolo unde ne-am căsătorit eu şi mama ta, zisese el. Oricât de diferită este această zi de ceea ce mi-am imaginat eu.

Îl ajutase să se pregătească de ceremonie şi acum îl însoţea pe scări în salon, când domnul McGrath îi văzu şi insistă să le sară în ajutor. Din ce văzuse, orice ar fi însemnat asta, omul părea sincer preocupat de starea lui papa.

— Iată, duduie Linden, zise Onnie atingând-o uşor pe umăr. Acum, întoarce-te şi uită-te.

Maggie se întoarse şi citi aprobare în gestul făcut de Onnie din cap. Prezenţa ei era o mângâiere. Dar papa avea dreptate. Azi, ziua nunţii ei, nu era deloc cum se aşteptase ea.

Un irlandez. Asta alesese tatăl ei.

Când venise călare şi îl văzuse prima dată pe omul care aştepta pe prispă, clipise de mai multe ori ca să se asigure că privirea nu o înşală. Arătos era cuvântul folosit pentru a descrie bărbaţii, dar în cazul de faţă nu prea făcea treabă bună. Domnul McGrath avea o înfăţişare care întorcea privirea oricărei femei şi-o făcea să întârzie asupra lui. O atrăsese şi pe ea la fel de mult, ba chiar prea mult, spre marea ei dezamăgire.

Trăsăturile lui nu erau delicate, ca ale bărbaţilor din Sud pe care ea îi ştia. Erau mai aspre. *El* era mai aspru. Iar ea fusese fascinată de el. Cu părul castaniu-închis, mai lung decât era la modă, ochii de un verde pal, şi un fizic musculos, Cullen McGrath părea mai degrabă prieten cu sălbăticia decât cu ţinutul Nashville. Şi cu siguranţă cu Linden Downs.

Cam la douăzeci și cinci de ani, credea ea, poate un an, doi mai mult, era genul de bărbat care le făcea pe femei să se oprească în plină stradă și să-l admire. Doar pentru că nu mai văzuseră niciodată așa ceva. Nu aveau cum să șușotească despre el pe la petreceri, fiindcă cei ca el nu erau niciodată invitați. Mai degrabă se potrivea scandalurilor din taverne decât sălilor de bal.

Și totuși, pe ea o captivase cu totul și rămăsese acolo în picioare holbându-se la el. Până când el deschisese gura.

O trecură fiorii. Toți știau cum sunt irlandezii. Nimeni în oraș nu îi angaja, cu atât mai puțin să le caute compania. Erau leneși, pușI pe scandal și n-aveau moralitate. Vânzarea proprietății Linden Downs acestui om nu salva ferma, doar întârzia inevitabilul. Și totuși ...

El era creanga cea mai apropiată, cum îi spusese papa în atâtea cuvinte. Iar ea o apuca.

Maggie se întoarse și se privi în oglindă. Nu era imaginea pe care și-ar fi dorit-o pentru sine în ziua nunții ei. Fără rochie din mătase albă, cu corsaj înalt, fără voal din tul alb, delicat și lung până la picioare. Fără coroană de trandafiri înmuguriți cu flori portocalii care să îi împodobească părul. Nimic din ceea ce avea o nuntă adevărată.

Dar, din nou, asta nu era o nuntă *adevărată*.

Se întinse după parfumul ei din sertar, dar sticluța era goală demult. Dădu la o parte dopul decorativ și o duse la nas. Mirosul vag de liliac și alte flori prea stins ca să și-l mai amintească îi trezi simțurile. Parfumul era un lux. Fără de care trăia de mai bine de trei ani.

De cele mai multe ori, mirosea a fân proaspăt, ulei de piele și a cai. Nu neapărat un miros feminin, nici unul care să se potrivească unei mirese. Dar nici că îi păsa ce credea Cullen McGrath. Parcă, totuși...

Puse încheietura mâinii pe gura sticluței și începu să frece, la fel cu cealaltă, apoi mirosi. Abia de se simțea ceva. Puse sticluța goală înapoi în sertar, amintindu-și când purtase ultima oară

această rochie şi ce făcea. Dansa. Cu Richard... Strânse din dinţi în încercarea de a-şi stăpâni emoţia.

— Nu începe să plângi, duduie Linden. Nu e vremea acu'.

Surprinsă de mustrarea neobişnuită a lui Onnie, Maggie se uită la imaginea femeii din oglindă.

Onnie se apropie.

— Zâua-n care l-am văzut pe Cletus a fost zâua-n care m-am măritat cu el. Dădu din cap înţelegând surpriza lui Maggie. Cletus şi familia lui a fost cumpăraţi de bunicu' tău şi aduşi la Linden Downs, cu mult 'nainte să te naşti tu. Cum a pus tătuca ochii pe Cletus, s-a dus la taică-su lu' Cletus şi s-a-nvoit cu el. A doua zî, ţânându-ne de mână săream peste mătură. Eu eram doar o fetişcană pe-atunci. Dar Cletus, el era bărbat.

Maggie se uită la imaginea femeii din oglindă, apoi coborî privirea. Ştia obiceiurile foştilor sclavi. Când erau mici, ea, Savana şi Mary luau mătura mamei şi se jucau în hambar, sărind peste mătură din nou şi din nou, inventând poveşti despre persoana cu care se vor căsători într-o bună zi.

Până acum, nu i se împlinise niciun vis. Nici măcar azi, în ziua nunţii ei. Savana şi Mary nici măcar nu ştiau. Ce vor spune când vor afla? Şi dacă aflau cine era soţul ei!

Maggie ridică uşor capul.

— Mereu am crezut, văzându-vă, că tu şi Cletus...

— Ştiu ce ai crezut tu. La fel ca alţii. Da' numa că aşa crez, nu înseamnă că aşa şi îi! Te simţi în cursă acu', copilă. Ai vrea s-alergi la deal, da' picioarele-s prinsă-n nămol. Nu mai poţ mişca. Şi nu e nimeni să te scoaţă.

Auzind sfârşitul din glasul lui Onnie, Maggie simţi lacrimi în ochi. Onnie descria perfect ce simţea ea în momentul acesta.

— Cunosc acel simţământ, duduie Linden. Aşa am trăit toată viaţa mea.

Lacrimile i se opriră lui Maggie în gât, dragostea ei pentru această femeie readucând în simţiri singura viaţă pe care o cunoscuse până după război. Uneori, simţea că parcă încă încearcă să îşi găsească locul unii lângă alţii. Onnie o privea cu ochi calzi.

— Mereu ai fost copil bun, duduie Linden. Și când fusăși de-o șchioapă, tot bună și grijitoare ai fost.

Maggie își smulse un zâmbet.

— Da' să nu lași viața vreodat' să-ț spună ce ești și ce să nu faci. Nu ca acu'.

Avea privirea și mai sobră.

— Eu am stat la căpătâiu' mamii tale când și-a dat duhu'. Cre' că dacă era aci, ț-ar fi spus tot felu' de lucruri. Da' nu e aci, duduie Linden. Așa că-ț spui eu ce mi-a spus mama mea în zâua nunții mele. „Copilă, în zile grele, mai mult ca oricând, tre' să nu uiți că Domnu' este făcătoru' bucurii și durerii."

O lacrimă îi alunecă lui Maggie pe obraz, dar o șterse repede.

Onnie îi îndreptă spatele rochiei.

— Cât despre mine și Cletus... râdea încetișor. Eu i-a spus Domnului să mă ie cu mult 'nainte să îl ie pe el. *Fin'că* când o fi să moară, o să ieie 'juma din mine cu el.

Onnie se întoarse și se puse să aranjeze fusta și cămașa pe care le purtase Maggie mai devreme.

Fără să poate scoate un cuvânt, Maggie încercă să-și aranjeze firele de păr rebele din vârful capului. Îi părea bine că Onnie și Cletus avuseseră parte de o relație atât de specială, după un astfel de început. Dar își amintea bine ce îi spusese mama ei despre negri, de multe ori.

„Sunt altfel decât noi, Margaret. Nu numai ca fire, ci și cum văd lucrurile, cum văd viața."

Deși Onnie spunea că înțelege ce înseamnă căsătoria cu acest om, Maggie știa că nu înțelege de fapt. Fiindcă Onnie nu înțelegea viața la fel. Femeia nu putea înțelege cât de mult avea să se schimbe viața lui Maggie.

Și nu în bine.

Capitolul 8

— Onorată asistenţă, ne-am adunat azi în faţa lui Dumnezeu şi în prezenţa celor adunaţi, să îi unim pe acest bărbat şi pe această femeie în sfânta căsătorie ...

Maggie strânse buchetul de magnolii înflorite, convinsă că tulpinile ferme vor crăpa din moment în moment. Uitându-se în jos, văzu petalele albe tremurând în strânsoarea sa, apoi îi surprinse privirea domnului McGrath şi îşi dădu seama că şi el se uita la ele.

Îndreptă imediat privirea spre pastor, un bărbat tânăr, angajat de curând, după ce cel ce le fusese pastor zeci de ani murise, vara trecută. Îl văzuse uneori, când ea şi papa participau la serviciile religioase, tot mai rar acum, ţinând cont de sănătatea tatălui ei. Acest pastor cunoştea foarte puţine despre familia ei, ceea ce, în acest moment, o bucura.

Maggie se uita la tatăl ei care stătea în scaun lângă căminul gol, cu Bucket întins la picioarele sale, apoi la Onnie şi la Cletus care stăteau în picioare, unul într-o parte, unul în cealaltă. Amândoi aveau aceeaşi privire. Nici a zâmbet, nici a încruntare. Era de parcă ar fi aşteptat ca ea să decidă pentru ei.

— În această uniune, instituită de Dumnezeu... Notiţele pastorului alunecară din Biblie şi căzură pe podea. O, îmi pare rău. Cu faţa înroşită, se aplecă să le ridice, încercând să le pună din nou în ordine. Într-un final, îşi drese glasul, şi începu din nou. Această uniune, instituită de Dumnezeu, nu se ia cu uşurinţă, ci cu respect, cu discreţie, în cunoştinţă de cauză şi solemn.

Domnul McGrath nu avea astâmpăr lângă ea.

Maggie plecă privirea și trase cu coada ochiului la el, surprinzându-i mâna care atârna pe lângă el strânsă în pumn și cu încheieturile degetelor albe ca varul. *El* avea emoții? Îl cercetă cu privirea din cap până-n picioare, riscând să se dea de gol la cât era de înalt, și îi văzu încordarea din maxilar.

Cullen McGrath nu avea emoții. Era plin de furie. Simți încă o dată hotărârea de a încheia odată cu această mare boroboață. Să se mărite cu un om atât de iute la mânie ...

La început, pastorul nici nu îi rugase măcar să îngenuncheze, cum era obiceiul. Iar în salon nu era nici altar, nici enoriași, nici cavaleri de onoare. Rânduiala firească a lucrurilor fusese dată cu totul la o pare. Era mai bine așa, oricum, credea ea.

— Cine o dă în căsătorie pe această femeie?

Întrebarea pastorului o lovi în plin, dar afecțiunea caldă și speranța sinceră din privirea tatălui ei, care încuviință din cap, îi spunea că nu se poate opune.

— Căsătoria este unirea dintre un soț și o soție în inimă, trup și minte...

Maggie simți că i se înmoaie picioarele. Două dintre acele uniuni, cât de interminabile ar fi fost, le putea suporta, date fiind circumstanțele. Dar cea în trup? Înghiți în sec. Nu putea să se apropie intim de bărbatul din stânga ei cu nimic mai mult decât de oricare alt străin de pe stradă. Mai și fusese căsătorit, ceea ce însemna că el știa totul despre ...

Ei bine, totul. Iar ea, mai nimic... În plus, fiind irlandez, probabil știuse totul cu mult înainte de căsătorie.

Pastorul continua ceremonia și cu cât continua mai mult, cu atât mai mult își dădea și Maggie seama că nu poate să facă asta. Credea că va putea, dar nu putea.

— Da, zise apăsat vocea de lângă ea.

Ce? Domnul McGrath făcuse jurămintele? Deja? Și ce jurase mai exact? Ea nu auzise niciun cuvânt.

Ridică privirea spre ochii lui de un verde pal spre cenușiu care o priveau de sus, și, surprinzător, nu zări nici urmă de mânie în privirea lui. Doar... înțelegere, se pare.

— Domnișoară Linden? Maggie se întoarse.

Pastorul îi oferi un zâmbet care îi spunea că vede în ea o mireasă tânără, dulce, dar emoționată. Avea, în parte, dreptate.

— Acum voi citi jurămintele tale și tot ce trebuie pentru a indica acceptarea ta este să spui: „Da."

— Margaret Laurel Linden, îl iei pe Cullen Michael McGrath să îți fie soț, să trăiți împreună după rânduiala lui Dumnezeu ...

Domnul McGrath se sucea lângă ea, de data aceasta atingându-i brațul, construcția lui masivă trimițându-i un fior prin tot corpul. Nu neapărat unul plăcut. Odată ce va spune *„da"* acestui bărbat, acest Cullen Michael McGrath va avea controlul asupra proprietății Linden Downs, asupra *ei;* nici nu voia să se gândească ce pretenții va avea.

— Îl vei iubi, îl vei mângâia, îl vei onora, în boală și în sănătate, în bogăție și în sărăcie, la bine și la greu, în bucurie și în tristețe ...

La fel jurase și el pentru ea? Cu siguranță, nu cu intenții serioase. N-avea cum. Nici măcar nu o cunoștea. N-ar fi stat aici, alături de ea, dacă nu ar fi fost Linden Downs. Se însura cu ea doar ca să pună mâna pe pământ.

Dacă ar interveni acum și ar pune capăt acestei șarade, știa exact care era rezultatul pentru ea și tatăl ei. Licitația, apoi mutatul în oraș. Luând în calcul bărbatul care era lângă ea, alternativa era din ce în ce mai atrăgătoare. Dar, pentru tatăl ei, refuzul acestei căsătorii din partea ei însemna pierderea moștenirii familiei. Numai această durere, fără să mai pomenească de tranziția mutării în sine, îi va curma cu siguranță lunile – să fie săptămâni? – pe care le mai avea de trăit.

Însă spunând *da* împlinea dorința tatălui ei și rămâneau cu casa, pământul și Burbon Belle. Cele două posibilități se războiau în ea până când un proverb neobișnuit își făcu loc să o mângâie. „Cine abandonează lupta supraviețuiește și o poate lua a doua zi de la capăt." Nu știa de unde auzise aceste vorbe, dar acum era recunoscătoare pentru ele, fiindcă o ajutau să înțeleagă că tatăl ei avea dreptate. Era singura cale.

—... și renunțând la toți ceilalți, vei rămâne numai alături de el, cât timp veți trăi?

Dându-și seama că venise momentul, Maggie deschise gura să îi răspundă, dar curajul o părăsi brusc și odată cu el și glasul. Nu-și putea smulge cuvintele. Închise ochii, își trase nițel răsuflarea, oftă și încercă din nou. Nimic!

Căută curaj la tatăl ei, care de data asta avea ochii-n lacrimi. Maggie se întoarse iar spre pastor.

— Da, zise șoptind și putea să jure că cineva scăpase un suspin de ușurare lângă ea.

— Aveți un simbol al dragostei matrimoniale să îi oferiți mirelui, domnule McGrath?

Maggie scuturâ din cap, încercând să îi scutească pe toți de stânjeneala momentului.

— Da, am.

Domnul McGrath scoase ceva din buzunar privind-o deja când ea se întoarse spre el. Îl ținea în mână.

— Este inelul bunicii tale, zise el blând. Mi l-a dat tatăl tău înainte să cobori... Să ți-l dau ție.

Inelul bunicii din partea tatălui. Pe care îl purtase și mama sa.

— Foarte bine, zise păstorul radiind. Răsfoi notițele cu degetul mare. A, aici erați. Își drese din nou glasul. Domnule McGrath, puneți inelul pe degetul domnișoarei Linden și repetați după mine.

Domnul McGrath îi întinse mâna stângă, iar Maggie, împotriva voinței ei, își strecură mâna într-a lui. Îi strânse mâna ușor când îi potrivi inelul pe deget. Iar Maggie făcu greșeala de a ridica privirea spre el, și atunci avu aceeași senzație, orice ar fi însemnat ea, pe care o avusese când îl văzuse stând în picioare și așteptând pe verandă – înainte ca el să-și deschidă gura.

Perfect conștientă de căldura mâinii lui, se sforță să se uite lărăși la pastorul care începuse să citească jurămintele.

— Cu acest inel, repeta domnul McGrath, eu, Cullen, mă căsătoresc cu tine... Margaret.

Vocea lui apăsată suna acum ca o șoaptă, iar inima lui Maggie o luase la galop. Dar rămase cu privirea ațintită la inel. Și la

mâinile lui pe lângă care ale ei păreau de pitic. Mâini care, surprinzător, păreau obişnuite cu munca grea, judecând după bătăturile din palmele sale.

Mâinile şi braţele lui erau arse de soare, negre, pe lângă ale ei, mai puţin cicatricea albă şi subţire care îi străbătea încheieturile degetelor.

— Cu el, îţi încredinţez... dintr-odată o strânse şi mai tare de mână, şovăind să repete ultima parte a jurămintelor... toate bunurile mele pământeşti, se încumetă el să rostească.

Atunci Maggie ridică privirea, vrând să-l privească în ochi, dar privirea lui era convenabil ocupată cu altceva. Ea îşi trase uşor mâna.

— Foarte bine, zise pastorul, vizibil uşurat. Închise Biblia cu emfază. Prin puterea învestită în mine ca slujitor al Evangheliei lui Isus Hristos, vă declar soţ şi soţie. Iar acum, dacă doriţi, domnule McGrath, zise faţa bisericească râzând nervos, vă puteţi săruta mireasa.

Cullen McGrath se întoarse înspre ea, iar Maggie se încordă. Se aplecă spre ea, în timp ce ea nu se putea gândi decât la amintirea primului şi singurului ei sărut şi cum nu ar fi vrut ca acela să fie ...

Sărutul lui zăbovi pe fruntea ei doar o secundă. Dar chiar şi când se retrase, încă simţea blândeţea neaşteptată a atingerii buzelor lui pe pielea ei.

Ştiind însă ce fel de om era şi de ce stătea lângă ea, de la bun început, era conştientă că nu putea avea deloc încredere în el. Şi avea de gând să îi spună acest lucru cu prima ocazie.

— A fost o cină foarte bună, Onnie.

Cullen îşi împături şerveţelul lângă farfurie, discret, repetând ritualul social după domnul Linden, care făcuse la fel înaintea lui. Aruncă privirea de cealaltă parte a mesei la domnişoara Linden pe care pur şi simplu nu putea să o numească doamna McGrath, indiferent de ce se întâmplase puţin mai devreme între ei doi. Dar, de când se încheiase ceremonia, ea se uita mereu în altă parte, la farfurie, la şerveţel, prin cameră ...

— Cu plăcere, domnule McGrath, zise Onnie încet, luându-i farfuria fără să se uite la el. Se pare că era un obicei al casei. Nu era din vina lui.

Măcar membrul canin al familiei era dornic să îl primească. Bucket îl privea țintă din hol, dând din coadă de câte ori Cullen se uita la el. Se uită înapoi peste masă. Punându-se în locul domnișoarei Linden, știa că nici lui nu i-ar fi plăcut situația mai mult decât ei. De fapt, când stătuse lângă ea, în timp ce pastorul dădea înainte, se temuse că Maggie nu va merge până la capăt.

Rostirea jurămintelor fusese pentru el mai grea decât își imaginase. Mai ales că își amintea prima ocazie în care făcuse aceleași promisiuni unei alte femei. Atunci le spusese din toată inima, mintea și puterea lui. Și acum le spusese sincer, dar nu cu aceeași fervoare, nici emoție.

Dar cum ar fi putut, fără ca măcar să o cunoască pe această femeie? Și când ea îl privea cu atâta rezervă?

Se bucura că îi căsătorise un pastor, nu un preot. Prezența unui preot la ceremonie i-ar fi făcut situația și mai grea.

— Deci, domnule McGrath, zise domnul Linden pipăind buza paharului. Cullen, adăugă zâmbind. Ți-a plăcut plimbarea de azi-dimineață pe proprietate? Mi-ar fi plăcut să te fi putut însoți.

— Da, domnule, mi-a plăcut. Linden Downs este un ținut frumos, întocmai cum ați spus, chiar mai mult.

Domnul Linden îl privea cu satisfacție, dar atitudinea domnișoarei Linden transmitea cu totul altceva.

Cullen o rugase să îl însoțească la plimbare, crezând că vor avea astfel ocazia să stea puțin de vorbă, idee chiar bine-venită, având în vedere că acum erau soț și soție. Cel puțin, pe hârtie. Dar îl refuzase.

Cullen scoase niște notițe din buzunar.

— În timp ce eram acolo, am întocmit un plan cu ce să plantăm pe fiecare parcelă, după cum ați sugerat, domnule. Poate ar fi bine să îl discutăm.

Domnișoara Linden se uită spre el încruntată.

— Când vă veți simți mai bine, bineînțeles, adăugă el repede.

Deşi domnul Linden se întremase vizibil după odihna de după-amiază, Cullen împărtăşea îngrijorarea evidentă a domnişoarei Linden în ceea ce privea sănătatea acestuia. Linden îi descrisese „incidentul" de seara trecută. Cullen îşi imagina cât de rău se speriaseră amândoi. Fără nicio îndoială, suferinţa cauzată de imposibilitatea plătirii taxelor şi de vânzarea inevitabilă a pământului contribuiseră la agravarea bolii lui.

Din fericire, acum, dacă lucrurile urma să se desfăşoare aşa cum plănuia Cullen, Gilbert Linden îşi va putea recăpăta forţele văzând cum ferma prinde viaţă din nou.

— Am şi actul de proprietate al pământului, Cullen. Linden scoase un săculeţ din buzunarul de la haină. Îl semnez pe numele tău şi apoi...

— Papa, nu crezi că ar fi mai înţelept să faci acest lucru mâine? După ce domnul McGrath va avea chitanţa care confirmă plata taxelor?

Uitându-se la ea peste masă Cullen dădu de privirea greu de găsit cu o secundă în urmă a domnişoarei Linden care acum îl ţintuia acuzator. Chiar atât de josnic îl credea femeia aceasta? Că, după toate acestea, va încerca să pună mâna pe proprietate şi... să facă ce, să o vândă la licitaţie şi cu diferenţa de bani să se facă nevăzut? Ca şi când mai-marii acestei urbe ar fi lăsat un irlandez să scape atât de uşor cu una ca asta.

— Margaret, i se adresă domnul Linden uşor dezaprobator. Nu cred că ajută ...

— Aş, domnule, este în regulă, îl întrerupse Cullen, oferindu-i o privire liniştitoare. Nu mă deranjează aşteptarea. Şi poate, do... Era să-i zică domnişoara Linden, ceea ce nu se mai cădea acum. Încercă din nou, urmărindu-i reacţia. Poate... Margaret ar vrea să meargă împreună cu mine. De fapt, cred că ar fi o idee bună.

— Te voi însoţi cu bucurie... Cullen, zise ea fără să clipească.

„A început distracţia", se gândi el în sinea lui, nefiind ispitit să zâmbească deşi remarca ei i se păruse destul de comică. Îi rostise numele de parcă ar fi fost un cuvânt indecent. Ştia deja de

când o văzuse pe calul ei că era o luptătoare căreia nu îi plăcea să piardă. Nu era rău. Își găsise nașul.

— Vom avea nevoie de lucrători, domnule Linden. Cullen scutură din cap când Onnie se întoarse să-i mai dea apă. Unele recolte au nevoie de îngrijire mai mult decât altele, dar după părerea mea, vom avea nevoie de cam douăzeci de oameni pentru început. De preferat, bărbați cu experiență. Dar nu voi refuza niciun om bun de muncă și cinstit.

De peste masă veni un pufnet neîncrezător. Cullen se uită înspre domnișoara Linden care, spre surprinderea lui, ținea privirea în jos.

— Lucrătorii buni sunt greu de găsit, Cullen. Omul se ridică ușor să își tragă înapoi scaunul, efortul neînsemnat dându-i totuși bătăi de cap. Pot să îți dau niște nume pe care să le cauți în oraș. Bărbați cu care am mai bătut palma în trecut. Familiile noastre se cunosc demult. Sunt sigur că vor vrea să te ajute. Să *ne* ajute, zise el, evident încântat.

Cullen îi mulțumi, dar știa deja din experiențele recente că oricâte contacte ar fi avut domnul Linden în ultimii ani, nimeni nu ar fi apreciat vreo legătură cu *el*. Mai bine să meargă direct la sursă, după cei mai buni lucrători pe care îi văzuse vreodată. Bărbați care lucrau din zori și până-n noapte, fără să se plângă.

Și știa exact cu cine să vorbească despre asta la Linden Downs.

— Ei bine, a fost o zi lungă. Cred că... zise domnul Linden dând să se ridice și rezemându-se greoi pe masă.

Fiica lui sări să îl ajute în același timp cu Cullen.

— Îl ajut eu! zise petrecându-și brațul în jurul taliei lui.

— E mai bine să îl lași pe Cullen, draga mea. Tatăl său o bătu ușor pe spate. Aproape m-a cărat în brațe pe scări azi-dimineață.

Domnișoara Linden se încumetă să se retragă, iar Cullen îl apucă de braț. Dar văzu durerea și furia din privirea ei.

După o vreme, când Cullen coborî înapoi scările, domnișoara Linden nu mai era de găsit. Fusese plecat mai mult decât se așteptase, cu pofta de vorbă a tatălui ei. Aprecia compania bătrânului, deci sentimentul era reciproc. Cu toate acestea ...

Trebuia să stea de vorbă cu Margaret Linden între patru ochi. De preferat *înainte* de culcare. Voia să îi spună câteva lucruri şi era sigur, judecând după privirea ei, că şi avea câte ceva de spus.

Voia să îi reamintească intenţiile lui, să îi spună că, în ciuda începuturilor lor mai puţin amicale, spera că în timp vor ajunge să ţină unul la altul. La fel ca atâtea alte cupluri în situaţia lor, după cum spusese şi tatăl ei. Deşi, în prezent, nu prea vedea cum avea să se întâmple acest lucru.

În viaţa lui nu îşi imaginase o zi de nuntă ca a lor. Nici o noapte a nunţii în care să nu îşi găsească mireasa.

Când ieşi pe terasă, soarele se ascunsese după dealuri. Aroma levănţicii umplea aerul, iar el trase o gură sănătoasă în piept. Pajiştile şi câmpiile zăceau palide, aproape ca alabastrul, sub lumina lunii, iar deasupra lui milioane de stele străluceau bucuroase.

„De unde vin stelele, tati?"

Cullen înghiţi în sec. Oricât ar fi preţuit aceste momente, uneori ar fi vrut să se poată ascunde de ele, atât de dureroase erau. Mai ales în lumina situaţiei lui prezente şi a primirii neprietenoase din casa aceasta. Cel puţin, din partea cui conta cel mai mult.

„Ei bine, draga mea Katie, stelele sunt diamante pe care Dumnezeu le aruncă noaptea pe cer ca tu, eu şi mama să avem ce să admirăm când stăm întinşi pe pătură ca acum."

Închise ochii şi aproape că auzea cu urechea minţii cum râsese la povestea lui. Aproape că retrăia momentul cu căpşorul lui Katie pe umărul lui şi mânuţa vârâtă în siguranţă ...

— Aşa cum bine ştii, domnule McGrath, tatăl meu este vulnerabil şi disperat, foarte dornic să aibă încredere în tine. Dar nu face greşeala să îmi atribui şi mie aceleaşi calităţi. Mai ales ultima. Eu văd situaţia exact aşa cum e.

Smuls din amintiri, pe jumătate recunoscător pentru salvare, Cullen lăsă ochii în jos spre silueta abia perceptibilă a domnişoarei Linden ce stătea la baza scărilor. Deşi vorbea pe un ton cordial şi dulce, cel puţin la suprafaţă, simţi că drăguţa lui mireasă tinerică era pusă pe ceartă.

Capitolul 9

— Ba chiar mai mult, domnule, cred că ar fi cel mai bine dacă am putea ajunge la înțelegere de la bun început. Știm prea bine amândoi că ...

Cullen ridică mâna în semn de pace, simțind că se aruncase cu capul înainte într-o discuție care plecase din gară fără el.

— Stai așa olecuță, dacă nu te superi, duduie. Ce „anume", dacă pot întreba, crezi dumneata că vezi? Și încă atât de exact.

— Asta, ieși repede răspunsul de pe buzele ei, gesticulând înspre ei doi. *Căsnicia*... noastră. A pretinde că e altceva decât o... înțelegere negustorească este absurd. Râdea, dar nu simți niciun iz de glumă în râsul ei.

Cullen clipi.

— O înțelegere negustorească? întrebă surprins să își audă propriul glas.

— Exact asta este, domnule McGrath, zise ea, cu vocea perfect controlată. Nu te-ai fi căsătorit cu mine, iar eu cu atât mai puțin cu un bărbat ca tine, dacă nu ai fi decis că vrei Linden Downs.

— Cum poți să faci așa ceva? întrebă el fără să se gândească.

— Ce anume? întrebă ea pe un ton nervos.

— Să spui ceva atât de răutăcios, cu atâta politețe în glas. Probabil că învățați de mici să fiți așa.

— De mici? Acum încerci să mă insulți intenționat.

Era rândul lui să râdă.

— Nu tocmai asta ai făcut tu adineauri? Nu mi-ai spus că, nici în o sută de vieți, nu ai alege să te măriți cu un individ jalnic ca mine? Fiindcă eu tocmai asta am auzit.

— P-păi, nu... asta am spus.

— Dar ce ai spus, atunci? Sau, şi mai mult, ce ai să îmi spui, domnişoară Linden? Poate aici ar trebui să începem, domniţă. Să terminăm cu toate politeţurile acestea nefericite şi să lămurim lucrurile.

— Presupun că aşa se face la *voi*, zise ea batjocoritor.

— Aşa, da. Ştim să ne susţinem părerea. Dar o spunem pe şleau, madam. Fără să ne împlântăm cuţitul pe la spate.

Putea să jure că îi simţea spatele încordându-se.

— Domnule McGrath, zise ea cu bărbia ridicată, cu o spoială de civilizaţie în ton. Cred că ne-ar ajuta cel mai bine dacă am păstra amândoi ...

— Nu eşti deloc supărată pe mine? Îi era clar că femeia avea nevoie de un avantaj pe care i-l acorda cu bucurie. Mai bine să iasă acum totul la suprafaţă ca să poată începe vindecarea. Dacă avea să se întâmple. Cel mai bine pentru amândoi, zise el imitându-i tonul arogant cât putu mai bine, ar fi să nu îmi mai înfigi cuţitul pe la spate ori de câte ori te uiţi la mine. Hai, ţinteşte şi trage.

— Asta vrei? Să-ţi spun exact ce cred?

— Da, coniţă. Oftă el, eu şi toţi îngerii din ceruri. Am fi cu toţii mulţumiţi.

Maggie făcu un pas în faţă.

— Nu îmi place să mi se vorbească cu aer de superioritate.

— Dar faptul că eu stau aici acum pe ceea ce va fi în curând prispa *mea* îţi place?

Asta îi puse capac. Simţea cât era de furioasă din locul unde era.

— Ai vrut pământul nostru, domnule McGrath. Ai văzut oportunitatea de a ni-l lua şi ai trecut la fapte. Deci, da, sunt furioasă. Dar îmi dau bine seama că dumneata te vezi în toată treaba asta ca pe un suflet binevoitor. Să cumperi pământul şi apoi să dai voie bietului văduv şi fiicei lui nevoiaşe să stea în propria lor casă.

O spusese cu tot talentul unui actor londonez, doar cu accent sudist. Dar Cullen hotărî că nu era acum cel mai bun moment pentru a-i face această observaţie.

— Ce văd predominant când mă uit la dumneata, domnule McGrath, este un bărbat care a profitat de un tată care, da, este disperat să se asigure că fiica lui va avea parte de îngrijire. Văd un om care a pus mâna pe prima oportunitate de a se căsători cu o femeie din înalta societate deținătoare de pământ, crezând cumva că achiziționarea unei astfel de proprietăți va umple golul lipsei unui statut al familiei din care vine, ridicându-se astfel în rang. Trase repede aer în piept. Dar îți spun de-acum că planul dumitale nu va funcționa în final. Bun sau rău, nu vei fi acceptat niciodată în acest oraș.

Simțind incizia cuvintelor ei și înțepătura adevărului infiltrat printre ele, Cullen era recunoscător că domnul Linden era deja în pat. Cu puțin timp în urmă omul îi spusese cât de bine credea că decursese ziua și că fiica lui se va adapta în timp. Cullen strânse din ochi.

Și când te gândești că și el sperase la fel. Mai ales când o privise în ochi azi stând amândoi înaintea pastorului. Da, păruse emoționată, chiar speriată, dar pentru o clipă, după ce îi pusese inelul pe deget, când se aplecase și îi dăduse un sărut curat și scurt pe frunte, crezuse că văzuse o șansă ...

Ei bine, nu contează. Sperase că Margaret Linden semăna mai mult cu tatăl său și mai puțin cu toți ceilalți din oraș. Dar părea că se înșelase. Și dacă fusese rănit de ceea ce spusese ea acum, numai el era de vină. Până la urmă, el o provocase.

Oricum ar fi fost, avea dreptate, mai ales într-o privință. Anumite lucruri trebuiau să fie spuse clar între ei. Acum era rândul lui.

— Duduie Linden ...

El coborî scările verandei, iar ea se dădu repede un pas mare în spate. Îi era oare frică de el? Cullen se opri unde era.

— Ca să fie clar, duduie, eu nu v-am *luat* pământul. L-am cumpărat, așa cum ai spus tu însăți. Sau îl voi cumpăra mâine. Cât despre căsătoria de azi, ai dreptate. Fără să fi fost acest pământ, nu ne-am fi întâlnit niciodată, sunt sigur. Și, corectează-mă, dacă n-am dreptate, dar eu nu sunt singurul care a spus „da" azi.

— Nu am avut de ales.

— Dacă este un lucru pe care l-am învăţat, domniţă, şi este o lecţie care m-a costat scump, este că întotdeauna avem de ales. Ai ales să te măriţi cu mine fiindcă, dacă nu te-ai fi căsătorit, în două săptămâni, ai fi pierdut tot. Unii ar putea spune că tu te-ai folosit de mine şi de banii mei. Dar aşa, îţi păstrezi casa, calul şi toate lucrurile. După cum văd eu, amândoi ne-am căsătorit azi fiindcă am urmărit ceva. Şi pentru amândoi acel ceva e mai preţios decât costul acestei căsătorii. Simplu ca bună ziua... – şovăia... să îndrăznească oare? Da, i se va adresa aşa –... doamnă McGrath.

Nu îi vedea faţa, dar nici nu avea nevoie. Umerii ei zvelţi se încordară, iar mâinile şi le strânse pumnişori de parcă urma să îi tragă o lovitură straşnică. La gândul acesta, Cullen zâmbi. Lucru care ar fi întărâtat-o şi mai mult, ştia. Din fericire pentru el, era întuneric.

Simţi că Maggie se agită ca şi când s-ar fi încins pentru runda a doua.

– Ai dreptate, domnule McGrath, cel puţin în parte. Nu am vrut să îmi pierd casa, pământul familiei. Calul, adăugă ea încet. Şi îţi sunt recunoscătoare că putem păstra Linden Downs, zise scrâşnind. Dar adevărata motivaţie din spatele a ceea ce am făcut azi este tatăl meu. După seara trecută... văzându-l aşa, am... i se frânse glasul. Am înţeles că dacă nu fac asta... dacă nu mă căsătoresc cu tine...

Rostea cuvintele în şoaptă. Nu cu dispreţul din tonul de mai adineauri, ci cu o umbră profundă de regret. Ceea ce îl rănea şi mai adânc.

–... apoi, neliniştea tatălui meu legat de ce se va întâmpla cu mine în viitor, când el nu va mai fi aici ca să aibă grijă de mine, ar fi fost prea mult pentru el. Pe lângă pierderea acestui pământ pe care îl iubeşte atât de mult... Ei bine, nu cred că ar fi supravieţuit tuturor acestor probleme. Iar el e tot ce mi-a mai rămas.

Îşi lăsă capul în jos şi chiar dacă nu scoase un sunet, Cullen ştia că plânge. Şi, deşi ea era cea care pornise cearta, Cullen îşi dădu seama de grosolănia nesăbuinţei lui.

— Domnișoară Linden, eu ...

— Te rog... ridică ea privirea... cu vocea stinsă. Nu mă lua de sus. Și te rog, nu îndrăzni să crezi că eu și tu suntem la fel. Fiindcă nu suntem, zise ea cu glas tremurător.

Tentat să își apere faptele, precum și să îi corecteze presupozițiile greșite că dăduse buzna în căsătoria cu ea, Cullen își mușcă limba. Oricum Maggie nu ar fi auzit nimic din ce ar fi spus el acum. Suferea și era furioasă. Și nu putea să o condamne. Dar nici nu putea să o lase în plata Domnului. Fiindcă îi dăduse tatălui ei cuvântul, în schimbul pământului, că îi va proteja fata, casa și toate celelalte.

Și avea de gând să își onoreze promisiunea. Cu orice preț. Așa cum își ținea promisiunea față de prima lui soție.

Maggie îl ocoli, dar auzi pașii lui Cullen aproape, în spatele ei. Inima ei începu să o ia la galop. Nu îi venea să creadă că zisese ce zisese. Într-un fel, se bucura. Dar în altul... îi părea rău că își arătase sentimente atât de fragile față de el. Își tot spusese să *nu* plângă, dar tot plânsese.

Presiunea zilei își ceruse drepturile, dar era gata să meargă mai departe fără să privească în urmă. Era tristă că o încercau asemenea sentimente într-o zi în care ar fi trebuit să fie veselă.

Se opri la jumătatea holului din casa liniștită care părea atât de pustie. Ca atunci când lucra până târziu în grajd, Onnie stinsese lămpile în toate camerele de la primul etaj, mai puțin pe cea de la poalele scărilor. În clipa asta, Maggie și-ar fi dorit ca Cletus și Onnie să fi locuit în casă, în loc de cabana de la marginea moșiei, aflată între alte cabane de-ale negrilor, cele mai multe goale de la război. I-ar fi prins bine compania cuiva.

Sus era tatăl ei, știa, dar el dormea deja cu Bucket la piciorul patului. Se simțea brusc singură cu Cullen McGrath. Și în plus, era noaptea nunții lor.

Dar cu siguranță, date fiind circumstanțele și mai ales schimbul de vorbe de afară, omul nu presupunea că vor împărți același

pat. Maggie se îmbujoră doar la ideea asta. Ea una nu avea niciun fel de plan în acest sens!

Cei patru fraţi ai ei mai mari o învăţaseră multe lucruri, Dumnezeu să le odihnească sufletele. Printre altele, că cei mai mulţi bărbaţi se gândesc la un singur lucru, la femei, ca să vorbim delicat. „Dacă te îndoieşti vreodată de gândurile unui bărbat, Maggie", o avertizase Oak, mai ales după ce Maggie căpătase forme, iar prietenii lui începuseră să observe, „să ştii că acolo se gândesc, surioară dragă."

Hotărâtă să îl lase în urmă pe Cullen McGrath, luă lampa de pe masa de alături şi se grăbi pe scări în sus.

— Să te conduc în camera ta, domnule McGrath.

Maggie nu aşteptă reacţia lui.

Ajungând la al doilea etaj, o luă imediat la stânga şi se opri în faţa fostei odăi a lui Oak, cea pe care o rugase pe Onnie în după-amiaza acelei zile să o pregătească. Era cea mai mare dintre cele două dormitoare libere, dar principalul motiv pentru care o alesese era locul unde se afla, la capătul opus al holului faţă de odaia ei.

Odaia lui Oak era lângă odaia tatălui ei. Chiar se gândise să se mute în ea. Dar oricum lăsa întotdeauna uşile întredeschise noaptea şi putea să îl audă, dacă era ceva.

Pe noptieră ardea o lampă la foc mic, iar cele câteva lucruri pe care domnul McGrath le adusese de la pensiune înainte de cină erau puse lângă pat.

— Poftim, domnule McGrath. Vorbea încet ca să nu îl trezească pe tatăl ei. Sper că te vei simţi bine. Îi ură „noapte bună" dând din cap.

Era aproape la jumătatea holului când îl auzi întrebând în şoaptă:

— Şi care este camera ta, domniţă Linden?

Maggie se opri, se uită în spate şi îl văzu exact în locul în care îl lăsase. O cuprinse panica.

— Camera mea?

Dacă avea cumva... aşteptări de soţ?

O trecură sudori reci. Într-o secundă, se simți din nou fetiță. Ea și Savana își băgaseră „din greșeală" nasul în dormitorul fraților ei și dăduseră peste niște desene. Desene cu femei sumar îmbrăcate. De ce și-ar fi dorit frații ei astfel de lucruri nu avea sens. Dar ceea ce îi rămăsese imprimat lui Maggie în memorie era discuția pe șleau pe care o avusese cu Oak după aceea. „Știind-o pe mama, nu cred că îți va spune vreodată ceva. E vremea să știi câte ceva."

Copilărind la fermă, Maggie știa cum se jucau uneori animalele. Dar abia după discuția instructivă cu fratele ei mai mare începuse să înțeleagă cu adevărat sensul cuvântului *joc*.

Chiar și acum, după zece ani, încă avea întrebări fără răspuns.

Cullen McGrath făcu un pas spre ea.

— Da, zise el încet, odaia ta. Știi, unde dormi noaptea și te trezești dimineața? Presupun că cea de acolo e a tatălui tău. Dădu din cap spre ușa întredeschisă a lui papa.

Maggie înghiți în sec.

— E... e la capătul holului. Dar nu se deranjă să arate care dintre cele trei uși închise care mai rămăseseră era a ei, preferând să lase lucrurile în ceață, cel puțin în seara asta. De ce? întrebă ea, dorindu-și imediat să nu fi zis nimic.

Chiar și în lumina slabă a lămpii, zări un licăr în ochii lui, ceva la el, felul lui neprotocolar, poate, sau faptul că nu părea să îi pese ce credeau ceilalți, inclusiv ea, avea un efect asupra ei. Deși era irlandez.

Stătea acolo și se uita la ea de parcă avea tot timpul din lume, și totuși nu era deloc deranjat de timp. Iar ochii! Vedea prea multe cu ei, se temea ea. Uneori, când se uita la ea, i se părea că râde de ea, deși pe fața lui nu se zărea nici urmă de zâmbet.

Ca acum, de exemplu.

El mai făcu un pas în față.

— Sunt curios să știu care este odaia ta... în caz că tatăl tău are nevoie de tine la noapte. Camera mea e lângă a lui. Poate îl aud înaintea ta.

Maggie dădu să îi răspundă că dormea cu uşa deschisă, dar se hotărî repede să nu îi scape o asemenea informaţie.

— Odaia mea este ultima pe dreapta. Îi arătă cu mâna. Dar nu te teme, îl aud pe tata foarte bine. Până acum, ne-am descurcat foarte bine fără ajutor. Cu părere de rău trebuia să admită că preocuparea lui era un gest de bunătate, deşi venea din partea unuia ca el.

Domnul McGrath nu mai zicea nimic, îşi ridică semeţ capul şi se uita fix la ea. Şi iată, avea iar senzaţia aceea că râdea de ea.

Maggie se adună şi zise:

— Este târziu, domnule McGrath. Sugerez să ne retragem la culcare. Fiecare în camera lui, adăugă ea rapid, apoi îi veni o altă idee. Cel mai bine este să plecăm în oraş dimineaţă, la prima oră. Mai am şi alte treburi, cum bănuiesc că ai şi tu.

— Pot pleca oricând doreşti.

Dădu din cap. Dacă plecau la prima oră erau mai puţine şanse să fie văzuţi împreună de cineva cunoscut. Nu putea să ascundă căsătoria lor la nesfârşit, nici pe termen lung, în acest oraş, dar ar vrea să aibă ocazia să se obişnuiască puţin cu ideea înainte să audă şi părerile altora. Fiindcă Biroul de Impozite şi Împroprietăriri era pe aceeaşi stradă cu prăvălia de rochii şi stofe *Miss Hattie* unde lucra Savana, cu cât plecau şi se întorceau mai de dimineaţă, cu atât mai bine.

Intenţiona să îi spună Savanei despre domnul McGrath. Şi lui Mary. Dar ar fi vrut să le spună fără prezenţa lui Cullen McGrath, ca să poată răspunde celor o sută şi una de întrebări cu care Savana şi Mary o vor bombarda.

„Mary..."

Maggie aproape că şi uitase de cererea generalului Harding de a-l cunoaşte pe domnul McGrath. Menţiunea intenţionată pe care o făcuse generalul în legătură cu folosirea amenajărilor fermei Belle Meade pentru lecţiile ei de echitaţie fusese destul de clară; cererea lui nu putea fi ignorată. Şi totuşi...

Dacă domnul McGrath l-ar fi cunoscut pe generalul Harding şi ar fi început să vorbească despre caii pursânge, despre Linden

Downs și Burbon Belle, atunci... Maggie simțea că lumea din jurul ei intră la apă. Nu, așa ceva nu se putea.

Nu putea să îl lase pe domnul McGrath să afle că vrea să o înscrie pe Burbon Belle la curse înainte să pregătească terenul. Cum va face acel lucru, nu avea idee. Dar se va întâmpla, cu puțin timp pentru...

— Sau am putea să plecăm acum și să ajungem în oraș înainte de răsărit.

Dându-și seama că o tachina și că aștepta intenționat ca ea să se ducă prima în cameră, Maggie nu îi băgă în seamă gluma.

— *Noapte* bună, domnule McGrath, îi zise și o luă cu pași mari spre dormitor, închizând ușa în urma ei.

Dar chiar înainte să lase zăvorul, auzi:

— Odihnă plăcută... domnișoară Linden.

Putea să jure că îl auzise râzând.

Cullen închise și el ușa la dormitor, încă zâmbind, dar și deranjat, deși nu își dădea seama exact de ce.

Noaptea se răcise, dar în odaia lui încă se simțea căldura. Ridică fereastra deja deschisă un pic mai sus, iar țârâitul greierilor se înteți. Recunoscător pentru carafa de apă și pentru paharul de pe scrin, își turnă și bău. Își potoli setea, își dădu jos hainele, stinse lampa și se aruncă în pat, epuizat.

Așternuturile se simțeau răcoroase pe spatele și pieptul gol, dar nici nu apucă să închidă bine ochii că ziua începu să se desfășoare în mintea lui cu o repeziciune amețitoare. Abia de o clipă în așternuturi, se încălzi prea rău și dădu așternuturile la o parte. Se ridică și se duse la ușă.

Încet, deschise zăvorul și întredeschise ușa. „A..." Ferestruica de deasupra ușii duble, care dădea în balconul de la capătul holului, era o adevărată binecuvântare, cu briza pe care o aducea înăuntru.

Dădu să se întoarcă în pat, când scârțâitul pronunțat al unei balamale îl țintui locului. Rămase nemișcat, apoi zâmbi. Oare domnișoara Linden...

— Cullen? se auzi o şoaptă.

Zâmbi larg, nu de plăcere, ci de prostia lui.

— Da, domnule?

Făcu un pas spre hol şi îl văzu pe bătrân stând în picioare în uşa odăii sale, îmbrăcat într-o cămaşă de noapte ce semăna cu ce purtase bunicul lui Cullen; câinele ciobănesc era chiar lângă el.

Cullen vorbea în şoaptă.

— Aveţi nevoie de ceva, domnule?

— Îmi era cald. M-am gândit să mai deschid uşa.

Cullen încuviinţă din cap.

— Şi eu la fel. Privirea îi alunecă de-a lungul holului şi observă că uşa domnişoarei Linden era încă închisă.

— Pot să... te deranjez pentru un pahar cu apă de jos? Carafa mea e goală, iar ceaiul de păpădie făcut de Onnie mai devreme îmi face mereu sete.

— Sigur, domnule. Dar cred că am eu apă în carafa mea.

Cullen luă carafa de pe comodă şi o duse în camera alăturată, unde putea să vadă dormitorul domnului Linden la lumina palidă a lunii şi unde Bucket stătea întins pe podea, lângă pat.

Cullen găsi un pahar pe comodă, turnă şi îi dădu socrului său să bea când observă că ...

Fereastra domnului Linden, care dădea spre faţada casei, era larg deschisă spre treptele prispei unde el şi domnişoara Linden avuseseră schimbul de vorbe cu câteva minute mai devreme.

Cullen se întoarse.

Domnul Linden îi înmână paharul gol, se şterse la gură şi se lăsă uşor în pat.

— Mulţumesc, fiule. Apreciez.

— Cu plăcere, domnule.

Îşi aminti toate lucrurile pe care el şi domnişoara Linden şi le spuseseră unul altuia, cum le luase el pământul, cum susţinuse el că sunt la fel, iar ea îl contrazisese, cum totul era o înţelegere negustorească.

— Domnule... oftă Cullen.

Era târziu, iar oboseala pe care o resimțise mai devreme era de două ori mai mare acum. Dar nu putea presupune sau pretinde că omul nu auzise. Nu dacă se gândea la promisiunile pe care Cullen i le făcuse în dimineața de dinaintea ceremoniei.

— Ce ați auzit de sub fereastră în seara aceasta, domnule Linden... nu aș vrea să credeți că m-am răzgândit sau că mi-am retras promisiunea pe care am făcut-o. Fiindcă nu e așa.

Poate era din cauză că liniștea era dublată de întuneric, dar tăcerea păru să dureze la nesfârșit.

— Știu, zise într-un final în șoaptă domnul Linden. Și știu că e nevoie de timp... și de devotament... și de răbdare.

Cullen tresări amintindu-și tonul cu care spusese *doamnă McGrath*, și dorindu-și să își poată retrage cuvintele.

— Da, domnule, sunt conștient. Sunt devotat și voi avea și răbdare. Mai mult decât am arătat în seara asta. Vă dau cuvântul meu. Din nou... încheie el, cu vocea sugrumată de o emoție surprinzătoare.

După o clipă, un râset blând lumină întunericul.

— Ți-am spus că e încăpățânată, ca mama ei.

Cullen simți să îi întoarcă zâmbetul, dar nu putea.

— Nu vă voi dezamăgi, domnule. Și nici pe ea. Cel puțin, nu cu intenție. Pentru mine... nu este o înțelegere negustorească. Este o căsnicie. Și voi lupta pentru ea.

Chiar dacă nu era sacră, cum fusese prima.

În lumina palidă, Cullen îl văzu pe domnul Linden întinzând mâna și îi primi strânsoarea slabă.

— Fiule, în grațiile mele ai intrat deja. Acum trebuie să intri și în grațiile ei.

Capitolul 10

Cullen se sculă şi se îmbrăcă înainte de răsăritul soarelui. Noaptea atât de agitată, care se încheiase, îi dădea o senzaţie de neliniște interioară, dar şi exterioară, întrebându-se din nou dacă luase o decizie bună. Mai ales când se gândea la ceea ce îi spusese domnul Linden târziu în noapte. Îndesă săculeţul de piele, cu bani, adânc în buzunarul de la cămaşă, simţind în el greutatea visului său.

Pe scări se uită înapoi pripit spre uşa închisă de la dormitorul domnişoarei Linden, care cu siguranţă era încuiată şi zăvorâtă, poate chiar cu piroane, avea toate motivele să creadă; şi sentimentele de îndoială i se adânciră.

Îi luase aproape toată noaptea ca să îşi dea seama ce îl deranjase atât de mult după ce îi urase noapte bună. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai enervant era.

Nu avusese nici cea mai mică aşteptare să o atragă pe coniţa Linden în patul lui. Ce fel de bărbat credea că e?

Margaret Linden era o femeie frumoasă. Deşi ştiuse prea bine că nimic nu avea să se întâmple între ei noaptea trecută, asta nu însemna că nu îşi putea imagina cum ar fi arătat noaptea nunţii lor, dacă circumstanţele ar fi fost altele.

Mai ales că dormitoarele lor erau la câţiva metri unul de celălalt. Aducându-şi aminte cât de bine se potrivise rochia de culoare crem cu ochii ei căprui şi alte lucruri pe care le observase. Până la urmă, era soţia lui.

Rectificare, partenera lui de *negoţ*.

Răscolit din nou, până la urmă își găsi drumul spre sufragerie. Fața și starea i se mai înviorară după trei cești de cafea făcută de Onnie și porția de omletă cu pâine prăjită și șuncă, servite de această femeie în tăcere și cu bunătate.

Fără să aibă niciun semn de la domnișoara Linden, se îndreptă spre hambar ca să ia căruța, în timp ce soarele căsca încă spre răsărit, în aerul proaspăt al dimineții. Îl găsi pe Cletus deja la treabă în grădină, îngrijind legumele proaspăt sădite în rânduri ordonate, dispuse în mod egal în pământul proaspăt săpat.

— 'Neața, Cletus, dădu din cap Cullen trecând pe lângă el.

— 'Neața, domnu' McGrath.

Cullen se opri, apoi se întoarse spre el.

— Am o întrebare pentru tine în dimineața asta.

Omul se opri, cu sapa înfiptă adânc în pământ.

— Da, domnule.

Cullen se duse până la gardul care împrejmuia grădina, observând fiecare bucată de lemn putred sau scândură lipsă, și adăugându-le în minte la lista de cumpărături.

— Caut cam douăzeci de bărbați puternici, lucrători capabili, dornici să muncească cât e ziua de lungă pentru o plată avantajoasă. Mă gândesc că știi unde aș putea găsi asemenea bărbați.

Cletus își trecu degetele peste linia bărbiei, scrutând cu privirea câmpurile înțelenite.

— Sigur că da. Gândesc că vrei să îi întreb eu pentru dumneata, domnu'?

— Aș, îi întreb eu. Dacă îmi dai numele și îmi spui unde îi găsesc, bineînțeles.

Cletus îl privi în ochi.

— În partea aia de oraș nu e prea mulți albi, domnule.

— Ei bine, atunci nu voi trece neobservat, nu? zise Cullen zâmbind, bucuros că omul mai în vârstă zâmbea și el.

Cletus se uită la hambar.

— Eu mai știe și din ăi de fac căruțe, domnu', și unelte. Mai bune și mai ieftine decât ce e prin oraș.

— Bine. Dă-mi și numele lor. Cullen șovăia. Vrei să mi le dai mai târziu sau...

— O pun pe Onnie să le scrie, domnule. Soția mea e deșteaptă. A învățat literile și numerile de mică. Io... zise râzând. Io nu le-am învățat.

— Nu e nicio rușine. Nici eu nu știu multe lucruri. Cu coada ochiului, Cullen zări mișcare la o fereastră de la etajul doi și recunoscu silueta duduii Linden când trecu pe dinaintea ferestrei.

— Îți dau numele acușica, domnule McGrath.

— Aș aprecia, Cletus.

Cullen găsi că Cletus se ocupase deja de Levi, așa că nu mai zăbovi și îl prinse pe armăsar la căruță, știind foarte clar de cu seară că duduia Linden voia să plece devreme. Spre bucuria lui, văzu că singura căruță pe care o avea familia Linden era mai mult decât rezonabilă, deși era un pic mai mică decât i-ar fi plăcut lui. Fiindcă nu avea prelată, se duse în grajd să găsească una.

De asemenea, găsi și calul pursânge al domnișoarei Linden, mult mai grozav la o cercetare mai amănunțită decât crezuse la prima vedere.

— Ești frumușică foc, zise el în șoaptă, bătând ușor murguța și apreciind că se cuibărea lângă el. Îți place să alergi, nu? Te-am văzut eu afară. „Cu stăpâna ta", adăugă în gând.

Ciudat că familia Linden ținea un astfel de cal care le-ar fi putut aduce o sumă frumușică. Oare de ce păstrau un pursânge atât de frumos când ar fi putut să îl vândă cuiva care participa la curse? De ce nu aveau în schimb un cal obișnuit cu munca la fermă?

Bineînțeles, își zise mângâind-o blând pe iapă pe nas, domnița asta frumoasă ar putea să muncească la fel de bine, dacă ar fi învățată. Dar ar fi o pierdere pentru adevăratele ei talente. Știa de ce domnul Linden nu vânduse calul de rasă.

Fiica lui iubea animalul. Se văzuse clar legătura ei cu iapa de când o văzuse prima dată călare pe ea.

— Sunt gata, domnule McGrath.

Cullen se întoarse și o văzu pe femeie stând în prag. Purta o rochie albastră care-i îmbrăca frumos fiecare formă, aducându-i aminte din nou ce pierduse ca proaspăt mire cu o noapte înainte. Într-o clipită, frustrarea cu care se trezise îl năpădi din nou, mai ales că ea părea că se odihnise bine.

Dar se hotărî, așa cum îi promisese tatălui ei, să aibă răbdare, să încerce să netezească drumul ce le stătea înainte. Oriunde ar fi dus.

— Domnișoară Linden! Îți admiram calul. Este o frumusețe.

— Mulțumesc. Da, este.

— De când o ai?

Maggie îl privi fix în ochi.

— Am crescut-o de când era mânză, domnule McGrath.

— Impresionant. Și cum o cheamă?

Maggie își mută privirea de la el la iapă.

— Burbon Belle.

Cullen dădu din cap, masând-o ușor pe Burbon Belle

— Ce nume potrivit. Unde s-a născut?

I se părea doar sau Maggie își miji puțin ochii?

— La ferma de cai vecină, Belle Meade, zise ea pierindu-i zâmbetul de pe față. Acum, dacă nu te deranjează... Își mângâia cu degetele poșeta care îi atârna în mânecă. Mergem? Se face cam târziu.

Auzind nerăbdarea din glasul ei, Cullen aruncă o privire afară știind că nu putea fi trecut de ora șapte. Nu le lua mai mult de o jumătate de oră ca să ajungă în oraș. Fără îndoială, unele prăvălii nici nu apucau să își deschidă ușile până la opt.

— Da, putem porni dacă dorești.

Afară domnișoara Linden dădu să se urce singură în căruță, dar Cullen, fără să stea pe gânduri, aruncă prelata în căruță, veni în urma ei și o ridică pe banchetă.

Aterizã cam brusc și se uită la el întrebându-se dacă mai ajutase vreodată o femeie să urce în căruță.

— Iertare, murmură el, simțind cum îl trece o undă de jenă. Ești mai ușoară decât mi-am închipuit.

Era o observație nevinovată, dar văzu din încruntătura ei că i-o luase în nume de rău.

Strângând din dinți, o luă cu pași apăsați spre cealaltă parte a căruței, amintindu-și ce zisese despre lipsa lui de „educație". Se pare că și acum tot la asta se gândise. Dar și mai frustrantă pentru el fusese senzația plăcută pe care o avusese când o atinsese, chiar dacă atât de scurt. Încercuindu-i mijlocul cu mâinile, simțise apăsarea neînsemnată a greutății ei. Iar mirosul ei era mai dulce decât levănțica înflorită.

Se cățără lângă ea, străduindu-se să nu se dea de gol cât era de răscolit. Dar bancheta se dovedi mai îngustă decât cântărise el cu privirea, iar senzația coapselor ei înghesuite în el continua să îl bântuie.

Ea, pe de altă parte, nu părea să bage de seamă. Se uita fix înainte, strângându-și poșeta pretențioasă. Ceea ce îl supăra și mai mult.

Eliberă frâna, lovi ușor cu hățurile, iar căruța o porni la drum, armăsarul trăgând cu mai multă forță decât era nevoie. Un zâmbet trist îi apăru în colțul gurii. Nu fusese singurul care calculase greșit.

Trecând pe lângă casă, se uită în sus și îl văzu pe domnul Linden care se uita în jos de la fereastra dormitorului său. Bătrânul îi salută cu mâna, iar Cullen, sperând să nu-i fi făcut omului o promisiune pe care nu putea să o țină, dădu la rândul lui din cap.

— Deci, unde ai nevoie să ajungi în oraș, domnișoară Linden? După ce terminăm la Impozite și Împroprietăriri?

Maggie nu se grăbi să răspundă, încă deranjată de comentariul pe care îl făcuse când o ajutase să urce în căruță.

Avea aproape cincisprezece ani când în sfârșit începuse să capete și ea ceva forme. Asta după ce toate celelalte fete deja îmbobociseră, înfloriseră *și* se și dezvoltaseră. Își amintea de ziua în care se întorcea de la școală cu Mary și Savana, ambele prietene deja femei în toată splendoarea, și de băieții care băgaseră

deja de seamă faptul. Într-o zi, trecând pe lângă piața unde se întâlneau băieții și dorindu-și să o observe și pe ea, își desfăcuse părul lung și îl lăsase să cadă peste piept, aranjându-și buclele în așa fel încât să dea impresia că are și ea ceva, unde de fapt nu era nimic.

Dar fratele ei Abe îi spusese necăjind-o: „Nu poți ascunde ceea ce nu ai, micuță Mag."

Și acum Cullen McGrath să spună așa ceva...

Maggie strânse tare din dinți, uitându-se cu insistență la grămada de țărână de sub căruță. Papa îi spusese că domnul McGrath mai fusese căsătorit, iar ea se întreba... cum fusese prima lui soție.

Se uită pe furiș la figura lui din profil, imaginația umplând restul. Fără îndoială fusese o frumusețe irlandeză cu forme apetisante, cu părul roșcat și pielea de alabastru ca femeile din romanele de dragoste. O femeie care nu ar fi putut să fie niciodată confundată cu un băiat. La orice vârstă.

El se întoarse și dădu ochi în ochi cu ea, dar Maggie se grăbi să-și îndrepte privirea în față.

— Trebuie să trec pe la piața Mulholland să iau câte ceva, zise ea. Apoi la magazinul universal.

— Bine. Știu unde este Mulholland. Dar la magazinul universal trebuie să îmi spui tu cum ajungem.

Deja se gândise la toate detaliile despre cum să își organizeze cumpărăturile în dimineața aceea, începând cu achitarea taxelor. Dar hotărî să aștepte apropierea de oraș înainte să i le spună.

Ploile dese de primăvară din ultimele săptămâni înverziseră câmpurile mai devreme decât de obicei, iar pomilor le dăduseră frunzele și aveau coroana plină. Aroma pătrunzătoare de pin umplea aerul. Dar umiditatea permanentă și căruțele care treceau întruna lăsaseră însemne pe drum, iar roțile de lemn se izbeau de urmele și povârnișurile uscate de soare.

Cu fiecare zdruncinătură și legănare, Maggie îl simțea din ce în ce mai mult pe bărbatul de lângă ea.

Mersese în căruță lângă frații ei toată viața. Prezența unui bărbat care o înghesuia pe banchetă, cu picioarele lui musculoase care se tot atingeau de ale ei, nu era o noutate. Și totuși ...

Era.

Fiindcă prezența lui Cullen McGrath lângă ea nu era deloc la fel. Nici ca atunci când stătuse lângă Richard, singurul băiat pe care îl sărutase. Lângă Richard se simțea ca lângă frații ei, aceleași glume simple și jucăușe, cu o dulceață care îl deosebea și care îi dădea siguranță și liniște.

Cu Cullen McGrath numai în siguranță nu se simțea. Iar dulceața nu era o trăsătură cu care l-ar fi descris.

„Ești mai ușoară decât am crezut." Cuvintele îi răsunau întruna în urechi. Maggie își analiză pe furiș pieptul.

De ce preferau bărbații femeile cu bust mai mare? În desenele pe care le găsise în camerele fraților ei, toate femeile aveau un piept atât de mare încât ar fi putut sufoca un bebeluș. Femeii cu talii atât de înguste și mijlocelul atât de strâns în corset încât totul se revărsa pe deasupra ca pâinea lăsată prea mult la dospit. Ei bine, dacă asta îi plăcea și lui Cullen Michael McGrath la o femeie, atunci putea prea bine...

— Am fost la universitate, domnișoară Linden. Doi ani.

Gândurile lui Maggie se opriră brusc. De unde mai venise și *asta*, se întreba, uitându-se la el.

— Irlandezii... au universități?

El râdea. Mult prea târziu își dăduse și ea seama cât de ciudat sunase întrebarea ei.

— Da, avem universități. Și, deși sunt ani de zile de când am plecat, am auzit că în curând vor avea și ei cai și căruțe.

Râsul lui puternic și din toată inima era molipsitor. Maggie simți că dă să zâmbească. Și înainte să își dea seama, îi scăpă printre dinți un râset.

Se uita la ea, iar o căldură pe care nu o mai văzuse îi umplea privirea. Văzu încă o dată cât de atrăgător era acest bărbat. Deși aspru. Și irlandez.

— Și ce ai studiat, domnule McGrath?

El zâmbi și dădu copilărește din umeri.

— Agricultură. Am studiat în Anglia, unde locuia familia mea pe atunci. Dar nu era o universitate... obișnuită.

— Ce vrei să spui?

— Era o școală în cartierul irlandez unde predau profesori care fuseseră profesori înainte să plece din Irlanda. Universitățile englezești nu îi primeau. Nu primeau niciun irlandez.

O spuse ca fapt divers. Dar, în liniștea care urmă și în felul în care strângea hățurile, Maggie simți o amărăciune profundă.

— Când a plecat familia ta din Irlanda?

— Eu aveam aproape șaisprezece ani, răspunse el după o clipă. Cam acum paisprezece ani.

Nu știa ce o surprindea mai mult. Să descopere că era cu aproape zece ani mai mare decât ea, în loc de cinci sau șase cum crezuse, sau că părăsise Irlanda acum atâta amar de vreme ca să locuiască în Anglia.

— Dar încă ai accentul, observă ea.

El se întoarse.

— Ce accent?

Părea atât de serios că aproape îl crezu. Îi aruncă o privire.

— Cum am spus, stăteam toți în aceeași zonă. Nouă ne-a convenit. La fel și lor.

Încerca să și-l imagineze un băiețandru de șaisprezece ani. Surprinzător, putea! Ciudat, vedea în fața ochilor chipul lui Oak și își dădu uimită seama că Cullen McGrath avea aceeași vârstă ca Oak, dacă ar mai fi fost în viață.

Se uită în jos la inelul bunicii sale de pe mâna stângă. Încă îl vedea pe mâna mlădioasă a mamei. Conform obiceiurilor familiei Linden, acel inel ar fi trebuit să ajungă la Oak să i-l dea soției lui. I se părea ciudat că ajunsese tocmai la ea.

— Nu mi-am terminat studiile.

Lipsa de entuziasm din vocea lui îi atrase atenția. Liniile ferme din jurul gurii îi spuneau că nu era mândru de asta, iar ea se întreba de ce îi spusese.

— Ţi-am spus că am fost la universitate, dar... nu vreau să îţi dau impresia că am şi absolvit. Fiindcă nu am terminat.

Se uită o clipă la el.

— Ce s-a întâmplat?

Dădu să răspundă, dar întâi o cântări cu privirea.

— Presupun că tatăl tău ţi-a spus despre babacu' meu?

Ea se încruntă.

— Babac...

— Tatăl meu.

Seriozitatea de pe chipul lui, odată cu privirea lui scrutătoare o îmboldiră să îşi ferească privirea, mai ales când îşi aminti ce spusese despre educaţia lui din familie. Dar se abţinu.

— Da, răspunse ea încet. Mi-a spus. Mi-a spus că tatăl tău... le avea cu jocurile de noroc şi... încerca să îşi amintească exact cuvintele pe care le spusese papa. Şi că slăbiciunea lui cu acest sport a lăsat... urme adânci asupra ta.

Cullen începu să râdă din nou, dar de data asta suna altfel.

— Este un mod foarte frumos de a descrie ceva atât de urât, dar cred că rezumă foarte bine. Îi plăcea şi sticla deosebit de mult, ceea ce agrava jocurile de noroc. Sau poate invers. Greu de spus după ce lucrurile au luat-o atât de rău în jos.

Maggie deschise gura să mai întrebe ceva, apoi îşi dădu seama că erau la marginea oraşului. Căruţele şi trecătorii roiau deja pe străzi. Atât de devreme. Planul ei de a scăpa neobservată de cunoştinţe era mai dificil de înfăptuit decât îşi dăduse seama.

Cullen trase căruţa spre un punct de oprire, lângă Biroul de Impozite şi Împroprietăriri, iar ea nu aşteptă, se dădu repede jos, prefăcându-se că nu vede privirea iritată pe care i-o aruncă el.

Dar, când dădu să apese clanţa uşii ca să o deschidă, Cullen ajunse înaintea ei.

— Dă-mi voie, zise el încet, mai aproape de urechea ei decât permitea eticheta. Mai puţin în cazul în care bărbatul era soţul ei, evident...

Întrebându-se dacă plăcuţa strălucitoare de deasupra uşii îi atrăsese şi lui privirea cum i-o atrăsese ei, intră în clădire.

Nu primim cereri de la negri și irlandezi. Nu apreciase niciodată acele anunțuri. Cu atât mai puțin acum.

Spera că nu veniseră încă toți angajații. Ar fi vrut să scape mai ales de un anumit angajat. Aruncându-și privirea asupra biroului directorului și văzând draperiile încă trase în jos, oftă ușurată.

Biroul îi amintea de biblioteca tatălui ei, cu un miros deosebit de cerneală uscată sau de colecție de cărți învechite.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Funcționara, o femeie mai în vârstă cu părul încărunțit pe alocuri, se ridică din spatele unui birou, cu ochelarii atârnându-i pe nas și zâmbetul pe buze.

Maggie își amintea că o mai văzuse, dar nu își amintea cum o cheamă.

Cullen făcu un pas în față.

— Da, doamnă, puteți. Mulțumim.

Femeia se uita țintă la el cum scoate săculețul din cămașă, insistența privirii ei fiind accentuată de sprânceana ei încruntată.

Cullen scoase din săculeț o foaie de hârtie împăturită și i-o dădu.

— Acesta explică scopul nostru azi aici.

Maggie se încruntă în timp ce femeia primi documentul, întrebându-se ce conținea și deranjată puțin mai mult de cuvântul *nostru* pe care îl folosise Cullen. Dându-și seama de inelul mamei, îl acoperi discret cu mâna dreaptă.

— Mmm... hmm... Femeia țuguia buzele în timp ce citea. Ridică scurt privirea spre Cullen înainte să o mute razant spre Maggie. Aici este vorba despre proprietatea Linden Downs, domnule... Se uită din nou la document... McGrath.

— Da, doamnă, dădu din cap Cullen. Domnul Gilbert Linden a semnat acel act cu mâna lui.

Tatăl său îl scrisese? Maggie abia se abținu să nu îi smulgă documentul din mână și să îl citească singură.

— Și aveți fondurile necesare la dumneavoastră, domnule McGrath, care acoperă datoriile? Fiindcă noi nu împrumutăm...

— Am, zise pipăind săculețul. Deci, nu cer împrumut.

Funcţionara se uita de la el la scrisoare.

— Îmi trebuie confirmarea că suma este într-adevăr cea înregistrată. Şi că semnătura domnului Linden este în acord cu cea din dosar.

Privirea femeii o întâlni din nou pe cea a lui Maggie, care, de data aceasta, o recunoscu. Chiar mai mult de-atât.

— Domnişoară Linden... dădu femeia imediat din cap. Mă bucur să vă văd din nou, domnişoară. Tatăl dumneavoastră e bine?

Convinsă că auzise o întrebare mascată de o altă întrebare, Maggie stătu pe gânduri, voind să răspundă sincer, dar fără să spună ceva ce ar fi pus probleme motivului vizitei lor.

— Sănătatea tatălui meu a slăbit în ultima vreme, de aceea nu este chiar el în persoană aici. V-ar spune singur că nu mai este atât de sprinten ca altădată, oricât l-ar deranja acest lucru.

Pe faţa funcţionarei se citi milă, apoi lămurire.

– Un sentiment pe care îl înţeleg pe deplin, ca să zic aşa. Vă rog să îi transmiteţi tatălui dumneavoastră toate cele bune. Acum, vă rog să aşteptaţi aici, trebuie să aduc dosarele din spate.

De cum femeia dispăru în spatele uşii, Maggie luă scrisoarea pe care o lăsase pe birou.

— Nu ai încredere în mine? îi şopti Cullen.

— N-am spus asta.

— Nu... nu ai. Nu ai spus, voiam să zic.

Hotărâtă să nu muşte momeala de data asta, Maggie citi scrisoarea. Scrisul tatălui ei, pe care îl cunoştea la fel de bine ca pe al ei, confirma autenticitatea misivei. Mesajul era scurt şi fără echivoc.

Toate taxele şi împrumuturile din urmă datorate de proprietatea Linden Downs vor fi achitate integral de Cullen Michael McGrath. De aceea, cu toate datoriile acoperite, proprietatea Linden Downs, după cum este stipulat legal mai jos, inclusiv vitele şi caii, vor fi scoase de la licitaţia programată şi vor reveni, în schimb, proprietarului de drept.

Pentru ultima propoziție, cuvintele fuseseră alese cu grijă. Evita să declare direct cine va fi acest proprietar. Maggie se întreba dacă tatăl ei alesese acele cuvinte cu intenție. Poate ca să amâne răspândirea veștilor în oraș. Nu va uita mai târziu să îi mulțumească.

Ușa de la intrare se deschise, iar Maggie se întoarse încordată toată.

Intrase un bărbat de vârsta ei, iar ea scoase un oftat. El dădu scurt din cap înspre ea, închizând ușa în spatele lui și îndreptându-se spre biroul din colțul îndepărtat. Atunci, ea simți că i se strânge stomacul. Cu cât mai repede se încheia tranzacția, cu atât mai bine.

— Poftiți, zise femeia, la întoarcere. Netezi un document împăturit în fața lor, pe birou. Suma listată aici este cea datorată. Dacă ne prezentați suma totală a datoriilor, domnule McGrath, vom semna documentele și datoria se va stinge.

Cullen îi dădu femeii un teanc de bancnote, iar ea, la rândul ei, le numără. Deși nu suferise în viața ei de foame, Maggie nu văzuse niciodată atâția bani la un loc. Cum avusese un om ca Cullen McGrath acces la atâția bani gheață? Ar fi vrut să-l fi întrebat.

Dacă se gândea mai bine, nu voia să știe.

— Va trebui să rețin scrisoarea domnului Linden și să o păstrez la dosar. Semnați aici, vă rog, domnule McGrath, zise femeia arătându-i unde. Și aici, și gata.

Simțind caracterul definitiv al momentului mai mult decât anticipase, Maggie avu senzația că lumea se clatină în jurul ei, în timp ce Cullen semna documentele. Se holba la bărbatul de lângă ea. Un străin. Și totuși... soțul ei.

Atâta timp încercase să ducă o viață bună, să facă așa cum ar face orice om care se teme de Dumnezeu. Și uite unde ajunsese. Oare o mai vedea Dumnezeu? O vedea acum, aici? Era cumva o disciplinare pentru ea, fiindcă îi forțase mâna tatălui său ca să plătească taxa de grajd cu care puteau să împerecheze iapa lor

cea mai bună cu Vandal, campionul de la Belle Meade? Iar apoi ca să o poată înscrie pe Burbon Belle la curse?

În ciuda opiniei contrare, de neclintit a mamei ei, papa îi spusese mereu că s-a născut pentru hipism. Şi pentru a preda echitaţie. Într-adevăr, adăugase el, „te-ai născut un pic mai devreme decât trebuia, aş zice."

Cullen McGrath alese tocmai acel moment ca să se uite la ea. Era sigură că citea în ochii lui izbânda. Apoi el clipi şi expresia aceea dispăru.

Dacă credea că achitarea datoriilor familiei ei şi semnarea unei hârtii îi dădea drèptul nu numai asupra proprietăţii Linden Downs, ci şi acela de a-i dicta ei viitorul, atunci ea ştia sigur că un irlandez anume avea să fie foarte dezamăgit.

Fiindcă ea *avea de gând* să participe cu Burbon Belle la cursa Peyton Stakes din toamna aceea. Şi avea să câştige. Doar că încă nu ştia exact cum.

Capitolul 11

Ajunşi afară, domnul McGrath o ajută din nou să se urce în căruţă, de data asta cu mai multă delicateţe. Mirosul de pâine coaptă proaspăt emana prin uşa deschisă a unei brutării, făcând micul dejun să pară mult mai îndepărtat decât era de fapt.

Conştientă că oamenii erau cu ochii pe ei, sigur nu se înşela, Maggie zări semnul prăvăliei de rochii şi stofe *Miss Hattie* şi se închipui din nou dând nas în nas cu Savana în timp ce era însoţită de Cullen McGrath. Deşi o treceau toate apele, încercă să afişeze o atitudine dezinvoltă.

— *Dumneata* unde anume ai nevoie să ajungi în oraş în dimineaţa aceasta, domnule McGrath?

Cullen eliberă frâna de la roată şi îndemnă armăsarul să o ia pe stradă în jos.

— La şelărie, apoi la prăvălia pentru animale. Aş vrea să mă opresc şi la bancă, dacă celelalte treburi nu durează prea mult.

— Sunt sigură că le putem face pe toate, zise cu mai multă seninătate decât impunea momentul.

Privirea pe care i-o aruncă îi transmitea că observase şi el.

De pe o alee, o căruţă cu marfă le tăie calea. Cullen trase brusc de hăţuri aruncând-o pe Maggie în faţă. Întinse braţul în faţa ei, barându-i pieptul şi împingând-o înapoi în spate. Deşi bancheta căruţei era deja un loc pe care se înghesuiau, Maggie află o nouă însemnătate a apropierii dintre ei.

— Eşti bine? O întrebă el după câteva secunde.

Dădu din cap că da, uitându-se tot înainte, perfect conştientă de atingerea lui.

— Da, sunt bine.

El își retrase brațul. Odată cu decongestionarea traficului, mână calul înainte. Nu avusese niciun fel de intenție cu gestul lui, Maggie știa prea bine. Dar trupul ei retrăia în continuare momentul.

Având nevoie de spațiu între ea și el și încercând să evite privirile insistente ale trecătorilor de pe stradă, văzu oportunitatea pe care o așteptase.

— Dacă oprești mai în față, aș vrea să mă dau jos.

Cullen își întoarse privirile spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Îmi voi face cumpărăturile și ne vom întâlni din nou aici. Așa nu te mai țin în loc și poți să termini mai repede ce ai de făcut.

Cullen scutură din cap:

— Nu mă grăbesc nicăieri, domnișoară Linden. Iar piața Mulholland nu este prea departe de șelărie, unde am eu nevoie să...

— Nu mă deranjează, sincer. Își strânse fusta și se dădu jos înainte ca el să apuce să oprească definitiv. Crescând cu patru frați mai mari, își pusese la punct agilitatea. Zâmbi înspre el, cu fața încordată. Ne întâlnim aici din nou... peste două ore?

El nu mai zise nimic, doar se holba la ea, iar ea simți că el știa exact ce intenții avea. Mustrând-o conștiința, se simți și mai inconfortabil. Dar ce ar fi vrut să facă? Să vină în oraș din senin la braț cu un irlandez și să le facă cu mâna tuturor prietenelor ei? Tocmai ea, fiica unei familii de întemeietori din Nashville?

Problemele prin care trecuse în ultimii ani o puseseră la pământ. Mai mult decât își dăduse seama. Mai întâi, pierderea familiei, apoi declinul lent al proprietății Linden Downs. Pierderea locului în societate, al statutului în viață, era destul de grea. Și unde mai pui că toți erau cu ochii pe ea ...

Apoi, apăruse Burbon Belle, iar visul ei de a-și păstra casa căpătase din nou aripi. Doar ca să îi fie suflat înainte să aibă măcar o...

El pocni din hățuri.

— Ne vedem peste două ore.

Căruța o luă din loc, iar ea îl urmări cum se îndepărtează, umerii lui mari erau încordați rigid. Stând acolo după tot ce se întâmplase, se simțea cumva mai mică. Ceea ce o îndemnă să îndrepte spatele mai bine. El nu avea cum să înțeleagă. Cum ar fi putut? Erau din lumi diferite.

Își scoase inelul mamei și îl băgă în buzunar, hotărâtă să termine cumpărăturile, apoi să aștepte trecerea timpului într-un loc discret, până la întoarcerea lui. Așteptă până când căruța se făcu nevăzută după colț și abia atunci o luă la pas în jos pe stradă. Dar nu trebuia să se deranjeze, oricum el nu întorsese o secundă capul.

Era atât de diferită de Moira.

Moira fusese mai aproape de vârsta lui; Margaret Linden era cu mult mai tânără. Moira fusese blândă, afectuoasă și înțeleaptă; duduia Linden era tăioasă, ostilă și nepotolită. Deși comparațiile se zbăteau să îi acapareze toată atenția, Cullen se străduia să le reprime, știind că nu îl ajutau în situația dată.

Totuși, părerea domnișoarei Linden despre el era de netăgăduit: femeia abia îl putea suporta. Când, din instinct, se aplecase spre ea să o apere, în urmă cu câteva momente... Ei bine, nemulțumirea ei fusese aproape la fel de sesizabilă precum gestul lui instinctiv. Da, femeia era mignonă, cu siguranță. Dar era o femeie sadea. Mai bine să nu zăbovească prea mult asupra momentului. Era departe de a o cuceri, cum îi sugerase blând tatăl ei. Dar nimic nu avea să îi stea în cale.

Până la urmă, nu îl cunoștea atât de bine încă să fie convinsă că nu îi place de el. Avea nevoie de măcar o lună, poate două.

Din anumite motive, gândul acela îi smulse un zâmbet.

După două ore, când terminase tot ce își propusese, cu toată riposta pe care și-o atrăsese de la unii dintre ei proprietari, se întoarse în locul unde domnișoara Linden sărise efectiv din căruță. Dar nici urmă de ea. Imaginea ei coborând din căruță îl umplu din nou ochii minții. Era evident că crescuse pe lângă

patru fraţi mai mari. Dar o asemenea ispravă, printre fuste, cu o asemenea eleganţă!

În mod obişnuit, l-ar fi impresionat, dacă nu l-ar fi deranjat atât de mult atitudinea ei.

Străzile erau pline. Se văzu nevoit să aştepte să treacă o trăsură şi o căruţă cu mărfuri înainte să poată trage pe margine şi să pună frânele. Atunci o văzu stând dincolo de Biroul de Impozite şi Împroprietăriri, la colţul unor prăvălii închise. Nu era orb. Ştia că nu voia să fie văzută cu el. Dar îndreptându-se spre ea să o aducă, nici că îi păsa.

Îşi dăduse seama din clipa în care ea îl văzuse, fiindcă ochii ei se uita de jur împrejur după prezenţa altor feţe cunoscute. Îi venea să o arunce pe umăr şi să o care înapoi la căruţă. Ideea nu era deloc rea, şi nici neplăcută. Dar se îndoia că îl va ajuta în vreun fel.

— Domnişoară Linden. Se feri să îi ofere braţul. Eşti gata?

Ea se uită în spatele lui.

— Unde este căruţa?

— E mai sus. Unde ai... sărit din ea mai devreme şi de unde mi-ai dat instrucţiuni să te iau.

Ea strânse din buze.

— Am hotărât să merg pe jos şi am ajuns aici.

El scutură din cap, fără să înghită spusele ei. Văzând două bagaje la picioarele ei, se aplecă să le ia.

— Pot să le duc şi singură. Reuşi să pună mâna pe unul înaintea lui, apoi se întinse să îl ia şi pe celălalt.

El trase bagajul în spate.

— Nu mă deranjează să te ajut.

— Eşti foarte amabil, domnule McGrath. Dar nu am nevoie de ajutorul dumitale.

Dulceaţa exagerată din tonul ei îi făcu pielea de găină.

— Iar faci asta.

Ea ridică privirea semeţ.

— Răutatea aceea politicoasă la care te pricepi de minune.

Privirea ei se întunecă.

— Ei bine, dacă mi-ai asculta efectiv dorința și m-ai lăsa să îmi duc singură...

El scăpă bagajul la pământ care aterizâ bufnind în praf.

–Poftim!

Dădu să deschidă gura, dar o încleștă la loc.

— Dacă ai ști ce...

— Te necăjește omul acesta, domnișoară Linden?

Cullen simți un semnal de avertisment în vocea omului din spatele lui, dar mai degrabă stânjeneala evidentă de pe fața lui Margaret Linden îl împunse până în măduva oaselor.

— D... domnule Drake... îngăimă Maggie, clipind repetat, apoi își aranjă părul cu mâna tremurândă.

Îi luă o clipă să recunoască numele, dar Cullen își dădu seama întorcându-se că ghicise bine. Avea o privire tăioasă. Drake se uita insistent la Margaret Linden, apoi înapoi la Cullen, cu ochi care căutau a ceartă.

— Ce repede ne revedem, domnule McGrath. Drake se aplecă să ia bagajul de pe jos și i-l dădu domnișoarei Linden, apropiindu-se mai mult de ea. Și eu care credeam că am avut o înțelegere că îți iei tălpășița de aici.

— Aș. Nu am avut nicio înțelegere.

Cullen cercetă bărbații care stăteau într-o parte. Numai doi de data aceasta. Și nicio armă nu se arăta.

— Din câte am auzit, este mult pământ spre est, dacă *te* interesează. În cele două Caroline, poate. Sau la sud, în Georgia. Zâmbea desfătându-se să vadă schimbarea la față a lui Drake în timp ce îi repeta propriile cuvinte.

Neînțelegând nimic, domnișoara Linden se uita când la unul, când la celălalt, vădit îngrijorată.

— Sunt bine, domnule Drake, îi oferi un răspuns, dându-se un pas mai departe și simțind nemulțumirea lui Cullen. Acum, vă rog să ne scuzați, eu...

— Nu trebuie să te grăbești niciunde, domnișoară Linden. Drake îi luă mâna și i-o vârî în îndoitura brațului lui, iar Cullen se strădui din răsputeri să nu intre în plin în el.

— McGrath, dacă ai nevoie de îndrumări ca să ieşi din oraş, zise Drake gesticulând, oamenii mei, aici prezenţi, vor fi dornici să te însoţească.

Cei doi inşi făcură câte un pas în faţă, iar Cullen brusc măsură spaţiul deschis din jurul lor. O mână de oameni se opriseră să se uite, dar cei mai mulţi treceau grăbiţi, păstrând distanţa, şi fără să se uite înapoi. Ştiind cum ar fi gestionat momentul în absenţa domnişoarei Linden, Cullen trase adânc aer în piept, surprinzând indignarea din privirea ei. Dar nu credea că este pentru el.

— Nu e nevoie, Drake. Ştiu calea... în caz că mă hotărăsc să părăsesc urbea.

— Ceea ce sper că vei face curând. Fiindcă îţi aminteşti ce am discutat şi mă tem că s-ar putea întâmpla în caz contrar.

Cullen îşi muşcă limba, văzând stânjeneala domnişoarei Linden. Dar, de fiecare dată când se uita la mâna ei la braţul lui Drake, mânia îl ardea şi mai aprig.

— Bine, atunci. Drake zâmbea mustind de aroganţă. Mă bucur că am căzut de acord. Acum... zise făcând un gest, pleacă. Şi nu o mai necăji pe domnişoara Linden vreodată.

Cullen zâmbea.

— Să o necăjesc?

Drake se îmbăţoşase.

— Exact asta am spus. Sau ai probleme cu auzul cum ai şi cu vorbitul?

Domnişoara Linden îl privea fix, cu cei mai expresivi ochi pe care Cullen îi văzuse vreodată. Nu era deloc de acord cu ceea ce făcea Drake, era clar. Cu toate acestea, auzea bine ruga ei de a nu înrăutăţi lucrurile mai mult decât erau deja. Dar dacă ea credea că el o să bage coada între picioare şi să fugă din pricina unui astfel de om...

— Voi pleca. De cum îţi iei laba de pe domnişoara Linden.

Drake râdea.

— Să îmi iau laba? Eu şi familia Linden suntem vechi prieteni. Tu, McGrath, nu eşti bine-venit aici. Cred că domniţa a fost foarte clară.

— Chiar așa? Cullen aștepta, cu ochii pe ea, văzând zbaterea din ochii ei, dar știind în același timp ce însemna un astfel de moment, chiar dacă ea nu știa. Erau destul de dese în viață. Mici momente de cotitură, așa le numea bunicul său.

Un moment în care viața lua un curs. Pornea într-o direcție. Odată aleasă direcția, nu mai era drum de întoarcere. Cel puțin, nu cu ușurință. Și chiar și atunci, dacă ai fi putut să iei drumul înapoi, lucrurile nu mai erau la fel. Nici calea dinaintea lor. Fiindcă orice pas schimba perspectiva. Învățase acel adevăr dureros și era hotărât să îndrepte lucrurile de data asta. Fără minciuni. Fără adevăruri pe jumătate. Nu mai avea rost să risipească nic un moment făcând ce îi spunea altcineva.

Avea doar o viață de trăit. Cu sau fără Dumnezeu, avea să o trăiască cât mai bine cu putință.

— Cum am spus, Drake, voi pleca, spuse Cullen privind-o intens pe domnișoara Linden. De cum îți iei laba de pe soția mea.

Capitolul 12

Trecuseră patru zile, iar ea abia dacă se uita la el.

Cullen ridică toporul şi lovi cu forţă, spărgând buşteanul perfect în două. Aşeză alt buştean pe ciotul de tăiat şi repetă procesul aproape toată dimineaţa, epuizarea fizică era bine-venită şi spera să îi mai uşureze durerea frustrării.

Transpirat leoarcă în aerul dimineţii ce mustea de vară şi miros de fân proaspăt cosit, îşi scoase cămaşa şi îşi şterse faţa şi gâtul cu ea. Dacă ar fi să o ia de la capăt, ar fi făcut diferit cu Drake? Omul îl provocase. Ce ar fi putut face? Să plece fără să zică nimic? Ce ar fi vrut domnişoara Linden să facă? N-avea de unde să ştie, fiindcă nu vorbea cu el.

Azvârli cămaşa peste ţarc şi îşi trecu degetele prin păr.

O tăcere de mormânt îi însoţise în drumul cu căruţa spre casă. Duduia Linden stătuse cu spatele încordat, faţa încruntată, ochii înainte. Putea să jure că bancheta căruţei se mai lărgise între timp. Ori asta, ori ea stătea să cadă de pe margine, orice ca să îl atingă cât mai puţin. Femeia era soţia lui, chiar dacă doar pe hârtie. Dar ce femeie ar fi respectat un bărbat laş în faţa unei astfel de aroganţe? Oare Maggie nu-şi dădea seama de asta?

Nu, făcuse ceea ce trebuia, chiar dacă stânjeneala ei o împiedica să vadă lucrurile altfel. Nicio femeie nu voia un bărbat care să nu îi sară în apărare.

— Domnu' McGrath?

Cullen se întoarse şi dădu de Onnie stând în picioare pe veranda din faţa casei, cu un pahar în mână. Bucket alerga direct spre el.

— Pentru 'mneavoastră, domnu'. Dacă vă e sete.

Urându-i câinelui bun-venit, străbătu prispa.

— Mulțumesc, Onnie. Dădu ceaiul dulce pe gât, fără suflare.

Probabil ținuse paharul la rece. Îl ridică la frunte, senzația răcoroasă părându-i o atingere cerească.

Onnie îi luă paharul din mână și dădu din cap spre grămada de lemne.

– Cred că avem destul pentru două ierni, deja.

El ridică din umeri.

— Îmi place să mă prindă pregătit. Și se duc mai repede decât crezi.

Mai ales cu planurile pe care le avea pentru acest loc. Se uită spre ușă.

— S-a întors? întrebă el gândindu-se că se apropia momentul întoarcerii.

— Nu, domnu'. Uneori, lecțiile ei la Belle Meade durează. Aț primit scrisoarea de la Belle Meade mai adineauri?

Încuviință din cap, deși până acum reușise cu succes să nu se gândească la ea. Nici că-i păsa cine era generalul William Giles Harding. Cullen nu se grăbea să se gudure pe lângă un bărbat care era băgat până în gât în cursele de cai. Generalul Harding avea să uite în curând gestul lui.

— Mai mergeț în oraș, cum aț zis, domnu'? Cu lista aia? Cullen dădu din cap.

— După ce mă îmbăiez în pârâu.

— Vă aduc haine curate și le las pe verandă.

Onnie se făcu nevăzută în casă, cu Bucket după ea, și se întoarse mai târziu cu hainele, cu un prosop și cu săpun. Cullen o luă la pas prin pădure, spre pârâu, ca să se împrospăteze. Se îmbăie într-o baltă mai adâncă, își clăbuci părul, înmuindu-l de mai multe ori.

„Eu și familia Linden suntem prieteni vechi", îi răsunau în urechi cuvintele lui Drake. Și frustrarea își făcu din nou simțită prezența.

Stephen Drake nu era prost. Bărbatul era de o răutate de cel mai înalt grad. Una care le făcea o plăcere deosebită celor de teapa lui Drake. Iar dacă pui laolaltă o asemenea minte perfidă cu puterea, pe care Stephen Drake o deținea cu siguranță ca director al Biroului de Impozite și Împroprietăriri, după cum îl informase Onnie, obții drept rezultat un om care putea să manipuleze deciziile după bunul plac până când obținea orice voia. Și, dacă asta nu funcționa, atunci amenința omul până când se învoia să facă așa cum i se ceruse.

Cullen făcu pași mari spre malul pârâului, înșfăcă prosopul, amintindu-și șocul imediat din privirea lui Drake când aflase că domnișoara Linden era acum doamna McGrath... apoi cum fața și gâtul i se roșiseră când ea încuviințase și își ferise privirea.

Asta fusese cel mai greu de suportat, stânjeneala ei. Stânjeneala de a fi văzută cu el. Că era soția lui. Deși văzuse ofensa din privirea ei care îi spunea că și ea simțise înțepătura prejudecăților lui Drake. Lucru care, la rândul lui, nu era deloc de lepădat.

Își trase pe el indispensabilii curați, apoi pantalonii, amintindu-și din nou că Margaret Linden era încă tânără. La vârsta ei și el crezuse că le știe pe toate și nu lăsase pe nimeni să îl convingă de altceva. Doar în timp și cu experiență, cu pierderi mari, și-a dat seama ce puțin știe. Ciudat cum decurgeau toate. Invers, într-un fel.

Nu fuseseră la biserică ieri, ceea ce pe el nu îl deranja. O pedeapsă mai puțin. Dar la micul dejun, domnul Linden citise din Biblie, la masă. Când Cullen a observat că scoate legătura groasă de piele, s-a simțit prins în cursă, gândindu-se că urma o predică. Dar omul doar citise. Și citea, de fapt, foarte bine.

Și, după cum se dovedise, textul nu fusese rău deloc. Nici pe departe atât de descurajant cum se așteptase Cullen.

Nu era prea sigur din ce carte citise domnul Linden, dar cuvintele vorbeau despre îngăduință... sau dragoste, cum spunea domnul Linden că înseamnă. Ceva despre îngăduința care suferă îndelung și este plină de bunătate. Nu este invidioasă și nici nu se umflă de mândrie. Deși domnul Linden nu se uitase

deloc la el, iar privirea lui Margaret nu se aventurase niciodată peste masă, Cullen simțea cumva că domnul Linden alesese acel pasaj din Scriptură special, ca să îl audă amândoi.

Înțolit, se întoarse spre casă, iar gândurile îi reveniră la preocuparea sa anterioară. Stephen Drake nu era genul care să dea lucrurile uitării sau să întoarcă celălalt obraz. Era genul care trebuia musai să câștige. Ceea ce însemna un singur lucru: urma răzbunarea. Dar oricum ar fi venit, odată ce ar fi aflat despre căsătorie. Preocuparea principală a lui Cullen era ce formă va căpăta răzbunarea sa.

Și ca *el* să fie singurul care să plătească prețul.

O oră mai târziu, dădea pinteni lui Levi pe o stradă laterală în Nashville, urmând îndrumările pe care i le făcuse Onnie, oricât de ciudate ar fi părut. Lista cu nume de la Cletus era împăturită bine în buzunarul de la cămașă, dar înțelesese deja de la bătrân pe cine să caute mai întâi.

Colibe apropiate ca un ciorchine mărgineau labirintul de drumuri murdare care cotea prin partea aceea a orașului. Cât vedea cu ochii, numai șoproane făcute din scânduri de lemn lepădat, plăci putrezite, rămășițe de fier vechi îngrămădite sub soarele torid și iz de om în briza caldă. În loc de mortar, ziare mototolite umpleau crăpăturile, iar ferestrele erau rare, dând cu siguranță înăuntru o senzație de întuneric de nepătruns.

O furtună zdravănă lăsase totul în paragină, dar știa că locatarii lor o luau pur și simplu de la capăt. Fiindcă nu aveau nimic altceva.

Căldura zilei îi alungase mai pe toți de sub acoperișurile lor, dar se retrăseseră spre cele câteva petice de umbră care se mai găseau, printre streșini construite și ramuri de copac.

Cletus avusese dreptate: nici țipenie de alb. Și, deși Cullen nu stăpânise în viața lui o altă ființă umană, privirile neclintite ale celor tineri și bătrâni deopotrivă când trecea pe lângă ei îl făceau vinovat.

„Când dați de un plug ponosit, domnu', luați-o spre sud."

Zărind un plug, fără roată zimțată, cu cazmale de metal mâncate, Cullen îl zori pe Levi spre sud, cum îi spusese Onnie.

„Ține-o tot 'nainte, domnu', pân' vezi un bordei într-un colț care are trei canistre vechi de lapte grămadă într-o parte. Acol', ia-o la răsărit."

Îndrumările începeau să aibă mai mult sens acum, Cullen le urmă până când în sus, în fața lui, așa cum îi spusese Onnie, pâlcul de case improvizate se rărea tot mai mult. Când ajunse în luminiș, struni hățurile. De o creangă groasă a unui bătrân stejar atârna un laț gol, iar sfoara încolăcită dansa nevinovată în briza ușoară.

Simțea o apăsare greoaie.

Citea ziarele. Văzuse caricaturile în creion, în care tuciurii și irlandezi erau maimuțe, de obicei o halbă de bere făcând diferența dintre ultimul și primul. Înclinația sudistă spre dispreț era mare și lată. La fel ca la britanici. Unele lucruri nu se schimbă.

— Vă trebuie ceva, domnu'?

Cullen se întoarse în șa ca să vadă o adunătură de bărbați în spatele lui. Cam doisprezece, dintr-o privire, cei mai mulți cu piepturile goale, pielea neagră lucind sub soarele din înaltul cerului. Unii aveau ba o cazma, ba o lopată, dar Cullen se îndoia că se ocupau vreunul cu grădinăritul.

Un bărbat ieșea în evidență, nu numai fiindcă stătea mai în față. Înalt și bine făcut, cu brațe puternice care se odihneau pe lângă el, individul se uita fix la Cullen, fără ezitare. Tot ce era în el mustea de putere, iar după privirea hotărâtă, Cullen se gândi că el pusese întrebarea.

— Da, am nevoie de ceva. Cullen se dădu jos de pe cal. Caut un bărbat pe nume Ennis.

Niciunul nu zise nimic. Nici măcar un semn din cap, o privire piezișă, nici măcar o smucitură. Cullen trebuia să le admire unitatea, chiar dacă ura motivul din spatele ei.

— M-a trimis Cletus, continuă el. De la Linden Downs. Onnie, soția lui, m-a îndrumat să ajung aici.

De data asta, un licăr de confirmare greu perceptibil se văzu pe fețele câtorva. Dar nu și pe fața celui care-l pironea pe Cullen cu privirea. El rămase neclintit.

— Tot nu ne-ai spus ce ai nevoie aci... domnu'.

Cullen înțelegea zbaterea din glasul omului de a-și controla tensiunea de ce ceilalți bărbați căutau în privirea lui ce e de făcut. Ceea ce, aducându-și aminte ce spusese Cletus, îl asigură că găsise bărbatul după care venise.

Spunând la revedere ultimului elev pe ziua respectivă, Maggie se întoarse și îl văzu pe generalul Harding venind spre ea. Se furișă înapoi în grajd, tresărind și sperând că nu o văzuse. Fiindcă știa ce o va întreba, dacă o văzuse.

— Acum de ce cine te ascunzi, duduie Margaret?

Maggie se uită în urma ei și îl zări pe Unchiul Bob, îngrijitorul șef al grajdurilor Belle Meade, uitându-se la ea cu un zâmbet în colțul gurii.

Unchiul Bob era la Belle Meade de când se știa ea. Și, deși părinții o atenționaseră, în copilărie, că se împrietenea prea mult cu sclavii, foști sclavi acum, Unchiul Bob părea un alt gen de om.

În primul rând, nu lucra pentru tatăl ei. În al doilea rând, era Unchiul Bob.

— Te rog, zise ea ducându-și un deget la buze. Nu pot să vorbesc acum cu generalul.

— De ce?

Pitindu-se, pândea printre deschizătura dintre scânduri.

— Fiindcă mă va întreba ceva și nu sunt gata să îi dau un răspuns.

Râsul Unchiului Bob o ajută să se însenineze.

— Vine încoace?

Maggie se mută mai la dreapta cu câteva scânduri, urmărind unde se ducea generalul. Apoi, suspină.

— Nu. Nu cred.

— Văzându-te acu', mi-am amintit de tine și duduia Mary când erați micuțe, alergați, vă jucați și v-ascundeați pe-aci.

Maggie zâmbea, amintirile acelor vremuri stârnind emoții, atât plăcute, cât și triste. Nu părea prea mult de-atunci, dar parcă era o altă viață.

— Mi-e greu să cred că fetițele alea e gata mari, acu'.

Își șterse mâinile de sorțul alb pe care îl purta mereu.

— Iar asta mă face să mă simt bătrân.

Maggie se îndreptă de spate și își netezi fusta.

— Din câte-mi amintesc eu, ne puneai și pe noi la treabă.

Bărbatul zâmbea spășit.

— Cine vrea să călărească, e bine să puie mâna să aibă grijă de cai. Ei ne dă nouă, și noi lor.

Maggie traversă grajdul spre Burbon Belle și o masă pe bot.

— Am învățat atât de multe aici. Cel mai mult uitându-mă la tine, zise Maggie

— Câte ceva ai învățat și de la mine, duduie Margaret. Negrul avea multă căldură în glas. Dar cel mai mult din ce ai e născut în tine, coniță. Cum am spus unui prieten bun, 'nainte să plece-n Colorado, despre cai se învață câte ceva. Restul... duse mâna la inimă, ori e aci, ori nu e.

Maggie dădu din cap, întorcând privirea spre Burbon Belle și înțelegând din nou de ce nu putea să se lase de visul ei. Pentru ea sau pentru Belle. Își dorise asta de când se știa. Și erau atât de aproape de ținta lor. Sau fuseseră.

Maggie stătea în vârful picioarelor, își lipi fruntea de gâtul lui Belle și adulmecă adânc mirosul de cal și de fân. Gândurile o duseră spre singurul loc unde nu voia să ajungă.

La Cullen McGrath.

Când plecase, de dimineață, el tăia lemne cu o forță mult mai mare decât era nevoie. Era încă supărat pe ea, știa. Foarte bine. Și ea era supărată pe el.

O făcuse de râs în fața domnului Drake și a tuturor celor care se uitau și ascultau în ziua aceea. „Voi pleca de cum vei lua laba de pe soția mea."

Dar, așa de râs cum fusese, o părticică din ea era recunoscătoare, chiar foarte mândră de el că îi sărise în apărare. Omul era formidabil.

Stephen Drake fusese de-a dreptul șocat. Și pe bună dreptate. Altceva, în schimb, o apăsa pe ea ...

Comentariul pe care domnul Drake îl făcuse atunci despre înțelegerea pe care o avusese cu Cullen. Evident cei doi se mai întâlniseră, dar cum? Nemulțumirea lui Stephen Drake legată de irlandezi nu o surprindea. Dar animozitatea lui față de Cullen McGrath, da.

Fiindcă păruse personală.

Se temea că Mary auzise noutățile despre căsătoria ei cu domnul McGrath de la cineva din oraș. Dar se pare că Stephen Drake nu împrăștiase vorba, fiindcă Mary nu scosese un cuvânt despre asta, nici la micul dejun de mai devreme. Ar fi zis, dacă ar fi știut.

Dacă Drake fusese discret în această privință, indiferent de animozitatea lui față de Cullen, Maggie trebuia să îi mulțumească. Cu siguranță grija lui se datora doar legăturilor cu familia ei.

Luă o perie de cai și o trecu iute pe părul lui Belle cu mișcări circulare, rapide, netede, nefiind prea dornică să se întoarcă acasă. Nu când Cullen era acolo. Dar nici peste generalul Harding nu voia să dea.

În timpul prânzului cu Mary, încercase să își adune curajul să îi spună despre domnul McGrath, dar de fiecare dată când deschidea gura ca să rostească ceva, cuvintele se evaporau, lăsând un gol în locul lor.

Mary abia aștepta să se căsătorească, Maggie știa bine, mai ales că sora ei mai mare, Selene, se căsătorise de curând. Numai că Maggie simțea că pe Mary, spre deosebire de Selene, nu o deranja ideea de a pleca din Belle Meade. De fapt, uneori, Mary părea aproape nerăbdătoare să plece. Și totuși nu se arăta niciun pețitor.

Dar până la urmă vor apărea, Maggie era destul de sigură. Mary Harding era dulce, bună și generoasă. Și, cel mai important se pare pentru bărbați în zilele acelea, era bogată.

Gândul la șansele promițătoare de măritiș ale lui Mary o duse spre șansele ei. Mult mai puțin promițătoare prin comparație. Dar să fie forțată să se căsătorească, așa cum fusese ea...

Ceva în ea făcu să înghețe acest gând. „Dacă am învățat un lucru, duduie... este că întotdeauna avem de ales."

Ofta, neştiind ce o deranja mai mult. Trebuia să recunoască în sinea ei că într-adevăr alesese să se căsătorească cu acel bărbat. Sau că domnul McGrath avea dreptate.

Cele două adevăruri îi lăsau un gust amar în acel moment.

— Ce frumuseţe aveţi acolo, domnişoară Linden.

Maggie ridică privirea şi văzu un grăjdar trăgând cu ochiul prin grajd. Dar atenţia lui nu era la Burbon Belle, iar entuziasmul din vocea lui transmitea cu totul altceva decât admiraţie. Îl văzuse pe omul acela la Belle Meade de multe ori. Lucra cu armăsarii din celălalt grajd, dar nu i se adresase niciodată direct.

Se uită spre locul unde era Unchiul Bob. Sau fusese.

— Ceva de admirat, duduie. Te deranjează dacă mă uit mai îndeaproape?

Fără să aştepte permisiunea ei, deschise uşa grajdului şi făcu un pas înăuntru.

— A câştigat câteva curse, am auzit. E rapidă. Belle scutura din cap călcând apăsat pământul, dar Maggie o apucă de căpăstru.

— Aş prefera să staţi afară, domnule. Iapa poate fi greu de stăpânit.

Şovăi o clipă, apoi se dădu în spate, în pragul uşii.

E mânza lui Vandal, nu-i aşa? Fluiera încet, neaşteptând răspunsul. Sigur are sânge de rasă în ea.

— Grady!

Maggie se întoarse la auzul vocii Unchiului Bob. La fel şi grăjdarul.

— Ce faci aici? îl ţintui Unchiul Bob cu privirea.

— Luam nişte cuie pentru potcoave.

Omul ţinea o cutie în mână.

— Şi nu găseai în ălălalt depozit? Le-ai găsit acum, treci înapoi la treabă. Unchiul Bob îi făcu un semn înspre uşă. Lewis te caută.

Nu-l auzise niciodată pe Unchiul Bob folosind un ton atât de strident şi cu siguranţă nu cu un alb. Faţa lui Grady se întunecă, zâmbi apoi, deşi nu de plăcere.

Grady dădu din cap.

— Ziua bună, duduie Linden. Şi ţie... duduie Belle.

Unchiul Bob îl urmări cu privirea până se făcu nevăzut.

— Nu e treaba mea să pun la îndoială ce face generalul Harding, zise el în șoaptă. Da' omu' ăsta! Era supărat. Tatăl lui Grady Matthews a fost în război, prieten cu generalul. Dar jur că vine ziua când *asta* nu va fi destul ca Grady să își țină de slujbă. Nesăbuitu' mai mult dă din clanță decât să muncească.

Auzind părerea Unchiului Bob despre om, Maggie hotărî repede că nu mai era nevoie și de a ei.

Își continuară amândoi munca în tăcere, ca doi prieteni buni.

După o vreme, lăsă peria de-o parte și se duse lângă Unchiul Bob care peria o iapă. Îl urmărea, învățând încă.

— Îmi face bine să te văd stând în preajma domnișoarei Mary, la o ceașcă de vorbă, duduie Margaret. Ca pe vremuri.

— Și mie, Unchiule Bob. A fost pur și simplu... ciudat uneori să vin aici la Belle Meade în ultimii doi ani. Generalul Harding a cumpărat toți caii noștri, iar eu și papa am fost recunoscători și încă suntem. Dar văzându-i aici, cu toate acestea în jur, îmi amintesc că nu mai sunt ai mei. Știu că sună foarte egoist, probabil.

— Sună uman, coniță Margaret. Blândețea îi încălzea privirea. Este greu să renunțăm la ce-i al nostru. Mai ales la oameni. Tu știi cel mai bine, sunt convins. După ce s-a dus cuconița Harding, Dumnezeu s-o odihnească, duduia Mary s-a cam închis în ea. Ș-apoi, când duduia Selene s-a măritat cu domnu' Jackson, cre' că duduia Mary s-a tăinuit și mai abitir. Da' venirea ta aci i-a sărit în ajutor.

Maggie zâmbea.

— Și ea m-a ajutat pe mine.

Printr-o fereastră deschisă, îl zări pe Jimmy, un băiețandru care trăia la Belle Meade și călărea un pursânge.

— Se pregătește să devină jocheu?

Unchiul Bob luă firul privirii ei.

— Da, da. Și va fi unu' bun. Generalu' o să-l lase în cursă la primăvară. Bătrânul se opri din muncă. Îmi pare rău că n-o s-o lași în cursă pe Belle săptămâna asta. Am auzit de Willie și familia lui.

Maggie încuviinţă din cap.

— Şi mie îmi pare rău. Şi nu pot suferi ce li s-a întâmplat lor.

— Multă răutate e în lume, duduie Margaret. Dar şi mult bine.

Ea se codea.

— Ştii cumva vreun jocheu ce caută de lucru acum?

El îi aruncă o privire scurtă.

— Generalu' a întrebat deja pentru dumneata.

Faţa ei trăda surprindere.

Unchiul Bob puse peria înapoi în raft.

— Generalului îi place să câştige, duduie. Mmm, hmm! Cu siguranţă. Da' nu-i cade bine că e un cal în ţinutu' lui care îi poate dovedi a mai bună iapă, dacă se găseşte jocheu pentru ea. Nu, coniţă. Generalu' vrea şi cursă şi câştig.

Auzind acest lucru despre generalul Harding, Maggie se mai înmuie faţă de om, deşi tot nu îi da ghes să îi vorbească. Nu când se gândea la cererea lui neachitată de a-l cunoaşte pe Cullen McGrath.

Verificând ora şi găsind că e mai târziu decât credea, Maggie puse şaua pe Burbon Belle şi aruncă o privire în afara grajdului, dându-şi seama că Unchiul Bob râdea înfundat în spatele ei. Nevăzând nici semn de general, îi mulţumi Unchiului Bob, se urcă în şa şi o mână pe Belle spre casă.

Când aproape să traverseze pajiştea spre cărarea împădurită care lega Belle Meade de Linden Downs, cărare folosită doar de cele două familii, îşi auzi numele şi se întoarse.

— Maggie! Mary alerga înspre ea cu Savana cu feţele toate un zâmbet. I se înfioră inima.

Savana îi făcea cu mâna.

— Nu ai idee ce am auzit!

Dar Maggie nu doar avea idee. Ştia prea bine. Şi acum, după cum se vedea, ştiau şi ele.

Capitolul 13

Dorindu-şi să fi avut motiv de bucurie deodată cu prietenele ei, Maggie primi îmbrăţişările lor. Ce mult le iubea. Crescuseră împreună; împărtăşiseră atâtea vise şi râsete laolaltă. Până acum nu îşi dăduse seama cât de îngrozită era să le spună ce făcuse.

Nutriseră speranţe mari de măritiş, fiecare în parte. Fuseseră învăţate să pună preţ pe relaţia dintre un soţ şi o soţie. Şi, deşi Maggie putea să apere motivul pentru care făcuse ce făcuse, tot simţea că le dezamăgea.

— Nu pot să cred că nu am aflat primele! îi zise Savana pişcând-o de mână.

Mary îi strânse mâna lui Maggie.

— Şi nici măcar o aluzie n-ai făcut la prânz azi.

Maggie se forţa să nu plângă.

— Am vrut să vă spun amândurora, dar... ridică un umăr şi îl lăsă în jos... nu am ştiut cum.

Savana îi cuprinse blând umerii. Ochii i se umeziră.

— Vreau să ştii, Maggie, că sunt foarte fericită pentru tine, zise Savana cu glas duios. Chiar dacă eu şi familia mea nu am reuşit.

— Iar eu mă bucur că vom rămâne vecine, zise Mary luând-o pe Maggie la braţ. Efectiv nu ar merge ca altcineva să locuiască la Linden Downs. Avea un ton tăios. Cu toţi parveniţii care se mută aici şi pun mâna la licitaţii pe fermele familiilor noastre, cu pretenţii că locul lor ar fi aici.

Savana dădea din cap.

— Când singurul lor loc e înapoi în Nord, de unde au venit.

Mary dădea din cap ferm. Şi atunci înţelese Maggie... că ştiau că nu se mai muta din Linden Downs, dar nu ştiau pare-se nimic despre căsătoria ei.

— Deci, dă-ne detalii. În ziar nu au spus decât că Linden Downs a fost retras de la licitaţie. Savana strânse din umeri. Dar, spune-ne repede pentru că trebuie să ajung la *Miss Hattie* într-o oră.

Dându-şi seama că prietenele ei ştiau doar jumătate de adevăr, Maggie îşi trase niţel răsuflarea. Vor afla restul destul de repede. Mai bine să audă de la ea.

— Vă mulţumesc pentru că... îmi sunteţi prietene atât de bune.

Mary şi Savana sclipeau.

— Dar mai este ceva ce trebuie să vă spun şi mi-e foarte greu. Maggie încercă zadarnic să schiţeze un zâmbet. Motivul pentru care eu sunt încă la Linden Downs, că eu şi tatăl meu suntem încă acolo, este că am fost de acord ...

În depărtare zări un călăreţ care venea pe drumul ce ducea la Belle Meade, iar ea rămase fără aer. Şi gâtul şi plămânii conspirau tacit, iar pieptul i se strânse. Ce făcea Cullen acolo? Mai mult, ce făcea ea acum că el era acolo?

— Vă rog să mă scuzaţi, zise ea apucând căpăstrul lui Belle. Am ceva de făcut.

— Dar, Maggie, vrem să ne spui cum...

Până să îşi termine Savana ideea, Maggie era deja în şa. Simţind parcă urgenţa călăreţei, Belle răspunse îndemnurilor ei şi traversă pajiştea într-o clipă. Cullen McGrath era la jumătatea drumului spre conac când Maggie îl prinse din urmă.

Auzind pare-se că se apropia, el struni din hăţuri.

— Domnule McGrath! aproape fără respiraţie, o mână pe Burbon Belle înainte, interpunându-se între el şi nenorocirea ei iminentă. Ce... faci aici?

Un zâmbet neastâmpărat îi juca lui Cullen în colţul gurii.

— Mă bucur să te văd, domnişoară Linden. Şi că ne vorbim din nou.

Deşi nu avea chef de sarcasmul lui, Maggie înţelese că nici pretenţii nu putea să ridice.

— Aşadar, spune-mi... zise sperând ca zâmbetul ei să nu pară atât de fals pe cât era. Ce te aduce la Belle Meade?

O privea cu ochii mijiţi. Părul lui păcuriu părea proaspăt spălat, dar barba lui nerasă îi trăda dispreţul evident faţă de brici.

El se aplecă în şa.

— Ai vreun motiv pentru care ai prefera să nu fiu aici?

— Sigur că nu, râse ea forţat. Doar că sunt surprinsă să te văd, atâta tot.

El dădu din cap.

– Ei bine, dacă e să fim sinceri... vedea în privirea lui că nu credea acest lucru despre ea... eu nu prea îmi doresc să fiu aici. Dar un anume general Harding a trimis răvaş la Linden Downs dis-de-dimineaţă în care-mi solicita o întrevedere.

— Dar, de unde... Maggie căută altă formulare. Cum de ştie cine eşti?

El râdea.

— Adică, de fapt vrei să spui, ştie oare deja că sunt soţul tău?

Auzind afirmaţia atât de directă şi fără ezitare, pe Maggie o trecură sudori reci. Nu ajuta nici că Savana şi Mary se apropiau, deşi mai aveau ceva până la ei.

— Aş, nu cred că ştie, continuă el. Tatăl tău a spus că generalul a trecut pe la el acum câteva zile. Probabil când am fost noi plecaţi la oraş. Generalul Harding vrea să îmi mulţumească pentru ceva, zise dând uşor din umeri. Când a sosit răvaşul mai înainte, tatăl tău m-a îndemnat să mă duc. De fapt, m-a provocat. A zis că aşa fac vecinii. Aşa că... iată-mă.

Maggie şi-l închipuia pe papa zicând acest lucru, gentil, dar insistent cum era. Nu uitase ce îi povestise generalul despre cum îi salvase domnul McGrath calul de rasă şi investiţia, deopotrivă, nici cerinţa generalului de a-l întâlni.

Dar nu aveau cum să se întâlnească fără ca generalul Harding şi Cullen McGrath să nu discute despre cai, iar ea încă nu avusese timp să îl abordeze pe subiectul participării lui Burbon Belle

la curse. Nici nu voia să facă acest lucru. Mai ales că știa ce crede domnul McGrath despre curse și pariuri.

Și *despre ea*, în acel moment.

Dar ce o să se facă dacă decidea să o vândă pe Burbon Belle? Sau dacă decidea din cine știe ce motive să nu o lase pe Belle să participe la cursă? *Dacă* ar fi găsit alt jocheu.

Văzând hăul dintre cele două lumi, cea dinainte de Cullen McGrath și cea de după el, intrând încet la apă și simțindu-se incapabilă să facă ceva, Maggie se hotărî să ia lucrurile așa cum erau.

— Dacă chiar nu vrei să îl cunoști... Cullen, se oferi ea, folosindu-i prenumele ca pe un simbol al păcii și primindu-i zâmbetul ca pe un semn al reușitei, atunci cred că aș putea să mă duc eu în locul tău. Dacă vrei.

Îl bufni pe loc râsul, privirea lui trădând clar că se prinsese.

— Aproape că îmi vine să te aplaud... *Margaret*. Ce încercare foarte reușită!

Maggie se făcu roșie la față.

— Acum, evident mă întreb... spuse el măsurând-o din privire. De ce nu vrei să mă întâlnesc cu generalul Harding? Instinctul îmi spune că e mai mult decât descoperirea relației *noastre*.

Văpaia din privirea ei îi coborî în piept.

— Poate ție ți se pare distractiv, domnule McGrath. Dar, înainte să apari tu, am avut viața mea.

— O viață pe care ai fost la un pas de a o pierde.

— O viață pentru care am muncit din greu. Și tatăl meu, și tatăl lui înaintea sa. Iar să apari tu acum din senin și să ne dictezi cum să facem e...

— Spune un singur lucru pe care ți l-am dictat să-l faci, domnișoară Linden. Unul singur.

Maggie simți un nod în gât.

— Sau tatălui tău. Ce i-am cerut?

Dădu să zică ceva, dar nu găsi nimic. O usturau ochii și o ardea mândria. Nu o ajuta deloc să vadă cum îl părăsește frustrarea. Nici că își amintea cât de mult râsese tatăl său în ultimele zile.

În fiecare seară, papa și Cullen stăteau pe prispa din fața casei și discutau despre semănat și fermă, câți lucrători să angajeze și de unde să înceapă, iar ea stătea singură în salon și asculta. Cullen nu avea cum să ia locul fiilor pe care îi pierduse papa, știa prea bine. Dar îi lua ușor-ușor locul ei în viața tatălui ei.

Sau, cel puțin, așa simțea ea.

Își încleștă dinții ca să își rețină lacrimile. Nu de data asta. Nu din nou.

— Am obosit să mă cert cu tine, domnișoară. Glasul lui pătrunzător se înmuie. Crezi că avem vreo șansă în curând să stăm de vorbă fără să ne inflamăm? Fiindcă dacă răspunsul e da, aș da orice să văd acest lucru... Margaret.

De data aceasta îi rosti numele blând, dulce, fără sarcasm, iar Maggie simți că ceva înăuntrul ei cedează, deși îi făcu față.

Văzându-și prietenele apropiindu-se – și privirile lor insistente – se gândea la pensiunea unde stăteau Savana, fratele ei mai mic și sora ei, în zona mai puțin primenită a orașului. Părinții și frații ei mai mari nu mai erau acum, pieriseră în război, iar Savana se nevoia uneori să coase și câte șapte zile pe săptămână ca să le acopere nevoile. Uneori, încheieturile degetelor i se umflau de două ori mai mult, dar Maggie nu o auzise plângându-se nici măcar o dată.

— Da, se auzi Maggie șoptind, parțial de rușine, parțial în efortul de a încheia discuția înainte să audă Savana și Mary. Este... Cullen.

El zâmbea, sincer de data asta.

— Cât mă bucur să aud acest lucru. Se uită scurt în spatele lui, apoi înapoi la ea. Prietene de-ale tale presupun?

Ea dădu din cap, pregătindu-se pentru introducerea pe care ar fi vrut să i-o facă.

— Poate le voi cunoaște... apucă hățurile și îi făcu cu ochiul... altă dată.

El dădu pinteni calului spre conac. Petrecându-l cu privirea, o amestecătură de sentimente îi răscoleau sufletul. Un om atât de... neobișnuit. Exasperant, cu siguranță. Frustrat, fără

îndoială. Dar şi... bun, în felul său. Şi *ciudat,* pe deasupra. Orice om din Nashville ar fi făcut aproape orice ca generalul William Giles Harding să îl remarce. Dar pe Cullen McGrath nu îl interesa. Îl lăsa chiar... rece.

Oftă.

— Cine era?

La întrebarea Savanei, Maggie se întoarse şi văzu cum o rodea curiozitatea pe prietena ei. Dar i se putea citi şi un fel de îngrijorare ciudată pe faţă.

Maggie se dădu jos de pe cal, trase adânc aer în piept şi pufni uşor.

— El... deşi îmi dau seama că e greu de crezut, zise ea urmărindu-l cu privirea în sus, pe cărare, şi adunându-şi toate puterile de care era în stare ...este soţul meu.

Capitolul 14

— Ce ai spus?

Tonul cu care Savana vorbea trăda şoc şi neîncredere.

Mary scutură din cap.

— N-are cum.

— Ba are, zise Maggie şoptit, cu faţa îmbujorată. S-a întâmplat foarte repede. Săptămâna trecută.

Prietenele ei o priveau cu o curiozitate aparte, Maggie putând citi întrebarea identică, deşi nerostită a celor două.

— Nu! zise ea repede, în dispreţ. Nu este vorba despre aşa ceva. Mă cunoaşteţi prea bine.

Văzând eliberare în zâmbetele lor subtile, putu să zâmbească şi ea la rândul ei.

— Este mai mult... dădu din umeri stânjenită, amintindu-şi o altă discuţie asemănătoare acesteia... o înţelegere negustorească.

— O înţelegere negustorească? repetă Mary.

Pe faţa prietenelor ei era acum confuzie totală.

— El a vrut să cumpere ferma, iar papa nu a vrut să vadă pământul scos la licitaţie, prin urmare...

— Tatăl tău te-a *forţat* să te măriţi? întrebă Mary dând să nu creadă.

— Nu, papa nu m-a forţat. A vrut să se asigure că cineva îmi va purta de grijă şi că putem păstra pământul, dar... a fost alegerea mea, rosti cuvintele îndreptându-se de spate.

În depărtare, Cullen se dădea jos de pe cal sub privirile celor trei. Urcă treptele spre conac două câte două, apoi bătu la uşă.

— Este bun? întrebă Savana blând.

— Da, răspunse Maggie dând din cap. Este.

— Şi, din câte văd, zise Mary uitându-se înapoi peste umăr, este şi arătos.

Maggie simţi o mândrie ciudată în urma complimentului. Că era al ei. Dar spera din tot sufletul să nu o întrebe niciun detaliu intim sau întrebări legate de el, cum îl chema. Fiecare lucru la vremea lui. Le spusese că se căsătorise. Nu trebuia să le spună că este irlandez. Nu încă, cel puţin.

— Deci, Savana se întoarse spre ea, şi o uşoară umbră, aproape imperceptibilă, îi întuneca albeaţa delicată a feţei. Nu numai că ai rămas cu pământul, te-ai şi căsătorit, zise zâmbind. Este minunat, Maggie. Mă bucur pentru tine. O îmbrăţişă rapid pe Maggie apoi se dădu în spate, forţându-se să pară senină.

Lui Maggie i se strânse inima.

— Savana, eu ...

— Trebuie să plec, zise Savana îmbrăţişând-o pe Mary. Voi întârzia la *Miss Hattie* dacă nu plec chiar acum. Dădu să plece.

— Savana... Mary îi arătă trăsura care trăgea în faţa conacului. Selene m-a rugat să o însoţesc în oraş. Am fi încântate să te ducem şi pe tine dacă...

— Nu, mulţumesc. Sunt bine, răspunse Savana încordată, cum îi era şi zâmbetul. Prefer să merg pe jos.

Cu ochii în urma prafului ridicat de tivul fustei Savanei, Maggie simţi braţul lui Mary în jurul umerilor ei.

— Şi eu mă bucur pentru tine, Maggie. Abia aştept să îl cunosc. Faţa lui Mary radia strengăreşte. Şi să îl văd mai îndeaproape când voi fi acasă.

Stând singură în mijlocul drumului întins spre conac, Maggie îşi petrecu prietenele cu privirea. Una spre bunăstare şi siguranţa unei căsnicii şi a unui viitor senin. Cealaltă spre viaţa care, de n-ar fi apărut Cullen McGrath, ar fi fost şi menirea ei.

Se făcuse nouă şi un sfert şi Cullen tot nu se întorsese.

Maggie se uita pe fereastră prin prispa întunecată, în noapte. Cu siguranţă întâlnirea cu generalul Harding nu durase atât.

Necunoașterea rezultatului discuției dintre cei doi bărbați, mai ales despre Burbon Belle, o rosese toată seara.

Aflase Cullen despre cursele lui Belle? Știa oare cât de valoroasă era iapa? Știind acest lucru era oare vreo șansă să scape de aversiunea lui față de acest sport? Ofta. Gândul la cursele lui Belle o purtă spre Willie. Își imagina scena tragică pe care o povestise băiatul atunci și care îi rămăsese întipărită în minte.

Închise scurt ochii în încercarea de a șterge totul și se ruga ca Willie și familia sa să fie în siguranță, oriunde ar fi fost.

Aruncând o ultimă privire pe fereastră, se îmbărbăta în speranța că generalul Harding nu zisese nimic despre Belle. Sau despre curse. Poate că el și Cullen vorbiseră despre evenimente culturale și despre vreme.

Care erau șansele...

Cel puțin reușise să le spună celor două ființe care contau pentru ea cel mai mult, pe lângă tatăl ei, despre schimbările din viața ei. Retrăirea suferinței din privirea Savanei din dimineața acelei zile o durea pe Maggie din nou. Savana era cea mai bună ființă pe care o cunoștea, ceea ce făcea durerea prietenei ei în fața noutăților și mai greu de suportat.

Ele două trebuiau să mai stea de vorbă, și așa vor face. În curând. Maggie se asigură că ușa din față era încuiată, apoi stinse toate lămpile, mai puțin pe cea din mijlocul salonului, recunoscătoare pentru seara minunată pe care o petrecuse cu tatăl său. Doar ei doi, ca odinioară. Fusese atât de bine să vorbească despre toate și despre nimic.

Dar nu putuse să nu observe că papa se mai uitase din când în când spre ușă, fără să dea glas întrebării lui evidente.

Se retrăsese mai devreme, reușind să urce scările până în dormitor, cu ajutorul ei. Respira greu, efortul luându-i toată puterea. Îi făcuse o infuzie din ceai de cătușnică și mentă care păruse că îl ajută cu tusea lui. Se oferise să îi facă un amestec de ceapă și unt pe care să și-l pună pe piept și gâtlej, dar refuzase, dorindu-și doar să poată ajunge în pat.

Uneori i se părea că o duce mai bine cu gâtul. Apoi, nu mai era la fel de sigură. Dar gândul că această casă, că viaţa ei ar putea fi fără el, era de nesuportat. Însă Maggie nu lăsa ca mintea să-i stăruie prea mult asupra acestei idei.

Strălucirea pală a lămpii trona ca o nălucă în mijlocul salonului. Puse lampa pe masa din margine şi dădu să urce scările, când sunetul paşilor de pe prispă o întoarse din drum. „În sfârşit."

Nevrând ca Cullen să creadă că îl aşteptase, ştia totuşi că nu va putea pune geană pe geană fără să afle rezultatul discuţiei. Dresându-şi un zâmbet politicos, dar uşor dezinteresat, spera ea, deschise larg uşa. Dar nu era nimeni.

Convinsă că îl auzise, ieşi din casă, lampa învăluind-o într-o aureolă de lumină.

— Cullen? Lăsă lampa puţin mai jos ca să vadă mai bine şi se uită spre grajd. Dar curtea era goală, iar poarta grajdului închisă. O rafală de vânt răscoli liliacul din colţul verandei, iar dulceaţa miresmei păru nepotrivită pe moment.

Se întoarse, simţind cum îi creşte pulsul.

— Cullen... tu eşti? îi răspunse tăcerea şi atât, iar împrejurările nu îi mai păreau la fel de familiare, acoperite de umbrele întunecate şi cenuşii. Un mârâit încet se auzi în spatele ei. Se întoarse şi îl văzu pe Bucket în umbră în capul scărilor. I se ridică părul pe ceafă şi se retrase în casă încuind uşa.

Zăvorî bine încuietoarea.

Bucket mârâi din nou, mai tare de data asta.

— E totul bine, băiete, zise Maggie încet, nevrând ca patrupedul să îl trezească pe papa, dar în secret recunoscătoare că era acolo, cu ea. Nesperiindu-se uşor de felul ei, îşi spuse că nu era nimic, dar parcă nu putea să scape de senzaţia că nu e singură.

Cu perdelele netrase, lumina lămpii reflecta ferestrele golaşe. Stinse repede lampa din mână şi pe cea din mijlocul salonului. Întunericul îi dădea linişte.

Se duse spre scări şi puse piciorul pe a doua treaptă, când auzi paşii uşori ai lui Bucket. Se întoarse, aşteptându-se să-l vadă pe câine coborând scările. Dar... nici urmă de Bucket. Se părea

că patrupedul făcuse cale întoarsă în camera lui papa. Ce mai ajutor de paznic!

Ar fi vrut să fi fost Cullen care se întorcea acasă însă, în același timp, realiza cât de paradoxală era dorința ei. Se sprijini de perete, în siguranța tenebrelor, bătaia constantă a inimii acoperind tăcerea. Trecerea fiecărei clipe surprindea și ecoul fiecărui scârțâit și suspin domolit al casei. Le auzea în fiecare zi. De ce acum se jucau atât de dur cu nervii ei ...

Prin fața ferestrei trecu o umbră. Maggie se mușcă de limbă ca să nu scape un țipăt. Nu îndrăznea să se miște, când umbra dispăru pe după casă.

„Ușa din spate!"

Zburând de pe scări, pe jumătate în vârful degetelor, pe jumătate alergând pe holul care ducea spre bucătărie, întoarse zăvorul ușii cu câteva secunde înainte să audă scârțâitul unei scânduri pe prispa din față. Sau auzise tot în casă, iar imaginația îi juca feste?

Cu inima bubuindu-i în piept, se grăbi înapoi spre hol și se lipi de peretele bibliotecii tatălui său, cu ochii închiși, forțându-se să audă orice zgomot care venea din orice parte a casei.

Dar zăngănitul mânerului ușii *din față*, ușor la început, apoi mai insistent, îi dădu fiori fierbinți ca focul aruncat în gheață.

Dându-și seama că ușa era încuiată, Cullen folosi cheia pe care i-o dăduse domnul Linden. Își puse în minte să nu uite să îi mulțumească lui Margaret că stinsese toate luminile. În casă era o beznă de nepătruns...

— Dacă mai faci un pas, trag!

Cullen înlemni când văzu în strălucirea lunii țeava unei puști. Nu îndrăznea nici să ridice mâinile în semn de pace de teamă ca gestul să nu îi fie greșit înțeles.

— Margaret, zise el ferm. Sunt *eu*. Cullen. Așteptă ca ea, încet, *foarte* încet, după părerea lui, să lase arma în jos.

— Ce ți-a venit de te furișezi așa? Am crezut că ești un prădător!

Tentat să zâmbească la cuvântul pe care îl alesese, Cullen găsi efectele faptelor pe care ea fusese aproape să le pună în practică

brusc mai puțin hazlii. Îl luă cu căldură, după momentele calme de mai dinainte.

— Să mă furișez? De când folosesc prădătorii cheie?

— Nu... am auzit cheia. Cred că ...

—... erai prea ocupată să ținteşti în inima mea?

Ea făcu un pas înainte în lumina palidă care intra pe fereastră.

— Îmi pare rău, eu ...

Se duse spre ea, întinse mâna şi îi luă arma. Verifică încărcătorul. Era plin.

— Aveai intenții serioase.

— Nu ținti niciodată cu arma dacă nu ai de gând să o folosești. Aşa m-au învățat frații mei.

— Te-au învățat şi să *vezi* în ce tragi înainte să tragi?

— Nu am tras.

— Aproape ai tras.

— Ți-am dat avertisment!

Cullen râdea sfidător.

— Cu degetul pe trăgaci?

Maggie încercă să zică ceva, apoi lăsă capul în jos.

Amintindu-şi frica pe care o simțise în vocea ei şi văzându-i mâinile tremurând chiar şi acum, Cullen suspină calm.

— Tremuri ca frunza. Ce s-a întâmplat?

Maggie îşi ridică pentru o clipă capul.

— Am auzit ceva pe prispă. Am crezut că eşti tu, am ieşit, dar nu erai tu. Se uită peste el, spre uşa de la intrare încă deschisă. Nu era nimeni. Se uită din nou la el. Dar a fost cineva afară. Am simțit.

— Ai văzut ceva?

Maggie scutură din cap.

— Numai când am zărit o umbră luând-o după casă.

— Deci, ai văzut pe cineva? Se întoarse şi se uită în urma lui. Auzi vântul din copaci şi văzu umbrele care jucau la ferestre.

— Eu... începu ea.

Se uită înapoi şi o surprinse privindu-l, apoi ea ridică din umeri ca şi când i-ar fi ghicit gândurile.

— Am crezut că am văzut pe cineva. Și apoi... tăcu, fără să se mai uite la el.

— Ce? zise el mai blând.

— Mi s-a părut că aud bocanci pe prispa din spate, chiar înainte să intri tu.

Încă nu o cunoștea destul de bine pe Margaret Linden. Dar o cunoștea destul încât să știe că nu era o femeie ușor de speriat.

— Tatăl tău e sus?

Margaret încuviință din cap.

— Cu Bucket. Care nu m-a ajutat deloc.

— Ești sigură că sunt amândoi sus?

Ea dădu iar din cap.

— Mă duc să fac o verificare. Încuie ușa în spatele meu.

— Dar dacă ți se...

— Încuie ușa în spatele meu, Margaret.

Cu arma în mână, Cullen se opri pe veranda din față până când auzi clicul încuietorii, apoi se duse înspre curte. Făcu înconjurul casei, amintindu-și prima zi în care văzuse puștile Sharps atârnând deasupra șemineului din biblioteca domnului Linden.

Că Margaret putea mânui o asemenea armă de foc era impresionant. Că fusese la un pas de a trage în el nu era deloc.

Se opri lângă prispa din spate să asculte.

Briza purta spre el sunetul îndepărtat al unei bufnițe. Se uită spre foșnetul unei grămezi de frunze ce se strânsese la buza casei. Un șoarece sau alt animal nocturn în căutare de hrană. Cu siguranță nu ar fi avut cum să lase umbre la ferestre.

Dacă fuseseră umbre. Era evident că ea se putea înșela.

Făcu înconjurul casei, apoi verifică grajdul și hambarul ca să fie sigur. În depărtate, văzu cabana lui Cletus și a lui Onnie. Era întunecată ca toate cabanele de pe aleea foștilor sclavi. Văzând locuințele rustice își aduse aminte de discuția anterioară pe care o avusese printre cocioabele de la marginea orașului.

Bănuiala lui inițială despre omul în cauză se dovedise corectă. Ennis era un bărbat impresionant, dar nu avea deloc încredere. Cullen îl înțelegea. Acum trebuia să aducă lucrătorii aici, așa

cum căzuseră de acord şi să înceapă să desţelenească, să are şi să prăşească pământurile. După calendar, credea că sunt cu vreo două săptămâni în urmă.

Noaptea era liniştită în jurul lui. O luase înapoi spre casă, aproape ajunsese la prispă, când simţi primul iz. Tutun, credea el. Dar... cu aromă dulce. Atent să nu piardă urma, o luă înainte prin curte şi se opri la fântână.

Apucă găleata, ridică polonicul la gură, ascultând şi amintindu-şi ce îi spusese domnul Linden despre necazul pe care îl avusese acum ceva timp după ce vechea cabană de vânătoare arsese din temelii. Nici ameninţarea lui Stephen Drake nu îi ieşise din cap.

Stând în tenebre, Cullen simţi briza, ridică sus capul ca şi când ar fi admirat perdeaua de stele de deasupra capului, scanând cu privirea rândul de copaci din faţa lui. Nimic. Şi mirosul dispăruse.

Strânse puşca şi o luă înapoi spre casă. Bătu încet la uşă până când se deschise.

— Era cineva? îl întrebă Margaret tensionată, dându-i voie să intre în casă, apoi închise şi încuie uşa în urma lui. Câinele, aparent răzgândit, stătea supus la picioarele ei, dând din coadă.

Cullen îl mângâie pe cap.

— S-a hotărât totuşi să se facă util, după câte văd.

Margaret pufni uitându-se în jos.

— După ce faptul s-a consumat. Se uită din nou în sus, întrebătoare.

Cullen scutură din cap.

— E linişte totală. Adevărul pe jumătate suna ciudat şi ştia de ce. Dar să îi spună lui Margaret că fusese cineva afară ar fi îngrijorat-o rău. Şi avea destule pe cap în lumina ultimelor schimbări din viaţa ei, mai ales cu sănătatea din ce în ce mai şubredă a tatălui ei.

— De ce ai întârziat atât de mult? Să vii acasă, vreau să spun. Ai fost cu generalul Harding în tot acest timp?

Cullen nu ar fi putut să spună de ce îl încântau întrebările ei, dar chiar îi făceau plăcere. Propti arma într-un colţ.

— A durat mai mult decât am crezut, pur şi simplu. Şi... nu. Cu generalul Harding m-am întâlnit doar o oră.

— Și atunci... unde ai fost în tot acest timp?

Uitându-se la ea, ale cărei expresii erau învăluite total în tenebre, simți îngrijorarea și curiozitatea din tonul ei știind acum, după ce îl cunoscuse pe generalul Harding, de ce fusese atât de reticentă în legătură cu întâlnirea lor.

— După ce am terminat la Belle Meade, am vizitat împrejurimile, la invitația generalului. M-a invitat să vânez oricând la Belle Meade. Una peste alta, un om de treabă.

— Una peste alta?

Cullen zâmbea.

— Oamenii cu influență și bogați nu sunt cei pe lângă care eu mă gudur. Și nici ei pe lângă mine.

— Da, dar acum tu ești *proprietarul* de la Linden Downs, una dintre primele ferme întemeiate în Nashville.

Accentul ei pe cuvânt trăda o continuă animozitate, dar faptul că îl pronunțase îi transmitea că acceptarea se arăta la orizont.

— Și, deși nu este cea mai mare fermă, continuă ea, este una dintre cele mai respectate. Sau... i se frânse glasul... a fost cândva.

— Și va mai fi, Margaret. Îți promit.

Ridică ochii spre el. Ce n-ar fi dat să îi poată citi privirea. Era speranță? Sau măcar se mai înmuiase față de el?

— Deci... ce ai discutat cu generalul în tot acel timp?

Iată. În sfârșit, întrebarea pe care așteptase atâta timp să i-o pună. Dar Cullen ridică nonșalant din umeri.

— Belle Meade, Nashville, cai, recolte... lucruri despre care vorbesc bărbații.

Aștepta parcă să spună mai mult. Și știa ce îl întreabă de fapt. Dar nu avea de gând să îi răspundă. Nu aici și nici acum. Era o discuție pe care nu și-o dorea neapărat. Și totuși, cât de puțin o cunoștea pe Margaret, știa că nu avea cum să o amâne prea mult.

— I-ai spus despre... noi?

— Nu la început. Știa că ferma fusese scoasă la licitație. I-am spus doar că eu am cumpărat-o. Dar apoi am văzut-o pe fiica lui... una dintre prietenele tale de azi.

Ea dădu din cap.

— Şi mi-am dat seama că probabil îi spuseseşi.

Ea se uită într-o parte.

— Ce te face să spui asta?

— Fiindcă tot trecea pe la fereastra biroului şi se uita înăuntru.

Era curios ce le spusese prietenelor ei despre el, dar se gândi mai bine să nu întrebe.

— Atunci am realizat că fiica lui Harding ştia. Şi că va afla şi generalul de cum voi pleca. Era mai bine să îi spun eu decât să afle ulterior. S-ar fi întrebat de ce nu sunt deschis cu el.

Ea dădu din cap încet, cumva în acord cu el, deşi nu îi plăcea unde se ajunsese.

Cullen simţi că ceva se freacă de piciorul lui. Uitându-se în jos, îl văzu pe Bucket la picioarele lui. Zâmbi şi se aplecă să îl mângâie.

— Eşti un băiat de treabă, nu-i aşa?

Deasupra lui un pufnet uşor zeflemitor. Cullen înălţă privirea şi se ridică.

— Bănuiesc că acest nume are o poveste.

Margaret ţintui câinele cu suspiciune.

— L-am găsit într-o zi pe drum, când mă întorceam acasă, nu departe de oraş. Am auzit scâncetul şi am descălecat.

Glasul ei se înmuie. Cullen aproape că vedea ce se întâmplase.

— Am urmat zgomotul care ducea într-un şanţ. M-am uitat în el şi am văzut o găleată veche de lemn.

Zâmbetul firav de pe buzele ei avea o dulceaţă care intra în contradicţie cu suspiciunea anterioară.

— Căţeluşul nu cred că avea mai mult de patru sau cinci săptămâni. Plouase în dimineaţa aceea. Era ud leoarcă şi tremura. Maggie scutură din cap, cu buzele ferme.

— Cineva îl lăsase pur şi simplu acolo. Pe marginea drumului.

— Într-o găleată, completă Cullen încet.

— La început am crezut că va fi câinele meu, zise ea dând din umeri. Dar, cu cât a stat cu papa mai mult, cu atât mai repede mi-am dat seama că mă înşelasem. Trădătorul.

— Uneori începutul lucrurilor nu e şi sfârşitul lor.

Neputând să îi citească chipul, își făcu speranțe când o văzu că-i susține privirea fără să se ferească.

— Mă duc să pun pușca la locul ei, zise ea într-un final, întinzând mâna după ea.

Cullen o opri atingându-i brațul.

— Mă ocup eu, zise el luând arma. Tu du-te la culcare.

— Bine, spuse ea, cu glas duios. Vino, îi zise lui Bucket, iar câinele se supuse înainte să se oprească la baza scării și să se uite când la unul, când la altul. Apoi doar la Cullen.

Cullen putea să jure că patrupedul cerea permisiunea de a rămâne cu el.

— Îl aduc eu pe Bucket sus când vin, dacă nu te deranjează. Mă voi asigura că se întoarce în camera tatălui tău.

— E în regulă. Începând să urce scările, se codea, uitându-se afară. Știi, nu mă las prea des purtată de imaginație.

— Ni se întâmplă tuturor din când în când.

La jumătatea scărilor, Maggie se întoarse din nou.

— Am vrut să te întreb ceva legat de ziua aceea în oraș și de domnul Drake.

Găsind interesant momentul ales, Cullen se întreba dacă avea idee cât era de frumoasă.

— Și care este întrebarea, Margaret?

— Domnul Drake a spus că voi doi aveți o înțelegere. Ce a vrut să spună?

El veni la baza scărilor.

— Domnul Drake m-a abordat la scurtă vreme după sosirea mea în oraș. Cu scopul clar de a mă invita să plec în altă parte.

— În altă parte, repetă ea.

— Adică oriunde, mai puțin în Nashville. Dar eu aici voiam, și încă vreau, să fiu. Prin urmare... dădu el din umeri, domnul Stephen Drake poate face ce poftește. Apoi se uită în sus spre ea. Ar mai fi ceva ce ai mai vrea să mă întrebi?

Ea îl măsură bine, apoi, într-un final scuturâ din cap.

— Atunci... noapte bună, Margaret.

Ea îi aruncă un zâmbet firav.

— Noapte bună, Cullen.

Aşteptă până când îi auzi paşii moi pe podeaua de lemn de la etaj, apoi se duse în salon şi se lăsă uşor într-unul din scaunele pretenţioase din faţa şemineului, cu Bucket lângă el.

Piesa de mobilier era cam mică, dar Cullen îşi întinse picioarele încercând să stea comod, cu puşca aproape de el, pe podea. Lui Bucket îi convenea să stea lângă el, iar Cullen cedă privirii sentimentale din ochii căprui ai patrupedului care se uitau fix la el.

Masându-i capul câinelui, se dădu pe spate, fără să-i stea mintea la somn. Nu doar din cauza a ceea ce descoperise afară mai înainte, ci din cauza a ceea ce aflase în întâlnirea cu generalul Harding.

Cullen nu se considera uşor de surprins, dar Harding reuşise să îl prindă cu garda jos de mai multe ori.

— Am fost dezamăgit să aflu că familia Linden şi-a pierdut jocheul săptămâna trecută, îl informase Harding. Cursa de vinerea trecută nu a fost la fel fără Burbon Belle.

Cullen îl privea direct în ochi, încercând să înţeleagă ce vrea să spună. Când în sfârşit se prinse, dădu din cap în speranţa de a îndulci răspunsul lui întârziat.

— Am văzut-o pe Burbon Belle alergând, deci îmi imaginez că i s-a simţit absenţa.

— O, da, s-a simţit. Deşi lipsa ei a însemnat că Belle Meade a adus acasă încă o cupă de argint şi o sumă frumuşică.

Cullen îi zâmbi la rândul lui generalului, întrebându-se ce sumă se califica pentru „o sumă frumuşică" în estimările acestui om.

— Ai planuri să participi cu ea în cursă, domnule McGrath? Întreb fiindcă am auzit că sănătatea domnului Linden este din ce în ce mai precară. Am întrebat-o pe duduia Linden săptămâna trecută, zise stimatul domn înclinând capul, domnule McGrath, dacă tatăl ei este interesat să vândă şi m-a asigurat că nu este. Dar, dacă *tu* eşti, oferta mea e încă în picioare. Aş fi încântat să o iau pe Burbon Belle din grija dumitale. Şi la un preţ avantajos, te asigur.

Oftând, Cullen îl mângâie o ultimă dată pe cap pe Bucket şi se ridică. Se duse spre zona întunecată a salonului, la marginea ferestrei, ceea ce îi oferea vizibilitate maximă în faţa casei. Se uită spre

hambar, gândindu-se la iapa dinăuntru. Știa că Burbon Belle era un pursânge prețios. Dar trei mii de dolari? Atât îi oferise Harding.

Domnul Linden nu îi spusese că Burbon Belle era o campioană, cu un palmares impresionant. Cullen știa de ce omul omisese partea aceea și nu îl învinuia. Și el ar fi făcut la fel în situația dată. Așa cum făcuse și mai devreme cu Margaret.

Nu mințise, dar nici nu spusese tot adevărul. Care nu era neapărat o minciună. Dar nici nu era, fără îndoială, tot adevărul. Oftă.

Harding îl invitase la târgul anual de mânji care urma să aibă loc la Belle Meade la sfârșitul verii. Cullen scuturã din cap, paradoxul situației fiind încă proaspăt în memoria sa. Un târg care atrăgea proprietarii celor mai frumoși cai pursânge din toate Statele Unite, iar în ultimul an și din Europa, inclusiv... Anglia.

Harding o spusese atât de mândru, iar Cullen simți că întregul ocean ce-l despărțea de vechea viață se evaporă într-o singură clipă. Din toate fermele de vânzare din Tennessee, cum de aterizase tocmai la cea care avea un pursânge campion, lângă plantația care, după câte aflase, era cea mai mare crescătorie de cai din Sud?

Orologiul bunicului din hol bătu gongul, iar la a douăsprezecea lovitură, când peste ultimul ecou se așternu tăcerea, știu că ceea ce îi spusese lui Margaret mai devreme, în după-amiaza aceea, nu era adevărat.

Era un lucru pe care îl va impune. Și pentru care nu va face niciun compromis. Dacă ei îi intrase în cap că el își va asuma rolul tatălui ei de a antrena calul și că Burbon Belle va continua să participe la curse, femeia era la un pas de o mare dezamăgire, iar ei doi la un pas de a o lua pe un drum lung și anevoios.

Închise scurt ochii, ziua desfășurându-se în fața sa. Dacă se ajungea în acea situație, deși spera că nu, va vinde calul ca să păstreze secretul. Fiindcă, dacă trecutul lui din Anglia va ieși la iveală aici, va pierde totul.

Nu numai el, ci și Margaret Linden și tatăl ei.

Capitolul 15

— Câți oameni ziceai că ai angajat? întrebă Maggie la micul dejun uitându-se peste masă la Cullen. Prostia ei de seara trecută încă îi chinuia mândria. Un prădător, ca să vezi! Se lăsase păcălită de oboseală și imaginație. Și mai rău, în fața lui Cullen. Deși el nu mai adusese vorba...

— Douăzeci și trei, răspunse el, cu ochii la ceasul de pe șemineu. Și vor ajunge aici în curând. Dădu pe gât și ultima sorbitură de cafea. Te duci din nou la Belle Meade azi?

Ea dădu din cap.

— Doar până la prânz. Mă voi întoarce la scurt timp după prânz.

— Eu și oamenii vom fi pe câmp până la apus, probabil. Avem de recuperat cu semănatul. Nu voi ajunge la cină, zise el ridicând ochii din farfurie. În caz că întreabă tatăl tău, adăugă el.

Maggie dădu din cap, luând încă o bucată de omletă în furculiță. Discuția de la micul dejun fără papa nu fusese atât de inconfortabilă cum se gândise, exact cum îi spusese și tatăl ei deunăzi. Acum se întreba dacă papa chiar nu se simțise bine sau luase masa în pat doar ca ea și Cullen să fie nevoiți să își vorbească. Și nu o surprindea.

Ea și Cullen se înțeleseseră destul de bine în ultimele două zile. Niciun cuvânt în contradictoriu.

Într-adevăr, abia de îl văzuse, fiind ba în oraș, ba cutreierând câmpurile sau reținut până târziu în noapte în discuții cu tatăl ei despre ultimele semănături și despre alegerea câmpului sau despre rotirea recoltelor și alte subiecte agricole care pe ea nu o

captivau deloc. Dar nu o deranja că bărbații stătuseră de povești seara trecută.

Ultima ediție a revistei americane de curse de cai și sport ajunsese ieri, iar ea o devorase în camera ei, savurând cele mai recente articole, știri despre ce armăsari erau la crescătoriile cărei proprietăți și rapoartele cursei care anunțau câștigătorii de săptămâna trecută și sumele aferente. Numele lui Burbon Belle nu era în nicio listă, evident. Dar Maggie jurase să schimbe acest lucru în curând.

Avea doar nevoie să găsească un jocheu, iar la momentul oportun să discute cu Cullen despre participarea lui Belle în cursă.

Îi venea greu să creadă că generalul Harding nu scosese o vorbă despre Burbon Belle pe parcursul discuției lor. Deși unele trăsături specifice irlandezilor nu i se potriveau lui Cullen, îndrăzneala de a spune ce credea îl caracteriza cu siguranță. Dacă ar fi știut de Burbon Belle, ar fi zis ceva.

Îl măsura de peste masă.

Așa cum o avertizase papa, nu se aștepta ca pe Cullen să îl încânte subiectul, mai ales când se gândea la problemele pe care le avusese tatăl lui cu pariurile. Dar ea și papa nu pariau niciodată. Și nici generalul Harding. Trebuia doar să îl convingă pe Cullen să vadă problema din perspectiva ei. Și asta va face.

Fiindcă avusese patru frați, cunoștea destule despre bărbați cât să știe că trebuie doar să îl prindă într-un moment favorabil. Dar ce însemna „favorabil" pentru Cullen, McGrath nu își dădea seama încă. Va trebui să se gândească.

— Generalul Harding mi-a spus că se bucură că dai lecții de echitație pe domeniul său. Zice că e o reclamă bine-venită serviciilor oferite de proprietatea lui.

Maggie se opri.

— A zis el asta? Că se bucură?

Cullen dădu din cap.

— Văzându-te călare, îmi imaginez că ești un instructor foarte bun. Mă gândesc că îți place.

Surprinsă de complimentul și sinceritatea zâmbetului său, era puțin șocată. Dar și încurajată. Era oare ocazia pe care o aștepta?

— Mulţumesc, Cullen, apreciez. Cu degetele mângâia marginea ceştii de cafea, întrebându-se dacă să deschidă subiectul despre Belle. Deşi lecţiile pe care le ofer fetelor îmi aduc satisfacţie, nu aş putea spune că asta am visat să fac.

Se uită direct în ochii ei, fără să clipească, dar apoi, întoarse privirea. Se ridică, împăturind şerveţelul sub farfurie.

— Ei bine, cu siguranţă ai talent. Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să plec. Am multe de făcut înainte să ajungă lucrătorii. Îţi doresc o zi plăcută, Margaret.

Maggie îl urmărea de la spate cum pleacă, întrebându-se dacă văzuse vreodată un bărbat să plece atât de rapid din încăpere.

După câteva minute, schimbată din rochia de zi în echipamentul de echitaţie, Maggie îşi luă mănuşile de pe masa de la perete şi le puse pe mâini, potrivindu-şi jacheta şi fusta. Se vedea că atât mânecile, cât şi tivul erau uzate. Nicidecum o surpriză, ţinuta intrând în al cincilea sezon. Talentul nemaipomenit de croitoreasă al Savanei garanta durabilitatea costumului, însă nici măcar măiestria deosebită a prietenei ei nu putea prelungi viaţa materialului.

Dar acum, fondurile nu permiteau comanda unui costum nou. Acesta trebuia să facă faţă. Cel puţin dantela ivorie care împodobea reverul, o altă măiestrie a Savanei, era la fel de frumoasă ca în prima zi în care prietena ei o cususe.

Maggie deschise uşa care dădea spre prispă şi îl găsi pe Cullen nemişcat în capul scării, holbându-se la grajd. Se duse lângă el, curioasă ce îi stârnea atâta interes.

Pe drum se apropia un şir compact de oameni. Toţi negri. Nu numai bărbaţi, ci şi femei şi copii. Mulţi copii.

— Parcă ai spus că ai angajat douăzeci şi trei de bărbaţi.

— Aşa e, zise Cullen întorcându-se şi venind alături de ea pe prispă. Dar le-am spus să vină cu familii cu tot.

Maggie se uita la el.

— În fiecare zi?

El se întoarse spre ea.

— Cum adică în fiecare zi?

— Le-ai spus oamenilor să vină cu tot cu familiile lor în fiecare zi?

El se uita fix în ochii ei.

— Le-am spus oamenilor să vină cu tot cu familii fiindcă vor locui aici. La Linden Downs.

Maggie se holba la el.

— Eu am înțeles că vrei că ei să vină să lucreze aici, apoi să se întoarcă la casele lor seara. Așa cum se face la multe ferme acum. E mai simplu, se spune, și ieftin.

El zâmbi, găsind curioasă premisa respectivă, sau poate chiar pe ea.

— Se poate. Dar noi vom face altfel lucrurile pe aici.

Folosirea cuvântului *noi* o cam deranja. În primul rând, fiindcă el nu discutase niciun plan al fermei cu ea, ce mai conta că nici ea nu întrebase. În al doilea rând, fiindcă el părea că se cam acomodase cu rolul de proprietar. Și totuși, își îmblânzi încruntătura, străduindu-se să nu i se vadă frustrarea.

La urma urmei, se înțeleseseră atât de bine până acum, iar ea avea nevoie ca lucrurile să rămână așa, dacă voia să îl înduplece ca Belle să poată participa la curse din nou.

Cullen îi oferi brațul, iar ea, realizând intenția lui, își strecură mâna și îl urmă pe scări ca să stea lângă el în curte. Ca să își salute nou-veniții, bănuia. Dar nu luase în calcul că îi va acoperi mâna cu mâna lui. Fără să o mai dea la o parte.

— Te-ai schimbat. O măsură cu privirea din cap până în picioare și înapoi, fără grabă. În caz că nu am pomenit până acum... zise el aplecându-se ușor, ești o frumusețe de femeie, Margaret Linden.

Mișcată de tonul lui șoptit și de atenția lui minuțioasă, simți cum o părăsește frustrarea, iar costumul de echitație începe să se încingă.

— Mulțumesc... Cullen.

Mary Harding avea dreptate. Era un bărbat atrăgător. Chiar dacă nu era o frumusețe tradițională. Ochii lui aveau o nuanță de verde foarte deschis; părul ca abanosul, mai lung decât se obișnuia și cum de nu văzuse până atunci, avea fire de argint

la tâmple. Chiar şi barba veşnic nerasă care îi orna obrajii, era presărată la fel. Dar era de aşteptat, se gândi ea. Până la urmă, *era* mai în vârstă. Avea aproape treizeci de ani.

Chiar şi poziţia lui impunea autoritate, şi provocare. Dar când se mişca, din câte vedea măsurându-l, avea o graţie aparte care transmitea că nu îi păsa ce cred oamenii despre el. Iar gura lui... buzele închise, deşi nu formau o linie fermă, aşteptau cea mai mică scuză ca să ...

Cullen lăsă un zâmbet să-i mijească pe buze, împlinind astfel şirul gândurilor ei. Maggie, perfect conştientă de ceea ce făcea, ridică privirea spre el şi văzu că se uita la ea. Cu amuzament, mai puţin intensitatea din privirea lui în care nu se citea nici strop de umor. Se făcu roşie din cap până în picioare. O prinsese privindu-l. Şi nu doar privindu-l, *admirându-l*. Dar, din plăcerea cu care se uita la ea, nu părea să îl deranjeze câtuşi de puţin. Dar o deranja pe ea.

Fiindcă simţea că îi citeşte orice gând. Chiar şi pe cele pe care ar fi preferat să le ţină ascunse bine.

Găsind că îi era greu să respire, îşi retrase mâna din braţul lui şi îşi concentră atenţia la mulţimea de oameni care înainta pe drum.

— Şi unde vor locui toţi? îl întrebă ea după o clipă, cât îi luă să îşi vină în fire.

— În colibe. Vocea lui încă purta un zâmbet în timp ce îi arăta cu un gest în direcţia unde stăteau Cletus şi Onnie.

Maggie măsura mulţimea care se apropia din ce în ce mai mult.

– Dar nu sunt decât patru colibe goale. Nu este loc suficient pentru atâţia oameni.

— Ştiu. De aceea, vom construi mai multe.

— Mai multe colibe? repetă ea.

El dădu din cap.

— Dar... ne trebuie bani.

— Şi noi îi avem.

Din nou, acel enervant *noi*. Cifrele îi invadară mintea, bani de care avea nevoie pentru Burbon Belle. Taxa de participare la

curse, costul jocheului. Toate acelea necesitau bani gheață. Ce câștiga ea de la lecțiile de echitație abia acopereau o părticică. Deși avea ceva economii.

— Dar papa știe despre asta?

Cullen zâmbea.

— Da, chiar știe... Și despre caii pe care îi voi cumpăra.

— Și e de acord?

Dădu să răspundă când o voce stinsă aproape răsună de deasupra.

— Sigur că sunt.

Maggie și Cullen se întoarseră și îl văzură pe tatăl ei la fereastra dormitorului său de la etajul doi. Se uita când la unul, când la celălalt, cu un zâmbet pe chip pe care nu îl mai văzuse la el de multă vreme.

— Eu și Cullen am discutat despre asta pe îndelete, continuă papa, sprijinindu-se cu mâna de cadrul ferestrei. Recunosc că am avut întrebări la început la care el a răspuns peste așteptări de bine. Nu că ar fi trebuit, zise, adresându-i-se lui Cullen. Dar apreciez că ți-ai făcut timp să discuți cu mine planurile tale.

Cullen scutură din cap.

— Planurile *noastre*, domnule Linden.

Papa îi trimise un salut scurt, un gest pe care Maggie își amintea că îl folosise cu frații ei. Împunsătura pierderii suferite îi străpunse inima, așa cum se întâmpla uneori când viața îi reamintea cum fusese altă dată lumea ei. Înainte de război.

Apoi, la fel de rapid, împunsătura își găsi altă direcție. Recunoștea prea bine amărăciunea din inima ei. Deși niciodată prea apropiată de mama sa, fusese mereu apropiată de tatăl ei. Să-l vadă acum pe papa interacționând așa cu Cullen, atât de disponibil, de dornic să aibă încredere, atât de mândru...

— Domnu' McGrath, să trăiți.

Maggie se întoarse la tunetul blând al glasului din spatele ei și se trezi privind o mare de fețe. Toate negre, care o cercetau de asemenea.

Un bărbat înalt, foarte musculos, cu privirea feroce, făcu un pas în față.

— Am venit cum am căzut la învoială, domnu' McGrath.

Prezentarea omului era aparte, iar tonul său profund vorbea mai mult decât mulțimea cuvintelor. Învoiala pe care o făcuseră cu Cullen era readusă în discuție de acest om.

Cullen făcu un pas înainte și, spre surprinderea lui Maggie, îi întinse mâna, iar omul o strânse fără șovăială.

— Bine ai venit la Linden Downs, domnule Ennis. Cullen se uita dincolo de el. Bine ați venit cu toții.

Tulburată de familiaritatea lui Cullen față de acest om, Maggie încerca să își amintească dacă îl văzuse vreodată pe tatăl său dând mâna cu Cletus de-a lungul anilor. Sau cu vreun alt fost sclav. Dar nu reuși.

Ciudat cum un lucru la care nu se gândise niciodată o putea tulbura atât de mult acum.

În timp ce Cullen și Ennis stăteau de vorbă, ea își plimbă privirea prin mulțime ca să descopere că femeile se uitau la ea. Le măsură hainele ponosite și ce căraseră cu ele, legături din pături zdrențuroase și găleți vechi cu diverse lucruri. Dintr-odată realiză cum e îmbrăcată și ce mănuși din piele fină avea. Și ce mic dejun servise mai devreme.

Unii copii erau foarte slabi, iar cei mici se holbau după fustele mamelor. Erau cel puțin o sută de oameni în curte. Atât de mulți în comparație cu cei douăzeci și trei pe care îi angajase Cullen.

— Aș vrea să ți-o prezint pe soția mea, domule Ennis.

Afirmația lui Cullen și atingerea lui blândă pe brațul ei o făcură să se întoarcă. Maggie dădu cu ochii de cei doi bărbați care o priveau.

Nesigură de ceea ce aștepta Cullen de la ea, schiță, spera ea, un gest de bunăvoință. Nu mai fusese niciodată prezentată formal unui negru, cu atât mai puțin ca soția lui Cullen, prin urmare nu era sigură ce etichetă se impunea. Sau dacă fusese vreodată vreo etichetă pentru astfel de situații.

— Coniță McGrath... înclină domnul Ennis din cap. Este o onoare să vă cunosc.

— Și eu... pe dumneata, domnule Ennis. Un gest de reverență nu ar fi fost potrivit, atâta știa și Maggie. Totuși, momentului îi lipsea ceva. Mă... mă bucur că dumneata și *oamenii* dumitale ați venit să lucrați la Linden Downs.

Domnul Ennis și Cullen făcură un schimb de priviri pe care era cât pe ce să îl rateze și pe care nu îl putu citi. Dar seriozitatea din privirea domnului Ennis se mai înmuie un pic.

— Și eu și oamenii mei ne bucurăm, coniță McGrath.

Zâmbetul și blândețea cu care Cullen o strânsese de cot îi spuneau că se descurcase bine. Totuși, se simțea ciudat, stând așa, în picioare. Dintr-odată, amintindu-și, verifică ceasul prins în brâu. Opt și jumătate! Prima ei elevă ajungea la Belle Meade la nouă. Și uitase să îl roage pe Cletus să pună șaua pe Burbon Belle.

— Vă rog să mă scuzați... domnule McGrath, zise ea mai formal, amintindu-și cum se adresau părinții ei unul celuilalt în public. Trebuie să îmi onorez întâlnirile de dimineață.

Când dădu să se întoarcă cu spatele la ei, spre papa, dacă încă se mai uita, ceea ce era destul de sigură că se întâmpla, Cullen îi făcu cu ochiul.

— Desigur... doamnă McGrath, zise el dând din cap spre grajd. Belle are șaua pusă, gata de plecare.

Capitolul 16

Maggie se ridică speriată în capul oaselor, respirând greu. Visul, atât de real, părea prezent încă, gata să atace prin întuneric. Un fior că ceva rău urma să se întâmple îi trecu pe șira spinării. Duse mâna la piept și apăsă, simțindu-și bubuitul inimii în palmă.

Dădu cearșaful la o parte cu picioarele, umiditatea lipindu-i cămașa de noapte de trup. Fereastra era deschisă, însă afară nu bătea nici strop de vânt. Cum de era atât de cald? Dacă acum, cu două zile înaintea lui iunie, era atât de cald, ce călduri nemiloase le rezerva vara?

Cunoscându-și camera la fel de bine și pe întuneric și pe lumină, o traversă spre scrin, luă carafa cu apă și turnă, ca să descopere că era goală. Oftând se strecură în hol, nefăcând deloc zgomot cu picioarele goale.

Auzea sforăitul profund al tatălui ei care venea din partea cealaltă a holului; se strecură în camera lui. Bucket se și ridică din locul lui, de la piciorul patului, dar Maggie îi făcu semn să se așeze la loc.

Abia distingea forma tatălui său în pat, dar sunetul respirației lui o mângâia. Îi dădură lacrimile. „Te rog, nu îl lua. Tu îi ai pe toți ceilalți. Nu îl lua și pe el."

Își cuprinse trupul cu brațele, lacrimi surde curgându-i pe obraji. Închise ochii doar ca să vadă imaginile din vis trezindu-se din nou la viață. Îi deschise din nou.

„O... ce moarte cumplită."

Trăgând aer în piept printre suspine, spuse o rugăciune tacită pentru tatăl ei și ieși din nou în hol, nevrând să îl trezească.

În ultimele două săptămâni, somnul care îl fura după-amiaza se instalase și dimineața. Uneori îl găsea ațipind în scaunul de la masa de lucru până la zece dimineața, cu cartea încă deschisă. Iar prafurile ...

Lua atât de multe acum. Uneori și laudanum. Dar el, cel puțin, nu părea să mai sufere atât. Mai bine să doarmă, se gândea ea, decât să sufere astfel de momente.

Friptă de sete, se duse spre scări în vârful degetelor, trecând pe lângă camera lui Cullen. Ușa era deschisă; se opri în fața ei, simțind că respirația lui moale, ritmică o calma, după ce se trezise în halul acela.

În ultimele zile, nu îl mai vedea decât la micul dejun. Lua prânzul și cina cu oamenii, la câmp. Deseori se întorcea după ce ea se retrăgea în camera ei, seara. Îi venea greu să creadă că deja erau căsătoriți de o lună.

Deși nu era *chiar* o căsnicie, își reamintea ea, înăbușindu-și neliniștea care însoțea acel gând.

Odată ajunsă jos, șovăi o secundă, însă se apropie de fereastră, dădu la o parte draperiile pe care tot ea le trăgea de obicei seara și brăzdă cu privirea curtea întunecată din fața casei, eliberată să o vadă goală și nemișcată.

Nu avea de gând să mai cadă pradă imaginației.

Ca și când ceva îi punea la încercare acel gând, o rămășiță din visul ei încerca să își facă violent loc înapoi, dar îl alungă, strângând tare din ochi și adunându-și gândurile spre ceea ce făcea întotdeauna când încerca să își învingă teama. Se gândea cum aleargă cu Belle peste câmpiile din Linden Downs, și mai departe, în oraș, aerul răsfirându-i părul, soarele jucându-i pe față, o senzație de libertate și liniște pe care numai călare o avea.

Nu se sinchisi să aprindă lampa din bucătărie, dar își umplu un pahar cu apă, și încă unul. Dând să plece, zări o farfurie acoperită, ce mai rămăsese de la plăcinta cu mere pe care o făcuse Onnie la desert seara trecută.

Fără să facă zgomot, trase un scaun de sub măsuța din colț, cea pe care stătea când era mică, atunci când o ajuta pe Onnie în bucătărie și se așeză, năpădind-o un potop de amintiri.

Își aduse aminti când odată Savana rămăsese peste noapte la ei. Chicotind în pat până în creierii dimineții, li se făcuse o foame de lup. Se strecuraseră în bucătărie, unde le întâmpinaseră bunătățile din mere, împreună cu două pahare cu apă, ca și când Onnie anticipase zbenguiala lor de peste noapte.

Draga de Savana ...

O durea inima când se gândea la problemele prin care trecea prietena ei și la suferința pe care i-o provocase norocul peste care dăduse ea. Maggie nu își mai amintea să fi trecut vreodată două săptămâni fără să își vorbească.

Luă o înghițitură, promițându-și să remedieze situația săptămâna viitoare. Moliciunea aluatului și dulceața merelor îi trezeau tot mai multe amintiri, savurând momentul, aproape auzind ecourile râsetelor pe care zidurile acestei casei le absorbiseră de-a lungul anilor. Discuțiile care umpluseră de-a lungul vremii bucătăria. Aproape o sută de ani. Și nu doar discuții ...

Își amintea bine gălăgia pe care o făceau frații ei când se certau în camera alăturată, bufnitura serioasă a trupurilor lor pe podea, care spunea cam pe unde ajunsese ciorovăiala lor. Mama care mereu le cerea să facă liniște cu văpaie în privire.

O altă amintire ieși la suprafață, iar zâmbetul lui Maggie pieri.

„Nu ar trebui să porți salopeta fraților tăi, Margaret! Nici măcar la pescuit. O să se creadă că ești băiat! Acum, du-te repede în camera ta, ca o duduie, și schimbă-te în rochie. Și încearcă să nu te mai murdărești."

Maggie nu se mai sătura de apa rece care-i răcorea gâtlejul, mai ales că răsunetul deselor avertismente ale mamei ei îi strica amintirile plăcute din copilărie. Poate că dacă ar fi fost mai puțin ca frații ei și mai mult ca o „domnișoară", cum își dorise mama ei, cele două ar fi fost mai apropiate.

Însă tocmai din cauza afinității puternice a mamei pentru frații ei își dorise să fie mai mult ca ei. Cel puțin, în parte. Apoi, și

preferința permanentă pentru ceea ce făceau frații ei, în loc de interesele „unei domnițe adevărate" precum cusutul, împletitul, pianul sau perfecționarea limbii franceze.

Nu că detesta acele activități. Însă nu reușiseră să aprindă în ea o pasiune ca dragostea ei pentru cai și echitație.

Maggie oftă și își mai turnă un pahar, un simț binecunoscut de singurătate năpădind-o așa cum se întâmpla ori de câte ori se gândea la mama ei și la diferențele dintre ele. Dacă numai...

— Margaret?

Înghiți forțat, apoi scuipă, înecându-se cu apa. Tușind se întoarse și dădu cu ochii de Cullen, care stătea în ușă.

— Ești bine? întrebă el cu un glas somnoros.

Întinse mâna după șervetul care acoperise farfuria și se șterse pe bărbie și pe gât, străduindu-se să își recapete respirația.

— *Eram* bine. Înghiți, trecându-și repede mâna prin părul căzut pe umeri. Înainte să vâri toți sperieții în mine.

El râdea ceea ce conferea siguranță în întunericul din jur. Aprinse o lampă și o ridică, încruntat.

— Cine ți-a dat voie să mai iei o porție? Onnie a spus că sunt ale mele.

— Sunt resturi. Nu a spus ea așa ceva. Maggie se abținu să nu pufnească în râs, amuzată de sfezile lor. Vrei niște apă? întrebă ea ridicând carafa.

El încuviință din cap, iar ea se ridică să ia un pahar. Dar îngheță pe loc când își dădu seama că purta doar cămașa de noapte. Fără halat. Se puse repede la loc și puse carafa în fața ei. Apoi, își încrucișă brațele. Văzând că el avusese prezența de spirit să își tragă pantalonii pe el și să-și încheie câțiva nasturi de la cămașă, nu îi fu de niciun ajutor.

El puse lampa cu gaz pe masă și se așeză pe scaunul din fața ei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el până la urmă.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Doar că... O mai văzuse o dată în halat, dar niciodată în cămașa de noapte. Și, deși știa că nu e așa, ea se simțea cam... goală.

— Doar că... ce? o întrebă uitându-se în ochii ei.

Ea îi evita privirea încercând să găsească ceva de spus.

Apoi, dintr-odată, el o măsură cu privirea, în jos şi în sus. Şi zâmbi uşor, un gest încet şi dulce, ridicându-i colţul gurii şi făcând lent loc unei scântei în priviri, accentuându-i ei stânjeneala.

Cullen se lăsă uşor pe spate, suspinând.

— M-a lovit brusc o sete! O spuse atât de serios încât ea era să pufnească în râs. Dar nu avea cum. Fiindcă chiar nu ştia ce să facă. Nu fusese niciodată în prezenţa unui bărbat atât de sumar îmbrăcată. Cel puţin, nu un bărbat cu care nu era rudă.

— Mi-e *o* sete, zise el în şoaptă, încrucişându-şi braţele pe piept în timp ce rostea cuvintele.

Ea scutură din cap.

— Va trebui să îţi iei singur paharul, Cullen.

— Dar tu eşti mai aproape. Se uita exact la scrinul din spatele ei, apoi înapoi la ea. Şi este pe partea ta.

Îl privi direct în ochi, acceptând provocarea din ochii lui.

— Ştii prea bine de ce nu pot să îţi aduc paharul.

— Aş, nu ştiu. Se aplecă spre ea, scânteia din privirea lui făcându-se mai aprigă. Dar dacă te ridici şi faci o piruetă, am putea discuta despre motiv.

Abţinându-se din răsputeri să nu râdă, Maggie schiţă totuşi un zâmbet, iar triumful i se putea citi lui Cullen în străfundul privirii.

– Ştiai, zise el, ridicându-se, că am avansat bine cu construcţia colibelor?

Întrebându-se de nu cumva cocea ceva, stătea cu ochii pe el.

— Nu, nu ştiam. Nu am trecut pe acolo.

Se întoarse cu paharul în mână.

— Deloc?

Ea scutură din cap.

Cullen se aşeză la loc pe scaunul lui.

— Mi-ar face plăcere să îţi arăt mâine. Seamănă cu celelalte colibe, dar au două camere, în loc de una, şi o mansardă.

— Nu am văzut niciodată colibele pe interior.

El se opri.

— Nu ai fost niciodată în colibele pe care bunicul tău le-a construit pentru sclavi?

Oare i se părea sau chiar simțise un ton de mustrare în glasul lui?

— Nu, ni s-a interzis să coborâm acolo. Cel mai mult m-am apropiat când eu, Savana și Mary ne-am ascuns în pădure să vedem când cuplurile săreau peste mătură împreună. Se opri, văzându-i privirea întrebătoare. Știi despre ce vorbesc?

— Dacă îmi spui tu.

Se aplecă spre el.

— Este ceea ce fac negri când se căsătoresc. Când eram mică, Onnie mi-a spus că cine ateriza primul pe pământ, fie mireasa, fie mirele, avea să fie cel care lua hotărârile în căsnicie. Onnie a spus că a încercat să nu sară prea sus ca să aterizeze prima, dar Cletus a făcut doar un pas și a întrecut-o.

Cullen zâmbea privind-o.

— Dar dacă papa sau mama ne-ar fi prins vreodată că ne uităm pe furiș... Scutură din cap.

— Vino cu mine mâine, zise el și mușcă dintr-o felie de tartă, îmbucătura lui fiind cel puțin cât două de-ale ei. Te voi prezenta soției lui Ennis, Odessia. Îți va plăcea de ea. Și de copiii lor.

Maggie nu răspunse la început, apoi își dădu seama că trebuia, de dragul lui. Mai ales că îl văzuse interacționând cu lucrătorii în ultimele două săptămâni.

— Nu știu dacă este o idee bună, Cullen.

El se opri din mestecat.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun... îmi dau seama că tu lucrezi cot la cot cu oamenii... că intervine o... naturalețe între voi. Dar... încerca să îi spună blând, pe cât de sincer putea... cred că se naște o familiaritate prea mare între proprietar și... lucrători. Care apoi... complică relația.

— O complică? întrebă el, punând felia deoparte. În ce fel o complică?

Simțind o învinovățire în tonul lui, Maggie aproape că își dori să nu fi adus vorba. Dar îl văzuse pe tatăl său privindu-l de la

fereastra dormitorului dimineaţa, înainte ca lucrătorii să plece la muncă. Deşi papa nu îi zisese nimic, citise în ochii lui dezaprobarea. Se îndoia că îl va confrunta vreodată pe Cullen pe acest subiect. Papa insista că Linden Downs era acum ferma lui Cullen şi trebuia condusă după propriul său plac. Dar genul acela de apropiere de foştii sclavi era împotriva tuturor lucrurilor pe care le învăţase de la părinţii ei.

Tatăl ei *luase* poziţie de când se terminase războiul, ca libertatea să le ofere posibilitatea de a merge la şcoală, chiar le pusese la dispoziţie o cabană veche de vânătoare de pe proprietatea lor, în acest scop. Dar acele iniţiative nu se terminaseră cu bine până la urmă.

Nu era naivă. Ştia că lumea se schimbase. Dar nu se schimbase atât de mult. Şi probabil dintr-un anume motiv.

— Tot ce spun este că ar fi mai bine dacă nu ai fi atât de... prietenos cu lucrătorii. Ei au rolul lor, tu îl ai pe al tău. Păstrarea distanţei între cele două părţi are beneficiile ei.

— Beneficii pentru cine?

— Pentru toţi.

El dădu din cap, dar ea văzu din privirea lui întunecată că nu era de acord.

— Crezi că oamenii aceştia sunt sub statutul tău, Margaret? Asta e?

— Nu, absolut deloc. Nu îi urăsc ca aceia care fac lucrurile îngrozitoare despre care am auzit recent. Se gândea la Willie şi la familia lui care fuseseră forţaţi să fugă împreună cu ceilalţi. Este *greşit*. Iar oamenii aceia ar trebui opriţi.

— Măcar cu asta suntem de acord. Avea un ton zeflemitor.

— Tu nu crezi că sunt diferenţe între noi?

— Ba da, sigur că sunt. Multe chiar. Dar niciuna care să ne facă pe careva mai buni sau mai importanţi decât ceilalţi.

— Eu nu spun că sunt mai bună sau mai importantă, Cullen.

— Atunci ce spui?

— Spun că fiecare are alt rol în viaţă, alte responsabilităţi. Şi că ar trebui respectate şi îmbrăţişate. Pentru binele tuturor.

O privi lung în ochi, apoi se aplecă punându-și brațele arse de soare pe masă.

— Ai mai fi făcut o reverență în fața mea în prima zi când ne-am cunoscut, dacă ai fi știut că sunt irlandez?

Maggie își feri privirea clipind.

— Ce întrebare îndrăzneață...

— Uită-te în ochii mei, te rog, Margaret. Și aș vrea un răspuns sincer.

Oftând, își trase privirea înapoi spre el, iar respirația îi era din ce în ce mai precipitată în fața privirii lui aprige. Nu fiindcă i-ar fi fost teamă de el. Nu îi dăduse niciun motiv. Era înverșunarea credinței lui, atât de clară în privirea lui că parcă îi strângea inima în pumn. Își folosi toată puterea de care era în stare ca să îl poată privi în ochi.

Înghiți.

— Ceea ce ceri, Cullen, n-are...

— Un simplu da sau nu e suficient.

Simțind o durere în gât și în piept, strânse din buze în efortul de a înăbuși tot ce simțea în ea. În adâncul privirii lui zări umbra unei scântei care-i spunea că auzise deja răspunsul ei.

— Nu, zise stins, scăpând o lacrimă pe obraz.

Îl auzi clar oftând.

— Îți mulțumesc pentru... sinceritate.

Se ridică, scârțâitul scaunului rupând tăcerea. Maggie ar fi vrut să spună ceva ca să nu plece. Dar, spre surprinderea ei, nu plecă.

Veni spre partea ei de masă și îi întinse mâna. Maggie se uită la mâna lui, apoi la el, întrebându-se dacă îi cerea ceea ce credea ea.

— Dă-mi mâna, șopti el.

Credea că mai înainte respirase cu greu, dar nu era nimic în comparație cu ceea ce i se întâmpla acum. Fiecare mușchi din trupul ei se încordase. Strânse brațele care deja erau încrucișate pe piept căutând să își înfigă degetele și mai adânc în carne. În adâncul inimii ei, știuse că va veni momentul în care el va vrea să își ceară drepturile, dar ...

Regretând amarnic că plânsese, ridică privirea spre el şi scutură din cap.

— Nu... sunt pregătită.

Privirea lui se întunecă, picând pe gânduri. O clipă Maggie se gândi ce ar fi făcut dacă ar fi obligat-o. Simţi că o părăsesc puterile. Apoi, la fel de rapid, privirea lui se limpezi, alungând întunericul.

— Tot ce îţi cer este să îmi dai mâna, Margaret. Nimic mai mult

Ea clipi, senzaţia de eliberare cuprinzându-i întreg corpul ca ploaia de vară după secetă. Descleştându-şi braţele ai căror muşchi erau recunoscători pentru eliberare, îşi strecură mâna în mâna lui, iar el o ridică în picioare.

Stăteau în lumina slabă, aproape, însă fără să se atingă, cu excepţia mâinilor.

— Nu te voi forţa niciodată, Margaret, şopti el. Îi ridică mâna la gura lui şi o sărută. Când se va întâmpla, va fi fiindcă amândoi vom fi pregătiţi. Nu pentru că eu te doresc.

Ştiind că nu poate avea încredere în glasul ei, Maggie dădu din cap, dureros de conştientă de cercurile delicate pe care i le desena pe încheietura mâinii şi de gura lui la doar câţiva centimetri de a ei.

— Acum... zise el întinzând mâna după lampă, dacă eşti gata, vom merge înapoi sus.

Dându-i drumul la mână şi ducând deja dorul forţei lui, Maggie merse înaintea lui. Cullen ţinea lampa într-o parte, în timp ce urcau scările, iar strălucirea ei lumina calea.

O conduse spre dormitorul ei şi îi dădu lampa.

— Noapte bună, Margaret.

— Noapte bună, şopti ea, urmărindu-i umbra înaintând pe hol. Şi Cullen ...

El se întoarse.

Ea aşeză lampa jos şi traversă distanţa care se formase între ei.

— Mulţumesc, zise ea dulce, ridicându-se în vârful degetelor ca să-l sărute pe obraz, pentru... aşteptare.

Mângâierea degetelor lui pe brațul ei, de sus în jos, vârî în ea un fior. Tăcu, privindu-l direct în ochi. Privirea lui stârnea ceva în ea. Își desfăcu buzele, iar ea, parcă răspunzând, făcu la fel.

— Margaret, zise el... înghițind și spărgând liniștea. *Asta...* nu ajută așteptarea.

Ea reacționă la asprimea din vocea lui dându-se un pas în spate.

— Îmi pare rău. Nu am vrut ...

O cuprinse în brațe și o sărută cu toată gura, cu buze moi și insistente. Tăria pieptului lui peste al ei o luă cu asalt, înmuindu-i genunchii. Mâinile lui dansau amețitor pe spatele ei. Când Cullen își smulse buzele, Maggie înțelese că nu fusese niciodată sărutată cu adevărat. Nu așa.

El se trase în spate, iar Maggie, cu ochii încă închiși, simți răceala golului dintre ei. Buzele ei deja duceau dorul buzelor lui calde. Clipi văzându-l cum o privește, cu ochii negri, respirând greu, la fel ca ea.

Luând-o de mână, o duse înapoi spre dormitorul ei.

— Noapte bună, Margaret.

Neașteptând să îi răspundă, o luă înapoi spre camera lui, închizând ușa chiar când ea îi răspunse în șoaptă:

— Noapte bună.

Capitolul 17

— Nu trebuie să faci asta, Margaret, rosti Cullen duios. Domnul Linden adormise din nou în scaunul din mijlocul salonului. Nu contează ce am vorbit aseară.

— Ştiu, zise ea în şoaptă. Dar m-am gândit la asta şi la ceea ce ai spus aseară şi... cred că aşa e bine.

Cullen încerca să îi citească ceva pe faţă în timp ce ea îl învelea pe tatăl ei cu o pătură. Dar nu putea.

Fusese atât de tăcută în dimineaţa aceasta. Distantă, poate chiar încordată, atât la micul dejun, cât şi în timp ce tatăl ei citise din Scriptură, aşa cum obişnuia în fiecare duminică dimineaţa. Se codea oare din cauză că o sărutase noaptea trecută? Dar şi ea îl sărutase pe el, după cum prea bine îşi amintea. Sau din cauza vizitei pe care urma să o facă acum?

Nu arăta mai odihnită decât se simţea el. Se întreba dacă şi ea avusese azi-noapte probleme cu somnul. Nu că l-ar fi deranjat motivul insomniei lui. Când îşi amintea cum îi răspunsese, cum îl trăsese lângă ea şi îi încurajase avansurile ...

Ar fi fost o minune de ar fi pus geană pe geană.

Domnul Linden se mişcă uşor.

— Mulţumesc, Maggie. Eşti o fiică bună. Deschise ochii un pic mai mult. Cullen ...

Bărbatul încărunţit întinse o mână, iar Cullen o apucă cu blândeţe. Puterea lui era mai ştearsă pe zi ce trecea.

— Unde vă duceţi voi doi în dimineaţa aceasta însorită de duminică?

— Mergem la o plimbare, papa, răspunse Margaret repede, aruncându-i o privire lui Cullen.

— Ei bine... dădu din cap domnul Linden, uitându-se spre fereastra unde firele de praf pluteau în soarele dimineții de parcă ar fi avut aripioare.

— Absorbiți niște soare și pentru mine.

— Așa vom face, domnule, zise Cullen aplecându-se. Poate mai târziu v-ar plăcea să stați afară pe prispă. Eu și câțiva bărbați vom lucra la acoperișul hambarului. Ne-ar prinde bine niște supervizare.

Domnul Linden râdea, dar și râsul părea lipsit de putere.

— Abia aștept. După un pui de somn, evident.

— Nu vom fi plecați mult timp, papa. Onnie va avea grijă de tine. Îți va mai aduce niște ceai de cătușnică și mentă. E bun pentru tuse.

Margaret își sărută tatăl pe frunte, fără grabă, observă Cullen, mai mult decât de obicei. Era îngrijorată din cauza lui, știa. Și el era.

Omul era mai pământiu, nu mai palid, în ultimele zile. Și, din ceea ce îi spunea Margaret, vizitele doctorului se întețiseră.

Și totuși, cu toată condiția precară a domnului Linden, omul insista să citească din Scriptură la micul dejun, în fiecare duminică dimineața. Cullen trebuia să recunoască, nu îi era groază de acele lecturi, cum se așteptase. Poate era alegerea pasajelor sau poate vocea plăcută a domnului Linden. Însă Cullen se trezi așteptându-le cu nerăbdare în fiecare săptămână.

Deschise ușa din față, apoi se opri și se uită înapoi la Bucket, să vadă dacă voia să meargă cu ei. Dar câinele ciobănesc, care stătea la picioarele domnului Linden, își odihni capul pe labe. Cullen o luă ca pe un refuz.

Margaret primi ajutorul lui la coborâtul scărilor. Deși atingerea mâinii ei pe brațul lui îi făcea plăcere, ar fi vrut să știe de ce era distantă.

Traversară curtea din fața casei și o luară pe drumul care ducea spre colibe.

Roua dimineții se evaporase de mult sub căldura soarelui, dar norii ce se strângeau la nord promiteau refugiu din acea arșiță. După cum apăreau, aduceau cu ei o bine-venită ploaie.

Spera că Margaret nu regreta ce se întâmplase între ei noaptea trecută. Fiindcă el, sub nicio formă, nu regreta. Fără aer de superioritate asupra sexului mai plăcut, își amintea zilele în care Moira era neobișnuit de tăcută. Când o întreba ce se întâmplase, zâmbea și spunea că nimic, era doar o zi melancolică.

Poate azi era la fel și pentru Margaret.

Trezindu-se devreme, urcase pe malul înalt ca să privească soarele ieșind din apă și-și dorise ca ea să fie cu el. Măsurând cei patru sute de acri de pământ ai proprietății Linden Downs, încă nu îi venea să creadă că sunt ai lui. Așa cum și ea era a lui.

Ei bine, nu a lui în cel mai intim sens, dar cel puțin soția lui, cu promisiunea că în timp va veni și sensul intim. Spera totuși că nu va dura prea mult, după seara trecută.

— Mulțumesc că ești de acord cu cererea tatălui meu legată de zilele de duminica.

— E plăcerea mea. Odihna ne prinde bine tuturor, te asigur.

Singura dorință a domnului Linden în ceea ce privea activitățile fermei era ca duminica să nu se muncească pe câmp, iar Cullen i-o acceptase. Erau destule de făcut în prima zi a săptămânii și fără să mergi pe câmp.

Căratul mărfurilor pe docurile din Brooklyn îi întărise spatele și mușchii umerilor, dar căldura și umiditatea de aici, din Sud, împreună cu munca istovitoare de desțelenire a câmpurilor, apoi aratul și semănatul te făceau să primești cu bucurie o zi cu sarcini mai puțin extenuante.

— Este bine să vezi cum prinde din nou viață pământul, rosti Margaret. Merii înflorind în mijlocul trifoiului înflorit și el în culoarea laptelui. Mirosul de pământ proaspăt răscolit de ploaie. Uitasem cât de frumoase sunt câmpurile arate și semănate.

O urmări cu privirea, simțindu-i relaxarea.

— Sunt, este adevărat. Vom curăța și ultimele câmpuri, cele din vale, și le vom semăna în săptămânile următoare, dacă ne lasă vremea. E momentul, cu vara care ne bate la ușă.

— Toate câmpurile din vale? Se întoarse ca să îl privească, iar lumina soarelui dezvăluia în părul ei șuvițe de roșu aprins.

— Da. Cu cât semănăm mai mult, cu atât secerăm mai mult. De ce mă întrebi?

Ea ridică din umeri, apoi și-i adună.

— Acolo îmi place să alerg cu Burbon Belle. Știi câmpurile de-a lungul râului?

El dădu din cap.

— Prin pădure este o cărare care duce până în oraș. Cei mai mulți nici nu știu că există. Dar este unul dintre cele mai frumoase drumuri pe care le poți parcurge, din tot ținutul Nashville.

El zâmbea, amintindu-și prima zi în care o văzuse alergând cu iapa. Era să deschidă vorba despre asta, dar hotărî că nu era bine. Nu voia să încurajeze altă discuție pe care se străduia atât de mult să o evite.

— S-ar putea să mă las convins să îți las o cărăruie pe margine, dacă vrei. Nu va fi același lucru, știu. Dar, cel puțin, vei putea să ajungi în pădure fără să îmi calci mie porumbul în picioare.

Ea dădu din cap, zâmbind.

Luară curba și colibele apărură la orizont. Cullen o simți din nou încordată.

Se opri pe cărare.

— Sunt oameni de treabă, Margaret. Deloc diferiți de mine sau de tine, îți dau cuvântul meu.

— Nu este asta. Este mai mult că acum eu...

El aștepta în timp ce ea îl evita cât putea cu privirea.

— Mă gândesc că unii dintre ei deja cred despre mine ceea ce ai crezut și tu. Se uită scurt la colibele din fața ei. Că eu mă cred... mai bună decât ei. Mi se pare firesc că dacă *tu* crezi asta, atunci poate și ei...

— Eu nu am spus niciodată că asta cred despre tine, Margaret. Doar te-am întrebat aseară.

Privirea ei spunea că era de altă părere.

— Încercam să te ajut să vezi lucrurile altfel decât le văd cei mai mulţi oameni din lumea ta, fiindcă...

— Lumea mea? Se întoarse cu faţa spre el, retrăgându-şi mâna. Şi ce e greşit în lumea mea mai exact?

Tonul cu care repetase cuvintele spunea că se simţise jignită. Cullen îşi alese cuvintele cu grijă.

— Doar cred că este important, Margaret, ca orice om, inclusiv eu, să realizeze că deseori luăm decizii având cunoştinţe limitate când de fapt...

— Acum zici că mai am şi cunoştinţe limitate?

Cullen suspină.

— Dumnezeule mare, femeie, mă laşi să termin propoziţia înainte să îmi sari la beregată? Sunt de partea ta. Nu vezi?

Ea strânse din buze ridicând privirea spre el, cu o sclipire în ochii căprui. Ar fi vrut să o sărute din nou, cu orice preţ, aşa cum o sărutase noaptea trecută. Dar mai mult şi mai liber, ca să o cunoască mai bine decât până acum. Şi ea pe el.

Intuind gândul pe care ea deja îl cocea, se grăbi să i-o ia înainte.

— Ai trăit aici toată viaţa ta, Margaret. Doar asta vreau să spun. Şi atunci când lumea în care te-ai născut e singura pe care ai văzut-o, e greu să o vezi aşa cum e de fapt. Crede-mă, ştiu ce vorbesc. A fost nevoie să ajung în Anglia ca să văd cum era de fapt poporul meu, şi este încă. Da, suntem o şleahtă obraznică, uneori. Vorbeşte gura fără noi. Ne place să celebrăm ceea ce ne oferă viaţa. Şi, da, ne place să dăm pe gât câte o bere spumoasă din când în când. Dar asta pentru că noi, ca popor, ştim cum este când viaţa îţi dă un picior în gură de îţi îndeasă dinţii pe gât.

Simţea un fior neaşteptat care îl strângea de gât.

— Un milion de irlandezi, Margaret. Un milion, nu mai puţin, au murit de foame. Aveam doar şase ani când a izbucnit foametea, dar îmi aduc aminte ca săptămâna trecută, rosti înghiţind în sec. Cele trei surori ale mele, toate mai mici, s-au stins primele. Eu şi Ethan, fratele meu mai mare, am fost mai puternici. Întotdeauna am fost, prin urmare am făcut faţă mai bine. Dar am

mâncat lucruri pe care nu le mănâncă nici bestiile, dar oamenii! Am văzut cum mama se stinge până a ajuns o umbră, în timp ce tata cheltuia nimicul pe care îl aveam pe sticlă, încercând să își înece amarul și vina.

Scutură din cap, brăzdând cu privirea câmpurile din jur și întrebându-se cum de ajunsese să vorbească despre o parte din viața lui pe care jurase să o lase în urmă.

— Tot ce îți spun este că oamenii rareori sunt ceea ce par.

O privea și vedea cum dorința de ceartă îi părăsește chipul și e înlocuită de altceva, nu își dădea seama de ce anume.

— Nu sunt ce par la suprafață. E mai mult, întotdeauna. Dar chiar și după ce ajungi să îi înțelegi, după ce ți-au arătat cine sunt de fapt, atât cu bune, cât și cu rele, tot avem tendința să decidem cine este omul dintr-o privire. Eu, ca om, mă fac vinovat de acest lucru. Britanicii, cuvântul îi lăsă un gust amar, mari și tari în cămășile lor albe pompoase și traiul lor ales, ne-au privit de sus, ne-au tratat ca pe un gunoi sau mai rău. Ne-au învinovățit de lucruri pe care nu le făcusem. Așa că am decis să venim aici, eu și Moira, să ne croim o soartă mai bună pentru noi și fiica noastră. Glasul îi pieri de atâta durere renăscută. Știi cum le spun unii sudiști irlandezilor, Margaret?

Ochii i se împânziră de lacrimi și scutură din cap.

— Nu, te rog, rosti ea în șoaptă, cu glasul surprinzător de aprig, să nu aud acel cuvânt plin de ură.

Condamnarea din privirea ei, din glasul ei îi puse și lui un nod în gât, aproape incapabil să mai poată continua.

— Oamenii de acolo, șopti el, cu ochii la cabane, îl aud în fiecare zi. Nu de la noi, dar de la oamenii care arată ca noi. Ai dreptate, zise ștergându-i o lacrimă de pe obraz și mângâind-o pe față. Unii dintre ei, cu siguranță nu toți, ne privesc pe tine și *pe mine*, așa cum ai spus. Dar toți ne dăm un pas în spate și ne privim unii pe alții așa uneori, nu crezi?

Ea îl privea direct în ochi unde vedea răspunsul ei clar.

— Pentru mine, continuă el, a fost de-ajuns o sigură dată să recunosc că sunt vinovat de așa ceva, ca să încep să mă schimb.

Şi asta vreau... Se uită înapoi spre casa lor, apoi peste câmpuri, peste tot în jur. Vreau ca Linden Downs să fie aşa cum aş vrea să fie lumea, zise râzând înfundat. Oricât de prostesc ar suna.

Exact cum se simţea şi el în acel moment. Mai mult decât prosteşte. Stând acolo, în mijlocul drumului, trăncănind întruna ca...

Ea îi luă mâna şi i-o cuprinse în mâinile ei.

— Ai avut o fiică, şopti ea, nu ca pe o întrebare, ci mai degrabă ca pe un adevăr proaspăt descoperit.

El dădu din cap, atingerea ei, moliciunea ei răscolindu-l cu mult mai mult decât îşi dădea ea seama.

— Tatăl tău nu ţi-a spus?

Ea scutură din cap.

— O chema Katie Lynn. Avea trei ani când ...

Se uita la mâinile lor împletite, la strânsoarea ei tare şi hotărâtă, aşa cum era ea, ca femeie.

— ... când a murit, pe vas, în călătoria peste ocean. De tifoidă. A măturat aproape o sută de oameni.

— Şi pe soţia ta? întrebă Maggie încet.

Cullen încuviinţă din cap.

— Moira s-a stins prima, la primele ore ale dimineţii. Apoi, micuţa Katie, copia fidelă a mamei ei, cu părul blond şi ochi albaştri, a urmat-o în aceeaşi seară.

Emoţiile noi îi umplură lui Maggie ochii de lacrimi.

— Îmi pare rău, Cullen, zise oftând, îmi pare rău.

Îi sărută mâna şi o duse la obrazul ei. Cullen o trase înspre el, legănându-i capul pe pieptul lui. Ea îl îmbrăţişă, iar Cullen era sigur că dacă i-ar fi văzut cineva ar fi părut că ea se agaţă de el, nu invers.

Dar el ştia adevărul.

Capitolul 18

— Ea este Odessia, soţia domnului Ennis, îi zise Cullen. Dar toţi îi spun Dessie.

Maggie îi surprinse privirea pe care i-o aruncase şi îi răspunse la salut, conştientă cât de mult îl aprecia Cullen pe soţul ei. Se vedea cât de mult se potriveau domnul Ennis şi soţia lui. Amândoi înalţi şi impunători, cu privirea clară şi directă.

— Cum preferi să-ţi spun, o întrebă Maggie, ţinându-se la distanţă de albie, observând focul deschis şi celelalte focuri aprinse pentru gătit care umpleau curtea comună, Odessia sau Dessie?

Faţa femeii începu să radieze de încântare, în timp ce amesteca în albie, iar pielea îi sclipea de sudoare.

— Prefer Odessia, coniţă McGrath. Mulţumesc de întrebare, coniţă.

Maggie surprinse aprobarea subtilă a lui Cullen. Aprecia că stătuse cu ea, aşa cum îi promisese. O prezentase atât de multor oameni, ştia că nu avea cum să-şi amintească toate numele lor. Şi totuşi, oricât de mult îi plăcea să facă acest lucru împreună cu el – surprinzător, chiar îi plăcea – gândul îi fugea tot la timpul la el, pe drum, mai devreme.

Avusese o fiică...

Ar fi vrut să fi ştiut până acum acest lucru despre el. Nu îşi dădea seama de ce, dar îl vedea cumva cu alţi ochi. Pârâitul flăcării care devora lemnul îi atrase atenţia. Se uită la vasul plin cu haine şi la apa neagră clocotind.

— N-am cum să scap de nămolu' de Tennessee din hainele omului meu decât dacă le fierb. Odessia râdea profund şi cu

toată gura. Aveți pământ bun aici, coniță McGrath. Ogor negru, plin de viață. A și stat o vreme și i-a făcut bine.

— Da, a stat.

Maggie se întreba dacă femeia știa că Linden Downs cu greu scăpase de licitație, apoi își aminti cât de repede circulau noutățile de la alte ferme la Onnie și Cletus. N-avea cum să nu știe.

— Suntem recunoscători pentru familia ta, Odessia, și pentru ceilalți, pentru că ați venit să lucrați la Linden Downs. Eu și tatăl meu am fost la un pas de a pierde tot. Este minunat să văd din nou toate câmpurile semănate, aproape să încolțească.

Îi aruncă o privire lui Cullen, întrebându-se dacă îl ofensase comentariul ei, dar el nu părea afectat. Probabil că Odessia știa deja despre ea și Cullen, de ce se măritase cu el și de ce se însurase el cu ea.

Maggie aruncă o privire în jurul curții comune la toate fețele. I se părea că toți se uită la ea. Gândindu-se că toți știau adevărul despre ea, parcă îi pierea din ce în ce mai mult curajul.

Cullen îi prezentă toți copiii femeii pe nume.

— Jobah, Mica și Kizzy, v-o prezint pe soția mea, doamna McGrath.

— Coniță McGrath, ziseră copiii aproape în cor, smulgându-i un zâmbet lui Maggie.

— Mă bucur să vă cunosc pe toți.

Jobah, cel mai mare, să fi avut unsprezece ani, credea ea, iar următorul era cu un an sau doi mai mic. De cea mică, parcă Maggie nu putea să își dea seama. Poate șapte sau opt.

— Jobah, cel de aici... Cullen îl apucă jovial pe băiat de umăr, a cărat patruzeci și șapte de saci cu pietre într-o singură zi, din urma plugului, săptămâna trecută.

Jobah surâdea larg, iar Maggie se trezi zâmbind și ea.

— Foarte impresionant, Jobah. Ar trebui să fii mândru de tine.

Zâmbetul lui îi încălzi inima lui Maggie. Băiatul era zvelt, dar în niciun caz uscat. Totuși, patruzeci și șapte de saci de pietre într-o singură zi!

— Domnu' McGrath, să trăiți! Cullen și Maggie se întoarseră.

De ei se apropia un bărbat.

— Avem o-ntrebare pen' dumneavoastră, domnu', despre o cabană. Făcu un gest cu mâna în urma lui. Despre întărirea unui pod... dac-aveț' timp.

Cullen se întoarse spre Maggie, iar ea îi citi întrebarea nerostită. Zâmbi și spuse printre dinți: „Voi fi bine".

Copiii se jucau desenând ceva în țărână. Maggie o urmărea pe Odessia cum amesteca în hainele de deasupra focului, sub arșița soarelui. Dacă ar fi fost să asculte de ceea ce îi cerea corpul ei, s-ar fi retras câțiva pași. Dar văzând relaxarea de pe chipul Odessiei, în timp ce amesteca, și poalele rochiei femeii pârjolite din loc în loc, Maggie nu îndrăznea.

Riscă o privire peste curtea deschisă, de data asta dând peste mult mai puține priviri. Oamenii se întorseseră la treburile lor. Unele femei găteau la foc, altele fierbeau rufe ca Odessia. Câțiva bărbați mai în vârstă, rude ale celor de acolo, bănuia ea, cocoțați pe butoaie răsturnate sub copaci tăiau ceva, în timp ce bărbații mai în putere, destul de mulți, din cei pe care îi putea vedea, lucrau la construirea noilor colibe. Pâlcuri de femei se adunaseră sub prispe, făcând diverse lucruri, râzând răsunător și parcă fără griji.

Cu toate acestea, nu foarte departe de aici, aveau loc lucruri îngrozitoare, incalificabile. Aproape săptămânal, ziarele raportau moartea sau spânzurarea cuiva. Nepăzite, gândurile lui Maggie pluteau în derivă, întunericul din visul pe care reușise să și-l scoată din cap strecurându-se din nou, iar viziunile căpătând o formă brutal de vie.

De unde i se trăgea visul nu era un mister. Micuțul Willie zugrăvise bine scena. Doar că, în visul ei, Maggie închisese ochii, de parcă astfel ar fi împiedicat apariția scenei, era sub ramurile unui copac și vedea bărbați fără fețe care îi îndesau bărbatului ștreangul pe gât. Strigase până îi ieșiseră plămânii pe gât în timp ce bărbații fără fețe ridicau mai sus, tot mai sus, trupul bărbatului care dădea din picioare încercând să găsească ceva de care să se sprijine. Dar în zadar, nu putuse să-l salveze ...

— Ați vrea să stați pe prispă, coniță McGrath? Este umbră acolo.

Maggie clipi scurt, apoi o văzu pe Odessia retrăgând scândura de lemn de sub albia cu rufe.

Femeia își șterse fruntea cu mâneca.

— Doar pân' ce se-ntoarce soțu' tău. Tre' să strâng rufele de pe culme.

Recunoscătoare că îi întrerupsese firul gândurilor, Maggie dădu din cap.

— Da, mulțumesc. Primesc.

Odessia o însoți până la prispă, apoi se făcu nevăzută în spate. Maggie urcă treptele de lemn care cedau puțin sub ghetele ei. I se păru surprinzător că Odessia și soțul ei, care evident era un lider în rândul oamenilor lui, nu luaseră o colibă nouă.

Pe prispă era doar un scaun, iar șezutul din șipci era aproape uzat. Se hotărî să stea în picioare.

Căută înspre direcția în care o luase Cullen, dar nu îl văzu. Stând la umbră, începu să se gândească din nou la comentariile lui despre primele colibe construite de bunicul său, iar curiozitatea o învinse.

Simțindu-se mai mult ca un intrus decât ca soția proprietarului, trase cu ochiul înăuntru.

Până seara trecută, nici nu se gândise vreodată ce se afla în acele cabane. Dar, orice și-ar fi imaginat, ar fi greșit. Fiindcă înăuntru nu era mai nimic.

O masă veche de lemn înghesuită într-un colț cu trei scaune total diferite, asemănătoare cu vărul lor mohorât de pe prispă, îngrămădite sub ea. Un pat din sfoară, fără saltea, umplea un alt colț, o pătură zdrențuroasă fiindu-i singura învelitoare. Raze de lumină pătrundeau prin ziduri și prin tavan, dând de gol crăpăturile. Iar prin scândurile de lemn din podea, Maggie zărea ușor pământul de dedesubt.

Măsurând camera, contrastul total dintre colibele construite de bunicul ei pentru sclavii lui și casa pe care o construise pentru familia lui o apăsa până în adâncul sufletului, greutatea condamnării marcând fiecare clipă din viața ei de până acum și amenințând să le redefinească pe cele ce aveau să urmeze.

Sticla goală de parfum de pe scrin își făcu violent loc în gândurile ei cu o precizie de bisturiu, despicând în două zbaterile recente din viața ei, ca pentru un consult amănunțit. Nu îi plăcu ce vedea.

În lumea ei, a nu-ți permite parfum era un chin. Așa cum era și neputința de a-și comanda un costum nou de hipism. Cu ceva vreme în urmă, aproape un an, consumul de carne o dată sau de două ori pe săptămână fusese un sacrificiu. Însă, comparat cu ce vedea acum ...

„Încercam să te ajut să vezi lucrurile diferit de felul în care le văd oamenii din lumea ta ..."

Lumea ei. Toată viața ei fusese la o aruncătură de băț de toate acestea și totuși ...

— Îți place să porți rochii de-astea?

Puțin speriată de glasul copilăresc, dar foarte încrezător, Maggie se uită în jos și dădu cu ochii de fetița lui Ennis care o privea fix, cu mânuța în șold.

— Am auzit odată de o femeie albă care și-a prins rochia fandosită în roată la o căruță. Fata arătă cu degetul la rochia lui Maggie, cu un iz dramatic în gest. Caii s-a speriat, a târât-o ș-a omorât-o. Fetița dădea nepăsător din umeri. Așa spune lumea.

Încercând să zâmbească, Maggie o studia pe copilă.

— E o poveste foarte tristă.

— Eu sunt Kizzy, spuse fetița, arcuindu-și sprânceana. Îmi amintesc numele matale, e conița McGrath.

Maggie zâmbea. Fetița vorbea foarte clar pentru vârsta ei. Chiar mai clar.

— Ca să îți răspund la întrebare, Kizzy, da, îmi place să port o rochie drăguță din când în când. Dar, când eram mai mică, așa, de vârsta ta... Maggie se aplecă spre ea și se uită dintr-o parte în alta ca și când ar fi vrut să se asigure că sunt singure. Când lucram în hambar, mă îmbrăcam în salopetele fratelui meu!

Fără să caște ochii mari cum se așteptase Maggie, fetița dimpotrivă îi strânse.

— Și cum sta pe tine dacă era a fratelui tău? Nu era prea mari pentru tine?

Lui Maggie îi plăcea vioiciunea fetiței.

— Foloseam o sfoară pe care o înnodam bine de tot.

— Kizzy! Nu mai necăji domnița.

Maggie își îndrepta spatele când Odessia își făcu apariția pe prispă.

— Nu mă necăjește, te asigur.

— Păi, dac-o lași, îți împuie urechile, zise Odessia trăgând-o pe micuță de cozi și privind-o în ochi.

Micuța Kizzy îi răspunse pe loc.

— Și eu o să strâng patruzeci și șapte de saci săptămâna viitoare, mama. Ca să fac cât Jobah.

Odessia lăsă pe masă coșul cu rufe.

— Ce face soțul dumitale pentru micuți, coniță McGrath... este foarte mărinimos.

Maggie o privea nedumerită.

— Cu plata pe care le-o dă. O monedă de fiecare sac plin cu pietre! Atâta le dă.

— O... Maggie dădu din cap rapid. „Asta." Da, ei bine, sunt sigură că îi merită. Se uită din nou spre Cullen fiind recunoscătoare să îl vadă venind cu pași hotărâți spre ea. De-acum înainte, avea de gând să asculte mai mult discuțiile pe care le avea cu tatăl ei despre fermă.

— Ennis al meu spune că domnu' McGrath e de treabă.

Uitându-se spre Odessia, Maggie o văzu cum se uită la Cullen, apoi înapoi la ea.

— Mulțumesc, Odessia. Este... frumos din partea ta să spui acest lucru.

Maggie îl privea cum salută oamenii trecând pe lângă ei, și tindea să îi dea dreptate femeii. Deși nu era pe deplin convinsă. Avea o naturalețe aparte, într-adevăr, dădea impresia că se simte bine în propria-i piele, lucru care-l făcea atrăgător.

Se gândi din nou la noaptea trecută, cum o sărutase și cum îi simțise mâinile pe trup. O luă cu nădușeli, deși nu avea de-a face cu arșița zilei, și simți și mai multă fierbințeală când el ridică privirea și se uită la ea zâmbind.

Se întreba din nou ce se întrebase și aseară înainte de culcare. Ce era mai rău, că se măritase cu un tip pe care nu îl iubea ca să păstreze pământul și pe Burbon Belle? Sau că bărbatul cu care se măritase și pe care începea deja să îl iubească era principalul obstacol între ea și menirea cu care era sigură că fusese pusă pe pământ.

Luând-o pe alt drum spre casă, Maggie o îndemnă pe Burbon Belle peste pârâul din spatele vechii cabane Harding, unde locuia Unchiul Bob, spre pajiștea din spatele ei și apoi la trap ușor spre Linden Downs.

Să o ajute pe Lucy Blankenship să își învingă teama de cai fusese un proces lent și dureros, dar până la urmă meritase. Din mai multe motive. Datorită entuziasmului doamnei Blankenship, programul ei de lecții de echitație era plin ochi. Zăngănitul monezilor în săculeții de la șa era plăcut.

Luna iunie își intrase în drepturi, fierbinte foc, aducând cu sine valuri noi și neînfricate de arșiță. Până să ajungă în câmpurile de jos ale lui Linden Downs, Maggie trebui să se oprească în loc să își dea jos jacheta de jocheu. O vârî în desagă, își deschise butonii gulerului cămășii albe și își făcu aer. Chiar și cea mai mică adiere de răcoare era binevenită.

Un minut mai târziu doar ce cucerise creasta ca să vadă pe cine își dorise să vadă toată ziua. Îl zări chiar înainte să se uite spre ea și să îi facă semn cu mâna.

Era încântată să vadă că încă nu îi desțeleniseră câmpul *ei*. Cullen îi spusese aseară că azi urma să ajungă și pe parcela aceasta. Probabil că aveau să ajungă, dat fiind că lumina zilei nu se grăbea să plece prea devreme.

Se aplecă și o masă ușor pe Belle pe gât.

— Ești gata, fetițo? Iapa lovea pământul cu copita. Foarte bine, atunci. Să facem o figură frumoasă.

Maggie nu văzuse niciodată un cal cu o pornire atât de rapidă ca Belle. Acum stăteai liniștit în șa, acum zburai pe spatele cu mușchi lucioși ai lui Pegas, prin spațiu și timp, mai repede ca vântul.

Cu gândul la poteca ei bătătorită, Maggie auzea ovaţiile. Scurt, se uită spre Cullen şi-l găsi zâmbind şi dând din cap, pe lucrători strigând cât puteau, iar pe copii alergând cât îi ţineau picioarele peste câmpii, încercând parcă să o prindă pe Belle din urmă.

Momentul era perfect, exact ca Burbon Belle. Maggie nu putea să îşi ţină în frâu râsul din suflet. Ajungând la cea mai netedă parte a potecii, îşi strânse picioarele în jurul lui Belle, slăbi hăţurile şi întinse braţele larg, ridicându-şi faţa în soare. Lacrimi de fericire îi umpleau obrajii. În gând, văzu chipul fratelui ei mai mare.

Oak se făcu alb ca varul prima dată când o văzuse călărind fără hăţuri, cu braţele întinse; şi pe-atunci era doar o copilă Aflase mai târziu de la tatăl ei, care o susţinuse şi o încurajase cel mai mult, că Oak fusese mort de frică din cauza ei. Oak numise cumva ce făcea ea: *plutire.* Şi nu era de acord cu ce făcea ea.

Dar el nu se pricea la cai la fel de bine ca ea. Maggie o ştia pe Belle, mai bine decât oricine.

Belle încetini, aşa cum făcea mereu când se apropiau de marginea pajiştii, iar Maggie prinse din nou frâiele. Se întoarse iar, de data asta nu în ovaţiile lucrătorilor, ci în aplauzele lor. Se înclină în faţa lor cum stătea călare pe Belle. Când ridică din nou privirea, îl văzu pe Cullen.

El nu aplauda. Şi după cum arăta, nici nu mai zâmbea.

El ridică mâna, nu ca să o salute, cât să îi facă semn că vor sta de vorbă mai târziu. La fel făcu şi ea, ştiind că avea să se obişnuiască cu plutirile ei. Sau, ca Oak, că va învăţa să accepte.

Cu inima fremătând de bucurie, o mână pe Belle spre pârâu. Odată ce-şi potoliră setea, o luară înainte, Maggie lăsând-o pe Belle să aleagă ritmul.

După ce trecură şi de ultimul deal, şi casa se ivi în depărtare, Maggie îl observă din depărtare pe tatăl ei care stătea în balansoarul de pe prispă, aşteptând-o aşa cum făcea deseori, cu Bucket lângă el.

Chiar şi de la distanţă i se părea că îl vede pe papa făcându-i cu mâna. Îi făcu şi ea la rândul ei, destul de larg ca să o vadă. Ştiind cât de mult se bucura să o vadă călărind, pocni din hăţuri, iar Belle ţâşni ca fulgerul.

Capitolul 19

Maggie trase de hăţuri, iar Belle se opri brusc, împroşcând nisip şi pietricele în jur.

Papa zâmbea, legănându-se uşor înainte şi înapoi.

— Nu mă mai satur să te văd că faci asta.

— Ce? întrebă ea descălecând, dând jos desaga şi zâmbind.

— Ce îţi place ţie să faci cel mai mult. Şi la ce te pricepi atât de bine, Maggie. Să călăreşti.

Cletus veni să o ia pe Belle şi să o ducă în grajd, iar Maggie îşi revendică balansoarul de lângă tatăl ei, lăsând desaga la picioarele sale. Se aplecă şi îl masă pe Bucket pe cap, zâmbind când câinele lovi tare cu coada pe podea.

Se lăsă pe spate.

— M-am gândit la Oak mai devreme când goneam călare peste câmpurile de jos.

Tatăl ei o privi ştiind despre ce vorbea, iar ea râse.

— Nu m-am putut abţine. Câmpia era atât de frumoasă, iar mâine o vor desţeleni. Dar nu cred că lui Cullen i-a făcut plăcere să mă vadă plutind, aşa cum nu-i făcea nici lui Oak.

— Nu. Tatăl ei scutură din cap, aruncându-şi privirea peste câmpuri. Îmi imaginez că nu îi face plăcere.

Maggie îi acoperi repede mâna care se odihnea pe braţul balansoarului.

— Tu ai crezut mereu în mine, papa. Ai avut încredere că ştiu ce să fac cu caii. Se uită spre grajduri. Mai ales cu Belle. Apreciez încrederea ta în mine. Foarte mult.

Domnul Linden se întoarse şi se uită spre ea, scârţâitul balansoarului începând să dispară. Ochii lui căprui, cu care semănau ai ei, sclipeau de emoţie.

— Chiar cred în tine, Margaret. Dar... glasul său întrerupt şi barba care îi tremura uşor îi dădeau de gol zbaterea. Mi-a luat ani de zile să nu mai fiu speriat de moarte ori de câte ori te vedeam călărind aşa. Cu braţele întinse, cu atâta dezinvoltură. Atât de... neînfricată.

Lui Maggie îi păli zâmbetul.

— Papa, îi şopti ea, văzând sclipirea din ochii lui.

— Asta nu înseamnă că nu am crezut în tine atunci, spuse ezitând. Chiar am crezut, şi încă cred. Dar şi atunci când ştii că cineva poate să facă ceva şi eşti conştient că *trebuie* să facă ce îi place, uneori tot te temi puţin pentru siguranţa persoanei. Oftă, îndreptându-şi din nou atenţia spre câmpuri. Ţi-e teamă fiindcă o iubeşti foarte mult. Şi nu îţi poţi imagina viaţa fără ea.

Cu privirea aţintită la profilul lui, îndulcit de soarele după-amiezii târzii, Maggie dădu să îi răspundă, dar el se aplecă înainte, în scârţâitul balansoarului.

— A... ia uite! Un zâmbet îi înlocui repede tristeţea. Vin.

Ridică privirea chiar când căruţele ajungeau în vârful dealului. Cullen era în frunte, în trăsura trasă de Levi, marele pursânge, iar căruţa era plină de femei şi copii. Ennis, cu aceeaşi încărcătură, venea al doilea cu căruţa trasă de două iepe achiziţionate recent. O gloată de bărbaţi mergea în spatele lor, discuţiile lor răzbătând uşor de pe deal înspre casă.

— Uită-te spre câmpii, Maggie, îi şopti tatăl ei după câteva momente, lăsându-se pe spate. Nu simţi că locul acesta prinde iarăşi viaţă?

Ea zâmbea, simţind speranţa din glasul lui.

— Da, papa, simt. Bucket se ridică şi tropăi spre marginea prispei în timp ce Cullen aducea căruţa în faţa hambarului. Ennis opri a doua căruţă chiar în spatele lui. Ajutară femeile şi copiii să coboare, apoi Cullen se îndreptă spre prispă. Cizmele îi înotau în nămol, cămaşa şi pantalonii îi erau pătate de nămol şi sudoare.

Veni până la prima treaptă și se opri.

— Domnule Linden, zise el, dând din cap și mângâindu-l ușor pe cap pe Bucket. Margaret... îi zise privindu-se amândoi în ochi și rămânând câteva secunde așa, înainte să se uite din nou la tatăl ei. Mă bucur să vă văd stând afară, domnule. Cred că aerul proaspăt vă face bine.

— Aș vrea să fiu cu voi în câmp, Cullen, zise oftând. Mirosul de pământ întors mi-a fost întotdeauna dulce ca trifoiul.

Cullen râdea.

— Am destul pământ pe mine acum, dar vă promit... nu miros deloc a floare.

Tatăl ei râdea, răsunetul lui era ca un tonic pentru Maggie. Dar salutul nu prea călduros al lui Cullen confirma ceea ce suspectase ea. Aveau de vorbit mai târziu.

Zgomotul făcut de ușa crăpată îi făcu să se întoarcă.

Onnie făcu un pas afară.

— Curând e gata cina. Se opri și se uită bine la Cullen.

Papa zâmbea larg înspre el.

— Mai bine te duci să te speli, ca să putem mânca. Și apoi să îmi spui cum merg lucrurile.

Cullen îl salută strengărește și cald.

— Îmi va face o plăcere enormă, domnule. Am multe să vă spun.

— Domnu' McGrath... zise Onnie întinzându-i un plic. Asta a venit mai devreme pentru dumneavoastră.

Cullen dădu să întindă mâna, dar apoi se uită la mâinile lui.

— Mulțumesc, Onnie, zise Maggie ridicându-se. Îl iau eu. Plicul frumos îi părea cunoscut, iar ea își dădu repede seama de ce. Este de la Belle Meade. Se adresează, observă ea, domnului Cullen McGrath de la Linden Downs. Nu ei. Nici tatălui ei.

Tatăl ei își reluă legănatul.

— Probabil o invitație la licitația de mânji din august. I-ai făcut o impresie bună generalului Harding, Cullen.

Cullen o privea dorindu-și să fie amabil, dar nu era deloc convingător.

— Mai am câteva lucruri de făcut în hambar, apoi mă duc să mă spăl înainte de cină.

Maggie îl privi îndepărtându-se, în timp ce degetele ei mângâiau uşor plicul. Dacă generalul Harding îi dădea lui Cullen invitaţia de a participa la licitaţia anuală, înseamnă că îi lăsase impresia că au un statut financiar chiar bun. Ceea ce o făcea să se întrebe ...

Care *era* mai exact statutul financiar al lui Linden Downs? În timpul cinei, va face tot ce îi stă în putere să afle. Linden Downs era, până la urmă, ferma familiei ei. Sau fusese.

Se ridică.

— Cred că am nevoie să mă împrospătez înainte de cină.

— Iar eu voi rămâne aici cu Bucket să ne bucurăm de seară. Maggie se aplecă şi îl sărută pe papa pe frunte, apoi luă desaga în mână. Înăuntru puse jos plicul pe măsuţa de lângă perete, uitându-se din nou la numele lui Cullen de pe plic. N-ar fi trebuit, dar o deranja.

Sus se schimbă într-o cămaşă curată, iar în faţa oglinzii îşi vârî în coadă şuviţele de păr scăpate. Îi atrase privirea mişcarea care se auzea venind de afară, prin fereastra deschisă. Îl văzu pe Cullen, probabil îndreptându-se spre pârâu. Era plăcut într-un fel, gândindu-se la ceea ce îi spusese tatăl ei mai devreme, că lui Cullen nu îi făcuse plăcere cum alerga cu Belle. Însemna că îi pasă de ea, aşa credea.

Dacă nu aşa cum îi păsa unui soţ, măcar în parte. Spera la o reacţie favorabilă din partea lui când în sfârşit va găsi momentul potrivit să abordeze subiectul participării lui Burbon Belle la curse.

Maggie vărsă desaga şi se uită la punga plină cu monede şi bănuţi de la lecţiile pe care le preda. Nici măcar o fărâmă din cea mai mică sumă necesară, dar era un progres. Pentru când avea să găsească un jocheu.

Curând, spera ea.

Coborând scările, simți miros de cină. Pui cu găluști, se gândi, una dintre specialitățile lui Onnie. Îi lăsa gura apă. Era ruptă de foame. Și obosită.

Ușa ce dădea spre verandă scârțâi și la deschidere și la închidere. Se opri să admire soarele care apunea în spatele dealurilor.

— Nu-i așa că este frumos, papa? întrebă ea în șoaptă. Atâta liniște.

Se întoarse să îl vadă dormind în balansoar și zâmbi. Speranța din glasul lui de mai devreme, căldura din ochii lui când îi văzu pe lucrători întorcându-se acasă, îi înmuiaseră inima lui Maggie.

Traversă prispa și se aplecă spre el.

— Papa. Râdea încet, atingându-i umărul. Trebuie să te trezești. Onnie nu te lasă să aținești lângă puii ei cu găluști.

Nu se mișca.

Îl trase puțin mai tare de braț, îngenunchind.

— Papa, e timpul pentru ...

Obrazul lăsat și umerii căzuți o făcură să cadă în genunchi. Rămase fără aer. Nu mai putea respira.

— Papa? șopti ea, cu ochii ca para focului. Trase puțin aer în piept și îl scutură din nou. Papa!

Mâna lui așezată pe picior îi căzu într-o parte. Undeva departe Maggie auzi o femeie jelind. Tare, cu suspine de necontrolat. Abia când simți niște brațe puternice care o ridicau din spate își dădu seama că ea era femeia aceea.

Capitolul 20

Plângând, la început Margaret se zbătu să scape din brațele lui, dar Cullen o ținea strâns, înăbușindu-și lacrimile. Vaietele ei îi sfâșiau inima. O întoarse înspre el, îndepărtând-o de tatăl ei.

— Totul va fi bine, Margaret, îi șopti el. Totul va fi bine.

Îi tremurau umerii în lupta ei pentru fiecare gură de aer. Din casă se auzeau pași. Onnie venea într-un suflet. Ușa se trânti în spatele ei. În același timp, pe prispă ajunse și Cletus, amândoi holbându-se la domnul Linden. Onnie oftă adânc, iar Cletus își scoase pălăria și înclină capul.

Onnie închise ochii, murmurând ceva. Singurul sunet venea de la Margaret, suspine cu sughițuri.

Preț de un minut, și Onnie se întoarse.

— Ce-ar fi să o duceți în camera ei, domnu' McGrath.

Cullen dădu din cap, dar Margaret se trase în spate, scuturând din cap.

— Nu, zise cu respirația tăiată. Trebuie să mă ocup de el. Lacrimile îi curgeau șiroaie. Onnie îi ridică bărbia.

— Copilă, te-ai ocupat *destul* de el în toți ăști ani. Acu' e timpu' să mă lași pe mine să mă ocup de el de dragul tău. Ș-al lui. Pentru ultima oară. Lui Onnie îi tremurau buzele. Aș fi onorată... dacă m-ai lăsa.

O clipă, crezu că Margaret o va refuza. Apoi, ea lăsă capul în jos.

— Mulțumesc, șopti ea întorcându-se pe călcâie ca să intre în casă.

Cullen îi deschise ușa și o urmă până la scări. Ajungând pe a doua treaptă, întoarse încet privirea istovită. Era destul pentru

Cullen ca să înțeleagă. O ridică în brațe. Ea nu se opuse. O cără pe scări până în dormitor, apoi o așeză pe pat. Ea se chirci imediat într-o parte și își mai trase o pernă sub piept.

Cullen văzu o pătură peste un cufăr de lemn, la picioarele patului, o scutură și o puse peste ea, dorindu-și să fi putut face mai mult.

— Vrei să îți mai aduc ceva? întrebă el duios. Pot să fac ceva?

Maggie scutură din cap și își înfundă capul în pernă.

Întinse mâna să o mângâie pe păr, șovăind, nesigur că mângâierea lui va fi bine primită. Apoi și-o retrase.

— Mă întorc la tine curând.

Fiindcă ea nu zise nimic, el dădu să plece.

— Cullen ...

Șoapta ei delicată îl întoarse din drum. Vocea ei stinsă îi făcu un gol în stomac.

— Vrei te rog... trase cu greu aer în piept îndesându-și pătura sub bărbie... să închizi ușa... când pleci?

Ploaia cădea torențial peste bolta de ramuri de deasupra lor. Maggie strângea la piept umbrela mamei ei ascunzându-se în egală măsură de privirile fixe și de ploaie. Uitându-se țintă la sicriul din groapa adâncă, umedă și neagră de la picioarele ei, auzea vocea pastorului, dar nu înțelegea ce spune.

Papa arăta atât de bine în costumul lui și cu cravată. Dar nu își dăduse seama cât slăbise până nu îl văzuse pregătit de Onnie. Maggie tremura, deși era o dimineață caldă. Îl prinse pe papa de mână pentru ultima oară, doar o clipă. Fiindcă nu mai era mâna lui.

Papa nu mai era. Nu mai rămăsese decât învelișul lui.

Cullen stătea în picioare lângă ea, dar nu foarte aproape. Era recunoscătoare pentru forța brațului lui în drum spre cimitirul familiei, alături de Onnie, Cletus, Ennis și Odessia. Ar fi primit în continuare forța lui, cum stătea acolo în picioare, dar ploaia se pusese să se verse chiar când ajunseseră și avusese nevoie de amândouă mâinile ca să țină umbrela deschisă. I se părea ciudat,

parcă prea îndrăzneț, să își vâre mâna în brațul lui, fără ca el să se ofere.

Se bucura că insistase să aibă o înmormântare privată. În ultimele trei zile, cei care veniseră să lase un ultim omagiu la ei acasă o sleiseră de puteri, chiar dacă cei care trecuseră fuseseră mai puțini decât se așteptase.

Veniseră cei din familia Harding, bineînțeles, Savana și frații ei de asemenea. Deși Maggie și Savana nu vorbiseră prea multe. Numai condoleanțele șoptite pe care le aduceau prietenii în astfel de ocazii.

Absența atâtor prieteni de familie îi spunea multe lui Maggie. A, veniseră câțiva, familia Peterson, familia Barnard și familia Samuelson. Dar, la urma urmei, ea n-avea nicio problemă că mulți nu veniseră. Unii care apăruseră o făcuseră doar din curiozitate, bănuia ea. Voiau să îl vadă pe irlandezul care cumpărase Linden Downs, și odată cu pământul, pe Margaret Linden.

Primirea condoleanțelor sincere din partea celor care știa că îl iubiseră pe tatăl ei fusese oricum destul de grea. Dar cele venite de la oameni care nu mai vorbiseră cu papa sau cu ea de când Linden Downs intrase în colaps financiar...

Ei bine, de ele s-ar fi putut scuti.

— Așadar, noi întotdeauna suntem plini de încredere; continuă pastorul, căci știm că, dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul ...

Maggie și-ar fi dorit ca pastorul Boddy, cel care îi cunoștea familia, care predicase la înmormântarea mamei și a fiecăruia dintre frații ei, să fi fost încă în viață și să predice azi la înmormântarea lui papa. Bărbatul care stătea la capătul opus al mormântului, același care îi oficiase nunta, îi văzuse familia doar de câteva ori. Nu îl cunoștea. Oricât ar fi fost de binevoitor, oricât de frumoase și adevărate cuvintele pe care le rostea, ei îi sunau goale și seci.

Plină de recunoștință la finalul slujbei, Maggie știa prea bine ce urma. Se puse în genunchi cu tivul ud și tocit al rochiei ei negre și luă o mână de pământ proaspăt, nămol acum.

Se uită la bulgărele de pământ din mâna ei și își aminti.

„Uită-te la câmpuri, Maggie... Nu simți că prind din nou viață? Aveți pământ bun aici, coniță McGrath. Pământ negru și plin de viață."

Maggie întinse mâna, iar pământul bufni lovindu-se de sicriul de dedesubt.

În noaptea ce urmă, trezindu-se din somnu-i tulburat, Cullen auzi vaietele. Stătea întins, în întuneric, ascultând, cunoscând durerea pe care o purta Maggie, întunericul din întuneric; ar fi vrut să o poată ajuta. Sau să o țină în brațe. Ar fi vrut ca ea să îl lase să le încerce pe amândouă.

Medicul îi dăduse ceva să o ajute cu somnul, dar se pare că nu mersese.

De două ori se ridică să se ducă la ea și de două ori se întinse la loc.

Se așeză pe marginea saltelei și își lăsă capul în mâini, știind că nu îi va uita niciodată chipul domnului Linden. Cel de acum câteva săptămâni, din după-masa în care îl văzuse pe tatăl lui Margaret în pădure, în genunchi lângă morminte, de parcă l-ar fi așteptat.

Dar Cullen era conștient că nu acela fusese motivul. Nu-i așa?

Vaietul lui Margaret se stinse. Se puse înapoi în pat. Cum i se întâmpla uneori, simți legănatul zdravăn al corabiei, cum stătea întins în pat, ca și când ritmul antic al valurilor și al vânturilor s-ar fi strecurat cumva în oasele lui. Închise ochii, valurile și vânturile întețindu-se la fel ca amintirile lui. Într-o clipită, i se păru că e din nou pe patul din fundul calei.

O ținea pe Katie strâns la piept. Trăgea aer în piept laolaltă cu respirația greoaie și stinsă a copilei lui, nepăsător de-ar fi murit au ba, de vreme ce lumea lui pierise deja. Chiar și înainte de ultima ei suflare, îi ținuse degetul strâns tare în mânuța ei. În clipele care urmaseră, își întipărise în minte curba dulce a năsucului ei, obrăjorii roz și genele blonde așternute ca niște pene pe ochișori. Atât de liniștită, de parcă ar fi dormit.

Se întoarse pe partea cealaltă în patul lui de la fermă, pe pământ solid, dorindu-şi, ca de-atâtea ori, să fi avut în buzunar un portret, ceva ce-i amintea chipul ei. Într-un fel, avea. Chipul ei era pus deoparte în inima lui.

Auzind-o pe Margaret din nou, se ridică în capul oaselor. Dar suspinele ei nu mai erau de mult înăbuşite. Se ridică şi se duse pe hol. Ştia unde este.

Făcu un pas în dormitorul domnului Linden şi o văzu ghemuită în patul lui. Bucket stătea întins lângă vatra goală. O rază a lunii lucea prin fereastra deschisă. Ochii întunecaţi ai câinelui păreau îndureraţi, pierduţi în lumina pală. Cullen încercase mai devreme să îl ademenească la el în odaie, dar până la urmă se duse încet înapoi.

Cullen se lăsă uşor pe pat, lângă Maggie, şi îi mângâie părul. După o clipă, suspinând, Maggie îi căută mâna şi i-o strânse tare.

— Mi-e foarte dor de el, zise ea plângând.

— Ştiu, zise el şoptind. Şi mie. Tatăl tău a fost... i se frânse glasul, strânse din dinţi, încercând să îşi înăbuşe emoţia... a fost un om foarte bun.

După o vreme, strânsoarea ei slăbi.

În câteva minute, respira domol.

O luă în braţe şi o duse înapoi în patul ei. Ridică aşternutul şi o lăsă uşor, sărutând-o pe frunte.

— Mulţumesc, Cullen, zise ea şoptind şi căutându-i mâna.

Stătu mult şi bine pe marginea patului, lângă ea, privind-o cum doarme. Se întreba dacă ea îşi va mai aminti ceva când se va trezi.

Şi ştiind că el n-avea să uite niciodată.

Capitolul 21

— O... zise Maggie oprindu-se brusc în grajd, surprinsă să îl găsească pe Cullen încă acolo. Şi pe Levi, în spatele lui. Dar, să-l vadă pe Bucket lipit ca scaiul de el nu o surprindea deloc. În ultima lună, câinele îşi găsise stăpânul.

— Credeam că eşti deja la câmp.

— Bună dimineaţa şi ţie, Margaret, zise Cullen zâmbind binevoitor, cu afecţiune în glas.

Aceeaşi căldură pe care i-o arătase de fiecare dată în ultimele săptămâni. Dar, chiar de nu avea de gând să facă ceva rău azi, Maggie tot nu voia să îi dezvăluie ce planuri avea.

El făcu un gest spre căruţa din faţa grajdului.

— I-a slăbit o osie. Am rămas să o repar, răspunse făcând un pas spre ea. Mă bucur să văd că ai ieşit din casă. Deşi azi nu ai lecţii de echitaţie. Te duci cu Belle să faceţi o cursă?

Lui Maggie nu îi făcea plăcere să îi spulbere speranţele.

— Nu, de fapt, eu... nu ştia cum să îi spună fără să îl rănească.

Fusese atât de răbdător, atât de bun şi atent în ultima lună. Simţea că ar fi fost şi mai mult, dacă l-ar fi încurajat.

Dar, oricât de mult îi făcea plăcere compania şi prezenţa lui la fiecare cină, nu găsea forţa să îl încurajeze şi mai mult în această privinţă.

Deşi uneori noaptea nu putea să doarmă şi stătea întinsă în pat, amintindu-şi cât de mult o răscolise sărutul lui şi cât de bine şi protejată se simţise în braţele lui, nu putea uita ce îi spusese Oak cu ani în urmă, încotro zburau gândurile unui bărbat. Nu putea să îşi asume riscul ca el să încurce dorinţa ei de a fi în

preajma lui cu o altfel de dorinţă. Mai ales că acum erau singuri în casă.

Era mult mai vulnerabilă în preajma lui. Îl *simţea*. Când era acasă, ştia exact unde e. Dacă era în aceeaşi odaie cu ea, se trezea mereu că îl petrece cu privirea. Şi totuşi ...

Deşi dormea mult, încă se simţea obosită. Tot timpul. Şi... foarte singură. Onnie îi gătea ce îi plăcea, dar mâncarea nu avea gust. De săptămâna trecută, reluase lecţiile la Belle Meade, trei zile pe săptămână. Ştia că unii probabil o judecau fiindcă era încă în doliu. Dar Cullen şi Onnie o încurajaseră să le reia. Cumva, simţea că şi papa şi-ar fi dorit la fel.

Dar inima ei nu era acolo.

Uneori seara, ieşea pe nesimţite din camera ei, traversa holul şi stătea pe marginea patului tatălui ei, încercând să îşi aducă aminte fiecare discuţie pe care o avuseseră vreodată, până când îi picau ochii de somn. Apoi, se întorcea în camera ei şi se lăsa furată de binecuvântata inconştienţă a somnului.

Bucket începuse să doarmă pe podeaua din odaia lui Cullen, un lucru bun, ştia, deşi o durea. Însemna că mersese mai departe, fără ea, cumva.

Îşi tot spunea că nu este adevărat, dar erau momente când simţea că doar ei îi era cu adevărat dor de papa.

Îşi drese glasul şi îşi smulse răspunsul pe care Cullen, ştia prea bine, îl aşteptase răbdător:

— Mă duc în oraş azi, rosti anticipând încruntătura din privirea lui şi pândindu-i apariţia.

— Şi de ce nu spui? M-aş bucura să te duc eu, spuse aruncând într-o parte cârpa din mână. Doar să trimit vorbă lucrătorilor prin cineva că sunt ...

— Nu, se grăbi ea să spună. Nu mă deranjează să merg singură. Şi apoi, nu vreau să îţi încurc ziua.

— Oricum voiam să merg mâine. Doar că azi drumul va fi mai plăcut, se grăbi să spună el.

Sinceritatea din tonul lui, din fiinţa lui, o făcu să se simtă şi mai prost.

— Cullen.

El întoarse privirea spre ea și se opri.

— Eu... chiar nu voia să îl rănească... aș prefera să merg singură, dacă nu te deranjează.

Privind-o fix în ochi, încet-încet Maggie văzu cum i se întunecă chipul.

— Asta e problema, deci? Încă? o întrebă ferindu-și privirea și încordându-și mușchii feței. Bine, atunci. Du-te.

Vârî lacătul în ușa grajdului mai forțat decât era nevoie, iar Levi tresări, nechezând și dând un pas înapoi.

— Cullen, nu acesta este motivul. Nu de data asta. Vreau doar să merg singură.

După înfățișare își dădu seama că nu o crezuse.

— Mă duc să mă întâlnesc cu Savana, continuă, sperând să îl convingă cu asta. Dacă nu este la lucru, atunci va trebui să o vizitez acasă. Deci, e posibil să dureze... și s-ar putea să mă întorc abia la cină.

Îl mână pe Levi afară din grajd, dar se opri lângă ea, cu fața aproape lipită de a ei.

— Îmi spui că în niciun caz dorința ta de a nu merge cu mine nu are defel de-a face cu rușinea de a fi văzută cu mine, de a fi soția mea.

Aproape că ar fi vrut să poată minți, ca să îl scutească de suferință, dar știu că și-ar fi dat imediat seama.

— Mă obișnuiesc din ce în ce mai mult cu situația, Cullen. Dacă îmi mai dai...

—... puțin timp, termină el pe un ton și mai tăios. Așa, am mai auzit. Dar crudul adevăr, Margaret, este că asta nu schimbă nimic. Fiindcă problema nu este la *noi*. Problema, oftă el – încordarea maxilarului dându-i în vileag durerea pe care o simțea, nu mânia – este la tine. I se frânse glasul. Mie nu mi-e rușine să merg lângă tine pe stradă. Sau să spun că ești soția mea. Poți spune la fel despre mine, ca soț al tău?

Umplându-i-se ochii de lacrimi, își drese cu greu glasul înainte să răspundă.

— Aș, spuse el, fără niciun strop de umor în glas. Așa mă gândeam și eu. Ieși și îl prinse pe Levi la căruță, cu Bucket lipit de el mai aproape decât umbra.

Între timp, Maggie puse șaua pe Belle, efort mult mai epuizant decât de obicei. Auzind căruța pornind, povara din capul pieptului îi căzu ca un bolovan în adâncul măruntaielor. Se opri o secundă, întrebându-se dacă voia într-adevăr să o vadă pe Savana.

Trebuia, dar dacă prietena ei o respingea? Sau dacă...

— Margaret.

Tăindu-se respirația, se întoarse și dădu cu ochii de Cullen chiar în fața ei.

— Vii până la cină? o întrebă el ușor.

Văzând că încă mocnea ceva în privirea lui, dădu din cap.

— Nu văd de ce n-aș veni.

O clipă doar o privi. Apoi, se apropie și o sărută pe frunte, ferm și repede.

— Sper să petreci un timp frumos cu duduia Darby.

Maggie deschise ușa magazinului de rochii și stofe *Miss Hattie*. Un clopoțel zornăi deasupra capului, anunțându-i sosirea. Aerul stagnant din interiorul magazinului o făcu să își dorească ca rochia ei neagră să fi fost de vară, nu de iarnă. Se gândi să lase ușa deschisă, dar privirea femeii din spatele tejghelei îi spuse că nu era de dorit.

— Scuzați-mă, se apropie Maggie. Domnișoara Savana Darby lucrează azi?

— Așa ar fi trebuit, spuse femeia pufnind, dar s-a îmbolnăvit sora ei. Sau așa mi-a spus duduia Darby când a intrat pe ușă azi dimineață la fel de fulgerător cum a ieșit. Din această cauză, azi duduia Darby nu mai poate coase draperiile pentru cel mai bun client al meu, așa cum ar fi trebuit. Dacă pierd vânzarea aceasta din cauza ei, duduia Darby va plăti cu slujba, zise femeia mijindu-și ochii. Și, să vă spun ceva, dacă *era* aici, nu aș fi plătit-o ca să piardă vremea la taclale cu prietenele.

Aproape rămasă fără grai la reacția femeii, lui Maggie îi păru și mai rău de Savana. Citise recent în ziar că prăvălia *Miss Hattie* fusese cumpărată de un nou proprietar, dar această...

Femeia era mai mult decât necioplită. Maggie n-ar fi vrut sub nicio formă ca Savana să plătească prețul pentru vizita ei de azi.

Își îndreptă spatele și își căută vocea cea mai autoritară de care era în stare.

— Sper și eu că nu le-ați permite angajaților dumneavoastră să piardă vremea la taifas fiindcă eu cu siguranță nu am venit aici ca să îmi irosesc banii. Am venit fiindcă aici mi s-a spus că lucrează duduia Darby. Într-o clipă, femeii îi pieri toată cutezanța. Se făcu albă ca varul.

— A... a ..., aici lucrează, domnișoară ...

— Doamnă, de fapt, o corectă Maggi. Doamna McGrath, zise urmărind-o să vadă dacă va avea vreo reacție negativă la auzul numelui ei de familie. Nevăzând niciuna, continuă, cu și mai multă încredere. Am văzut cum lucrează duduia Darby. Cel mai frumos din Nashville. Dar dacă nu sunteți sigură că va mai lucra la dumneavoastră, atunci ...

— O, nu, îi răspunse femeia cu un zâmbet exuberant. Nu am spus așa ceva. Bineînțeles că va rămâne aici. Unde să se ducă? Aceasta este cea mai bună prăvălie de rochii din oraș. Acum... apucă repede un pix și o bucată de hârtie. Puteți să notați aici numele și ce anume vă interesează...

Maggie scoase un oftat intenționat ca să o convingă pe femeie că tot acest schimb de replici i se părea epuizant.

— Mai bine mă întorc în altă zi când pot vorbi direct cu duduia Darby. O zi bună, doamnă.

Maggie închise ușa în spatele ei și merse întins vreo două străzi înainte să își tragă sufletul. „Oh!" Nu știa ce ar fi făcut dacă Savana și-ar fi pierdut slujba din cauza ei. Spera că se asigurase că nu se va întâmpla acest lucru.

Se opri o clipă și cercetă împrejurimile, zgomotul și scârțâiturile căruțelor, murmurul discuțiilor care venea dinspre prăvălii și vânzătorii ambulanți, tinerii vânzători de ziare și lustruitori de

pantofi, mamele care încercau să-şi liniştească bebeluşii, târându-i după ele, în acelaşi timp, pe fraţiorii lor mai mari.

Undeva în josul străzii se auzea muzică. Un banjo şi o chitară, credea. Auzea corzile, dar nu înţelegea cuvintele care acompaniau ritmul. Un afiş prins în cui pe o stinghie, în faţa unei prăvălii, făcea reclamă zilei de 4 iulie care deja trecuse fără ca ea să îşi dea seama.

În ultima lună, pentru ea lumea se oprise în loc. Dar viaţa mersese de fapt înainte. Orice i s-ar fi întâmplat unui om, ceilalţi nu se opreau în loc.

Merse vreo şase străzi până la adresa unde locuia Savana, găsi pensiunea şi urcă la etajul trei. Când ajunse sus, gâfâia transpirată toată.

Îşi şterse fruntea cu batista şi traversă holul citind numerele de pe uşi şi gândindu-se la tatăl ei. Cât de recunoscătoare era că nu fuseseră nevoiţi să se mute într-un astfel de loc. Ba mai mult, că el putuse să îşi dea ultima suflare în casa pe care o iubea.

Se simţea vinovată numai când se gândea. Fiindcă asta era soarta Savanei. Găsind uşa pe care o căuta, îşi tamponă faţa şi vârî batista înapoi în mânecă. Trăgând adânc aer în piept, bătu la uşă.

Se auziră paşi şi uşa se deschise

— Maggie! zise Savana neputând să-şi creadă ochilor. Ce... ce cauţi aici? S-a întâmplat ceva?

Maggie dădu din cap. Avusese destul timp să se gândească ce să îi spună prietenei ei. Şi totuşi, stând acolo acum, nu îi venea în minte decât prin câte trecuse împreună cu Savana. Şi cât de mult îi lipsise.

Maggie o întrebă făcând un gest:

— Pot să intru?

Savana şovăia, dar Maggie recunoscu jena din privirea ei şi înţelese.

— Sigur că poţi. Savana se dădu într-o parte ca să îi dea voie să intre, apoi închise uşa. Râzând nervos, o invită cu mâna. Urmează-mă în salon. Îi arătă cele două scaune ponosite, la doar

câțiva centimetri de ele, în fața ferestrei cu draperiile ridicate. Lipit de scaune, un pat nestrâns. Vrei ceva de băut?

— Nu, mulțumesc. Nu am nevoie, răspunse Maggie așezându-se și observând un teanc de scrisori pe masă. O, îmi pare rău, te-am întrerupt.

Savana aruncă o privire pe masă.

— Nu, nu, nu este nicio problemă. Luă un plic. Mama a păstrat toate scrisorile pe care tatăl meu i le-a scris în război. Am citit câteva imediat după ce a murit mama, dar mi-a fost prea greu. Acum, că a mai trecut timpul, am decis să le scot din nou.

Maggie dădu din cap, dorindu-și să fi avut o asemenea comoară de la părinții ei.

— Ce face Carolyne? Am auzit că este bolnavă.

— Este, dar de unde știi?

Maggie îi povesti rapid scena din prăvălie, râzând copios amândouă când termină de povestit totul. Ce bine era!

— O... oftă Savana. Ce n-aș da să-i fi văzut fața domnișoarei Hildegard.

Maggie zâmbea.

— N-a fost o privelițe plăcută, pot să te anunț. Dar cred că slujba ta e în siguranță. Numai să nu mai calc eu pe acolo niciodată.

Savana întoarse capul râzând domol. Se făcu dintr-odată serioasă.

— Carolyne *este* bolnavă. Are bronșită. Doctorul spune că se va face bine, dar... din nou șovăia. Andrew a găsit de lucru să livreze ziare azi și cineva trebuia să stea cu ea.

— Andrew vinde ziare?

Cum termină, Maggie ar fi vrut să își retragă întrebarea. Băiatul avea doar unsprezece ani, era cu doi ani mai mare decât Carolyne, o vârstă destul de mare ca să poată face această slujbă. Dar se întreba cum putea să se descurce cu atelele de la picioare.

— Este doar temporar. Aveam nevoie de niște bani în plus ca să acoperim cheltuielile. De aceea Andrew muncește pe ici pe

colo. Este obosit când vine acasă, dar se descurcă. Şi apoi... dădu din umeri.

— Este doar pentru puţin timp, zise înseninându-se. Recent, s-a deschis un centru nou pentru văduve şi copii aici în oraş. S-au scris câteva articole în ziar despre el.

Maggie încuviinţă din cap. Citise despre asta şi se gândise la Savana, Carolyne şi Andrew.

— Oferă masă în fiecare seară, continuă Savana. Am mâncat deja de câteva ori acolo. Arată bine, iar mâncarea este delicioasă. Am vorbit cu directoarea data trecută, o domnişoară pe nume Braddock, şi ne-am înscris pe listă ca să ne mutăm acolo. Dar lista e lungă, îţi dai seama. Iar noi avem deja un loc unde stăm.

Maggie dădu din cap zâmbind, dar în inima ei încerca încă să şi-l închipuie pe micuţul Andrew mergând prin tot oraşul cu atele la picioare. Medicii făcuseră tot ce se putuse să îi îndrepte picioarele la naştere, însă tălpile lui se încovoiară înspre interior, ceea ce făcea ca mersul pe jos să fie o adevărată provocare pentru el.

Nu era pentru prima dată când Maggie încercă să îşi imagineze viaţa Savanei. Să aibă grijă de cei doi fraţi mai mici şi să mai şi lucreze ca să îi poată îngriji. Se întreba dacă s-ar fi descurcat atât de bine în situaţia ei şi se gândea cum ar fi fost viaţa ei acum, dacă nu ar fi fost Cullen.

Dintr-odată, îşi dori să se întoarcă acasă, la Linden Downs şi la el.

Tăcerea continua. Maggie văzu că Savana îi măsura rochia neagră.

— Ai cusut-o foarte bine, zise Maggie încet, netezindu-şi mânecile. Mulţumesc.

Îşi amintea când Savana îi adusese rochia acasă, cu câteva zile înainte de înmormântarea fraţilor ei, şi cum i-o modificase din nou când murise mama lui Maggie.

Savana purta pe chip povara amintirilor.

— Îmi pare rău că a trebuit să o porţi atât de des. Oftând, se uită în jurul odăii sărăcăcios mobilate. Viaţa nu este chiar cum ne-am imaginat noi, nu, Maggie?

Maggie luă firul privirii ei prin cameră, dar gândul îi zbură spre tatăl și cei doi frați ai Savanei care fuseseră uciși în război. Apoi spre mama ei care murise la scurt timp. Maggie se gândi și la familia ei, la Richard și la toți ceilalți băieți cu care ea și Savana merseseră la școală. Duși, toți.

— Nu, zise Maggie în șoaptă, nu este.

Privirea îi căzu pe o masă de marmură așezată în colț. Era confecționată de John Henry Belter, dacă nu se înșela. Foarte valoroasă. Și-o amintea în salonul familiei Darby ani de zile. În casa lui Savana fuseseră multe obiecte de artă și amintiri de familie. Și încă erau acolo, credea, de vreme ce casa fusese scoasă la licitație cu tot cu mobilă.

— Este singura pe care am adus-o de acasă, zise încet Savana. A fost cât pe ce să renunț la ea, de multe ori, dar era preferata mamei. Până acum am reușit să o păstrez.

— Mă bucur. Ai nevoie de ceva care să îți amintească de casă.

Savana se tulbură și fața i se întunecă. Se lăsă iar tăcerea. Huruitul căruțelor și al trăsurilor care își făceau loc pe stradă începu să umple golul care se lăsase între ele și pe care Maggie nu și-l dorea.

— Deci... reluă Savana cu un aer și o voce timidă... cum este să fii măritată? Sau să zic mai bine – simțea trăsnaia din tonul ei – cum este să fii într-o „înțelegere negustorească" cu un astfel de bărbat?

Tachinarea blândă a prietenei ei o făcu pe Maggie să zâmbească, dar simțind că se aprinde la față începu să se fâstâcească. Știa ce întreabă Savana. Fetițe fiind, vorbiseră în șoaptă și își închipuiseră momentele de intimitate dintre un soț și o soție. Nu numai fizic, ci și cum era viața cu un bărbat în casă, altul decât fratele sau tatăl lor.

Dar cu toate cunoștințele celor trei laolaltă, ea, Savana și Mary, tot le lipseau piesele necesare de puzzle pentru a vedea tot întregul. Iar Maggie detesta că era nevoită să recunoască în fața prietenei ei că, deși era măritată de săptămâni bune, încă nu deslușise acel mister.

— Căsnicia este, începu ea încet, știind că atinge un punct sensibil, nu chiar ce mi-am închipuit. Văzând încruntătura de deasupra sprâncenei Savanei, se grăbi să adauge. Deocamdată ne acomodăm unul cu celălalt. Ceea ce este bine, foarte bine.

Din camera alăturată se auzi cineva tușind și o voce stinsă strigând:

— Savana?

— Vin imediat, răspunse Savana, privind la Maggie cu scuzele de rigoare.

— Trebuie să plec, spuse Maggie ridicându-se, nevrând să își trădeze totuși ușurarea. Te rog să o saluți pe Carolyne din partea mea și să îi urezi însănătoșire grabnică. Și mulțumesc pentru timpul acordat.

— Mă bucur că ai venit, îi răspunse Savana conducând-o la ușă. Știu că ți-am mai spus, însă... îmi pare rău pentru tatăl tău. A fost un om atât de bun și s-a purtat atât de bine cu noi. Chiar și după ce am pierdut tot.

— Mulțumesc, îi șopti Maggie, pomenirea tatălui ei amintindu-i de ce venise... Vina pe care o simțise mai devreme revenise și mai abitir. Simt că îți datorez scuze, Savana.

— Scuze? Pentru ce?

Maggie se uită în ochii prietenei ei.

— Pentru că eu încă locuiesc la Linden Downs.

Savana o luă de mână.

— Margaret Laurel Linden, să nu îndrăznești să spui așa ceva. Mă bucur că ești încă acolo. Chiar mă bucur, zise dându-i lacrimile. Îmi pare rău pentru reacția mea de la Belle Meade. Vestea că ferma ta nu mai intră la licitație a fost o chestiune. Dar să aflu că te-ai și căsătorit! Savana clătină din cap. A fost prea mult, atâta tot, îi zise adăugând senină. Mă bucur enorm pentru tine, Maggie. Chiar mă bucur. Prietene? întrebă ea dulce.

— Întotdeauna, răspunse Maggie, îmbrățișând-o la rândul ei.

Dar Maggie cunoștea zâmbetul prietenei ei ca pe al ei înseși. Iar cel la care se uita acum fusese afișat cu efort.

Capitolul 22

Traficul i se păru lui Maggie mai intens decât la sosire. Îi luă mai mult să meargă pe jos până unde o lăsase pe Burbon Belle.

Aşteptând să traverseze la un colţ de stradă, se tot gândea la Savana, Andrew şi Carolyne. Savana avea dreptate. Viaţa nu era aşa cum crezuseră. Dar ar putea spune oricine altceva? Lumea se schimbase foarte mult în ultimii ani. Lumea pe care şi-o amintea ca fetiţă şi cea pe care o ştia acum nu semănau aproape deloc.

Traversând strada, un afiş de la o fereastră îi atrase privirea.

CURSA PEYTON STAKES
PISTA BURNS ISLAND
NASHVILLE, TENNESSEE
SÂMBĂTĂ, 16 OCTOMBRIE

Inima începu să îi bată mai tare.

Nu că n-ar fi ştiut deja de cursă, dar văzându-i reclama era mai reală ca niciodată. La fel şi câştigul afişat în josul anunţului: 35 000 $. Linden Downs putea să aibă recolte din belşug pentru încă zece ani şi tot n-ar fi văzut atâţia bani.

Cu siguranţă undeva în acest oraş era un jocheu care îşi căuta de lucru. Nu trebuia decât să îl găsească. Şi apoi să abordeze subiectul cu Cullen şi să îl câştige de partea ei.

O ţinea pe stradă drept în jos, printre pietonii grăbiţi, hotărâţi să ajungă fiecare la destinaţia lui. Aproape că nici n-o observau. Cercetă mulţimea de chipuri, dar nu recunoscu niciunul. Mulţi erau străini. Maggie nu îşi putea imagina cum este să străbaţi

jumătate de lume ca să te stabileşti în altă pare. Altă limbă, alte obiceiuri. Lăsând tot ce ştii în urmă.

Şi totuşi, după ziare, imigranţii continuau să vină rânduri-rânduri în oraş, pe aceste meleaguri, în fiecare zi, dornici să se stabilească aici. Să ia viaţa de la capăt. Sau poate doar să înceapă viaţa.

Cineva se lovi de ea pe la spate. Maggie se clătină străduindu-se să nu îşi piardă echilibrul. Ar fi căzut dacă n-ar fi ţinut-o cineva de braţ.

— Duduie Linden!

Maggie ridică privirea şi văzu un chip cunoscut.

— Domnule Drake.

Îşi recăpătă echilibrul cu ajutorul lui, apoi acceptă braţul pe care i-l oferise. O duse până la marginea străzii.

— Oraşul este un loc aglomerat, nu-i aşa, duduie Linden? Sau să spun... zise vădit jenat, încruntându-se de parcă ar fi încercat să îşi amintească.

— Doamna McGrath, se oferi ea, surprinsă că nu îşi amintea numele, dată fiind scena pe care i-o făcuse lui Cullen ultima oară când fuseseră în oraş.

— Aşa, mii de scuze.

— Nu este nicio problemă, zise ea simţind că scuzele nu erau nici pe departe sincere, dar hotărând să îi acorde prezumţia de nevinovăţie. Uitându-se spre stradă adăugă: Mulţumesc pentru ajutor.

— Plăcerea e de partea mea, te asigur. Atâţia... oameni noi printre noi, zise el cu un iz de dezgust. Mă tem că nu sunt binevoitori şi nu au aceleaşi obiceiuri ca noi. Sincer vorbind, nici nu respectă ordinea firească a lucrurilor sau binele şi decenţa, ca noi. Cei care gândim la fel trebuie să ne unim într-un glas, nu-i aşa?

Intensitatea cu care îşi spunea părerile, atât de liber, fără să îi pese că este auzit, o incomoda. Cu atât mai mult presupunerea lui că ea este de acord cu ele. O surprindea puţin că făcea o afirmaţie atât de îndrăzneaţă şi radicală ştiind cine era soţul ei.

Era recunoscătoare, mai ales acum, că nu o însoțise Cullen în oraș. Dacă ar fi văzut-o în acest moment ...

Gândul acesta o făcea să își dorească și mai mult să scape de compania lui Drake.

— Spune-mi, doamnă McGrath, zise Drake cu ochii mijiți și interesați, cum este viața la Linden Downs?

Maggie se uita la el și se întreba dacă nu cumva nu auzise de papa.

— Viața... începe să iasă din umbră, domnule Drake. Poate nu ai auzit că tatăl meu a murit.

— O, da. Se prefăcu afectat, cu privirea spre rochia ei. Sigur că am auzit. Îmi pare foarte rău, zise luând-o de mână. Sper că ai primit condoleanțele mele.

Ea scutură din cap, nemulțumită de libertatea pe care și-o luase să o țină de mână. Dar erau prieteni de familie de multă vreme.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Tatăl tău a fost un stâlp al acestei comunități și pierderea lui va fi resimțită de toți cei care l-au cunoscut.

Ascuțimea din privirea lui era în contrast cu tonul empatic. Simți că în inimă i se înfiripă dorința de a apăra memoria tatălui ei. Se folosi de ocazie pentru a-și retrage mâna, prefăcându-se că nu observă reticența lui în a-i da drumul.

— Mulțumesc, domnule Drake, pentru amabilitate. Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să plec.

— Dă-mi voie să te însoțesc până la trăsură.

— Nu este nevoie. Mai am și alte treburi.

El o țintui cu privirea.

— Foarte bine atunci.

Ea dădu să plece.

— Doamnă McGrath.

Simțind o schimbare subtilă în felul în care îi pronunțase numele, Maggie întoarse privirea.

— Te rog să îi transmiți soțului tău toate cele bune. Nu am avut plăcerea de a-l vedea în ultimul timp. Bănuiesc că încă este în oraș, nu?

Deşi tonul lui era circumspect de plăcut, sclipirea neagră din privirea lui spunea alt adevăr, dându-i în acelaşi timp de ştire că ştia deja răspunsul la întrebarea lui. Stephen Drake şi Cullen McGrath nu se agreau reciproc, asta era clar. Dar, gândindu-se ce făcuse Cullen în ultima vreme şi la calmul lui calculat atunci când îl întrebase despre Drake, în contrast cu ostilitatea evidentă a celui din urmă, era surprinsă să descopere care dintre cei doi era, în urma comparaţiei, mai reţinut, mai binevoitor şi chiar... cu un caracter mai puternic.

Maggie se străduia să zâmbească, nerăbdătoare să plece.

— Da, domnule Drake. Soţul meu este încă la Linden Downs. Cu siguranţă că data viitoare când voi veni în oraş îl voi ruga să mă însoţească. Poate atunci îi vei transmite singur salutul. O zi bună!

Tăie drumul până la adăpostul pentru cai, inima bătându-i în piept mai tare decât de obicei. Simţea că Drake o urmăreşte cu privirea, dar nu se întoarse.

După câteva străzi, se opri să verifice ceasul prins la brâu. Aproape ora patru. Mai târziu decât se aşteptase. Se auzi fluierul unui tren, iar aburul locomotivei se ridica deasupra clădirilor, cu două străzi mai încolo. Îi plăcuse întotdeauna sunetul fluierelor de trenuri. I se păreau cumva aventuroase.

Partea aceasta a oraşului era acum şi mai aglomerată decât cealaltă, şi era nevoită deseori să întoarcă umărul în mers ca să nu se izbească de cineva.

Purtată de aglomerarea de oameni la colţul unei străzi unde aştepta ca să se elibereze strada şi să poată trece, Maggie recunoscu trăsura care se apropia şi întinse gâtul să vadă dacă era şi Mary în ea. Gata-gata să îi facă semn cu mâna, se abţinu când îl văzu înăuntru doar pe generalul Harding. Aceasta trecu şi...

Maggie mijì ochii.

„Cullen?"

Îl văzu pe partea cealaltă a străzii. Ce făcea în oraş?

Mulţimea care o înconjura o împinse înainte şi nu avu ce face decât să meargă odată cu ea. Uitându-se peste umăr din clipă în

clipă, încercă să îl zărească din nou. Dar nu putea. Îl pierduse în zarva traficului.

Oare o urmărise? N-avea cum. Poate avea nevoie de vreo piesă pentru căruță. Dar întrebarea la care ar fi vrut mai degrabă răspuns era ...

De când purta el pălărie?

— Ești sigur că n-ai fost azi în oraș?

Cullen ridică privirea din farfurie.

— Ți-am spus de trei ori, femeie. Am fost aici tot timpul.

Margaret îl fixa cu privirea încercând să-l prindă zâmbind. Așa că nu se putu abține.

— Vezi? răspunse ea. Miji ochii la el. Ai *fost*.

El râse și clătină din cap. Se bucura să o vadă mai bine dispusă. Se bucura pur și simplu să o vadă.

Maggie își tăia friptura bucățele, ceea ce, din câte o observase Cullen înainte, îi lua cel puțin două minute. Prin urmare, savura șansa de a mânca și a privi în același timp. Își jură din nou în inima lui să o iubească și să o protejeze cum putea mai bine. Așa cum îi promisese tatălui ei.

Se uită la scaunul gol al domnului Linden, unde putea să și-l închipuie pregătit cu un zâmbet și cu vorbe bune. Îl durea să recunoască, dar îi lipseau diminețile de duminică și lectura bărbatului. Văzuse Biblia socrului său pe masa de lângă patul lui Margaret, dar nu se simțise liber să o ia și să o citească.

Cullen se uită să vadă dacă reușise să își facă friptura bucățele; era aproape gata. Se schimbase de rochia de doliu pe care o purtase în oraș. Purta o fustă gri închis și o cămașă cam de aceeași culoare, care îi venea foarte bine.

Lăsase deschiși ultimii doi nasturi de la guler. În mod normal, acest aspect nu i-ar fi atras atenția, dar ultimele săptămâni în care fuseseră singuri în casă îi ascuțiseră simțurile în această privință. Iar acum avea impresia că poate să-i vadă prin haine.

Când închidea repede ușa seara ca să meargă la culcare, imaginația lui începea să zburde și nici măcar graficele cu fazele lunii din revista pentru fermieri nu reușeau să îl mai adoarmă.

După cum îi răspunsese când o sărutase atunci, era sigur că putea să se strecoare în patul ei. Dar voia ca ea să îl dorească acolo, nu doar să cedeze dorințelor lui. Nu știa cât avea să mai dureze acest lucru.

Sau dacă răbdarea care îi mai rămăsese îl mai putea ajuta să treacă nopțile nedormite.

— Spune-mi despre recolte, zise deodată Maggie.

Cullen clipi, dându-și seama că se holba la gâtul ei dezvelit și la cei doi nasturi neobrăzați. Ridică privirea spre ea.

— Vrei să vorbim despre recolte.

— Da, zise ea, luând o bucățică de friptură și mestecând pe îndelete.

Cullen se lăsă pe spate, încercând să-și dea seama ce dorea de fapt Maggie.

— Ce ai vrea să știi?

— Totul.

Cullen o privi zâmbindu-i încet.

Maggie îi răspunse cu același fel de zâmbet.

Apoi el se ridică.

— Foarte bine. Plecăm în zece minute.

Maggie rămase cu furculița în aer.

— Unde mergem?

Cullen ridică amândouă mâinile cu degetele întinse.

— Zece minute, Margaret. Ne vedem în fața hambarului.

Îi făcu semn lui Bucket să îl urmeze, iar câinele o luă pas la pas cu el.

Femeia voia să afle despre recolte. O va învăța despre recolte. Și mai mult, dacă voia.

Capitolul 23

— O faci pe Belle geloasă, ştii, zise Maggie uitându-se la armăsar, apoi înapoi la Cullen, care era deja în şa.

Cullen îl trase încet pe Levi spre stâlpul unde era priponit şi îi oferi mâna lui Maggie.

— Cred că va supravieţui.

Adunându-şi fusta, Maggie îl prinse de mână şi dădu să se cațere pe stâlp când îl văzu pe domnul Ennis urcând drumul spre ei.

Îi dădu drumul la mână şi era sigură că îl auzi pe Cullen oftând.

— Domnu' McGrath!

Cullen descălecă, neplăcut surprins.

Ennis le dădu bineţe din cap.

— Îmi pare rău să vă deranjez, dom'le, dar trebuie să vorbim despre ei, zise uitându-se pieziş într-o parte, lupii, domnu'. Ăi de fură găinile. Pare c-au mai loat o vacă az' noapte. Omu' meu a găsit-o pe câmp mai acu'.

— Lupi? Maggie se uita de la unul la altul. Avem probleme cu lupii?

Fiindcă Ennis nu zise nimic, se uită la Cullen.

— E totul sub control. Neuitându-se la ea, îi dădu frâiele calului. Domnule Ennis, cred că ceea ce ai nevoie este în hambar. Îţi arăt imediat.

Domnul Ennis făcu un pas, apoi se uită înapoi.

— Coniță McGrath, zise lăsând capul în jos, numa' despre dumneata vorbește Kizzy toată zâua. Cum zboară calu' cu 'mneata.

Maggie zâmbea.

— Ce drăguț! Ai o fiică foarte curioasă și deșteaptă, domnule Ennis. Nu se teme să pună întrebări.

— Nu se prea teme de nimic, coniță, zise râzând. E cam mică pentru câtă încredere are, zise dând din cap. Săptămâna de vine face zece ani.

— Zece? Maggie crezuse că e mai mică, după măsură. Știa prea bine de ce.

Cullen făcu un pas înainte.

— Domnule Ennis, detest să te rețin familiei tale, îi zise făcându-i semn spre hambar.

Maggie îi privi îndepărtându-se, zburând cu gândul spre o vreme trecută, poate acum un an sau cam așa, când papa spusese că lupii furau animale de la fermă. Nu își amintea ce făcuse, dar orice-o fi fost, problema dispăruse.

Se uită la calul imens de lângă ea, uimită încă de cât era de mare. Și totuși blând.

— Ești un armăsar frumos. Îl mângâia pe bot fiindcă mai sus nu putea ajunge.

Cullen reveni după câteva minute.

Fără să scoată un cuvânt, luă frâiele și se urcă în șa.

— Să mai încercăm o dată, bine?

Dându-i mâna, Maggie se urcă pe stâlpul de pripon, echilibrându-se ușor, apoi își vârî piciorul în scărița șeii. Cu ajutorul lui Cullen, se mută în fața lui, forma șeii lipind-o de el, și își aranjă fusta, foarte conștientă de focul care o răscolea unde li se atingeau trupurile. Străduindu-se să își măsoare reacția în fața lui, ținu privirea înainte, sigură că fața îi era aprinsă așa cum o simțea.

Cullen trase calul de frâie să o ia la pas. Levi porni pe drum în jos.

Amintindu-și, Maggie întoarse privirea.

— Unde este Bucket?

— Cu Onnie în bucătărie. L-a ademenit cu un os, iar câinele nu știa cum să plece mai repede de lângă mine.

Maggie râdea.

— Deci acum știi cum e.

Se uită cu coada ochiului într-o parte, uimită cât de mult mai era până jos, comparativ cu Belle, și cât de diferit era mersul lui Levi de mersul lin al lui Belle.

— Avem cam o oră până la asfințit, zise Cullen din spatele ei, cuprinzându-i talia cu brațul lui și lipind-o tare de el. Să o folosim bine.

Îndemnă armăsarul la trap, apoi la galop, iar Maggie rămase surprinsă să vadă că mersul lui nu era atât de trepidant pe cât își imaginase. Sau poate pentru că o ținea Cullen.

Mână calul spre drumul care ducea la cel principal care dădea în lanul de porumb. Țineau drumul pe margine. Atunci își dădu și ea seama unde mergeau.

Levi urcă dealul spre faleză de parcă ar fi fost șes, iar ea și Cullen niște biete rândunele cocoțate pe spatele lui. Maggie se dădu mai în față când Cullen descălecă, apoi se aplecă și îi primi ajutorul. Cu mâinile în jurul taliei ei, o lăsă pe pământ, fără să se grăbească.

Ea își sprijinise mâinile de umerii lui măsurându-i straturile de mușchi. Apropierea de el o răscolea în suflet. Când atinse pământul cu picioarele, el se aplecă aproape de ea și își dădu seama că vrea să o sărute. Înlemni. Cum făcuseră ultima dată? *Ea* ce făcuse? Nu își amintea și nu voia să dea greș ...

El întinse mâna undeva în spatele ei, într-una dintre desagi, și scoase o pătură.

— De când n-ai mai fost aici sus?

Închizând repede gura, Maggie își scutură gândurile.

— Hm... își ridică cu greu privirea de la buzele lui spre ochi. A trecut... ceva timp.

Cullen prinse frâiele armăsarului de un ciot de copac şi scutură pătura. Se duse la marginea falezei, întinse pătura şi îi oferi mâna să se aşeze.

Simţindu-se privată de sărutul lui, fără să îi placă sentimentul, Maggie se uită cu coada ochiului spre el în timp ce se uita peste câmpuri. Poate că nu voia să o mai sărute. Dar i se părea puţin probabil. Nu că ar fi ea atât de irezistibilă... nici pe departe.

Ci fiindcă, de cele mai multe ori, când ea avea treabă, poate în grajd sau în grădină, şi se uita din întâmplare înspre el, îl prindea privind-o. Şi chiar şi cu experienţa ei limitată, se vedea pe faţa lui că îl interesa.

Dar îi mai veni în gând o posibilitate.

Dacă atunci când se sărutaseră, lui nu îi plăcuse aşa cum îi plăcuse ei? Gândul acela nu ţinu decât trei secunde cât îi luă să îl alunge uşurel. Privirea din ochii lui în noaptea aceea, respiraţia accelerată ca a ei, cum o ţinuse în braţe...

Nu, era altceva.

— Vezi porţiunea aceea de pământ de acolo? Spre nord?

Maggie luă firul privirii lui.

— Este numai bumbac. Apoi, la stânga, inclusiv pământurile pe lângă care am trecut, este porumb. Acestea sunt cele mai mari recolte ale noastre. Încercăm şi tutun în câmpurile de acolo. Şi, în final, se uită spre ea, poate nu îţi vine să crezi, dar la est... avem cartofi.

Se uită în ochii lui

— Cartofi? I-aş fi luat în calcul în ultimul rând.

— Ştiu ce crezi, şi eu la fel am crezut. Dar tatăl tău, fie-i ţărâna uşoară, m-a convins să mă întâlnesc cu un bărbat în oraş, acum ceva timp. Un neamţ, de fapt. Aşa am făcut şi m-a impresionat ce mi-a arătat.

Emoţia amintirii lui papa îi trezi lui Maggie interesul.

— Omul spune că a creat un cartof care nu putrezeşte. Sau cel puţin, nu putrezeşte la fel ca ceilalţi.

— L-ai văzut?

Cullen încuviinţă din cap.

— Omul a scos unul din pământ chiar în fața mea. Dar, dacă vom reuși sau nu să se întâmple și aici, nu știu, zise oftând. Omul, un anume domn Geoffrey, un grădinar bun cred, după locul unde lucrează, a zis că nimeni nu i-a acceptat sămânța. L-au refuzat direct.

Ea se încruntă.

— De ce?

— Nu au încredere în el fiindcă este din Austria, străin, zise el privind-o direct și strengărește. Maggie îl privi fix la rândul ei.

Zâmbind, Cullen continuă.

— Geoffrey mi-a spus că oamenilor le-a fost teamă că mălura care a lovit patria mea este și în cartofii pe care îi seamănă el.

— Se poate?

— Nu știu... sigur. Tot ce știu este că tatăl tău m-a rugat să îl cunosc. Și că ce a smuls domnul Geoffrey din pământ n-am mai văzut în viața mea. Niciun cusur, nicio pată. Și sunt mai mari. I-am spus lui Geoffrey că vom încerca și că îi voi spune cum merge treaba.

Maggie și-ar fi dorit din nou să fi arătat mai mult interes față de culturi și discuțiile lor înainte, când papa era încă în viață. Se uita uimită peste câmpurile care se întindeau ca un ocean verde în toate direcțiile, valurile de pășuni atât de discrete și îmbietoare. Soarele, pe jumătate ascuns după dealuri, zăbovea să mai sărute pământul încă o dată înainte de a-și continua călătoria.

Cullen râdea încet lângă ea.

Maggie se întoarse.

— Ce este?

— Mi-am mai amintit ceva ce mi-a zis tatăl tău. Cred că a fost motivul care l-a convins să-l caute pe om și să vorbească despre cartofi.

Ea aștepta, nerăbdătoare să audă.

— Mi-a spus despre bărbații pe care îi cunoștea de ani de zile, „asociații lui în afaceri", parcă așa le-a spus. Tatăl tău mi-a spus că în cele mai multe cazuri au început să îl trateze cu răceală și dispreț când Linden Downs a început să o ia în jos.

Maggie își amintea cât de mult suferise papa din cauza asta.

— Se pare că aceiași bărbați i-au spus acestui domn Geoffrey că în niciun caz nu aveau de gând să semene afurisiții de... Cullen se opri scurt și îi făcu cu ochiul. Să spunem doar că au refuzat cererea omului în termeni colorați, așa a zis tatăl tău. Râdea din nou. Ceea ce cred că l-a ajutat să ia decizia. Cullen oftă. Papa se pricepea să spună povești, nu-i așa?

Maggie dădu din cap, dar își feri fața, simțind că i se strânge inima. După câteva clipe, simți o atingere blândă pe brațul ei.

— Margaret... Cullen îi acoperi mâna așezată în poală. Iartă-mă ...

Nu ar trebui să vorbesc atât de direct despre el încă?

Recunoscătoare pentru întunericul care dădea să se așeze, scutură din cap, și lacrimile îi porniră șiroaie pe obraji.

— Nu este vorba despre asta, șopti ea.

— Atunci... despre ce? o întrebă atingându-i obrazul și întorcând-o cu blândețe spre el.

— Opusul de fapt. Mă simt atât de bine când vorbești despre el.

Nici lumina din ce în ce mai palidă nu putea ascunde îngrijorarea din privirea lui.

— Și când te-am auzit zicând *papa*. Simți o căldură în piept, ca și când soarele ar fi lăsat o rază în urma lui. Simt că, zise tremurând încet, nu sunt atât de singură.

O trase lângă el și o luă în brațe. Ghemuită în brațele lui, simți că povara amărăciunii din suflet începe să o părăsească. Și că plutește.

— Nu ești singură, Margaret. Deși știu că nu îi duc dorul la fel ca tine... până la urmă a fost tatăl tău... nu am cunoscut în viața mea un om mai ales. O legăna în brațele lui. Sau care să se dăruiască altora cu atâta plăcere.

Își petrecu brațul în jurul mijlocului lui, ținându-se strâns, așa cum își dorise de atâta timp, nepăsătoare acum dacă îi interpreta gestul ca o dorință după ceva mai mult. Fiindcă...

Tocmai asta își și dorea.

Cullen se trase puțin înapoi, iar ea ridică privirea spre el. Era prea întuneric acum ca el să-și dea seama de sclipirea din ochii ei, dar mâna ei care se mișca peste pieptul lui spunea destul. Îi luă fața în mâini și o sărută, încet la început, savurându-i savoarea gurii ei, apoi moliciunea gâtului. Se mută mai jos, iar ea scoase un mic gâfâit. Îi căută din nou buzele, spunându-și că trebuie să o ia mai încet.

Dar dorința care-i ardea în piept îi șoptea altceva. Mai ales când își împleti degetele în părul lui și îl trase mai aproape.

Mângâindu-i linia taliei, o sărută și mai apăsat. Ea șovăi doar o secundă înainte să își lase încet trupul peste al lui. Trupul lui era tensionat din cap până-n picioare datorită dorinței ce-l străbătea. O așeză ușor pe pătură. Ea se uită la el cu respirația instabilă.

El se aplecă spre ea și o sărută, dar cu săruturi scurte și blânde de data asta, vrând să îi dea libertatea de a se opri, deși se ruga să nu se oprească. Buzele ei moi, gura dulce și bogată! O mângâie pe umeri, apoi, știind prea bine câți nasturi avea la cămașă, începu să îi deschidă, unul câte unul. Cu fiecare eliberare, sărutul ei era și mai fervent.

Își vârî mâna pe sub cămașa ei, iar ea trase adânc aer în piept. Deși trupul lui îl detesta deja pentru decizie, Cullen se trase ușor înapoi și se uită la ea întinsă sub el în ultima rază de lumină a zilei, cu buzele depărtate și ochii negri. Și știu că, oricât de mult i-ar fi luat, avea să-i câștige inima acestei femei. Așa cum era hotărât să îi câștige și dorința.

Maggie se ridică încet, iar Cullen, simțind deja că o pierduse, încercă să își tragă sufletul. Căutând să stingă focul ce îl cuprinsese, încercă să se gândească la pagina din revista fermierilor, nenorocitele faze ale lunii, secrete despre semănat, despre vremurile prielnice semănatului, orice ca să îi astâmpere pofta după ea. Și totul în timp ce își spunea că ea are nevoie de timp ca să ...

Fără niciun cuvânt, ea întinse mâna și îi deschise nasturele de sus al cămășii, apoi următorul, iar el simți cum i se usucă gâtul.

O lăsă să termine, savurând priveliştea pe care cămaşa ei deschisă i-o oferea, corsetul strâns de corp ademenindu-l. Simţea cum îi tremurau mâinile. Le aduse la gura lui şi îi sărută fiecare deget.

— Margaret, şopti el, eşti sigură ...

— Da, zise ea şi-şi ridică gura aproape de a lui, sărutându-l cu buze nesigure la început, apoi din ce în ce mai îndrăzneţe. Sunt foarte sigură.

Îşi furişă mâinile pe după gâtul lui şi se lipi mai tare de el, iar el o atingea mângâind-o, măsurând-o, simţindu-i suspinele moi la ureche. Şi totuşi ...

Avea nevoie să-i spună acele vorbe. Ba chiar mai mult, să o audă şi pe ea spunându-le. Avea pielea moale ca mătasea. Se întinse lângă ea, privind-o la lumina lunii.

— Eşti soţia mea, şopti el, netezindu-i buzele cu vârfurile degetelor lui când ea încercă să îl sărute. Eşti... soţia... mea, zise el din nou, de data asta văzând licărul lunii în ochii ei.

— Sunt soţia ta, zise ea încet, iar el simţi că vorbele ei îi inundă întreaga fiinţă. O sărută. Sunt soţia ta, şopti şi ea din nou, şi din nou, până când suflul li se împreună.

Trăgând-o lângă el, simţind pământul aspru dedesubt, Cullen înţelese că nevoia lui de ea era depăşită numai de a ei de el.

Capitolul 24

Trezindu-se cu soarele pe față, Maggie își șterse somnul de pe ochi și se întoarse pe partea cealaltă, direct în fața lui Cullen. El era pe o parte, cu fața la ea, iar ea aștepta să facă o mișcare. Fiindcă nu se întâmplă, ci respira profund și regulat, netezi cearșaful cu atenție sub pernă, savurând posibilitatea de a-l privi.

Părul lui șaten-închis și pielea bronzată contrastau cu albul așternutului. Îi venea să îi mângâie forma obrazului. Cu învelitoarea până-n brâu, pieptul său gol o îmbia să îl privească. Își aminti senzația pe care i-o lăsaseră în palme mușchii umerilor lui.

Oftă, dorindu-și să astâmpere acea senzație din nou și să țină minte fiecare detaliu de seara trecută. Și fiecare detaliu al lui.

Se întorseseră acasă imediat după miezul nopții. Bucket îi aștepta nerăbdător în fața ușii. Lui Cullen i se făcuse foame. Spre surprinderea lui Maggie, și ei. Zăboviseră în bucătărie la taclale și la omletă cu șuncă până la trei și jumătate. Devoraseră și farfuria de biscuiți cu lămâie proaspăt copți de Onnie și dosiți în dulap. Erau preferații lui Maggie, o rețetă de la mătușa ei Issy, care fusese transmisă de generații întregi în familia mamei ei.

— Bună dimineața ...

Vocea lui bine cunoscută era mai apăsată decât de obicei. Ridică privirea și îl găsi uitându-se fix la ea. Simți că se aprinde la față. Încercă să își netezească părul, dar el o prinse de încheietură.

— Aș, zise el în șoaptă, îmi place să te văd proaspătă dimineața.

Atingerea lui îi trezi din nou dorințe pe care le credea potolite. Râdea în încercarea de a masca miile de fluturași care-i zburdau

în stomac. Deşi purta cămaşă de noapte, se simţea goală sub învelitoare, mai puţin stăpână pe ea la lumină decât fusese în întunericul falezei de noaptea trecută.

El se aplecă să o sărute. Sub aşternut, îi mângâia coapsele, iar Maggie se întreba dacă aşa avea să fie dimineaţa lângă el de-acum înainte.

— Vrei micul dejun? îl întrebă, simţind nevoia de a umple tăcerea.

El scutură din cap, privind-o galeş de sus până jos.

— Micul dejun nu este chiar ce îmi doresc acum, doamnă McGrath. Dar tu?

În timp ce mâna îi urca pe trupul ei, începu să îi bată inima mai tare. Zâmbi şi se întinse spre soţul ei.

— Sunt în asentimentul tău... domnule McGrath.

Coborâră la micul dejun mai târziu decât de obicei. Maggie insistase ca el să o aştepte la intrarea în sufragerie şi să o lase pe ea prima.

— Nu vorbeşti serios, femeie.

— Şşş... îi şopti ridicând mâna. Nu voia ca Onnie să audă. Vorbesc foarte serios.

— Crezi că Onnie nu-şi va da seama? întrebă el şoptind.

— Nu mă deranjează dacă va afla până la urmă. Dar nu vreau să ştie că noi... făcu ochii mari... noaptea trecută.

— Şi din nou în dimineaţa asta, iubire, zise el surâzând larg.

Înghiontindu-l uşor în piept, Maggie intră în sufragerie şi se aşează pe scaun.

În numai câteva secunde, Onnie împinse uşa aducând ibricul cu cafea.

— 'Neaţa, coniţă.

Maggie zâmbea.

— Ce mai faci, Onnie?

Onnie plecă privirea spre ea.

— Io, bine, mătăluţă?

— Foarte bine, mulţumesc.

— Păi... e bine atunci.

Maggie îi auzi pașii lui Cullen în hol și se prefăcu ocupată să își pună lapte în cafea.

Onnie ridică ochii.

— 'Neața, domnu' McGrath.

— 'Neața, Onnie.

Cullen se așeză făcându-i semn lui Bucket să stea în hol. Câinele se așeză, cu privirea tot în alertă.

— Ce bine miroase aici jos.

— Mulțumesc, domnu'.

Maggie se uită peste masă.

— Bună dimineața, Cullen.

Cullen dădu din cap, aproape insesizabil.

— Bună dimineața, Margaret.

Turnându-i cafea lui Cullen, Onnie întoarse privirea peste masă, în timp ce Maggie se sforța să pară că totul e normal. Își încrucișă brațele, dar parcă nu îi era tocmai comod. Așa că le așeză în poală. Dar nu păreau deloc la locul lor, așa că luă din nou ceașca în mâini.

— Mă-ntorc acușica cu micul dejun, zise Onnie încetișor.

De cum se închise ușa, Cullen zise în șoaptă, zâmbind:

— Știe.

— Ba nu știe.

— Ba știe.

În timpul micului dejun, Maggie era din ce în ce mai convinsă că el nu avea dreptate. Și că mâncau cele mai bune clătite pe care le făcuse vreodată Onnie.

— Sunt foarte delicioase, Onnie. Maggie mai luă una când îi întinse farfuria.

— Ai mai spus, coniță. Mai vrei șuncă? Maggie zâmbea.

— Cred că da, mulțumesc.

Onnie făcu înconjurul mesei.

— Mai vreți, domnu'?

— Nu cred că pot mai mult de opt clătite, domniță Onnie. Dar, mulțumesc. Cullen se ridică. Trebuie să mă duc în hambar. Bărbații vor ajunge din clipă-n clipă.

Maggie ridică privirea.

— Îți doresc o zi bună, Cullen.

Zâmbind, el își împături șervețelul lângă farfurie, înconjură masa și veni lângă ea, apoi o sărută direct pe gură.

— Și eu îți doresc o zi bună, Margaret.

Stupefiată, Maggie o auzi pe Onnie pufnind în râs.

— Mulțumescu-Ți, Doamne, atâta am de spus, zise uitându-se când la unul când la altul. Era vremea!

A doua zi dimineața, Maggie își dădu seama că dormise prea mult, iar Cullen plecase deja. Înainte să se dea jos din pat, găsi un bilețel pe măsuța de la marginea patului.

Dragă doamnă McGrath,
Ești frumoasă când dormi, știai? Este dis-de-dimineață. Trebuie să fug în oraș să fac aprovizionarea. Azi vom fi în câmpurile de jos. Abia aștept să te văd la cină, diseară.

Soțul tău, Cullen
P.S. Cred că știe și Cletus

Maggie se întinse surâzând, nerăbdătoare să îl revadă la rândul ei, dar avea o zi plină până atunci.

După o oră, îmbrăcată, după ce luase un mic dejun pe fugă, nevoită să-l îmbuce printre zâmbetele pline de subînțelesuri ale lui Onnie, ieși pe ușă spre Belle Meade.

Încă i se părea ciudat să nu îl vadă pe Bucket prin preajmă în timpul zilei, dar câinele trăia, se pare, pentru clipa în care Cullen îl fluiera să sară în căruță. În unele seri, cam când echipa se întorcea de la muncă, la apus, după ce își înfuleca cina, Bucket parcă abia mai putea urca scările înainte să se întindă rupt la piciorul patului lor.

Dar știa că lui papa i-ar fi plăcut că Bucket colinda toată ziua câmpurile. „Papa... " Cât de dor îi era de el! De discuțiile lor, de râsul lui. Cum vedea el binele în tot răul din lume.

Maggie o mână pe Belle spre câmpurile de jos, dar nu îl văzu pe Cullen nicăieri. Nici pursângele. Și, de obicei, cei doi erau unul lângă altul.

Lecțiile merseseră bine, iar dimineața trecuse rapid. Își recăpăta ușor-ușor pasiunea pentru fetițele care voiau să învețe să călărească, deși nu era cea mai mare pasiune a ei.

După ce plecă și ultima elevă, Maggie o duse pe Daisy, iapa de curse, o preferată a ei, înapoi în grajd. Micuța iapă neagră era deșteaptă foc și plăcută. Era de talie mai mică, ceea ce o făcea un cal excelent pentru lecțiile de echitație.

— Bune lecții avuși cu fetele alea azi, coniță McGrath. Chiar că ai un suflet plin de-ngăduință, coniță.

Încă neobișnuită să îi spună așa, mai ales Unchiul Bob, nu știa de ce, Maggie se uită spre el cum o privea peste un țarc.

— Încerc să am, Unchiule Bob, dar nu reușesc mereu. Trebuie să îmi amintesc mereu cum eram și eu la vârsta lor și cât de mult te intimidează aceste creaturi minunate.

— Nu cre' că mătăluță ți-a fost vreodată teamă, zise Unchiul Bob scuturând din cap. Dacă ț-a fost, io nu îmi amintesc să fi văzut. Și te știu călare de când mătăluță și duduia Mary aveați șapte ani. Da' să-ț spui ceva, coniță. Mi-ai dat câteva fire de păr cărunt atunci, zise Unchiul Bob, râzând în timp ce se îndepărta.

Râdea și Maggie, dar în sufletul ei i se strângea inima gândindu-se la aceleași vorbe pe care i le spuse și tatăl ei cu puțin timp în urmă. „Papa... ce dor îmi e de tine!"

Descălecă și perie iapa, recunoscătoare pentru cele câteva clipe în care era singură cu gândurile ei. Dacă ar fi știut câte griji își făcuse papa din cauza ei, dacă i-ar fi arătat îngrijorarea, poate că nu ar fi învățat să umble călare așa, ca acum.

Dar oricât de recunoscătoare ar fi fost că era o călăreață și o antrenoare bună, ceea ce își dorea cel mai mult era încă de neatins. Până la cursa Peyton Stakes nu mai erau nici trei luni, iar ea avea cel mai rapid cal din ținut, poate chiar din stat, dar încă nu avea jocheu.

Treizeci și cinci *de mii* de dolari.

Câte nu ar fi putut face ea şi Cullen pentru Linden Downs cu atâţia bani ...

Şi-ar fi permis orice îşi dorise papa pentru fermă, şi Cullen de asemenea. Ascultându-l acum două seri, auzise în glasul lui Cullen dragostea lui papa pentru pământ. Şi se simţise bine.

Dacă ar fi putut să alerge ea cu Belle în cursă, n-ar fi şovăit o clipă, dar ştia că nu ar fi primit niciodată acordul. În plus, cântărea un picuţ mai mult decât un băieţaş ceea ce ar fi redus viteza lui Belle în comparaţie cu ce obţinuse Willie.

Părul întunecat al lui Daisy strălucea în sfârşit de un negru albăstrui. Maggie curăţă peria şi duse tot harnaşamentul calului la locul lui. Verifică ceasul prins în brâu. Douăsprezece şi jumătate.

Cu siguranţă Cullen se întorsese deja din oraş. Spera doar că nu mai dăduse peste Stephen Drake acolo.

Acum două nopţi, când ea şi Cullen stătuseră până târziu la taclale în bucătărie, o întrebase cum fusese în oraş. Îi spusese totul despre Savana, despre prietenia lor din copilărie. Şi despre Mary. Dar nu scosese o vorbă despre întâlnirea ei cu Stephen Drake fiindcă nu voise să îl supere. Acum ar fi vrut să îi fi spus.

Dacă se întâlnea cumva cu Drake în oraş, iar acesta i-ar fi pomenit că o văzuse... n-ar fi fost un lucru bun.

Se întreba din nou dacă nu cumva avusese prea multă încredere în caracterul acestui bărbat datorită reputaţiei bune pe care o avea familia lui. Bătrânul domn Drake, tatăl lui Stephen, care murise de mai mulţi ani, fusese un om de toată isprava, prieten cu tatăl ei. Dar Stephen ...

— Ai auzit de cursa de săptămâna trecută, coniţă?

Maggie ridică privirea, surprinzând prudenţa din privirea Unchiului Bob.

— Mă interesează?

El dădu din umeri.

— Stai bine cu inima? Sau rău?

Ea zâmbea.

— Atunci probabil răspunsul la întrebarea mea e nu.

— Bine, atuncea, zise el dând să plece.

— Unchiule Bob! zise ea râzând, acum *trebuie* să îmi spui.

El se întoarse, zâmbind larg, apoi dădu din cap spre iapa din spatele ei.

Maggie se întoarse.

— Nu! A câștigat iar Fortune? întrebă ea aruncându-i o privire pătrunzătoare campioanei de rasă a generalului Harding. Aceeași iapă pe care Belle o întrecuse de două ori în primăvara aceea. De trei săptămâni încoace numai Fortune câștigă cursele.

— Mie-mi spui, zise Unchiul Bob cu ochii țintă la ea. Am fost acolo și am văzut.

— Pun rămășag că a fost o sumă frumușică.

— Destul de frumușică, coniță. Generalu' nu-ș încape în piele de bucurie. Da' îți spui că izbânda nu e la fel de dulce când știe că Burbon Belle ar fi trebuit să alerge cu toți ceilalți.

Neavând niciun răspuns, cel puțin nu unul care să contribuie la discuție, Maggie puse șaua pe Belle și o mână din țarc afară.

— Mulțumesc din nou, Unchiule Bob, pentru tot.

— Cu drag, coniță McGrath, îi răspunse uitându-se la ea și ștergându-și mâinile de șorțul alb. Ești bine, coniță?

În ochii lui se citea mai multă bunătate decât se obișnuia pe aici. Dar fiindcă deja îi oferise condoleanțe de mai multe ori pentru moartea lui papa, Maggie își dăduse seama că o întreba un singur lucru.

— Nu mă-nțelege greșit, adăugă el repede. Io mi-s mult mai fericit... dacă mata ești.

Îl prețuia mai mult decât știa el.

— Mulțumesc, Unchiule Bob. N-am fost la început, dar... își aminti cât de bine se simțea lângă Cullen. Nu doar ca soție, ci așa pur și simplu. Acum sunt. Văzu în ochii lui că Unchiul Bob nu era convins. Cullen McGrath este un om de ispravă. Și un soț bun, adăugă ea

Unchiului Bob îi miji un zâmbet firav pe buze.

— Așa să fie, coniță, zise dând din cap și întărindu-și spusele ridicând sprâncenele. Așa să fie.

Când se întoarse la Linden Downs, era aproape după-amiază. Se opri la cimitir să pună florile de câmp pe care le culesese în drum la mormântul lui papa și găsi surprinsă o floare de iris mov. Și ea proaspăt culeasă, cu petale delicate și frumoase. Știa bine cine o pusese acolo. Avea să îi mulțumească.

Când se urcă înapoi în șa, se uită de pe deal în jos spre casă și văzu balansoarul gol din prispă. O copleși o resemnare dulce-amară. Erau cu toții acum. Numai ea mai rămăsese.

Cercetă albastrul senin de deasupra capului, întrebându-se dacă sufletele din cer vedeau vreodată frânturi din lumea pe care o lăsaseră în urmă. Sau dacă, odată ajuns acolo, cineva ar mai fi vrut să se uite înapoi.

Dacă da, dacă vedeau, și papa se uita cumva la ea ...

Plesni frâiele, iar Belle răspunse. Când ajunse în fața casei și struni calul, simțea deja mândria tatălui ei. Spera că, dacă se uita acum, papa știa cât de recunoscătoare era pentru existența lui Cullen în viața ei. Și în inima ei.

Descălecase, gata să intre în grajd când o voce îndrăzneață o trezi în simțiri.

— Am o întrebare, coniță McGrath. Și-mi trebuie răspuns. Maggie se întoarse. Văzând cine era, zâmbi larg.

Capitolul 25

— Vreau să mă înveți să umblu călare, zise Kizzy cu umerii ridicați. Dar nu ca fetele alea albe. Eu vreau să umblu călare ca *tine*, coniță McGrath.

Ispitită să zâmbească, Maggie o privi drept în ochi. Fetița se uita când la ea, când la Belle.

— M-ai urmărit până la Belle Meade?

Fetița scutură din cap.

— Eu tre' să plec 'naintea ta. Da' mi-am dat seama în ce zile mergi. Te-am văzut deja de trei ori. Da' tu nu m-ai văzut.

Citind seriozitatea pe fața ei, Maggie își aminti ce zisese domnul Ennis despre fetița lui.

— Le-ai spus părinților că vrei să călărești?

Curajul fetiței se înteți.

— Da' ei mi-a spus să nu te-ntreb că ești nevasta lu' șefu'. Io am văzut cum le-nveți pe ele, coniță, și *știu* că mi-s mai bună decât ele. Și am bani de plată, zise vârând mânuța și scoțând ceva din buzunar.

Maggie se uita la grămăjoara de bănuți gândindu-se câți saci de pietre fu nevoită să care acest țâști-bâști de fată pentru ei și câți bani plăteau fetițele de la Belle Meade. Sau, mai bine zis, cât plăteau părinții lor pentru ele. Eforturile nici nu se puteau compara. Ale lui Kizzy erau mult mai mari.

— Te învăț să călărești, zise Maggie, admirându-i patima.

Un zâmbet uriaș și senin îi lumină fața lui Kizzy.

— Dar, adăugă repede Maggie, văzând cum îi pică fața copilei, un părinte trebuie să îmi dea acordul. Personal.

Kizzy își încruntă sprâncenele, apoi își însenină chipul. Tot ținea bănuții întinși.

Maggie scutură din cap.

— Nu primesc banii până când nu predau lecția.

Cercetând-o o clipă, Kizzy dădu din cap și vârî monedele înapoi în buzunar.

— Da' dacă mama și papa spun că pot, nu te răzgândești, da?

Maggie zâmbea.

— Nu mă răzgândesc. Putem să începem curând. În cam două săptămâni. Poți să vii cu mine la Belle Meade.

I se lumină fața.

— Adică, mă-nveți acolo?

— *Dacă* te lasă părinții.

Kizzy fugea cu toată puterea, iar picioruşele abia atingeau pământul.

— Kizzy! o strigă Maggie.

Fata se opri brusc, făcând praf în jurul ei.

– Ai mai călărit vreodată?

Fetița să uită la ea de parcă ar fi fost prostuță.

— Ia, normal, coniță. Avem un catâr mai bătrân pe care-l încalec des.

Maggie râdea înfundat, în timp ce fetişcana se făcu nevăzută după colț.

Într-o după-amiază, în aceeași săptămână, Maggie răsfoia fără chef grămada de corespondență pe care o primise în ultima lună, amintindu-și ce îi spusese Stephen Drake despre scrisoarea de condoleanțe. Într-adevăr, fuseseră zile după ce murise papa când ieșise rar din cameră, dar ar fi ținut minte dac-ar fi primit vreun bilet de la Drake.

Verifică sertarul biroului din salon, apoi pe cel din hol. Acolo, în acel sertar, zăcea un plic.

Îl ridică dezamăgită.

Invitația de la Belle Meade. Tipăi plicul, amintindu-și ziua în care ajunsese și câtă frustrare simțise că îi era adresat lui Cullen, nu ei sau lui papa. Dar acum ...

Zâmbea. Nu o mai deranja. Până la urmă, era doamna Cullen McGrath acum. În toate aspectele ...

Deschise plicul, știind deja ce era în el. Și iată... invitația la licitația de mânji de luna viitoare.

Scrisul îngrijit și marginile frumos tăiate îi dădeau un aspect elegant, foarte potrivit, luând în calcul evenimentul. Mary alesese hârtia de la papetăria Williamson's din Nashville. Maggie se uită pe spatele scrisorii ca să vadă dacă ghicise.

Pe spatele biletului era un scris de mână.

Dragă domnule McGrath,
Am apreciat întâlnirea noastră și sper să luați serios în calcul oferta mea. Sperând să vă pot convinge, voi mai adăuga înțelegerii noastre doi dintre cei mai buni cai ai mei și voi ridica oferta la cinci mii de dolari. Burbon Belle merită fiecare bănuț. La urma urmei, am văzut-o alergând, după cum v-am spus.

Cu sinceritate, al dumneavoastră,
general William Giles Harding

Lui Maggie îi tremura biletul în mână.

Îl citi din nou, știind deja ce scria. A doua lectură o făcu să tremure și mai tare, stârnindu-i furia. Deci Cullen știuse în tot acest timp că Belle participa la curse și nu zisese nimic. Și acum voia să o vândă? Maggie oftă.

Nu i-ar face așa ceva. Nu putea. Nu-i așa? Nu după ce ...

Amintindu-și că biletul fusese scris acum mai bine de o lună, piesele începură să se potrivească. Întâlnirea lui Cullen cu generalul Harding, în care discutaseră despre Belle, avusese loc înainte să moară papa.

Deci, acum nu făcea decât să folosească timpul în favoarea sa, așteptând cea mai bună ocazie. Atunci, în oraș, aceeași zi în care văzuse trăsura generalului Harding, îl văzuse și pe Cullen. Deși negase.

Maggie trase adânc aer în piept. Evenimentele erau dureros de clare. Dar nu la fel de clare cum aveau să fie pentru Cullen McGrath.

Capitolul 26

Cullen plesni frâiele, mânându-l pe Levi pe deal în sus, spre casă. Pentru copitele uriașe ale pursângelui era o nimica toată. Animalul trăgea aproape fără niciun efort greutatea căruței, cu tot cu cei doisprezece copii și femei care stăteau în spate.

Cullen se minuna mereu că dimineața devreme flecăreala femeilor și copiilor din spatele lui aproape înăbușea scârțâitul roților căruței și ciripitul păsărelelor. Dar când se lăsa noaptea ...

Zâmbi. Erau atât de tăcuți, cei mici dormind aproape toți. Ar fi jurat, de n-ar fi fost huruitul roților pe drumul plin de gropi, că auzea suspinul blând al soarelui care se lăsa încet la apus.

Cum putea un loc atât de frumos să adăpostească atâta urâțenie?

„Lupii" erau din ce în ce mai tupeiști în atacurile lor. Vaca găsită ciopârțită pe câmp cu zile în urmă stătea mărturie de netăgăduit. Dar, de lupii nu cumva se apucaseră să azvârle cu cuțite și să despice gâtul vitelor înainte să le sfâșie în bucăți, suspiciunea lui de până acum își dovedea temeiul.

Cine erau cei care făceau acest lucru și dacă într-adevăr erau mai mulți, nu știa. Dar bănuia. Nu îl mai văzuse pe Stephen Drake, nici nu mai auzise de el de când fusese în oraș cu Maggie. Dar, din experiența lui, știa că bărbații ca Stephen Drake nu se făceau pur și simplu nevăzuți. Nici nu stătea pe gânduri când era vorba să taie gâtul unei junci. Sau unui om, dacă se-ajungea aici.

Cullen scrută cu privirea pământul, era *al lui*. Casa lui și a lui Maggie. Că avea, că nu avea dreptate, îi instruise pe Ennis și alți câțiva lucrători care știau ce se întâmplase să spună că lupii

atacau, de întreba vreo femeie sau vreun copil. Nu voia să își facă griji, nici ei, nici Margaret. Avea ea destule pe cap acum.

Între timp, el avea să rezolve problema.

Urcând dealul, mână căruța spre casă și o zări pe Margaret așteptându-l pe prispă. Chiar dacă o vedea de la distanță, îi încălzea toată ființa. Măcar pentru o vreme, problemele cu care se confrunta pălură.

Într-una dintre zilele săptămânii acesteia, îi scrisese un bilețel înainte să plece de-acasă dimineața. Se oprise cu penița în mână doar ca să o privească. Îl fermeca, chiar și în somn. Părul ei șaten cu nuanțe arămii se revărsa sălbatic pe pernă. Învelitoarea îi luase forma unduirilor trupului. Unduiri pe care ajunsese să le cunoască atât de bine.

Gândul îl încălzea și mai tare, iar pofta după ea îl ațâța. Recunoștință era puțin spus pentru ce simțea el despre cum învățau să se apropie unul de celălalt.

Mânând căruța spre hambar, îi făcu cu mâna, în semn că avea să ajungă în curând, apoi trase căruța pe dreapta. Se dădu jos și ajută femeile și copiii să coboare prin spate.

Culturile erau semănate. Mulțumită ploilor blânde de vară, care îi ajutaseră, erau în curând gata de recoltă. Nu mai era nevoie să meargă în urma plugului să strângă pietrele, dar auzise bărbații vorbind ce bine le prinsese familiilor lor să poată lucra laolaltă și cât însemnaseră pentru ei bănuții în plus. Cullen cumpărase mai mulți saci de făină. Acum, femeile și copiii care voiau culegeau iarba și insectele nepoftite pe care le găseau în recolte.

Îi venea greu să cuprindă cu gândul cât se schimbase viața lui într-un timp atât de scurt. Sufletul lui fusese atât de răvășit. Și furios. Și acum ...

Parcă se trezea din nou la viață, ca șesurile fermei Linden Downs. Uneori se întreba dacă ar fi fost bine să îi fi spus domnului Linden ce i se întâmplase în Anglia cu fratele lui, Ethan. Dar își dorise prea mult să lase totul în urmă. Însă chiar credea că, dacă domnul Linden ar fi știut adevărul, ar fi înțeles.

Cel puţin, asta îl mângâia în clipele în care îndoiala încolţea din nou.

Se gândea des la Ethan, întrebând-se unde era, ce făcea, şi dacă fratele lui se gândea vreodată la el. Şansa de a-l mai vedea vreodată era inexistentă, fiindcă nu îi spusese niciodată fratelui său unde urma să plece cu Moira. Fusese atât de furios pe el când îl văzuse ultima oară. Şi pe sine că nu îşi dăduse seama mai dinainte ce ticluise fratele său. Dacă ar fi...

— Lăsăm amândouă căruţele dezlegate în seara asta, domnu'.

Sunetul vocii lui Ennis îl smulse pe Cullen dintr-o altă lume. Una pe care mai bine o dădea uitării.

— Jobah şi Mica, continuă Ennis, m-ajută ei, domnu'. Le prinde bine.

Uitându-se la fiii mai mici ai lui Ennis şi văzând cum se umflă în pene, Cullen adăugă:

— Rămân dator, băieţi.

— Încă ceva 'nainte să pleci, domnu'. Ennis îşi aşteptă rândul la vorbă după ce băieţii plecară la treaba lor. Legat de atacuri, domnu' McGrath.

Cullen dădu din cap.

— A mai venit doi bărbaţi azi ş-a zis că e gata să dea o mână de ajutor.

— Atunci suntem paişpe, zise Cullen în şoaptă. E bine, înseamnă că sunt doi bărbaţi de strajă pe noapte. Ştie toată lumea când şi unde trebuie să ne vedem în weekend?

— Da, domnu'. Le-am spus. Toţi a mai tras cu arma, numa' unu nu. Da' dacă s-ajunge acolo, nu prea sunt sigur cât de bine trag la ţintă.

— E în regulă. Se poate învăţa, zise Cullen suspinând, în speranţa că nu se va ajunge la asta.

Ştiind că Jobah şi Mica se uitau la ei dinspre hambar, Cullen îi salută strengăreşte. Chiar înainte să încheie salutul, sentimentul unei pierderi începu să-i roadă sufletul.

Ar fi vrut ca Gilbert Linden să poată vedea ferma, cum începeau să dea rod culturile pe care le semănaseră împreună.

Ar mai fi vrut și să-l fi întrebat mai în detaliu pe domnul Linden despre problemele pe care le avusese cu pământul cu un an în urmă. Care erau șansele ca același dușman care chinuise ferma Linden atunci să fie cel din spatele măcelului de acum?

Luând-o spre casă, Cullen o zări pe Maggie așteptându-l pe prima treaptă. La vederea acestei prețioase priveliști, înălță un gând spre cer. „Îmi voi ține promisiunea față de tine, domnule Linden. Atât pentru fiica ta, cât și pentru pământ."

Conștient de mizeria de pe haine, și de pe el, se aplecă să îi fure un sărut...

— Cum *îndrăznești*? șopti ea.

Se opri la o suflare depărtare de buzele ei. Confuz, aruncă înapoi o privire ca să vadă dacă, din întâmplare, Ennis și fiii lui îi priveau. Dar curtea era goală.

Se întoarse la răceala din ochii ei și la buzele ei strânse.

— Ce s-a întâmplat, Margaret?

— Ce s-a întâmplat? repetă ea. Când aveai de gând să îmi spui, Cullen? îl întrebă ridicând hotărâtă tonul. Sau credeai că nu trebuie să vorbești astfel de lucruri cu mine?

Simțind nevoia să ridice garda, Cullen încercă să citească ceva în ochii ei. Dar nu putu. Cu toate acestea, văzând umbra din privirea ei, suspiciunea, o groază bolnavă i se strecură în suflet. Știa despre Anglia? Despre ceea ce se întâmplase? Se uită din nou peste umăr ca să se asigure că Ennis și fiii lui nu aud nimic. Erau tot lângă hambar.

— Margaret, îi zise arătând spre ușă. Putem, te rog, să vorbim înăuntru?

Ei îi dădură lacrimile, dar nu de cele pe care ar fi îndrăznit să le șteargă. O luă cu pași apăsați pe scări și intră în casă. O urmă și el, prinzând ușa înainte să se trântească.

Ea se opri în salon și se întoarse cu fața spre el.

— Cum ai putut? Este peste ...

— Margaret, nu știu despre ce...

Îi aruncă o hârtie în față. Invitația la licitația de cai de rasă pe plantația Belle Meade. Își făcu din ochi în sinea lui. Indiferent

ce ar fi spus, sub nicio formă nu va pune piciorul pe domeniul generalului Harding unde zeci de proprietari de cai de rasă din țară, și din Europa aveau să participe.

— Dacă îmi spui că vrei să participi, atunci...

— Întoarce foaia, zise ea, pe ton grav.

Ceea ce Cullen și făcu și simți că i se strânge stomacul. Se strâmbă, furia ei prinzând dintr-odată rost în ochii lui, iar creșterea ofertei lui Harding de asemenea îl impresiona.

— Margaret, nu este ceea ce crezi. Niciodată ...

— Ai vorbit cu generalul Harding despre vânzarea lui Burbon Belle.

— Ba n-am vorbit. El a abordat subiectul cu mine, iar eu ...

— Ai știut despre Belle zise ea strângând din ochi. Ai *știut* că participă la curse, dar nu ai zis nimic despre asta, nici lui papa, nici mie.

Suspiciunea și suferința din ochii ei erau ca un pumnal înfipt în conștiința lui. Își dădea seama că ea nu luase în calcul varianta că el ar fi putut cu ușurință să întoarcă situația acuzând-o că ea îi ascunsese intenționat participarea lui Belle la curse. Dar nu putea. Nu când știa de ce el însuși tăcuse atât de mult.

Și mai știa și că rezultatul discuției lor, indiferent ce-ar fi zis ea sau cât ar fi încercat să îl convingă, nu ar fi fost în favoarea ei. Dacă ar fi fost așa, dacă Belle ar fi participat la curse și ar fi câștigat, atrăgând atenția spre Linden Downs și spre el, atunci trecutul lui ar fi ieșit la iveală și amândoi ar fi pierdut tot.

Dar, uitându-se în ochii ei, văzând sămânța de neîncredere acolo unde ultima dată găsise iubire, deja simțea o mare pierdere.

— Ai dreptate, Margaret. Știu de ceva vreme că tu și tatăl tău ați participat cu Belle la curse. Dar niciodată, nici măcar o clipă, nu am luat în calcul să i-o vând generalului Harding.

— Foarte bine. Fiindcă e *a mea*. Nu ai niciun drept să o vinzi.

Cullen simțea cum strânge din ochi la rândul lui, dar ținu să nu uite că era furioasă și că încă suferea din cauza pierderii tatălui ei.

— A cui e Belle nu contează prea mult acum. Fiindcă nu este de vânzare.

Se uită fix la el, cu ochii ei negri clocotind.

— Și dacă ți-aș spune că vreau ca Belle să participe din nou la curse? îl întrebă ea ridicând ușor bărbia. De cum găsesc un jocheu.

El se străduia să își păstreze calmul vocii.

— Atunci ți-aș spune că mă opun vehement.

— Și dacă, zise ea înghițind, *aș insista* să mergem pe această cale?

Își alese cuvintele cu mare atenție.

— Atunci și eu ar trebui să insist și mai mult, Margaret, să nu pornești pe această cale.

Ea se aprinse la față.

— Dar e campioană, Cullen. Poate să câștige Peyton Stakes. O cursă care în toamna aceasta aduce un premiu de treizeci și cinci de mii de dolari. Îți dai seama ce înseamnă asta pentru noi? Pentru Linden Downs?

— Ne descurcăm bine, Margaret. Nu avem nevoie ...

— A fost concepută de campionul Vandal de la Belle Meade. Luni de zile m-am chinuit să îl conving pe papa să îmi dea voie să o împerechem pe cea mai bună iapă a noastră cu Vandal. Apoi să plătesc o mică avere generalului Harding pentru plata grajdului. Da, am sperat la un mânz. Dar când s-a născut Belle, când m-am uitat la ea și i-am văzut forța când era încă mică, am știut. Eu și papa am dat aproape tot ce am avut ca să ajungem cu Belle până aici.

Trăsăturile ei se mai îmblânziseră, la fel și tonul vocii.

— Am crescut-o de când era mânz, Cullen. Eu am învățat-o tot ce știe. Și mă *pricep*, zise cu o sclipire în privire. Tu iubești acest pământ, văd în ochii tăi, aud în vocea ta când vorbești despre asta. Așa simt eu pentru Belle și participarea ei la curse. De când mă știu, asta mi-am dorit. Te rog, zise șoptind. Papa m-a sprijinit. Nu poți să faci și tu la fel?

Pumnalul i se răsuci în conștiință, deși sentimentul de autoapărare îi pansa rana.

Faptul că îi aducea argumente, că își susținea cauza, îi spunea multe. Indiferent cum fusese concepută Burbon Belle sau că fusese antrenată de Margaret, el era proprietarul iepei acum. Și Margaret știa. Nu era drept ca greșeala lui din Anglia să dicteze ce avea să se întâmple cu visul ei, dar nici ce i se întâmplase lui nu fusese drept.

Însă rareori în viață cărțile se joacă în favoarea ta.

— Răspunsul meu este nu, Margaret, zise el încet, simțind că i se rupe inima. Întinse mâna să o ia de mână.

– Îmi pare rău, iubito, dar...

Margaret își feri mâna și strânse din dinți.

— Problema tatălui tău, oricât de tragice și triste consecințele pentru tine și familia ta, Cullen, nu ne afectează pe noi, îi spuse abia mai putând respira. Nici papa, nici eu nu am pariat niciodată. Nici măcar o dată. Nici generalul Harding. Și eu n-aș...

— Pariurile n-au a face, Margaret. Cursele de cai pursânge nu sunt un sport atât de maiestuos pe cât se pretinde. Și în niciun caz nu sunt pentru o femeie, asta pot să afirm cu tărie. Mai ales pentru o doamnă ca tine.

— Dar n-aș fi eu în prim-plan, Cullen. *Tu* ai fi. Ca papa, tu ai fi proprietarul în registrele Societății de Cai Pursânge. Nimeni nu trebuie să știe că am antrenat-o eu. Nu mă interesează. Mă interesează doar să o văd pe Belle în cursă.

Cullen o privi cu iubire. Fărâma de speranță din ochii ei îl durea în suflet.

— Îmi pare rău, Margaret. Dar nu pot să fiu de acord. Eu... rămase fără grai. Cum să o facă să înțeleagă fără să îi spună adevărul?

Nu credea că ar putea să suporte dezamăgirea din ochii ei când va realiza cu ce fel de om se măritase. Știa ce credea despre irlandezi. Sau *crezuse*. Îi fusese clar de la început. Să afle asta despre el nu ar fi fost decât o confirmare a unei opinii pe care el se străduise atât de mult să i-o schimbe.

— Nu m-aș ierta niciodată, continuă el, dacă ți s-ar întâmpla ceva. Și sincer, crezi că Societatea de Cai Pursânge de aici din Nashville ar recunoaște proprietatea unui irlandez?

Ea șovăia, apoi i se aprinse o luminiță în priviri.

— Generalul Harding ar gira pentru tine. Sunt sigură. Iar el este în comitetul de conducere al societății. Este un om cu foarte multă putere și...

— Decizia mea este luată, Margaret. Cullen își adună toate forțele pentru mânia pe care o declanșase. Acum, te rog să o respecți.

Ea se uita consternată la el, fără să clipească, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Apoi sentimentul de trădare făcu loc furiei. Trecu pe lângă el, ocolindu-l.

Auzindu-i pașii muți grăbiți să urce scările, Cullen simțea că fiecare pas în parte îi îndepărta și mai mult.

Mai târziu, când în sfârșit urcă și el, Cullen văzu că ușa la dormitorul lui Margaret era închisă. Sau... dormitorul *lor*.

Deși nu vorbiseră oficial, stătea cu ea în aceeași cameră din noaptea petrecută pe faleză și nu voia să renunțe la privilegiul acela. Doar dacă, bineînțeles, i-o cerea ea.

Dar, chiar și așa, luând în calcul cât de mult se apropiaseră, avea să lupte să o cucerească din nou. Bătu în ușă.

Nu-i răspunse.

— Margaret? zise el blând, apoi întinse mâna spre mâner, așteptându-se cumva să fie încuiată.

Mânerul se mișcă în mâna lui. Deschise ușa. În dormitor era întuneric.

În lumina slabă a lunii, îi văzu silueta în pat, nemișcată, cu învelitoarea trasă până la gât. Se întinsese cât mai pe margine.

Cullen se dezbrăcă lângă noptiera lui și se urcă în pat lângă ea. Salteaua părea mai mică decât de obicei. O atinse fără să vrea, dar nu se mișcă. Nu scotea un sunet, dar el știa că nu dormea. Știa că îl simte așa cum îi simțea și el căldura trupului.

Indiferent cum ar fi privit problema, și se gândise toată seara la asta, nu era altă cale. Era prea riscant. Chiar dacă Margaret era

convinsă că Belle putea câștiga cursa, mai auzise aceeași convingere la mii de alții care fuseseră la fel de convinși că vor câștiga ca de răsăritul soarelui în dimineața următoare.

Și chiar dacă Belle era atât de bună, așa cum oferta crescută a generalului Harding îi lăsa de înțeles, nu schimba cu nimic realitatea că, dacă l-ar descoperi, l-ar putea închide. Pentru ceea ce făcuse și nu făcuse.

— Te rog, iubirea mea, îi șopti el, întunericul aproape înghițindu-i graiul. Vreau să știi că fac asta pentru binele amândurora. Chiar dacă nu înțelegi.

Aștepta tânjind să o simtă. Să o mângâie.

Dar ea nu răspunse. Nu auzea nici măcar suflarea somnului ritmică, stabilă. Doar o tăcere asurzitoare. Amintirea răcelii din ochii ei îl convinse să își țină mâinile acasă.

Era epuizat, prin minte îi treceau tot felul de lucruri.

Se întoarse pe o parte, cu fața la perete, departe de ea. După mai bine de o oră îl prinse în sfârșit somnul. Dar mai târziu, când întunericul cuprinse și ultima fărâmă de lumină, se trezi și simți un tremur blând lângă el. Suspinele ei tăcute.

Din momentul acela nu mai putu adormi.

Capitolul 27

Trebuia să îl facă să se răzgândească. Atât era de făcut. Dar cum?

Maggie puse şaua în grabă pe Belle în hambar, hotărâtă să plece spre Belle Meade înainte ca el să iasă din casă şi înainte să ajungă lucrătorii, aşa cum făcuse în ultimele două săptămâni.

Viaţa cu el sub acelaşi acoperiş se dovedise în ultimele zile mai grea decât atunci când erau proaspăt căsătoriţi. Nu ştia încă sigur ce îi lăsa un gust mai amar: decizia lui neclintită de a nu o înscrie pe Burbon Belle la curse, refuzând să discute, sau că îi era dor de el deşi o supărase atât de rău.

„Te rog, iubirea mea", îi şoptise în prima seară. „Vreau să ştii că fac asta pentru binele amândurora. Chiar dacă tu nu înţelegi." Deşi sinceritatea din vocea lui gravă se războise cu voinţa ei, nu îi răspunsese. Tot nu îi înţelegea raţionamentul, pe care refuzase să i-l explice în detaliu. Şi totuşi ...

Când se trezise de dimineaţă, stătuse întinsă în pat şi îl privise dormind lângă ea, amintirea atingerii pielii lui o zăpăcea; se înstrăinau cu fiecare zi ce trecea. Totul la el emana masculinitate. Şi o atrăgea. Jumătate din inima ei îşi dorea să deschidă ochii şi să o ia în braţe. Cealaltă jumătate ar fi vrut să îl îmbrâncească jos din pat.

Maggie o mână pe Belle afară din grajd în arşiţa verii care îşi lăsase mâna înăbuşitoare peste pământ. Aerul dens şi stătut de sfârşit de iulie nu le oferea nici măcar o adiere de vânt. Deja fruntea ei era plină de bobiţe de transpiraţie, iar cămaşa de la costumul de hipism se lipea de ea.

Amintindu-şi că îşi lăsase poşeta atârnată în grajd, într-o agăţătoare, prinse frâiele lui Belle de un stâlp şi se grăbi înapoi să o ia.

Îi promisese lui Kizzy de acum două săptămâni că va începe lecţiile de echitaţie, iar Kizzy îi reamintea ca un soldat trimis în misiune. În fiecare zi. Dar Maggie nu avea de gând să înceapă nimic până când nu vorbea fie cu mama, fie cu tatăl copilei.

Vorbise deja cu Odessia şi, ţinându-şi promisiunea, Kizzy îi ceruse permisiunea, iar Odessia i-o dăduse imediat.

— Da, coniţă McGrath, zisese Odessia, cu licăr în priviri. Poţi spune că fata noastră a adus vorba. Mai bine spus ne-a bătut la cap.

Maggie vârî poşeta în desaga de la şa şi se uită spre marginea grajdului. Kizzy îi spusese că o va aştepta acolo ca să meargă cu ea călare la Belle Meade. Maggie era hotărâtă să o înveţe pe copilă primele lecţii ale călăritului. Deşi, luând în calcul că singura experienţă a lui Kizzy fusese pe catâr...

Scârţâitul cunoscut al uşii din faţă îi trimise un avertisment. Maggie îl zări pe Cullen coborând prispa câte două trepte, cu hotărâre în mers şi în atitudine.

Mustrându-se tăcută că întârziase atât, se căţără repede în şa. Dacă se uita în ochii lui de sus se va simţi mult mai stăpână pe ea. Dar în adâncul inimii ştia că nu asta îşi dorea.

— Margaret?

Belle făcu paşi spre el, bătând pământul cu copita, încântată şi gata de fugă. În asentimentul ei, Maggie ţinea strâns frâiele. „Nu eşti singura, fetiţo."

— 'Neaţa, o salută Cullen venind lângă ele.

— Bună dimineaţa, răspunse Maggie, dorindu-şi ca ochii lui să nu fi fost atât de verzi.

Spre frustrarea ei, Belle se apropie discret de el. Ridică mâna şi o mângâie pe frunte. Belle necheza de plăcere.

— Regret, Cullen, dar am întârziat la lecţii. Ar fi bine să...

— Margaret, îi zise prinzând frâiele lui Belle. Trebuie să încetăm cu asta. Cu... tăcerea asta dintre noi. Sunt soţul tău. Tu eşti soţia mea. Iar eu... suspină, ceea ce ar fi putut fi interpretat a nerăbdare, dacă nu era sinceritatea care se citea pe faţa lui şi dorul din glasul lui... îţi spun adevărul că îmi pare rău că decizia mea te dezamăgeşte. Dar cursele de cai de rasă şi antrenamentul

lor, să spun pe șleau, nu sunt locul sau ocupația cea mai potrivită pentru o femeie. Știu pentru că am văzut adevărul de aproape, cu ochii mei. Pot fi nemiloase.

— Dar ți-am spus, Cullen, voi sta în umbră. Nu vreau să fiu eu cea care primește ...

El ridică mâna.

— Poate că Belle a câștigat câteva curse, și da, este rapidă. Dar cursa în care vrei să intri... Este o altfel de lume a competițiilor. Și a competitorilor. Acești bărbați și investitorii vor cu orice preț să câștige. Vor face tot ce le stă în putere ca acest lucru să se întâmple.

— Și crezi că eu nu știu? Am fost deja nevoită să le suport respingerea, aroganța. Îți spun că pot să fac față orice ar face. Iar Burbon Belle poate învinge orice cal de pe pistele acelea.

— Poate, zise el, mai mult îndoindu-se. Dar ce fel de soț aș fi eu dacă te-aș lăsa să îți asumi un astfel de risc? Mă lupt din greu să salvez Linden Downs, căminul tău. *Al nostru*. Asta facem, Margaret. Împreună. O privea cu mult drag. Nu-i așa?

Rușinată, deși nu înțelegea prea bine de ce, dădu din cap fără tragere de inimă.

— Sigur că da. Dar... își aminti ce îi spusese într-o seară după ce făcuseră dragoste. Simțea că e pumnalul trădării să-i amintească acum. Dar ce altă șansă avea? Cullen, tu mi-ai spus că după ce ai cumpărat Linden Downs și ai văzut cum revine la viață, iar tu contribui la renașterea lui, a fost ca un vis devenit realitate pentru tine.

Dragul din ochii lui începu să pălească ușor, prudența luându-i locul.

— Ei bine, cursele de cai sunt visul *meu*. Așa a fost de când mă știu, deși mi s-a spus de nenumărate ori în copilărie că nu pot face acest lucru. Sau că nu se cade. Dacă nu m-ar fi susținut papa, mama mea nici măcar nu mi-ar fi dat o șansă.

Maggie se opri brusc, dezaprobarea mamei ei, atât de clară prin lentilele prezentului, încolțea în sufletul ei acuzator, în apărarea lui Cullen parcă.

Dar Cullen nu știa nimic despre acel trecut al ei. Mai bine rămânea așa.

— Cullen... zise, oftând din plin. Am muncit mult ca să ajung aici. Să o cumpăr pe Belle, să o antrenez. Ai idee cum este să îți dăruiești toată inima unui lucru, iar acea comoară să îți fie smulsă fără milă?

O clipă, se uită la ea cu ochii mari în tăcerea care se încăpățâna să zăbovească.

— Da, zise într-un sfârșit, prudența din privirea lui cedând în fața regretului. Știu exact cum este, Margaret.

Realizând ce spusese și că el o interpretase greșit, Maggie lăsă capul în jos, înmuindu-se.

— Cullen, nu asta am vrut să spun, rosti ridicând privirea. Am tot respectul pentru tine, pentru amintirea soției și fiicei tale pierdute.

— Te iubesc, Maggie. Mușchii feței îi tresăreau de parcă ar fi regretat pe-o parte adevărul spuselor lui. Dar nu pot și nu voi permite acest lucru. Își feri scurt privirea. Sper ca în timp să poți accepta acest lucru. Și să mă poți ierta pentru că te-am dezamăgit atât de mult.

Trecu repede pe lângă ea, înspre grajd. Maggie rămase nemișcată, înghițind în sec năpădită de duioșie, în timp ce focul furiei îi clocotea spărgându-i pieptul.

Îi spusese că o iubește. Se mai întâmplase o dată, dar în întuneric, în șoaptă, când trupurile lor se mișcau ca unul singur. Acum fusese diferit. Nu neapărat mai adevărat. Dar, ciudat... mai intim.

Și îi spusese Maggie ...

O podidiră lacrimile. Un lucru atât de neînsemnat, sincer, comparativ cu toate celelalte. Și totuși...

Auzind clinchetul ascuțit al metalului lovit de lemn care venea din grajd, se întreba dacă acțiunea ce stătea în spatele sunetului fusese intenționată ori ba.

O mână pe Belle spre câmpuri, apoi spre creastă. Și o zări pe Kizzy destul de aproape. Copila alerga spre ea mâncând pământul.

Maggie îi făcu cu mâna, apoi se uită peste umăr spre grajd. Nu că nu aprecia grija lui Cullen pentru ea. Ba da. Dar nu putea să stea deoparte și să lase o asemenea ocazie să treacă pe lângă ea. Avea răspunsul pentru asigurarea viitorului fermei Linden Downs la îndemână. Chiar dacă el nu îl vedea.

Motivul dezaprobării lui venea din teamă pentru siguranța ei și ceea ce ar putea păți. Ea înțelegea. Dar așa cum spusese papa... uneori trebuie să dai drumul celui pe care îl iubești și să îl lași să își urmeze cursul vieții.

Cullen pierduse deja atât de mult. Ca fiu și ca frate, apoi ca soț și ca tată. Nu îi băga vină pentru că se îngrijora pentru ea. Trebuia doar să îl convingă că nu avea de ce să se teamă.

Și avea să găsească o cale pentru acest lucru.

— Mie-mi pare simplu, zise Kizzy, cu mâna-n șold, mijind ochii în soare. Călăritu' ăsta.

Avea un aer lăudăros, dar, aruncând o privire peste șa, Maggie observă cum Kizzy tot își scăpa ochii spre Daisy, iapa pe care urma să o călărească, apoi în altă parte. Copila se muta de pe un picior pe altul. Semn clar. Părea așa micuță în mijlocul țarcului.

— *Este* simplu, zise Maggie ridicând sprânceana. Dar nu este ușor. Trebuie să ții minte multe. Și să înveți.

— Pot, știu că pot.

— Și eu cred că poți, îi spuse Maggie făcându-i semn să se apropie. Știa prea bine că încrederea exagerată lucra împotriva unei proaspete călărețe. Și acum... prima ta lecție. Kizzy, ea e Daisy. Maggie o scărpină pe iapă pe bot. Iar Daisy – zise Maggie, arătându-i lui Kizzy cum să întindă mâna, cu palma deschisă în sus – ea este Kizzy.

Iapa necheză în mâna lui Kizzy, adulmecând-o, lingând-o și scoțând un ropot de chicoteli de la ea. Maggie râdea încet. Indiferent că fetița se trăgea din neamurile cele mai alese din Nashville sau dintr-o speluncă, prima lecție aducea întotdeauna aceeași reacție.

Maggie își cerceta proaspăta elevă – nerăbdarea din ochii lui Kizzy, rochia zdrențuită legată în față de o sfoară uzată, părul împletit, lipit de cap. Și statura ei, zveltă și vânoasă, ca a fraților

ei, fără strop de feminitate în ea. În loc de pantaloni cu dantelă, purta nădragi suflecați pe sub rochie. Pe care îi luase de la unul dintre frații ei, fără îndoială.

— Caii sunt creaturi deștepte, continuă Maggie.

— Ca mine, o întrerupse ea, zâmbind larg.

Maggie se prefăcu serioasă, ca fata să o ia în serios.

— Chiar dacă nu cunoaște un om prea bine, un cal știe cum este acel om. Îl citește.

— Îl citește?

— Caii simt: oamenii, situațiile. De cele mai multe ori, cu mult timp înaintea oamenilor.

Kizzy ridică privirea spre ea, cu ochii strânși.

— Adică?

— Adică această iapă, chiar dacă abia te-a cunoscut, știe deja ce fel de om ești. Dacă ești de treabă. Dacă te vei purta bine cu ea. Sau dacă vei ridica tonul sau o vei lovi cu biciul. Sau o vei bate cu cravașa.

Kizzy ridică sprânceana privind de la Maggie înapoi la iapă. Era serioasă.

— Spune-i calului din partea mea, coniță McGrath... că n-am s-o bat vreodată sau să-i fac lucrurile rele ce le-ai zis.

Copila se întinse și o mângâie pe iapă pe bot.

— Cu *niciun* chip, șopti ea, cu ochii ei negri plini de afecțiune și cu o fermitate de oțel în glas.

Cât ai clipi o dată sau de două ori, Kizzy întoarse din nou privirea.

— Îi spui sau ce faci?

Maggie ridică ușor din umeri.

— Nu e nevoie, rosti uitându-se înapoi la iapă. Știe deja.

Iapa necheză și se apropie un pas. Kizzy radia.

— Acum, îi zise Maggie bătând-o ușor pe spate, să te punem în șa. Kizzy era ușoară ca pana, o nimica toată să o ajuți să urce în șa.

— Vreau să te așezi bine de tot în șa, o instrui Maggie, ceea ce îi atrase o privire întrebătoare. Adică să apeși bine șezutul ca să nu te clatini când călărești. Ține spatele drept, îi arătă de unde stătea. Ține picioarele bine în șa. *Și* lipite de cal. Așa comunici cu

ea. Este important să stai dreaptă în șa. Dacă te apleci într-o parte sau în alta, te vei dezechilibra. Și lui Daisy îi va fi mai greu să te ducă. Maggie își aminti ce îi spusese Unchiul Bob cu ani în urmă, când învățase să călărească. Este o onoare când calul te lasă să îl călărești, Kizzy. Ține minte. Îți dă din puterea și forța lui. Asta impune respect și admirație.

Kizzy dădea din cap.

— Da, coniță. Se aplecă și o bătu ușor pe Daisy pe greabăn. Țin minte.

Puține lucruri îi erau dragi lui Maggie așa cum îi era comportamentul copilei. Dar poziția ei...

— Trebuie să stai un pic mai dreaptă. Gândește-te că ești o sfoară care începe de aici de jos, zise Maggie arătând unde șezutul copilei atingea șaua. Iar sfoara asta se întinde perfect pe șira spinării în sus până în vârful capului. *Atât* de întinsă încât ...

Kizzy începu să chicotească, ochii dansându-i de fericire.

Maggie făcu ochii mari la ea.

— Ce e atât de distractiv?

— Tu ești, coniță. Auzi, o sfoară car' se duce din spate pân'-n cap. Nu m-am gândit că nevasta lu' șefu' vorbește atât de nesăbuit.

Maggie chicotea, bucuroasă de scânteia din ochii lui Kizzy și impresionată cât de relaxată se simțea în circumstanțele date. Și atât de atentă. Atitudinea e importantă când înveți să călărești și să comunici cu un cal. Daisy era deosebit de calmă, rareori cazul cu un elev nou.

Încurajată, Maggie se aplecă să îi ajusteze scărița la lungimea potrivită.

— Baza scăriței ar trebui să fie ...

Încălțămintea copilei, cu talpa roasă, avea o gaură la degetul mare. Însă ceea ce îi atrase atenția lui Maggie erau semnele de pe gleznele piciorușelor lui Kizzy, subțiri, ca niște fire bătute în piele, vindecate demult, de jur împrejurul pulpei, până la jumătate.

— Ce bază zici, coniță? întrebă Kizzy lăsându-se într-o parte.

Venindu-și în fire, Maggie îi arătă.

— Partea de metal de aici. I se spune bază.

Gândul la cum făcuse cicatricile îi strânse inima ca o gheară şi îi întoarse stomacul pe dos. Înghiţi în sec, dar îi veni pe gât tot amarul.

— Dacă scăriţa e prea lungă... se opri, strângând. Apoi încercă din nou... nu vei putea să întinzi picioarele şi să aşezi călcâiele, adică nu vei putea să stai bine în şa.

— Şi ce dac' e prea scurtă?

— Atunci vei fi prea cocoţată în şa şi te va arunca în sus.

Pe poziţii, Kizzy dădu din cap, de parcă ar fi înţeles deodată totul. Maggie îşi aminti ziua în care Cullen o dusese să vadă cabanele lucrătorilor. Ce spusese despre poporul lui? „Noi ştim cum este când viaţa îţi dă un picior în gură de îţi îndeasă toţi dinţii pe gât."

Şi Kizzy ştia cum e, de la o vârstă prea fragedă. Ca Willie.

— Ţine picioarele puţin îndoite, îi spuse copilei atingându-i uşor genunchiul. Călcâiele şi şoldurile trebuie să fie în acelaşi rând.

— Ca sfoara aia întinsă în sus?

Maggie se aştepta ca ridicând privirea să dea de zâmbetul larg al copilei. Dar Kizzy era foarte serioasă, extrem de atentă. În poziţia perfectă.

— Da, exact.

Admirând înclinaţia fetiţei spre învăţare, Maggie se întinse şi slăbi strânsoarea frâielor din mânuţa lui Kizzy, unde fâşiile de piele erau făcute cocoloş.

— Ţine frâiele strânse uşor, zise ea, arătându-i cum. Lasă mâinile relaxate şi ţine frâiele puţin deasupra şeii.

— Aşa? zise Kizzy străduindu-se să facă totul bine.

— E bine, dădu Maggie din cap, *foarte* bine.

Ţinând hăţurile în mână, Maggie o mână pe Daisy în jurul ţarcului, cu ochii la Kizzy, oprindu-se din când în când ca să îi dea indicaţii din mers.

La a cincea rundă, Maggie simţi hăţurile mai strânse. Se întoarse şi o văzu pe Kizzy zâmbind nedumerită.

— Pot să o mân singură acu'? Oi face aşa cum spui tu, blând şi încet. Ca şi cum am merge la plimbarea de duminică.

Simţind entuziasmul fetei, Maggie se asigură.

— O mâni de jur împrejur exact cum am făcut până acum. Și faci ce ți-am spus eu? Știi cum s-o oprești?

— Da, coniță, zise Kizzy cu ochii mijiți. Nu tre' doar să trag de hățuri ca să o opresc. Ci tre' să-mi folosesc corpu', șezutu', picioarele, recapitulă ea încet. Ș-*apoi* mâna. Și când apăs șezutu' în șa, calu' știe că pun ceva la cale și...

Maggie o asculta pe Kizzy repetând ca un papagal instrucțiunile primite cu o acuratețe surprinzătoare.

— Și când calu' face ceva ce i-am spus, tre' să... șovăia.

— Să îl recompensăm, adăugă Maggie cu blândețe.

—... *recompensăm*. Bine. Tre' să las mâna moale, zise ea, mai mult pentru sine decât pentru Maggie. Și așa făcu. Și totdeauna... copila strânse din ochi încercând să își amintească ceva. Apoi, ridică privirea zicând: Ne uităm pe unde mergem! Răsuflă ușurată, cu gura până la urechi. Strălucirea din privire dădea de gol încântarea din suflet.

Convinsă că nasturii cămășii aveau să îi sară în curând, Maggie dădu aprobator din cap și făcu un pas în spate. Îi făcu cu mâna, iar calul și călărețul porniră turul țarcului. O dată... a doua oară.

A treia oară, Kizzy zâmbea larg apropiindu-se. O îndemnă pe Daisy la trap ușor, râzând de fericire când mări trapul. Maggie o privea, cu inima strânsă. Dar nu de teamă. Daisy era un cal bine antrenat, cu trap ușor, dar Kizzy ...

Maggie se minuna. Kizzy era ...

Din spate se auzi un fluierat încet. Maggie se întoarse.

Unchiul Bob își împinse pălăria mai sus pe frunte, cu ochii lipiți de țarc.

— Ai o călăreață din născare aci, coniță McGrath.

Maggie zâmbea.

— La asta mă gândeam și eu. Este fantastică.

— Este copia *ta*, asta e, zise Unchiul Bob timid. Dacă nu te deranjează să îți spun așa.

— Deloc, Unchiule Bob. Dimpotrivă.

— Așa ai fost și tu la început, coniță, zise el dând din cap. Te-ai întors după câteva ture și m-ai întrebat dacă poți călări un cal mai mare.

— Ba n-am fost așa.

El făcu ochii mari.

— Jur pe mormântu' mamii.

Maggie zâmbi iar. Apoi se întoarse să o vadă pe Kizzy, cu gândul la cicatricele de pe picioruşele ei.

— Îi cunoști familia?

— E a lu' Ennis ș-a lu' Odessia, nu e?

Maggie dădu din cap.

— Familia ei e de pe-aci de ani de zile. A lucrat pe o plantație la nord de oraș până-n război. Ennis e băiat de treabă. Lucrează pentru soțu' tău, așa-i?

— Da, domnul Ennis lucrează pentru soțul meu.

— Nu găsești lucrător mai bun, coniță. Și soața lui la fel. Amândoi e... Unchiul Bob se opri în mijlocul propoziției. Doamne mare, ia uite cum zboară!

Maggie se întoarse. Kizzy și Daisy erau la galop, copila așezată bine în șa, cu corpul aplecat înainte, perfect întins.

— Nu am învățat-o să facă asta, zise ea încet.

Unchiul Bob râdea.

— Nici pe tine nu te-a învățat nimeni. Da' ai știut. Dumnezeu a pus daru' ăsta în tine 'nainte să te naști, zise zâmbind. Ca în ea. Oftă. Păcat că nu e băiat. Ai avea un cal *și* un jocheu de ne'ntrecut.

Adevărul spuselor lui o lovi ca un ciocan nicovala. Săriră scântei.

— Normal, continuă el, regulile nu spun nimic că jocheu' *tre'* să fie băiat. Eu n-am auzit.

Maggie se întoarse. Unchiul Bob era tot un zâmbet, dar în ochii lui văzu un dram de speranță. Ba chiar... o provocare.

— Nu, zise ea într-un final, inima bătându-i la fel de sonor precum zgomotul scos de copitele lui Daisy. Regulile nu cer așa ceva, nu?

Capitolul 28

Cullen se trezi singur în pat, lumina dimineţii abia pătrunzând prin ferestrele deschise.

Oftând, se sculă în capul oaselor şi cercetă odaia cu privirea.

Rochia pe care Maggie o atârnase seara în cuierul dulapului nu mai era. Nici ghetele ei. Nici ea. „Din nou." Şi-l mai luase şi pe Bucket cu ea, de data asta.

Scoţând un oftat de supărare, azvârli cearşaful într-o parte. Podeaua scârţâi sub greutatea lui. Schimbul dintre ei de dimineaţa dinainte, când stătuseră lângă hambar, nu adusese împăcarea scontată de el. După-amiaza, când se întorsese acasă, nu mai păruse la fel de încordată. Dar fusese la fel de inabordabilă.

Parcă se trezea din ce în ce mai devreme dimineaţa. În curând, avea să nici nu mai vină în pat. Măcar nu se mutase în altă odaie, nici lui nu-i ceruse. Era ceva, bănuia.

Dar trebuia să repare cumva ruptura asta dintre ei.

Auzind binecunoscutul scârţâit al porţii grajdului, îşi aruncă ochii pe fereastră la ţanc cât să o vadă pe Maggie urcând în şa. Se opri şi îi porunci lui Bucket să rămână, apoi lui Burbon Belle să facă ce ştia mai bine: să-i dea vântului un motiv de invidie.

Cullen petrecu cu privirea calul şi călăreţul până ce se făcură nevăzuţi după coama din spatele grajdului. Frumuseţi rare, amândouă. Ah! trebuia să repare cumva lucrurile. Dar fără să cedeze cerinţelor lui Maggie. Apucă pantalonii de pe scaunul de la masa de lucru.

Se gândise să îi spună adevărul, pur şi simplu. Nu că s-ar fi temut că o să îl predea autorităţilor. Era soţul ei, la urma urmei.

Şi chiar de nu ţinea la el cum se cădea să ţină nevasta la bărbat, ştia că Maggie n-ar face aşa ceva. Femeia nu era în stare de o asemenea trădare.

Dar dacă i-ar fi spus şi din întâmplare s-ar fi aflat adevărul, pomenindu-l Savanei Darby sau lui Mary Harding, dacă implicarea lui în incidentul din Anglia ar fi ieşit la lumină, atunci în mod sigur ar fi pierdut Linden Downs, şi el şi Maggie.

Cu tot ce îi era mai drag.

Promisiunile pe care le făcuse tatălui ei, jurămintele pe care i le făcuse ei ar fi fost zero. Totuşi, chiar în timp ce scenariul se derula în mintea lui, ştia că nu era complet sincer cu el însuşi.

Adevărul era că se temea să nu-i piardă respectul, mai ales iubirea, dacă ar fi ştiut ce om era. Se îndoia că ar fi putut să vadă în el mai mult decât deja văzuse la început. Nici nu o putea învinovăţi. El nu îi vedea pe britanici cu aceiaşi ochi critici, neiertători?

Scoase o cămaşă curată din dulap, simţindu-i parfumul emanând din rochii. Simţi o înţepătură în piept. Nu credea că ar fi putut îndura dezamăgirea din privirea ei. Nu după ce văzuse aceeaşi dezamăgire şi la Moira.

O, Moira îl iertase, ştia. La urma urmei, îl cunoscuse pe fratele ei şi înţelesese ce fel de om era Ethan. Acelaşi fel – se opri ca să-şi încheie nasturii cămăşii – care fusese şi el. Până o cunoscuse pe Moira. Până la apariţia scumpei lor Katie. Ele îl schimbaseră, fiecare în felul ei.

Dacă i-ar fi spus adevărul lui Maggie, ar fi putut ea oare să nu îl învinovăţească pentru ceea ce li se întâmplase? Aşa cum se învinovăţea până şi el, măcar în parte?

Întinse mâna după bocanci, se aşeză pe marginea patului şi îi trase în picioare. Apoi, se opri şi îşi privi mâinile.

Erau mâinile tatălui său, mari şi puternice, asemănare pe care n-o băgase în seamă până la prima bătaie pe care o mâncase de la el, băiat fiind. Ethan fusese brav, se băgase între ei, blestemându-l pe tatăl său în faţă, la fiecare încasare de pumni, şi scuipându-i vorbe amare cum Cullen numai în inima sa îndrăznea să o facă.

Cullen își pipăi cicatricea de-a lungul încheieturilor degetelor. Cu degetele acelea culesese cartofi în copilărie, se jucase oina pe drum și furase mere de la aprozarul din cartierul copilăriei lui. Își înmormântase surorile mai mici și îi mângâiase părul întins pe spate al mamei, în sicriu. Sărise în atâtea scandaluri prin baruri de le pierduse șirul. Își legănase copila cu aceste mâini, îi încredințase trupușorul în mâinile mamei ei și le coborâse în mare pe amândouă cu funia groasă, aspră și umedă de la stropii sărați ai apei oceanului.

Încă simțea mătasea moale a pielii lui Maggie sub atingerea lui și își amintea suspinele ei în brațele lui. Să cunoști iubirea unei femei, să guști plăcerea, era un mare dar care i se făcuse bărbatului. Dar ca ea să îți întoarcă iubirea și să guste aceeași plăcere... ah, era un dar rar, într-adevăr.

Câte lucruri nu făcea un om cu mâinile lui într-o viață. Cum puteau aceleași mâni să urmărească interese atât de contradictorii? Pe undeva, ceva nu era bine. Și totuși, mâinile unui bărbat erau oglinda lui, se gândea.

Se ridică și-și scărpină bărbia, întorcând privirea către pat unde încă se vedea forma trupului care stătuse întins lângă el, noaptea trecută, foarte aproape de margine, se pare. Dădu din cap, oftând. Trebuia să repare cumva relația lor.

Dând să plece, privirea îi căzu pe măsuța de la marginea patului ei și pe Biblia domnului Linden care încă zăcea, aparent nederanjată, exact unde stătuse de săptămâni întregi.

Cullen privi în urma lui, spre hol, apoi se dojeni tăcut, știind că ea nu mai era. Ridică Biblia simțind pielea tocită, moale în mâna lui. Și-l amintea pe domnul Linden citind de undeva de la sfârșit. Deschise cartea și îi răsfoi paginile, surprins puțin de ceea ce găsise.

Nu erau doar versete subliniate, ci și o mulțime de notițe care încărcau marginile paginilor. Unele cu date lângă ele.

Înclină Biblia încercând să discearnă scrisul de mână al bărbatului.

„Nu prin puterea mea, Doamne, ci prin a Ta – 3 ianuarie, 1865" citi Cullen cu voce tare, apoi întoarse din nou cartea în mâini

ca să citească versetul corespunzător, subliniat: „iar El mi-a zis: Harul Meu îți este îndeajuns, *căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.*"

Cullen rămase cu privirea fixă, încercând să își amintească data inscripționată pe însemnele din lemn ale celor patru fii ai domnului Linden. Decembrie 1864, se gândi el. Numai cu o lună înainte. Fără îndoială că se gândise la moartea lor când făcuse aceste notițe.

Privirea lui Cullen sări în susul pagini. *2 Corinteni.* Titlul acestor capitole îi era cunoscut, domnul Linden mai citise din cartea aceea, dar...

Puterea este desăvârșită în slăbiciuni? Ce gând prostesc, după părerea lui Cullen.

Se lăsă încet pe marginea patului și răsfoi și următoarele pagini. N-avea să citească decât câteva notițe, dar ceea ce notase domnul Linden îl îndemna să citească și versetele subliniate. Ciudat să citești gândurile omului după ce pierise, ba chiar rugăciunile lui, descoperi Cullen dând paginile. Îl făcu să își dorească din nou să fi avut ocazia să-l cunoască mai bine pe domnul Linden.

— Domnu' McGrath?

Glasul lui Onnie îi întrerupse gândurile.

Stătea în ușa deschisă a odăii lui uitându-se ba la el, ba la Biblia din mâinile lui.

— Nu vre' să vă supăr, domnu'. Da' au venit deja lucrătorii și de obicei eraţi deja acolo pân' acu'.

Aruncă ochii pe fereastră și văzu că soarele răsărise de mult.

— Nu mi-am dat seama cât e ora.

Puse Biblia la loc pe măsuța lui Maggie, dar chiar în graba de a coborî scările și în timp ce își mânca micul dejun, iar apoi la întâlnirea cu lucrătorii în hambar, simți că parcă luase cu el fragmente din acele versete și din Gilbert Linden.

— Unchiule Bob, după ce-am lucrat cu Kizzy toată săptămâna trecută... Maggie se opri, observând că dintr-odată își îndepărtase privirea de ea. Poate că știa deja ce vrea să îl întrebe și nu

dorea să îi răspundă. Dar avea nevoie de părerea lui. Cu cât o afla mai repede, cu atât mai bine.

— Crezi că Kizzy are ...

— Scuze, coniță McGrath, dădu din cap Unchiul Bob cu privirea pe lângă ea. Cre' că ai un vizitator.

„Cullen."

Maggie îngheță, rugându-se să nu fie el, în același timp încercând să găsească o explicație pentru lecțiile lui Kizzy, dacă era el. Indiferent ce ar fi zis, el și-ar fi dat seama din instinct ce făcea ea. Era suficientă o singură privire cu ochii lui verzi cenușii și omul îi citea orice gând îi trecea prin cap. Își încordă mușchii și se întoarse.

O senzație de ușurare o străbătu din cap până-n picioare când o văzu pe Savana stând la marginea țarcului și făcându-i cu mâna. Maggie îi răspunse în același mod. Dar chiar și de la distanță, simțea neliniștea prietenei ei. Oh, spera că orice ar fi fost nu avea nicio legătură cu Andrew sau micuța Carolyne.

Maggie îi zâmbi făcându-i semn că vine numaidecât, apoi îi strecură ceasul de buzunar Unchiului Bob.

— Kizzy mai are șase runde...

— ... pân' ce termină. Da, coniță, zise el luând ceasul. Urmăresc eu timpu' pentru tine.

— Mulțumesc, zise și se întoarse, ezitând, încă nerăbdătoare să știe răspunsul lui.

— După ce ai văzut-o pe Kizzy umblând călare... Daisy dădea colțul în galop, mâncând pământul cu copitele, în timp ce Kizzy se ținea bine în șa, cel mai fericit copil din lume... crezi că are vreo șansă, Unchiule Bob? Nu doar să umble călare, mă refer. Știu că asta poate.

— Nici nu-ncape îndoială, coniță.

— Dar poate să câștige Peyton Stakes?

El zâmbea, cu ochii săi căprui și blânzi ascunși sub borul pălăriei.

— Știi bine ca mine, coniță... Nimeni nu poa' să spuie. Cai care tre' să câștigă, nu câștigă. Și ăi de n-are de ce să câștigă, rosti dând din umeri... Ei bine, uneori câștigă.

Maggie încuviință din cap și dădu să plece spre Savana.

— Da' un lucru pot să spui ...

Ea se întoarse.

— Fătuca aia are călăritu-n sânge. N-are teamă, ca mata, coniță, zise zâmbind larg. Are o inimă pe placu' cailor. Ei are-ncredere-n ea. Da' adevărata încercare este Burbon Belle.

Maggie dădu din cap, știind deja că aceasta era următorul pas. Dar și că viteza și puterea lui Daisy erau nimic comparat cu cea a lui Belle.

— N-aș face ceva care să o pună în pericol pe Kizzy. Și nici pe Belle. Dar... își mușcă buza de jos. Cred că Kizzy este gata.

— O, da, e coniță. Nici să nu-ți faci griji.

— Întrebarea este, îi va plăcea lui Belle de ea cum i-a plăcut de Willie?

Maggie o urmărea pe Kizzy zburând.

— Nu mai avem decât câteva săptămâni să o antrenăm, zise ea.

— Da' Belle e gata, coniță. Ai ținut-o în formă. Iar Kizzy... cre' că e gata să dea piept cu orice jocheu.

Maggie spera să aibă dreptate.

— Dacă ai timp după-masă, le punem împreună. Să vedem cum se înțeleg.

— Asta e o întâlnire ce n-aș rata-o pen' nimic-n lume.

Maggie îi aruncă o privire plină de speranță, deși simțea că o trece un val de groază. Tot nu știa cum să-l convingă pe Cullen să se dea de partea ei în cursele de cai. Dar această problemă trebuia să mai aștepte. Se grăbi să ajungă la Savana care aștepta lângă țarc.

Savana o întâmpină cu mâna întinsă.

— Îmi pare rău să te deranjez, Maggie, zise strângând-o tare. Știu că ești ocupată.

Maggie scutură din cap.

— Nu sunt niciodată prea ocupată pentru tine. Andrew și Carolyne sunt bine, sper.

Savana se încruntă, apoi rapid fața i se înseninâ.

— O, da, sunt bine. Nu este vorba despre ei. Este vorba despre... asta. Întinse mâna spre poșetă și scoase un plic.

— Când ai venit în vizită ultima dată, ți-am spus că citeam scrisorile pe care tatăl meu i le-a scris mamei mele. Cele pe care i le-a trimis în război.

Maggie dădu din cap.

— Într-una dintre scrisori, zise Savana ridicând brusc și studiind hârtiile din mâna ei. Când ridică privirea, emoția îi umezi ochii. Te rog să mă asculți înainte să decizi. Bine?

Stârnită fiindu-i curiozitatea, Maggie dădu din nou din cap.

— Scrisoarea aceasta, continuă Savana, face referire la o discuție grea pe care a avut-o cu mama mea într-o seară. Savana scoase scrisoarea. Aș aprecia dacă ai citi-o singură.

Maggie se uita la răvaș fără să îndrăznească a-l lua, copleșită de neliniște.

— Este o discuție personală între părinții tăi.

— Este totul în regulă, zise Savana ademenind-o ușor. Nu este deloc intimă, promit, zise cu un zâmbet în colțul gurii. Cel puțin... nu atât de intimă ca altele.

Fiindcă umorul ei o mai liniști, Maggie acceptă și desfăcu atentă paginile răvașului împăturit. Că draga ei prietenă alesese să împărtășească cu ea aceste lucruri îi înmuia inima, oricare ar fi fost decizia de luat.

Dragă Melna,

Sper că nu crezi că te-am neglijat fiindcă nu am scris până acum. Adevărul este că mărșăluim cât e ziua de lungă, iar la căderea nopții, abia mai reușesc să duc lingura la gură și să sorb apa chioară numită supă de bucătar, cu atât mai puțin să țin condeiul pe hârtie. Dar m-am gândit la tine și la copii zi și noapte. Ții minte ce am vorbit ultima dată când am fost împreună, după ce copiii s-au culcat. Te rog din nou să mă ierți că ți-am ascuns ce ți-am ascuns. Am făcut-o din iubire. Cu toate acestea, înțeleg cât de jignitor a fost pentru tine când ai aflat. N-am vrut niciodată să suferi și mai mult din cauza acelei răni, scumpa mea.

Maggie dădu pagina, simţind privirea Savanei. O pată afectase cerneala de pe pagina încreţită de timp, dar Maggie putea încă desluşi cuvintele.

Tatăl tău a fost un om convingător. Chiar şi acum îi văd hotărârea din privire. Deşi ştiu că relaţia dintre voi doi nu a mai fost niciodată la fel, cred că tatăl tău a intrat în eternitate cu o dragoste eternă pentru tine şi cu dorinţa de a-l ierta pentru deciziile pe care le-a luat în toţi acei ani. Şi sper, iubita mea, că îl vei ierta. Cu cât lupt mai mult în acest război, şi cu cât mai mulţi sunt luaţi rapid din lumea aceasta în cealaltă, cu atât mai mult mă conving că neiertarea cuibărită în suflet este o datorie prea costisitoare. Una pe care o tot plăteşte nu neapărat cel ce are nevoie de iertare, ci mai ales cel ce nu o oferă.

Cerneala pătase scrisul ca şi când autorul nu îndrăznise să ridice mai repede condeiul de pe hârtie.

Ce mi-a dat tatăl tău... ce ţi-a dat, a făcut-o înspre împăcare şi sper că, în timp, îl vei primi ca pe un dar. Înainte să plec, l-am pus împreună cu toate lucrurile noastre de valoare, în loc sigur.

Maggie ridică privirea, înţelegând acum cauza încântării Savanei.

— Lucruri de valoare? Ce vrea să spună prin...

— Citeşte mai departe, îi şopti Savana.

Voi adera la dorinţele tale şi voi aştepta să pot spune povestea în faţa întregii familii, odată ce eu şi băieţii ne vom întoarce acasă. Dar aş vrea să ştii că a fost mai mult decât un simplu gest din partea tatălui tău. A fost un simbol al păcii menit să vindece, care mă rog să prindă rădăcini în toată familia noastră. Am lăsat şi nişte bani în lădiţă. Păstrează-i dacă poţi. Cheltuieşte-i dacă ai nevoie de ei. Chiar dacă e să ne ocupe casa, vor fi în siguranţă.

Maggie nici măcar nu mai ridică privirea de data asta, nerăbdătoare să termine scrisoarea.

Când ai scris ultima oară, Melna, ai spus că tu crezi fără să te îndoiești că este voia lui Dumnezeu pentru mine să văd din nou căminul nostru. Mă agăț de această speranță și de credința ta în ea, fiindcă a mea scade din zi în zi. Mă rog la Dumnezeu să mă înșel. Dar dacă nu mă înșel și cerul este aproape de mine, să știi că mă voi gândi la tine până la ultima mea suflare și Îi voi mulțumi lui Dumnezeu pentru darul dragostei tale și a copiilor noștri. Jake și Adam sunt bine, se luptă brav, după cum îți imaginezi. Deși știu că sunt speriați, așa cum sunt toți bărbații curajoși uneori, încerc să îi țin la adăpost și sunt mândru de amândoi. Îți trimit dragostea lor.
Abia așteptăm să venim acasă.

Cu cea mai profundă afecțiune,
Merle

Pe măsură ce cuvintele lui Merle Darby se așezau în mintea ei, Maggie simțea o tristețe apăsătoare, binecunoscută. Dar și scânteia încântării și a speranței care emana dinspre prietena ei.

— Papa a lăsat ceva în urmă, zise Savana în șoaptă, deși nimeni nu a auzit. Cu siguranță bani. *Dacă* mama nu i-a cheltuit. Dar și ceva de la bunicul meu, de valoare.

— Ai idee unde le-ar fi putut ascunde în casă? continuă Maggie încet.

— Nu, dar am de gând să aflu! Și vreau ca tu să vii cu mine.

— Dar... zise Maggie căutându-i privirea și întrebându-se dacă, în toată euforia, Savana nu uitase cumva adevărul situației sale. Casa a fost deja vândută. Nu au fost vândute toate piesele de mobilier odată cu ea?

Privirea Savanei se întunecă.

— Ba da, dar este ceva ce tata ne-a lăsat specific *nouă*. Nu înseamnă atunci că ne aparține? Mie, lui Andrei și lui Carolyne?

Maggie nu răspunse când îi dădu scrisoarea înapoi. Nu pentru că nu știa răspunsul la întrebarea Savanei, ci pentru că ura să îi răpească speranța prietenei ei.

— Te rog să mergi cu mine, Maggie. Pe fața Savanei se putea citi un amestec de rugăminte și recunoaștere a vinei. Noul

proprietar, oricine este el, încă nu a luat în primire casa şi nici *lădiţa*. Nici măcar nu ştie de ea.

— *Dacă acea lădiţă* la care se referă tatăl tău este încă acolo, Savana. Cine ştie ce a făcut mama ta...

— Nu a spus nimic niciodată despre o astfel de lădiţă. Ar fi spus... dacă ar fi avut ocazia.

Maggie îşi aminti cât de repede se îmbolnăvise mama Savanei. Bine acum, o durere severă de cap în momentul următor. Şi se prăbuşise. Până să ajungă Maggie la casa Darby în după-masa aceea, mama Savanei era deja pe ducă.

Doctorul crezuse că totul fusese de la inimă, dar oricare ar fi fost boala, o lăsase pe Melna Darby incapabilă să se mişte, să vorbească, iar în câteva ore, chiar să respire. Până a doua zi dimineaţa, pierise.

— Tot ce te rog, Maggie, este să mergi cu mine acasă. Nici măcar nu trebuie să cauţi cutia dacă nu vrei. Dar eu nu am mai fost acolo din ziua când am mutat totul în oraş şi mi-ar fi mai uşor dacă ai merge cu mine.

Casa şi proprietatea Darby erau destul de departe de oraş, la fel ca Linden Downs. Şansele să le vadă cineva erau mici. Cu toate acestea... Maggie ştia prea bine perceptele legale când altcineva cumpăra proprietatea unei familii. Totul devenea al lui.

„Totul", drept sau nedrept.

— Voi merge cu tine, şopti Maggie. Şi vom găsi cutia.

După-masă târziu, cu un nod în gât, Maggie ţinea de căpăstrul lui Belle, iar Kizzy se aşeza în şa. Călare pe Burbon Belle, copila părea şi mai măruntă decât Willie. Şi era de înţeles. Era cam cu opt centimetri mai scundă şi cu cel puţin cinci kilograme mai uşoară.

Copila era un pisoiaş nou-născut la cârma unei locomotive, iar povara responsabilităţii o apăsa pe Maggie până-n străfunduri. Se ruga să facă ce trebuie.

Unchiul Bob strânse scărița mai bine.

— Ţ-aminteşti tot ce ţ-a spus conița McGrath, copilă. Aşa să faci.

Kizzy dădu din cap, cu ochii negri sclipind de încântare.

— Așa oi face, Unchiu' Bob.

Maggie întinse mâna și o luă de mânuță.

— Belle aleargă de când se știe. Știe ce are de făcut. Ascult-o, așa cum și ea te va asculta.

Kizzy o strânse de mână.

— Stai fără griji, coniță. Eu și duduia Belle ne-om înțelege bine.

Pe Maggie o năpădiră lacrimile.

— Știu. Ia-o încet primele ture. Află-i ritmul. Las-o și pe ea să îl afle pe al tău. Nu uita să stai adânc în șa. Nu îi place să strângi frâiele prea tare. Lasă-le moi. Văzând-o pe Kizzy încruntată, Maggie se opri. Ce este?

— Așa le spui și la ălelalte fete 'nainte să-ncalece pe Belle? Cum îmi spui și mie?

Reținându-și un zâmbet, Maggie scutură din cap.

— Nu... nu le spun.

Încruntarea copilei se vedea și în ochii ei.

— Fiindcă tu ești prima fetiță care călărește pe Burbon Belle. În afară de mine.

Fără să mai scoată un cuvânt, Maggie se dădu un pas în spate și încuviință din cap. Kizzy încă zâmbea, când ea și Belle dădură a treia tură de pistă. La a patra tură, fetița o îndemnă pe Belle la trap ușor. Copila stătea bine înfiptă în șa, în poziție perfectă, iar Maggie se simțea mândră așa cum își imagina că s-ar simți părinții care-și văd copilul realizând ceva pentru prima dată.

O lacrimă i se scurse pe obraz.

Dar când Belle o luă la galop, cu pașii mari, lini și hotărâți, Maggie se văzu din nou copilă, călare pe primul ei pursânge, chiar aici la Belle Meade, cu Unchiul Bob lângă ea.

— Mulțumesc, Unchiul Bob, zise ea ușor, întorcându-se și văzându-i ochii cuprinși de emoție. Pentru că m-ai învățat tot ce știi.

Bătrânului slujitor îi tremura zâmbetul pe buze.

— Mulțumescu-Ți, Tată, zise șoptind, cu ochii la pistă. Pen' că m-ai îngăduit să văz zâua asta și altă copilă... care învață să zboare.

Capitolul 29

— Onnie mi-a spus că atacurile lupilor sunt mai dese.

Cullen ridică peste masă privirea spre Maggie, rămânând cu furculița încărcată de piure de cartofi atârnată între farfurie și gură. Tăcuse zile-n șir și acum asta.

Când Savana Darby trecuse pe acasă acum două zile să o caute, o trimisese la Belle Meade, sperând ca vizita ei să fie o încurajare pentru Maggie. Dar Maggie părea și mai absentă.

Se hotărî să înghită cartofii, dându-și timp să formuleze un răspuns și măsurând cât de mult tăcerea lui prelungită părea să ignore urgența întrebării ei.

— N-aș zice chiar că sunt mai dese. Luă o gură de apă, simțind aroma de mentă. Poate mai... hotărâte ar fi o descriere mai potrivită.

Îl privea neclintită.

— Eu știam de un singur incident, cam acum o lună. Au mai fost și altele?

— Da.

— Câte?

— Nu ți-am spus fiindcă nu am vrut să îți faci griji.

Ea se încruntă.

— Câte?

— Unul sau două au fost luna trecută, pe la mijloc.

Era adevărat, chiar dacă nu era tot adevărul.

— Și ce iau?

— Găini, în mare parte. Și o vacă. Dar au luat și un taur tânăr, răspunse dând din cap și sperând să nu întrebe mai multe.

— De câte ori s-a întâmplat de atunci?

Ceasul de pe șemineul din spatele lui număra fiecare secundă.

— Trei, zise în final.

Ridicându-și o sprânceană întunecată Maggie completă:

— Ceea ce ar putea fi interpretat ca fiind „mai des".

Tonul ei zeflemitor era ca o mânușă aruncată. Cullen o privea fără să clipească, hotărât să nu dea curs invitației la sfadă. Dacă Maggie ar face eforturi la fel de mari să repare lucrurile dintre ei precum cele de a stârni o ceartă, se gândi el.

Pe lângă trezitul odată cu răsăritul în fiecare dimineață, sau chiar înainte, reușea cumva să se furișeze în odaie înaintea lui, în fiecare seară, și să se cuibărească bine în pături până-n gât. Înainte ca el să își dea seama că nici nu mai e pe prispă.

Dar seara trecută o prinsese urmărindu-l, în oglindă, când se schimba. Zâmbise la gestul ei șiret, dar nu voise să se lase descoperit.

— Deci, fără să fiu nevoită să cer un raport zilnic... câte atacuri au fost în total, Cullen?

El o privi direct în ochi.

— Șapte.

— Șapte? Repetă, punând furculița lângă farfurie. Trebuie să înceteze. Trebuie să organizezi o vânătoare. Voi merge și eu cu voi și vom ...

— Nu organizăm nicio vânătoare, Maggie.

— Dar sunt foarte bună...

— Și cu siguranță nu cu o femeie după noi.

Văzându-i ochii încruntați, ridică mâna.

— Am luat deja măsuri. În fiecare seară, doi bărbați stau de pază.

— Doi lucrători?

— Da.

Uitându-se fix în ochii lui, Cullen putea să-i vadă rotițele învârtindu-se.

— Și sunt înarmați?

Simțind cum îl părăsește răbdarea, dădu din cap.

— Și știu să tragă?

Răsuflă, simțind cum îi crește frustrarea la tirul ei de întrebări și văzând-o cum îi scade încrederea în el. Ridică din umeri.

— Ştii, probabil trebuia să mă gândesc înainte să le dau puşti.

Margaret îşi întunecă privirea, ceea ce era o promisiune că limba ei va fi şi mai ascuţită.

— Linden Downs este casa mea de mai multă vreme decât este a ta, Cullen. Am dreptul să ştiu ce se întâmplă aici.

— Sunt de acord. Dar, Margaret... îi răspunse pierindu-i pofta de mâncare şi împingând farfuria într-o parte. Este deja august. De aproape o lună nu mi-ai rostit niciun cuvânt normal. Doar da şi nu. Sau „Sunt bine, Cullen" sau „Nu, mulţumesc, Cullen". Şi acum mă bombardezi cu întrebări şi îmi spui cum să rezolv lucrurile, de parcă m-aş ocupa numai de nimicuri. Ştiu ce fac, Maggie. Trebuie să ai încredere... *în mine*.

Tăcerea se întinse de da să plesnească.

— Şi tu trebuie să ai încredere în mine, răspunse ea pe un ton neaşteptat de blând.

Onnie se găsi să se întoarcă tocmai atunci, cu carafa de apă în mână. Fără să zică nimic, le umplu din nou paharele. Din privirea ei circumspectă, Cullen bănuia că auzise discuţia lor aprinsă. Aşteptă până când se făcu nevăzută înainte să deschidă gura din nou.

— Eu chiar am încredere în tine, Maggie, zise el încet.

— Ba nu ai. Dacă ai avea, m-ai... Obrazul ei zvelt se frământa de parcă ar fi măcinat mai întâi cuvintele... m-ai lăsa să o înscriu pe Burbon Belle în curse.

Nu că nu se aştepta la asta.

— Maggie, am mai vorbit despre asta.

— Nu, nu am vorbit. *Noi* nu am discutat nimic. Trăsăturile ei fermecătoare se înăspriră. Tu mi-ai spus senin că decizia este luată. Şi că nu mă vei lăsa să particip. Ai idee cum mă simt? Ce e în inima mea?

— Nu uita cui vorbeşti, iubire. Cullen zâmbea rece. Ştiu exact cum este să ţi se spună ce poţi şi ce nu poţi să faci. Şi dacă mi se întâmplă cumva să uit, sunt destule semne atârnate prin oraş care să îmi reamintească.

Maggie avu o tresărire involuntară în privire. Poate de durere. Poate regreta că îi zisese toate acele lucruri. Sau poate... regreta că se măritase cu el.

Orice ar fi fost, vedea mânia scurgându-i-se ușor de pe față, așa cum îl părăsea și pe el.

Zbătându-se sub apăsarea resemnării, decise să schimbe subiectul, hotărât să salveze ce mai rămăsese din seara respectivă.

— Ai fost la Belle Meade mai des în ultimele zile. Cred că lecțiile îți merg bine. Fetițele din Nashville vor fi cele mai bune călărețe din tot Sudul.

Deși bine intenționată, pipa păcii se dovedi o ofertă destul de slabă, nereușind să obțină decât niște zâmbete firave.

— Spune-mi, te rog, continuă el, hotărât să îi dărâme zidurile cărămidă cu cărămidă. Câte eleve ai acum?

Maggie își drese glasul și îi răspunse cu privirea ațintită la farfurie.

— Am opt fete din oraș.

Numai opt? Lui i se păruseră mult mai multe după numărul de ore pe care le petrecea departe de Linden Downs. Apoi, îl plesni... Poate că se ducea la Belle Meade ca să nu fie cu el aici. Dar nu avea niciun sens. El era plecat mai toată ziua la munca de la câmp.

Încercă din nou, văzând că nu avea de gând să îi mai spună ceva.

— Promite ceva vreuna dintre fete?

O secundă nesfârșită se îndură să treacă.

— O fetiță da, zise într-un final încet, apoi se ridică și își lăsă șervețelul mototolit lângă farfurie. Te rog să mă scuzi.

Părăsi încăperea cu pași mari, foșnetul moale al fustelor era amplificat în liniștea profundă. Bucket ridică scurt capul urmărindu-i plecarea din locul în care se odihnea, în colț.

Ecoul ghetelor lui Maggie se auzea din hol în timp ce urca grăbită scările. Cullen închise ochii. Deja sfârșit de oboseală, după o zi lungă de muncă, simți dintr-odată că oboseala îl doboară. Mai ales că știa că modul cel mai bun de a pune capăt acestei dispute era să îi spună adevărul despre costul pe care l-ar putea plăti amândoi înscriind-o pe Belle la curse.

„Doamne, nu cred că pot face față să știe adevărul despre mine. Să îmi văd rușinea oglindită în privirea ei ..."

Nici nu îi venise bine gândul când își dădu seama ce făcea de fapt, deși îi venea greu să creadă. De când vorbea din nou cu Dumnezeu? Scutură din cap. Citise prea mult din Biblia domnului Linden în ultima vreme.

— Să nu faceți nimic din ceartă sau din mândrie deșartă, zise încet citând dintr-un verset pe care îl subliniase domnul Linden, și pe care se bazase și Cullen. Ci în smerenie... Când să creadă că și-l amintise, cuvintele îl părăsiră.

Dar își amintea ideea din spatele fragmentului. Era despre respectul pe care ar trebui să îl avem pentru ceilalți și să avem o părere mai bună despre ei decât despre noi înșine. Deschise ochii și se uită spre odaia lor de la etaj. O iubea pe femeia aceea. Îl scotea din toți pepenii, dar tot o iubea. Și își dorea să fie fericită. Dar cum să facă?

— Ați terminat, domnu'?

Cullen clipi și o văzu pe Onnie servindu-l.

— Da, zise ridicându-se. Am terminat.

Scoase rămurica de mentă din pahar, gustul ei amintindu-i de casă. Era aproape în hol când se întoarse.

— Mulțumesc, Onnie. A fost o cină bună.

Ea dădu din cap.

— Cu plăcere, domnu'.

După încă câțiva pași, își auzi numele.

Onnie stătea în pragul ușii.

— E încă tânără, domnu' McGrath, zise cu glas blând. Și tare încăpățânată uneori, ca mama ei, Dumnezeu să-i odihnească sufletul.

Onnie plecă scurt din cap, iar Cullen își aminti același sfat primit de la domnul Linden.

— Da' are inima mare ca a lui taică-său, continuă slujitoarea. Dacă apucă să își dea cuvântul, nu și-l mai ia înapoi.

Simțind intenția cuvintelor ei, Cullen dădu din cap.

— Mulțumesc, Onnie. Trebuie să o cuceresc. Din nou.

După ce îl lăsă pe Bucket să iasă încă o dată, Cullen stinse toate lămpile, mai puțin una pe care o luă cu el pe scări, încercând să își dea seama cum să descuie lacătul inimii lui Maggie Linden încă o dată.

A doua oară.

Zgomotul pașilor se opriră dincolo de ușa odăii lor, iar inima lui Maggie bătea de să-i spargă pieptul. Poate în seara asta Cullen va rămâne în vechea lui odaie, ceea ce ar fi cel mai bine, în situația dată.

Încet, ușa odăii lor de dormit scârțâi deschizându-se. Cu spatele la el, îmbrățișă marginea patului și închise ochii, neîndrăznind să miște. Nici când briza care intră pe fereastră îi răsfiră părul pe tâmplă, gâdilându-i obrazul.

Aroma îmbătătoare de susai, dulce, dar picantă, însă cu o aromă intensă ca de miere, umplea camera, ca parfumul discret de iarbă al mătăsii de porumb, aproape gata de seceriș. Cât de mândru ar fi fost papa să vadă toate acestea, dacă ar mai fi trăit. Mai puțin disputa dintre ea și Cullen. Asta l-ar fi măcinat.

Gândul îi submina hotărârea de a rămâne supărată. Strânse ochii și mai tare. Își șterse deja lacrimile și jurase să nu mai verse niciuna. Nu în seara aceea. Nu din cauza lui Cullen.

Deci, de ce i se uscase gâtul când aureola caldă a lămpii pe care el o ținea în mână căzu peste pat?

Cullen așeză lampa pe scrin și începu să se dezbrace.

Nu se mai uită la el pe furiș cum făcuse cu o seară în urmă. Dar și fără să se uite, îi auzea mișcările. Îi cunoștea trupul, pieptul lui musculos și umerii lați. Brațele lui atât de puternice și totuși atât de tandre. Despre ea crezuse mereu că era băiețoasă la aspect, cu trupul supt, fără forme curbate care știa că le plăceau bărbaților. O luase prin surprindere când deveniseră una pentru prima dată, ca soț și soție, cât de moale era trupul ei comparativ cu al lui. Și cât de bine se contopiseră unul cu celălalt.

O năpădiră amintirile și începu să respire la fel de repede ca bătăile inimii. Se încălzi sub pătură. Dar tot nu se mișca.

Cum era posibil să tânjească după cineva care o dezamăgise atât de rău? Și care venea, cel puțin în parte, din hotărârea lui de a nu o răni. Ironia sorții ...În încercarea lui de a o proteja, o rănise mai rău decât își dădea seama.

El stinse lampa şi dădu cuvertura la o parte. Salteaua se mişcă şi se strânse la jumătate când se întinse lângă ea. Coapsa lui se atinse de a ei. Toate celulele din organismul ei ameninţau să o trădeze.

Lupta între dorinţă şi frustrare dezlănţui în mintea ei o altă bănuială despre decizia pe care el o luase cu Belle. Poate că de fapt Cullen nu se temea pentru binele ei. Poate adevăratul motiv pentru care nu voia ca ea, Maggie, să participe la curse era că nu va câştiga. Că nu era capabilă să o antreneze pe Belle ca să devină campioană. Căzu adânc pe gânduri, ideea spintecând o rană veche, dar bine cunoscută.

Când se mişcă lângă ea, ştiu că nu era cu spatele, cum stătuse de obicei. O urmărea măsurând-o cu privirea de la umeri spre *mijloc şi mai jos şi apoi luând-o lent înapoi.*

Strângând din dinţi, Maggie îşi aminti fiecare motiv pentru care nu îl voia în patul ei. Spusese nu participării lui Belle la cursă. Apoi refuzase să discute despre asta. O respinsese. Total.

— Maggie, şopti el.

Îi răpise munca de ani de zile, sacrificiul ei şi al tatălui ei.

— Mi-e dor de tine, iubirea mea.

O dăduse la o parte fără să se gândească deloc la ea. Era egoist, mândru şi...

— Te rog... lasă-mă să te văd.

Maggie scutură din cap, rafala de acuze căzând pradă tensiunii dintre ei şi umplând fiecare colţ al odăii. Aştepta cu simţurile ascuţite să o atingă, sperând pe de o parte că nu o va face, dar mai mult se ruga să o facă.

Şi cum să reacţioneze dacă ar fi atins-o? I-ar fi putut rezista? Şi dacă nu, ar fi însemnat consimţământul ei tacit că el avea dreptate şi totul era dat uitării? Fiindcă nu era aşa.

Clipele continuau să treacă pe lângă ei, una după alta. O singură întrebare clocotea în inima ei. Se întoarse încet pe spate.

— Cullen, şopti ea, întrebându-se dacă el auzea cât de tare îi bătea inima.

— Da? zise el încet.

— Știu de fapt de ce nu vrei să o înscriu pe Belle la curse. Și nu are deloc de-a face cu jocurile de noroc sau cu ce i s-a întâmplat tatălui tău... așa e?

El nu rosti niciun cuvânt. Nu mișca. Nici măcar nu respira. Era sigură. Surprinzând-o, se întoarse pe spate, doar umerii atingându-li-se.

În sfârșit, el suspină adânc.

— Nu... nu are, Maggie.

— Este din cauză că, zise ea înghițind în ciuda nodului din gât, costul rostirii cuvintelor cu voce tare fiind mai mare decât își imaginase, nu crezi că pot câștiga. Că pot antrena un cal și un călăreț pentru victorie. Exact ce a crezut și mama mea și mi-a spus, de nenumărate ori.

Se uită înspre el, îi citi profilul complet nemișcat și știu că ghicise bine. Întorcându-se, privea lumina lunii care alerga umbrele de pe pereți și de pe tavan în timp ce ceasul bunicului de la parter bătea ora unsprezece, zgomotul gongului singur în tăcerea absolută.

— Mama mea nu credea că o domnișoară se cade să umble călare așa cum am făcut eu, zise ea șoptind. Nu numai că nu a fost de acord să umblu călare cu picioarele de o parte și de alta, nu a fost de acord nici să antrenez cai pentru curse. Spunea că este treabă de bărbat. Maggie zâmbea în întuneric, nu de umorul situației, cât de paradoxul acesteia. Este de râs, sincer... Mama mea credea că sunt prea băiețoasă, că semăn prea mult cu frații mei. Iar tu mă vezi slabă și ți-e teamă că voi suferi.

El îi căută mâna prin așternuturi. Iar nodul care i se puse în gât începu să o doară.

— Margaret Laurel Linden McGrath... zise el cu un glas și mai grav în întuneric... nu ești slabă. Ești o femeie extraordinară. Și nu cred că nu poți să câștigi. Nu este vorba despre asta. Mai degrabă eu... o strânse și mai tare de mână.

Auzind zbaterea din tonul lui, simțind-o, așteptă următoarele sale cuvinte de parcă ar fi depins viața ei de ele.

— Mi-e teamă de ce ți se va întâmpla dacă *vei câștiga*.

Închise ochii năpădind-o un val de recunoştinţă. El credea că poate!

Dar atunci, de ce avea reţineri să îi dea dreptate? Teama că va fi rănită nu prea avea temei. Şi totuşi, dacă lua în calcul trecutul lui, ce se întâmplase cu soţia şi fetiţa lui, avea sens. Dar conta cel mai mult...

Că el credea că poate să câştige!

Frământată de multe gânduri, Maggie se ridică în cot şi se uită la el.

— Mulţumesc, şopti ea, mângâindu-i pieptul cu mâna, atingându-i faţa, gura, cuprinsă de dor după el. Mulţumesc că ai încredere în mine.

— Maggie, şopti el, luând-o de mână. Sunt lucruri pe care nu le ştii. Pe care trebuie să ţi le spun, iubire.

Gustând din amintirea sărutului său, ea se trase mai aproape de el.

— Nu, nu trebuie. Cel puţin... nu acum. Îi apăsă gura cu buzele sale, dar simţindu-l că se codeşte, se trase în spate, brusc timidă şi nesigură pe ea.

Poate că ar fi trebuit să îl aştepte să preia controlul. Ea era până la urmă novice.

— Iartă-mă, şopti ea, dându-şi părul după ureche şi lăsându-se pe spate. Credeam că nu e nicio problemă dacă... Gemând, el o luă în braţe, o îndesă în pat şi o sărută aşa cum îşi dorise. Gura lui avea gust de mentă şi pielea îi era caldă. Pieptul lui solid peste al ei era îmbătător. Îşi retrase buzele de pe gura ei şi se aventură în jos. Ea se împinse cu capul în pernă şi inima-i bătea puternic, răsfirându-şi degetele prin părul lui.

După o clipă, îi căută din nou gura, iar ea, fără aer, o căută pe-a lui. Începu să îşi deschidă nasturii cămăşii cu ajutorul lui, expert chiar şi pe întuneric. Stând întinşi, piele pe piele, îi simţea mâinile blânde şi minunat de posesive, iar ea îl cuprinse cu braţele ei.

— Mai aproape, şopti ea şi suspină uşor când el cedă rugăminţilor ei... şi chiar mai mult.

Închizând ochii la umbrele jucăuşe de pe tavan, fremătă sub atingerea lui şi se dărui total soţului ei.

Capitolul 30

— Știu că ceea ce facem noi este îndoielnic, Maggie. Unii ar spune chiar că e greșit.

Maggie se uită înspre Savana care mergea călare lângă ea și îi văzu chipul cuprins de remușcări.

— Mai vrei să mergi cu mine?

Savana opinti calul trăgând de hățuri, iar Maggie o urmă îndeaproape. Burbon Belle se supuse, deși după cum dădu capul pe spate, era clar că nu voia.

Savana tresări când dădu cu ochii de drumul care ducea spre ferma care cândva aparținuse familiei ei.

— De când am citit scrisoarea, nu mă gândesc decât la găsirea lădiței. Trebuie să aflu dacă mai este acolo și ce ne-a lăsat tatăl meu.

Maggie zâmbea.

— Și eu aș simți la fel. Deci... să mergem.

— Vrei să ne întrecem? Ca pe vremuri?

Bucurându-se de acea Savana pe care nu o mai văzuse de mult timp, Maggie se aplecă înainte și o bătu ușor pe Belle pe greabăn.

— Mă tem că nu ar fi o întrecere echitabilă, cum se spune.

Savana se uită spre Duchess, căluțul roșcat pe care Cullen îl înșeuase pentru ea de dimineață.

— Ba va fi echitabil, zise zâmbind și mai larg. Mai ales dacă plec prima!

Savana plesni hățurile, iar Duchess porni împrăștiind numai țărână în jur.

Maggie râdea, ţinând-o pe Belle în frâu, ştiind la fel de bine ca Savana că Duchess nu era pe măsura pursângelui. Maggie aşteptă fix un minut până când îi dădu semnalul pentru care pursângele trăia.

Şi zburară.

Belle dădu curba, iar Maggie le zări pe Savana şi Duchess înaintea lor. Şi Belle la fel, evident. Fiindcă, fără ca Maggie să-i dea pinteni, pursângele tuna înainte, copitele mâncau pământul, iar instinctul natural al iepei preluase controlul. Maggie se aplecă lângă capul ei.

Belle o întrecu pe Duchess într-o clipită.

În timp ce fustele îi fluturau în vânt, în urma ei, iar fosta casă Darby se ivea la orizont, Maggie se gândea la cursa Peyton Stakes din octombrie, peste doar două luni, şi la fiecare zi din ultimele săptămâni în care aşteptase momentul potrivit ca să îi spună lui Cullen ce voia să facă. Sau ce spera, dacă părinţii lui Kizzy cădeau de acord. Kizzy nu ştia nimic despre cursă. Şi nu va şti, decât dacă părinţii ei erau de acord.

Tot ce ştia fetiţa era că primeşte lecţii de echitaţie. Adică adevărul. Fiindcă, dacă proprietarul legal al lui Burbon Belle, Cullen, rămânea neclintit în decizia lui, iar Maggie nu reuşea să găsească un motiv care să îl facă să se răzgândească, cu atât rămânea Kizzy, să înveţe să umble călare.

Ajungând la proprietate, Maggie o struni pe Belle şi auzi în acelaşi timp ritmul copitelor lui Duchess înaintând pe cărarea ce ducea la casă.

Casa arăta aproape la fel cum şi-o amintea Maggie. Doar mai părăsită, cu iarbă uscată şi multe buruieni.

Îi plăcuse întotdeauna priveliştea impunătoare a casei, cele două prispe, primul şi al doilea etaj, parcă înveleau casa într-o îmbrăţişare caldă. Cele două prispe găzduiseră atâtea cine, discuţii, seri de lectură în leagăn, deseori cu mult după ce soarele îşi pornea călătoria nocturnă.

Însă aroma era cea care o duse în trecut ...

Maggie trase adânc în piept mirosul de caprifoi care venea din vie și își aminti toate după-mesele de vară în care ea și Savana stătuseră pe prispa din fața casei, cu tufele acelor flori îmbătătoare în poală. Și printre chicoteli și secrete, smulgeau încet bulbul dintre petale pentru a-i degusta nectarul dulce cu vârful limbii.

Îi vedea încă pe Jake și Adam, frații mai mari ai Savanei, cu picioarele lor lungi și deșirate urcând prispa câte două trepte odată. Râsul lor se cuibărise în amintirile ei, la fel ca râsul fraților ei.

Parcă era ieri. Și totuși, departe, într-o altă lume.

Savana trase de hățuri lângă ea, cu obrajii aprinși, respirând greu, dar toată un zâmbet. Până când își mută privirea spre casă. Valul de bucurie începu ușor-ușor s-o părăsească, înlocuit de un dor atât de intens și brusc, încât pe Maggie o durea inima să o privească.

— Îmi aduc aminte, la începutul războiului, când a citit tata în ziar ce a spus președintele Lincoln despre scandalul dintre state. Că nu va dura mult, zise Savana scuturând din cap. M-am întrebat de atâtea ori... dacă cei care ne-au dus în război ar fi știut costul de la început, l-ar fi pornit oricum?

Maggie se întinse și îi strânse mâna prietenei ei, aproape cu același gând în minte. Așteptă ca Savana să se dea prima jos și făcu întocmai, priponind frâiele lui Belle în jurul unui stâlp.

Maggie o luă spre treptele prispei.

— Unde mergem?

Maggie se întoarse.

— Spre ușa din față, zise parcă mai degrabă întrebând.

Savana scutură din cap.

— Nu mai am cheile, Maggie. Ni le-au luat. Așa se face când casa cuiva intră la licitație.

Deși se simțea destul de prost, Maggie știa că Savana nu avusese nicio intenție să o rănească. Dar tot... durea.

— Pur și simplu, într-o zi ne-am trezit cu ei, continuă Savana. Domnul Drake și oamenii lui. Ne-au spus că avem o oră să strângem hainele și amintirile familiei. Tot ce era de valoare în rest trebuia să rămână ca să acopere datoria, rosti oftând. Apoi au plecat pentru un timp scurt, iar eu am strâns tot ce am putut.

Din fericire, la scurt timp după ce mama a pierit, știind că vom pierde până la urmă casa, am sortat toate lucrurile personale și le-am pus în cutii. În ultima secundă însă, am scos și masa mamei din casă, cea pe care ai văzut-o, și am ascuns-o sub trestie în spatele curții. M-am întors după câteva zile și am luat-o.

— Nu mi-ai spus niciodată aceste lucruri, zise Maggie în șoaptă. Însă și-l închipuia prea bine pe Stephen Drake făcând pe durul. Aș fi vrut să te ajut.

Savana scutură din cap.

— Tu și tatăl tău ați trecut prin ale voastre. Nu am vrut să mai pun încă o povară pe umerii voștri.

Un vânticel foșni frunzele din umbrarul format de stejarul și plopii de deasupra lor, aducând o bine-venită răcoare în arșița acelei zile.

Savana făcu un gest, cu speranță timidă în privirea ei.

— Speranța mea este că una dintre ferestrele de jos este încă descuiată. Nu o încuiam niciodată pe cea de lângă bucătărie. Hai să vedem!

Ademenită de optimismul Savanei, ca întotdeauna, Maggie o luă în urma ei. Verificară ferestrele bucătăriei și apoi pe toate cele de la parter, dar fără niciun succes.

Totul, inclusiv ferestrele, era încuiat bine.

Stând pe prispa din spate, se holbau amândouă la tocul murdar al ferestrelor care acopereau jumătatea de sus a ușii, iar Maggie se întreba dacă prietena ei se gândea la același lucru.

Savana străbătu cu mâna marginea ferestrei.

— Îmi aduc aminte când papa l-a supravegheat pe Jake în timp ce monta geamul cel nou. Jake și niște prieteni de-ai lui spărseseră vechiul geam cu mingea. A muncit câteva săptămâni ca să îi dea banii înapoi lui papa. Savana se uită înspre ea, apoi scutură ușurel din cap. Nu cred că pot.

Maggie se uită înspre ferestrele alăturate, dar simți sancțiunea tăcută a Savanei și încuviință din cap.

— Atunci, eu zic să încercăm ce făceau frații mei mai mari în serile dinaintea școlii, când ar fi trebuit să fie în pat, la culcare.

Tristețea Savanei cedă în fața întrebărilor și a unei bănuieli că urma să facă o poznă.

— Vino după mine! zise Maggie trăgând-o de mână.

O luară la fugă ca niște școlărițe pe după casă până sub vechiul stejar.

— Maggie, nu poți face așa ceva. Ești... femeie măritată.

Maggie îi făcu cu ochiul.

–Da, sunt femeie măritată. Dar încă mă cațăr în copaci.

Se aplecă să își culeagă poalele dintre picioare și să le prindă în talie, făcând o plecăciune.

— Voi fi sus și sper că înăuntru, cât ai clipi.

Se cățărase în copacul acesta de sute de ori, deși nu în ultimii ani. Ramurile pe care altădată se cățărase cu ușurință se dovediră un pic mai provocatoare decât anticipase. Cu toate acestea, ajunse la grilajul prispei de la al doilea etaj și sări peste el.

Cu răsuflarea tăiată, dar victorioasă, îi făcu cu mâna Savanei și se puse pe treabă. Cunoștea casa la fel de bine ca pe a ei. Începu întâi cu ferestrele fostei odăi a domnului și doamnei Darby. Nu se mișcară. Continuă, dar ceea ce văzu în cameră o țintui locului.

Mobila din odaia părinților Savanei, exact așa cum și-o amintea. Primită de la părinții domnului Darby, din câte știa. Comoda, canapeaua, dulapul... totul era exact așa cum fusese Savana forțată să le lase. Și din același motiv care ar fi costat-o Linden Downs și pe Maggie: taxe neplătite și împrumuturi neonorate.

Dacă n-ar fi fost Cullen.

Ultima săptămână de pace dintre ei fusese atât de bine-venită după tensiunea de săptămânile dinainte. Dar știa că pacea aceasta nu era cu totul instalată, fiindcă încă nu rezolvaseră divergențele dintre ei.

Ceea ce erau obligați să facă în curând.

Se duse spre odaia băieților, căutând tocurile stricate, fiindcă știa cât de fragile erau tocurile ferestrelor. Ce păcat de s-ar fi spart vreunul. Dar ...

Niciun toc nu era spart. Nici măcar crăpat.

— Încă nimic? strigă Savana de jos.

Maggie aruncă privirea peste grilaj, cu speranță în ochi.

— Nu încă, dar mai am o odaie.

Se îndreptă spre ferestrele care dădeau în odaia Savanei și a lui Carolyne și se uită înăuntru. Câte nopți nu dormise în patul acela, visând cu ochii deschiși împreună cu Savana? Sau stând înaintea oglinzii scrinului și pieptănându-și părul?

Apăsă fruntea mai tare pe fereastră... Iată, peria de argint a Savanei, pieptenul și oglinda, setul complet primit de Savana de la bunica ei din partea mamei, zăcea în continuare pe scrin. „O, Savana..."

Pe Maggie o durea toată pierderea prietenei ei. Posesiuni care nici măcar nu se puteau compara cu cei iubiți cărora trebuise să le spună la revedere. Și totuși, frânturi ale unei vieți pierdute.

La fel ca până atunci, nici aici ferestrele nu se clintiră.

Se puse în genunchi și se uită în casă. Doar un ochi de geam o despărțea de încuietoare. Se îndoia că ar fi putut să îl spargă fără ca Savana să o audă. Și de n-ar fi auzit-o, ar fi văzut cioburile, de cum Maggie i-ar fi dat drumul înăuntru. Dacă nu făcea curățenie repede, ceea ce ar fi putut dacă...

Maggie se ridică și înțelese că nu era decizia ei. Se întoarse spre grilaj.

— Îmi pare rău, Savana, strigă în jos. Toate ferestrele sunt încuiate.

Savana ridică privirea. În schimbul tăcut dintre ele, Maggie simțea povara deciziei prietenei ei atârnând între ele două. Sincer, nu știa ce ar fi făcut dacă ar fi fost în situația Savanei. Era un lucru pe care îl învățase în ultimele luni: omul nu putea garanta ce decizii va lua într-o situație decât abia când se afla în situația respectivă. Abia când decizia îi aparținea în totalitate. Abia după ce cântărea costurile.

Savana plecă încet capul. Când până la urmă ridică ochii, Maggie citi în ei răspunsul.

— Nu mai este casa mea aici, Maggie, zise Savana, cu voce tremurândă. Cândva am înțeles acest lucru. Trase adânc aer în piept, cu bărbia tremurândă, scrutând casa. Trebuie să înțeleg și acum.

Capitolul 31

— De Kizzy a mea vorbeşti, coniţă? Un val de neîncredere umbrea chipul Odessiei în timp ce smulgea rufele uscate de pe sârmă, iar ultimele zile ale lui august se dovedeau la fel de fierbinţi în ultima săptămână ca cele dinainte.

— Să umble călare pe calul dumitale cel frumos... în cursă?

Maggie dădu din cap, prinzând mireasma de săpun proaspăt amestecat cu căldura soarelui pe care îl împrăştiau hainele.

— Exact asta spun, Odessia. Ştiu că trebuie să vorbeşti cu domnul Ennis despre asta... şi cu Kizzy. Eu nu i-am spus nimic fiicei tale despre cursă. Poate nici nu vrea să participe.

Dar în timp ce rostea cuvintele, Maggie ştia că această probabilitate era nulă. Kizzy se simţea pe cal mai acasă decât cei mai mulţi oameni în propria lor sală de oaspeţi. Echitaţia era în sângele copilei. Şi n-avea cum să scape.

— E ea atât de bună pentru aşa ceva, coniţă McGrath?

Maggie nu îşi putea reţine zâmbetul.

— O, Odessia... zise cu lacrimi în ochi. Nu numai că e bună. Este unul dintre cei mai buni călăreţi pe care mi-a fost dat să îi văd. Unchiul Bob confirmă.

— A văzut-o Unchiu' Bob călare?

Maggie dădu din cap.

M-a ajutat cu lecţiile ei, la Belle Meade.

Odessiei îi pică faţa şi îşi propti mâna în şold. Şi atunci Maggie ştiu de unde luase Kizzy gestul acela.

— Doamne mare, să vezi când o auzi Ennis! zise Odessia zâmbind, brusc îngândurată. Da' la curse nu e numai băieţi, coniţă?

— Ba da. Cel puțin până acum. Oricum, regulile Societății de Cai Pursânge nu obligă ca jocheii să fie băieți. Fiica ta va fi prima fetiță care va face acest lucru.

Odessia nu zicea nimic pe moment.

— Da' nu e periculos? Să umbli călare cu picioarele așa, într-o parte și alta? Am auzit povești cu băieți care s-a rănit rău. Sau a pățit-o.

Pe Maggie o impresiona grija din privirea femeii. Îi era cunoscută. Apoi își dădu seama... că văzuse aceeași privire în ochii mamei ei.

— Sunt anumite pericole în curse. Și în hipism. Sigur că noi muncim să le înlăturăm pe cât mai multe. Însă trebuie să cântăriți riscurile și să le luați în calcul.

— Și zici că Kizzy a mea ar fi prima, zise Odessia împăturind o cămașă a lui Ennis și punând-o în coș, cu ochii neîncrezători. Nu e-ntotdeaua bine să fii bun la ceva, coniță McGrath. Vine cu un preț.

— Da, așa e, zise Maggie încet. De aceea, am venit mai întâi la tine și te rog să vorbești cu soțul tău despre asta. Apoi, puteți hotărî împreună dacă vreți... sau nu să îi spuneți și lui Kizzy.

Odessia luă de jos coșul cu rufe curate, iar Maggie o urmă în fața colibei și până în capul scărilor prispei.

— Și dacă eu și Ennis spunem nu, coniță? Ce se-ntâmplă?

Auzind scepticismul din glasul femeii, Maggie încerca să îl ascundă pe al ei.

— Atunci asta e. Nu îi voi spune niciodată lui Kizzy, prin urmare ea nu va ști. Ai cuvântul meu, Odessia.

Odessia o privi o clipă și îi arătă ușa.

— 'Nainte să pleci, coniță, vreau să îți arăt ce a făcut Kizzy.

Maggie șovăi scurt, dar o urmă înăuntru. După ce ochii se obișnuiră cu lumina slabă, se uită la hârtia pe care i-o întinsese Odessia.

— Kizzy desenează de când e, coniță McGrath. Mai ales în țărână, uneori pe plăcuța de scris cu cretă, când avem. Da' Ennis, în ultima vreme, le-a mai loat la copii hârtie și creioane, iar fata mea desenează tot ce vede! Da' asta-i place ăl mai mult, coniță.

Odessia ținea desenul, cu emoție-n privire, iar Maggie simți un nod în gât din același motiv.

— Eu sunt? întrebă Maggie.

— Îhî... călare pe Miss Belle. Numa' despre voi două vorbește în ultimu' timp, coniță.

Maggie ofta. Talentul lui Kizzy la desen nu era pe măsura talentului ei la călărie dar nu conta. Zâmbetele pe care le desenase fetița, și ei, și lui Belle, îi smulsese lui Maggie unul chiar atunci.

— Mulțumesc că mi l-ai arătat, Odessia. Și pentru că vei vorbi cu soțul tău.

Maggie dădu să plece, dar se opri și se uită prin colibă.

— Arată cu totu' altfel față de ultima dată, nu, conița McGrath?

Încă observând schimbările, Maggie dădu din cap.

— Da, așa aș zice.

— Soțu' nu ți-a spus?

— Ce să îmi spună?

Privirea femeii se umplu de emoție.

— Domnu' McGrath a mărit plata la toți oamenii. Deci, Ennis, eu și copiii am hotărât să aranjăm locul. Și alte familii a făcut la fel.

Maggie se uită de jur împrejur.

— Arată foarte bine.

Prin tavan și prin pereți nu mai pătrundeau raze de lumină. Podeaua de lemn arăta nouă, toate scândurile strânse, fără crăpături sau găuri, țărâna de sub cabană nu se mai vedea deloc, așa cum era normal. Într-un colț, era un pat cum se cuvine, cu saltea. În celălalt, o masă sănătoasă cu șase scaune.

— Și mi-a luat și o albie ca lumea pentru spălat vase, zise Odessia arătând cu mâna. Ennis zice că 'nainte să vină iarna, o să-mi facă o sobă nouă în care să gătesc. Chiar acolo. Fața îi strălucea.

Pe măsură ce Odessia îi arăta restul îmbunătățirilor pe care aveau să le facă, Maggie nu mai scotea un cuvânt, înțelegând din nou cât de departe era de o realitate care era la o aruncătură de băț de unde trăise toată viața ei. Ceea ce ei i se părea normal era mult mai mult decât alți oameni vor cunoaște vreodată.

Întorcându-se acasă, măsura cu privirea acrii de culturi în floare care se unduiau pe ambele părți ale drumului, pregătite de secerișul care bătea la ușă. Pentru prima dată în viața ei, văzu

pământul așa cum era. Un dar dat în administrare. Ea era cel mult un custode și nu unul bun. Își jură că avea să schimbe acest lucru.

Cullen înțelegea mult mai bine decât ea acest adevăr. Și papa văzuse această calitate a lui, fără îndoială. Tatăl ei văzuse întotdeauna inima omului. Admirând albastrul fără nori și sperând că cerul asculta, murmură un mulțumesc frumos tăcut.

Odessia fusese de acord să vorbească cu Ennis în seara aceea și apoi să îi dea răspunsul. Dacă cei doi spuneau da, și Kizzy era de acord, nu mai era decât o persoană cu care Maggie avea nevoie să vorbească.

În ciuda felului cald și generos al acestui om, era cel mai greu de convins dintre toți.

Întrebându-se dacă îi sărise cuiva vreodată inima din piept, Cullen se întoarse pe partea cealaltă și o trase pe Maggie aproape, simțindu-i spatele catifelat pe pielea lui. Respirația ei repezită îi smulse un zâmbet satisfăcut, care se deschise și mai larg după ce Maggie îi luă mâna și o ținu strâns la pieptul ei. Atât de aproape că îi simțea bătaia inimii.

— Te iubesc, Maggie, șopti el și îi sărută creștetul capului. Ceea ce simțea el pentru ea în acel moment depășea cum mult tot ce își imaginase când îi făcuse promisiunea lui Gilbert Linden, la început. Promisiune pe care Cullen știa că nu avea să o regrete.

— Și eu te iubesc, răspunse ea, tresărind lângă el, cu vocea surprinzător de fragilă.

— Ce e, iubito? zise ridicându-se în capul oaselor și dându-i părul pe spate. Ea se întoarse pe pernă, dar Cullen mângâindu-i obrazul, o întoarse din nou spre el și îi simți urma lacrimilor. Îl cuprinse groaza. Te-am... rănit?

Sughițând, respirația ei suna mai degrabă ca un râset.

— Nu... normal că nu.

Se simți ușurat. Atunci, ce este?

Îi strânse și ea mâna. Trase adânc aer în piept, apoi răsuflă.

— Pur și simplu, nu m-am așteptat niciodată... să țin la tine atâta.

El râse și îi întoarse fața spre el.

— Vom avea o viață frumoasă, Maggie. Tu și eu. O sărută, simțindu-i lacrimile sărate, dar lacrimi de bucurie.

Ea îl sărută apăsat pe gură și își vârî mâna pe sub așternuturi. El zâmbi larg la sărutul ei.

— Încerci să mă omori, femeie, sau...

Un țipăt strident de undeva de afară le întrerupse sărutul, iar Bucket se trezi mârâind la piciorul patului. După câteva clipite, o bufniță șuieră prelung, chiar la fereastră, după câte se auzise. Maggie râse încet.

Se cuibări și mai aproape.

— Ei bine, asta m-a speriat și pe mine ...

— Șșș! zise Cullen ridicându-se în capul oaselor și simțind furnicături în șira spinării. Bucket mârâia încet.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Maggie în șoaptă, ridicându-se după el.

Cullen îi puse degetul ăe buze, ascultând scurgerea secundelor nesfârșite. Apoi, în depărtare...

Un strigăt strident.

Se ridică din pat, își trase cămașa și pantalonii, conștient că și Maggie își punea rochia pe ea, în timp ce cotrobăia prin dulap. Odată îmbrăcat, își trase ghetele și smulse pușca de sub pat.

Alergă spre hol, cu Bucket lătrând înaintea lui.

— Rămâi în casă, Maggie. Vino și încuie ușa după mine.

— Cullen, zise ea înfuriată, trăgându-și ghetele în picioare și grăbindu-se să țină pasul cu el. Dacă crezi că o să...

— N-am timp să...

— Sunt soția ta. Vin cu tine!

Mușcându-și buzele drept răspuns, Cullen o luă la fugă pe scări, spre sala de oaspeți, deschise grăbit sertarul de sus și goli o cutie de cartușe în buzunarul de la pantaloni.

În spatele lui, Bucket lătra și freca cu laba ușa de la intrare.

— Cullen!

Se întoarse și o zări pe Maggie la fereastra din față, cu pușca Sharps a tatălui în mână, și o lumină stranie înălțându-se la orizont, spre colibe.

Capitolul 32

De cum păşi pe prispă, Maggie simţi mirosul de fum şi auzi trosnitura flăcărilor în depărtare. Cullen o luă spre cabane, cu Bucket alergând după el. Îl urma şi ea cu puşca în mână.

— Stai lângă mine, strigă Cullen în spatele lui. Înţelegi?

— Da!

Purtând cămaşa de noapte şi o haină lungă de hipism, cele mai rapide lucruri pe care le putuse îmbrăca, îşi aduna fustele şi alerga cât de repede putea, abia reuşind să ţină pasul.

Ajunseră în creasta dealului şi văzură haosul de sub ei.

Colibe arzând în flăcări, cel puţin patru construcţii pe care le putea ea vedea; oameni alergând, copii ţipând care se adunaseră în curtea comună. Se auzi o salvă de puşcă, Cullen se întoarse, o împinse la pământ şi îi acoperi trupul cu al lui.

În câteva secunde, alergau din nou.

Prima persoană pe care Maggie o recunoscu de la distanţă era Onnie, apoi pe Cletus. Cei doi erau în rând cu cei tineri şi cei bătrâni întinşi în linie până la râu, trecând găleţi de apă din mână în mână pentru a stinge focul.

Apropiindu-se, cu plămânii arzând, Maggie îşi dădu seama că una dintre colibele în flăcări era a lui Ennis şi Odessiei. Le căută chipul în mulţime, pe Kizzy şi pe fraţii ei, dar nu îi văzu nicăieri.

— Vino după mine! strigă Cullen tăind-o direct prin mulţimea agitată.

Căldura şi fumul de la flăcări îngroşau aerul stătut de vară, creând impresia unei nopţi dintr-o altă lume. Însă ceea ce îi

îngheță lui Maggie sângele în vene era țipătul strident al unei femei. Înaintea lor se adunase o mulțime de oameni, iar Maggie o zări pe Odessia printre ei.

Numai când se apropie însă, Maggie văzu cele două corpuri clătinându-se atârnate de o ramură înaltă din copac. Amândoi aveau brațele legate la spate, unul încă bătând din picioare și luptându-se să rămână în viață. Celălalt, fără viață, încă se clătina în față și în spate.

— Nu! urlă Odessia și se lăsă în genunchi. Maggie simțea că și pe ea o lasă inima în fața terorii visului pe care îl avusese – și prin care trecuse Willie – și trase un aer disperat în piept.

Cullen se întoarse, cu fața îndurerată de mânie.

— Stai cu ea!

Alergă spre copacul unde alți bărbați se chinuiau să se cațere. Însă, hainul care făcuse așa ceva își alesese bine uneltele. Stejarul bătrân era înalt, iar ramura robustă și înaltă. La cel puțin șase metri de la pământ.

Maggie se uită la bărbatul care încă se zbătea. „Ennis!" Văzu cum îl părăsesc puterile și se temu că nu puteau ajunge la timp la el.

Văitându-se, Odessia o apucă pe Maggie de cămașă, cu lacrimile șiroindu-i pe față.

— Ajută-l, te rog!

Maggie ridică ochii și văzu trupul lui Ennis aproape nemișcat și ceva înăuntrul ei se umplu de mânie. O împinse ușor pe Odessia, făcu pași în față, armă cocoșul, auzi încărcătorul și ținti.

Dar era prea ceață. Fumul prea gros. Dacă rata? „Trage!" auzi o șoaptă de undeva din apropiere.

Cu pușca pe umăr, Maggie ridică țeava din nou, centră și cu degetul pe trăgaci, apăsă. Împușcătura crestă întunericul și funia plesni. Trupul lui Ennis bufni la pământ, cu piciorul drept răsucit ciudat.

Într-o clipă, Odessia era lângă el și îi desfăcea funia din jurul gâtului. Maggie alergă și se aruncă în genunchi lângă ei.

— Ennis! îl strigă Odessia din nou şi din nou, cuprinzându-i faţa cu mâinile ei.

Maggie închise ochii şi, deşi cuvintele nu îi ieşeau, se ruga cu toată fiinţa ei, furia de dinainte înălţându-se ca un val violent. Apoi auzi tusea. Un sunet neuniform, înecat...

Deschise ochii şi o văzu pe Odessia legănând capul soţului ei în poală, în timp ce o altă femeie se grăbea să îi desfacă funiile din jurul încheieturilor. Ennis începu să respire scurt, gâfâind rar în timp ce Odessia îl lovea uşor peste faţă.

Maggie simţi o mână caldă pe spatele ei, se întoarse şi îl văzu pe Cullen în genunchi lângă ea. Îi cuprinse ceafa cu mâna, o sărută apăsat pe frunte şi îşi apropie obrazul de al ei.

— Tatăl tău mi-a spus că ştii să tragi cu arma, şopti el, cu respiraţia întretăiată, dar *aşa ceva*...

Apoi Cullen se duse mai aproape de Ennis ca să îl ajute şi îi spuse ceva Odessiei. Maggie nu auzi.

Un clinchet cunoscut o surprinse, se întoarse şi îl văzu pe Bucket alergând spre ea.

— Hai, băiete. Îl îmbrăţişă, liniştită că era bine.

Cullen se întoarse după o clipă, iar Bucket se duse imediat la picioarele lui. Pe Maggie nu o deranja câtuşi de puţin.

— Trebuie să văd cum sunt şi ceilalţi, zise cu îngrijorare în glas, deşi încă era furios. Cei doi bărbaţi de gardă în seara asta au fost bătuţi şi lăsaţi fără cunoştinţă. Vrei să mai stai tu puţin cu Odessia şi Ennis?

Maggie dădu din cap.

— Bineînţeles.

— Am chemat doctorul, zise îngândurat. Ar trebui să ajungă aici într-o oră. Atunci, vom şti mai multe. O mângâie pe linia obrazului cu degetul.

— Eşti o femeie de pomină, doamna McGrath. Sper că ştii.

Mândră în sinea ei, ea îl urmări cum îşi făcea drum prin mulţime, vorbind şi ajutând pe unde putea, deşi la mică distanţă copacii uscaţi şi tăiaţi luaseră în timp foc, trosnind şi cedând neputincioşi în faţa flăcărilor.

Văzu agitație cu coda ochiului și, deși nu voia, își ridică privirea. Cel de-al doilea trup încă atârna de ramură, cu spatele la ei, clătinându-se înainte și înapoi, bărbatul pe care veniseră prea târziu ca să îl salveze. Dacă... Maggie făcu ochii mici, se ridică și se apropie. Nu era un trup, cel puțin nu din carne și oase. Era figura unui bărbat cusut din patru saci de făină umpluți cu paie. Dar de ce ar face cineva așa... trupul se întoarse în funie cu fața spre ea. Citi cuvintele scrise pe piept cu roșu aprins și realitatea lumii ei și a lui Cullen i se arătă mai bine și mai crudă ca niciodată.

Capitolul 33

După câteva ore, în timp ce răsăritul se întindea la orizont cu nuanțe trandafirii și violete, Maggie stătea cu Odessia pe prispa colibei unui vecin în timp ce doctorul Daniels îl îngrijea pe Ennis înăuntru. Nu îl mai văzuse pe doctorul Daniels de când îl îngrijise pe papa, dar îi dădea o senzație de bine să știe că omul nu avea aceleași prejudecăți ca alții din oraș.

— Mai vrei cafea? zise Maggie umplându-i ceașca fără să aștepte răspunsul Odessiei. Onnie era acasă pregătind cafeaua cât de repede putea, iar Cletus se ocupa să o aducă.

Odessia îi întoarse un zâmbet recunoscător și începu să vorbească, cu ochii-n lacrimi. Se aplecă și îi acoperi mâna pe care Maggie o ținea pe brațul balansoarului.

Încă afectată de evenimentele nopții trecute, Maggie făcea tot posibilul să nu se dea de gol. Nu murise nimeni, slavă Domnului, dar mai mulți oameni, inclusiv copii, suferiseră arsuri și toți erau vizibil tulburați.

Din cele patru colibe arse de foc, trei construite de bunicul ei, rămăsese doar moloz fumegând, inclusiv cea a lui Ennis și a Odessiei, în timp ce a patra colibă, construită recent, avea pagube minore. Cinci căruțe pline cu marfă și unelte care fuseseră lângă colibe luaseră și ele foc. Auzise când Cullen îi spunea unuia dintre lucrători că toate trebuiau înlocuite înainte să înceapă secerișul.

După ce îngrijiseră de cei de aici, ea și Cullen se întorseseră să verifice casa și celelalte dependințe. Belle și Levi erau bine, spre ușurarea ei, la fel și restul animalelor. Această comunitate, nu animalele, fusese ținta urii.

Comunitatea și soțul ei.

Îl zări pe Cullen venind spre ea și simți imboldul Odessiei. Neavând nevoie de alte încurajări, Maggie se ridică și se duse spre el. Își strecură brațul în jurul taliei lui și se cuibări lângă el. Îi tremura corpul de emoția reținută atât de mult timp. El o conduse în spatele cabanei.

— Vino, iubito, îi șopti el, trăgând-o înspre el și mai aproape și legănându-i capul sub bărbia lui. Trupul lui puternic, bărbatul care era, soțul care era pentru ea îi dădeau forțe noi.

— De ce, șopti ea rezemată de pieptul lui, așa cuvinte pline de ură? El o strânse în brațe.

— Cuvinte pline de ură de la oameni plini de ură. Vom trece peste asta.

— Dar nu vreau să trec peste asta. Vreau să înceteze.

El oftă în părul ei, iar ea își putea închipui fața lui meditativă.

— Nu se va termina niciodată, Maggie. Nu complet. Dar putem schimba lucrurile, împreună. Va fi nevoie de timp, va trebui să convingem mult. Dar se poate. Se dădu puțin în spate. Noi suntem dovada vie, nu?

O sărută candid pe obraz, dar strânsoarea lui fermă promitea mai mult.

Se întoarseră la Odessia, care era pe prispă, și o văzură pe Kizzy acolo, cu frații ei, Jobah și Mica.

— Cum v-am spus și mai devreme, zise Odessia îmbrățișând fiecare copil în parte, papa va fi bine. Doctoru' e cu el acum și-l ajută să-și îndrepte iar picioru'.

Băieții primiră liniștiți asigurările, dar Kizzy nu părea convinsă.

— Copiii tăi s-au descurcat foarte bine, Odessia, zise Cullen punându-și mâna pe umărul firav al lui Jobah. Așa cum i-ai învățat.

Mica ridică din sprânceană.

— Am fugit și ne-am ascuns în pădure domnu'. Și n-am ieșit pân' ce n-a fost sigur.

— Foarte bine, fiule, zise Odessia în șoaptă. E *foarte* bine.

— Tatăl vostru e foarte curajos, zise Cullen privind fiecare copil în ochi. Nu sunt mulți ca el pe pământ.

Maggie îl surprinse uitându-se la ea, se gândi la tatăl ei şi la relaţia pe care cei doi o avuseseră, şi inima i se deschise şi mai mult faţă de Cullen.

Kizzy îi dădu mânuţele mamei ei.

— Da' e vina mea, mama? Ce s-a-ntâmplat cu el?

— Nu, copilă, zise Odessia mângâindu-i sprâncenele copilei ca şi când ar fi vrut să îi şteargă îngrijorările. De ce spui aşa ceva?

— Din cauza la ce-am vorbit aseară. Şi ai zis că e plin de pericole.

Kizzy ridică privirea, iar Maggie încremeni.

Odessia o sărută pe copilă pe sprânceană şi îi dădu lui Maggie o privire cu subînţeles.

— Nu ne-a auzit nimeni vorbind, Kizzy.

— Deci, încă pot să alerg cu căluţa Belle în cursă dacă vreau?

Maggie închise ochii, sigură că simţea prispa mişcându-se sub ea, cu tot cu lumea întreagă.

— Nu vom mai vorbi despre asta în dimineaţa asta. Dacă tonul Odessiei nu curmase discuţia, faţa ei cu siguranţă da. Papa contează cel mai mult acum.

Simţind privirea lui Cullen, Maggie nu putea să ridice ochii spre el.

— Odessia?

Doctorul apăru în pragul uşii şi îi invită înăuntru, însă Cullen o prinse pe Maggie de braţ.

— Odessia, intraţi tu şi copiii. Venim şi eu şi doamna McGrath în scurt timp.

Aşteptând să intre, Maggie îşi ridică ochii în sus forţat.

— Cullen, pot să îţi explic ...

— Despre ce cursă cu Belle vorbim? întrebă el blând. Prea blând.

— Voiam să vorbesc cu tine despre asta, dar pur şi simplu nu am găsit...

—... momentul potrivit să aduci vorba. Ei bine, acum mi se pare un moment foarte potrivit.

Citindu-i suferinţa în privire, Maggie ştia că subestimase rana pe care avea să i-o cauzeze faptul că îi ascunsese acest lucru. Rană pentru amândoi.

— Nu am stabilit nimic. Kizzy m-a rugat să o învăț să călărească, iar eu am fost de acord. Și nu m-am așteptat nicio secundă să fie așa cum e.

— Adică cum, mai concret?

Asprimea tonului lui îi tăia adânc în măruntaie.

— Este o călăreață înnăscută, Cullen. Chiar și Unchiul Bob spune așa. El spune că nu a văzut niciodată...

— Și el este implicat în asta împreună cu tine?

— Nu. Nu așa cum crezi tu, îi răspunse punându-i mâna pe braț. Deși, nu ripostă retrăgându-și brațul, încordarea mușchilor lui îi transmise cât de inoportună era atingerea ei. Își retrase mâna. Îți promit că nu așa a fost.

— De când îi dai lecții?

Simți că i se întoarce stomacul pe dos.

— De... vreo trei săptămâni.

Ridică colțul gurii, dar nu a zâmbet.

— Cam de pe când lucrurile au început să fie mai bine între noi din nou. Ca să vezi!

Văzând concluzia la care ajunsese și amintindu-și noaptea în care fuseseră din nou împreună după o despărțire de două săptămâni, Maggie simți că răul din măruntaie o copleșea și o învârtea în toate părțile.

— Nu, Cullen. Nu aș face așa ceva. N-aș folosi niciodată... *asta* ca pe un joc, ca să ...

— Mai bine mergem înăuntru să fim alături de Ennis și familia lui.

— Dar, Cullen, eu ...

Întinse mâna și deschise ușa prin spatele ei, apoi păși înăuntru și așteptă ca ea să treacă înaintea lui.

Mai târziu în aceeași zi, Ennis dormea în una dintre colibele vecinilor lui, iar Cullen se odihnea într-un scaun lângă pat, concentrat pe semnul umflat și urât din jurul gâtului bărbatului. Aprecierea față de Ennis, faptul că angajatul și prietenul lui era

încă în viață după experiența prin care trecuse făceau într-un fel coliba din scânduri un pământ sfânt.

Dar furia asupra celui ce făcuse asta îl îndemna să tânjească și să spere să poată cumva face dreptate.

Deși nu știa sigur cine era responsabil – el vorbise personal cu fiecare familie care lucra la Linden Downs, și nimeni nu văzuse chipurile bărbaților – cunoștea câțiva oameni care le doreau răul lui și celor ce lucrau acolo.

În topul listei, Stephen Drake.

Cullen nu își dorea decât să găsească o singură legătură a lui Drake cu ceea ce se întâmplase aici și-avea să îi facă o vizită scurtă într-o noapte întunecată. Cel puțin, așa ar fi făcut acum câțiva ani. L-ar fi luat și pe Ethan cu el. Iar fratele lui mai mare abia ar fi așteptat.

Cullen se uită la mâinile sale încleștate pe genunchi. O, ce n-ar fi dat acum să știe ce ar fi făcut Gilbert Linden într-o astfel de situație. O bătaie când era singurul implicat era una, dar o bătaie în care alții puteau fi răniți sau chiar uciși din cauza acțiunilor sale era cu totul altceva.

Mai ales când era de datoria sa să îi protejeze.

În ultimele ore, două momente îi tot reveneau în minte: Maggie pe poziție, singură, țintind și plesnind funia cu un singur glonț și descoperirea pe care o făcuse că îl indusese intenționat în eroare.

Îi auzi glasul venind de undeva de afară. Venise cu el pe jos, într-o tăcere mormântală. Începuse să se întrebe azi dacă vor avea vreodată mai mult de cinci minute de pace în relația lor. Era o exagerare, bineînțeles, venită din oboseală și epuizare.

Dar întrebarea îl apăsa încă.

— Domnu' McGrath...

Cullen înălță capul.

— Domnule Ennis, zise zâmbind, întinzându-i mâna.

Strânsoarea lui Ennis era surprinzător de puternică, dată fiind situația, iar Cullen observă și arsurile provocate de funie de la încheieturile mâinilor.

— Doctoru' mi-a spus că osu' e sănătos, domnu'. Glasul lui Ennis, de obicei clar și grav, era acum răgușit. Da' rupt bine. Asta-nseamnă că se va vindeca. Zice că pot să mă-ntorc, ca nou, în trei luni. Mai puțin poate.

— Mă bucur să aud asta. Nu cred că Linden Downs ar putea merge fără tine acum.

Comentariul îi smulse omului un zâmbet.

Cullen știa că doctorul îi administrase ceva pentru durere, și totuși, abia putea crede că omul din fața lui atârnase de o funie mai devreme în aceeași dimineață. Un bărbat cu o structură și mușchi mai slabi nu ar fi supraviețuit. Uitându-se din nou la semnul roșu lăsată de laț, lui Cullen îi venea greu să creadă că Ennis supraviețuise.

Observă o ceașcă de ceai și un castron cu mazăre pe jumătate mâncat, o felie de pâine de mălai pe o masă apropiată și îi făcu semn înspre ele.

— Vrei să încerci să termini? După câte o cunosc pe soția ta, nu te va lăsa să lași nimic în farfurie.

Ennis dădu din cap și dădu pe gât câteva linguri de mazăre cu câteva înghițituri de apă bine calculate. Apoi se opri, lăsând lingura pe așternut.

— Atârnat acolo așa, domnu'... zise Ennis atingându-și ușor gâtul și întărindu-și parcă existența rănii... Dessie plângând, lumea fugind de sub picioare... nu-s prea mândru să spun, da' mi-a fost... frică.

Cullen parcă simțea un laț în jurul gâtului.

— Oricărui bărbat i-ar fi fost. Și mie.

Ennis îl privea direct în ochi.

— Am crezut că mor, domnu'. Și nu puteam a nu mă gândi ce s-a întâmpla cu soția mea și cu copilașii mei, să crească-n așa loc. Dac-apucă să crească.

Cullen încerca să îl privească cu încrederea că da. Dar învățase că lumea asta nu oferea asigurări. Credința în Atotputernicul nu te făcea imun la toate relele de pe pământ.

Uneori, oricât de întortocheat ar fi sunat, cu cât credeai mai mult, parcă cu atât mai mult dădeai de rău.

— Am întrebat pe toată lumea, Ennis, dar trebuie să aud şi de la tine. Ai văzut feţele bărbaţilor? Ai văzut ceva care ne-ar putea ajuta să aflăm cine a făcut asta?

Ennis închise ochii încercând parcă să retrăiască groaznica încercare.

— M-a apucat pe la spate. Şi toţi, absolut toţi, purta o glugă albă... care le acoperea tot capu', zise oftând. Îmi pare rău, domnu'. Da' n-am văzut nimic.

Cullen îi dădu ceaşca cu ceai, iar Ennis sorbi din ea.

— Îmi pare rău, zise Cullen şoptit, scena trecându-i din nou prin faţa ochilor în detalii morbide. N-ar trebui să fie aşa. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva.

Ennis rămase cu ochii în ceaşcă vreme îndelungată.

— Eu şi 'mneata, domnu', suntem diferiţi. Da' şi semănăm pe undeva. Într-un fel, şi 'mneata ai atârnat acolo cu mine.

Numai după aia îşi dădu Cullen seama că de fapt dusese mâna la gât. Câţiva bărbaţi se căţăraseră în copac şi dăduseră jos cel de-al doilea „trup" şi celelalte funii, nedorind să rămână în urmă nimic de văzut. Însă, de văzut sau nu, el nu putuse să îşi şteargă din memorie imaginea lui Ennis atârnat acolo sau cuvintele „negrotei alb" pictate cu litere de un roşu-aprins pe pieptul figurii care atârnase lângă el. Anumite aspecte ale vieţii îţi rămâneau întipărite pe retină, că voiai, că nu voiai.

— Soţia ta, domnu', zise Ennis cu emoţie în glas. A venit cu tine în seara asta?

Auzind ceea ce bărbatul nu spunea direct, Cullen se uită spre uşa colibei.

— E afară cu Odessia. Îi spun să vină, dacă vrei.

— Te rog, domnu'.

Cullen se duse spre uşă, dar Maggie probabil auzise fiindcă îl căuta cu privirea întrebătoare. Lumina din ochii ei însă păli când se uită în ochii lui.

— Domnul Ennis ar vrea să te vadă.

Se ridică și îl urmă înăuntru. Bucket pornise și el după ea, însă când Cullen pocni scurt din degete, câinele se întoarse pe prispă.

De cum o văzu, Ennis, muntele de om puternic, începu să plângă. Fără zgomot, nici măcar nu îi tremurau umerii, numai lacrimi tacite îi curgeau șiroaie pe obraji.

Maggie se așeză pe scaunul de lângă pat.

— Coniță... McGrath, spuse printre suspine. Ce ai făcut pentru mine azi... Se opri parcă încercând să-și vină în fire. Mulțumesc, coniță.

Cullen observă mâinile lui Ennis frământându-se pe așternuturi parcă vrând să i le întindă. Dar nu i le întinse. În schimb, strângea tare din mâna lui cernită.

— Cu plăcere, domnule Ennis. Lui Maggie i se puse un nod în gât, aplecând scurt capul. Mă bucur că nu te-am ucis.

La fel de repede cum îi curseseră lacrimile, îl pufni și râsul.

— Da' știi să tragi, coniță. Unde-ai învățat?

Maggie zâmbi, ridicând din umeri.

— Am crescut cu patru frați mai mari.

— Mmmm... zise Ennis privind-o. Ei... mulțumesc din nou, coniță. Mare curaj ai avut.

Maggie scutură tare din cap.

— Mi-a fost foarte frică. Nu cred că aș fi tras dacă nu m-ar fi îndemnat omul din spatele meu.

Cullen se uită spre ea, apoi spre Ennis.

— Legat de fiica mea, Kizzy, să alerge pentru tine, coniță. Știu cât de...

— Hai să vorbim în altă zi despre asta, domnule Ennis, zise ea rapid, ridicându-se din scaunul ei. Acum să ne gândim la sănătatea matale.

Până să apuce Cullen să intre în casă în seara aceea cu Bucket care urca scările înaintea lui, Maggie era deja în pat. Cullen era surprins că găsise lampa încă aprinsă, iar pe Maggie în capul oaselor citind Biblia tatălui ei.

Femeia îi atrăgea privirea ca flacăra molia ghinionistă. Înadins se întoarse cu spatele la ea când se dezbrăcă. Îi dădu câinelui

încă o mângâiere şi se urcă în pat, atent să nu se uite în ochii lui Maggie.

Se întoarse cu faţa la perete.

Niciunul dintre ei nu dormise de noaptea trecută. Ştia că e obosită. Şi el era. Dar cumva, ştia şi că somnul îl ocolea.

Ea dădu pagina, foşnetul hârtiei îi era atât de bine cunoscut acum. Îşi dorea să-i fi trecut prin gând să se uite de unde citea. Dar acum, nu avea niciun gând să se mai întoarcă şi să vadă.

După câteva minute, puse cartea deoparte şi stinse lampa. Se cuibări lângă el, fără să vrea să îl atingă. Dar nici încercând să îl evite, credea el.

Aşa cum se întâmplase în multe nopţi, stăteau şi acum în întuneric. Nemişcaţi. Tăcuţi. Lui încă nu îi venea a crede că ea încercase să îi ascundă aşa ceva. După ce îi spusese clar ...

— Îmi pare rău, Cullen.

Direcţia din care venea glasul ei îi spunea că stătea întinsă pe spate, probabil cu ochii în tavanul pe care el îl ştia atât de bine.

— A fost greşit din partea mea să vorbesc cu Odessia despre Kizzy, fără să vorbesc întâi cu tine. M-am gândit că dacă ...

— Dacă ei vor spune da, atunci va trebui să spun şi eu da.

Sforăiturile discrete ale lui Bucket, care se auzeau din colţul odăii, umpleau tăcerea.

— În parte, da, continuă ea. Apoi şi din cauză că încă nu aveam un jocheu. De ce să îţi spun din nou despre ceva la care deja ai spus nu, când nu aş fi putut merge mai departe, nici dacă ai fi fost de acord.

Încercă să îi înţeleagă logica, dar tot nu îi plăcea că se ferise de el. Sau cel puţin încercase. Odată cu acest gând, îşi dădu seama, deşi nu îi convenea, că nici el nu fusese complet sincer cu ea.

Sunetele nopţii se furişau înăuntru, ciripitul inspirat al greieraşilor, gânguritul singuratic al unei turturele.

— Ştiu că eşti supărat pe mine, îi zise ea, fără supărare în glas. Dar vreau să ştii cât de mândră am fost de tine azi. Şi trase repede aer, cât de mândră am fost să fiu alături de tine. Ca soţia ta.

Cullen închise ochii la mângâierea cuvintelor ei. Dar faptele ei tot îl usturau.

Maggie se mută pe partea cealaltă. El se întoarse pe spate, de vreme ce ea nu mai era cu fața la el. Alt dans la care se pricepeau foarte bine. Din păcate.

Scenele de seara trecută îi tot reveneau, risipind orice șansă la somn. Și o văzu din nou, în minte, pe Maggie pe poziție, înșfăcând pușca și trăgând în funie. Apoi, își aminti...

— Ai adormit? întrebă el încet, știind deja răspunsul.

— Nu încă.

— I-ai spus lui Ennis azi că nu ai fi putut să faci ce ai făcut dacă nu te îndemna cineva din spate.

— Așa e, spuse ea.

— Maggie... nu era nimeni în spatele tău. Te-am văzut. Erai singură.

Se întoarse pe spate.

— Dar am auzit un glas, știu sigur.

— Și ce ți-a spus?

— Mi-a spus... să trag, zise ea șoptind cu o intensitate care îi dădu fiori.

Tăcerea se adânci.

— Mă crezi? întrebă ea după o vreme.

El își cântări răspunsul înainte să îl rostească.

— Nu spun că nu ai auzit ceva. Dar ceea ce *spun* este că nu mai era nimeni în spatele tău.

Girueta din vârful casei scârțâi întoarsă de vânt.

— Poate că nu mai era, șopti ea într-un final, fără să încerce să dovedească nimic. Dar știu un lucru... nu am fost singură.

Capitolul 34

Deşi a doua zi termină micul dejun repede, Maggie îl aşteptă pe Cullen să coboare şi să stea cu el la micul dejun. Lucrurile trebuiau spuse, trebuia să le rostească cât mai avea curaj. Fără să zică nimic, Onnie îi umplu din nou cana cu cafeaua din care ieşea abur fierbinte, cum îi plăcea lui Maggie. Aşa cum făcuse ani de zile. Nu numai pentru Maggie, ci şi pentru părinţii şi fraţii ei.

— Îţi mulţumesc, Onnie, zise Maggie ţinând cana caldă strâns în mâini, pentru tot ce faci pentru mine. Şi îţi mulţumesc pentru tot ajutorul de ieri, după incendiu.

Onnie se opri în pragul uşii.

— Cu plăcere, coniţă McGrath.

Încă îi suna ciudat că Onnie îi spunea aşa. Până la urmă, o cunoştea dinainte să se nască.

— Şi eu *îţi* mulţumesc, coniţă, zise Onnie cu blândeţe, pen' ce-ai făcut cu Ennis şi familia lui. Am fos' mândră de tine când am auzit ce-ai făcut.

Pe Maggie, aprecierea femeii o luă prin surprindere, smerind-o.

— Ştiu, coniţă, se opri Onnie brusc, apoi îşi feri privirea fâstâcindu-se cumva. Ştiu că soţu' tău îi e foame, coniţă. Mă duc să îi aduc micu' dejun.

Auzindu-i paşii lui Cullen la cel de-al doilea etaj, Maggie simţi că Onnie nu îi spusese ceea ce plănuise să îi spună.

— Ce este, Onnie? întrebă ea cald. Dacă vrei să îmi spui ceva, spune.

Onnie se dădu un pas mai aproape.

— Tot ce voiam să spun, coniță, este că știu că mamii tale nu îi plăcea să umbli călare și să tragi cu arma când erai copil. Da' cred că de era aci să te vază... era mândră de tine.

Luată prin surprindere, Maggie nu prea știa ce să spună.

— O, mulțumesc, Onnie, reuși totuși să zică. Ești... foarte amabilă.

Onnie dădu din cap și se întoarse la bucătărie. Maggie nu știa ce o surprindea mai mult, că Onnie îi spusese ceva atât de personal sau că nu credea că avea dreptate. Oricât de mult și-ar fi dorit să fie adevărat.

— Bună dimineața, zise Cullen dând din cap și luând loc pe scaun, arătos ca întotdeauna, dar neodihnit suficient.

— 'Neața, Cullen. Onnie îți aduce micul dejun. Bucket veni spre ea, iar ea îl scărpină din nou între urechi.

— Mulțumesc.

Tăcerea încordată îi urmărise din odaie, dar Maggie știa cum să relaxeze lucrurile. Își drese glasul.

— Cullen, trebuie să îți spun ceva. Aș vrea să mă asculți înainte să îmi răspunzi.

Deși era în cealaltă parte a mesei, îl simți că se pune în gardă.

Ținea capul abia ridicat, în semn că era gata să îi împlinească dorința.

— Ceea ce am să îți spun nu este ceva ce-mi vine ușor. Dar m-am gândit mult la asta. Cred că ar fi cel mai bine dacă... – cuvintele i se împotmoliră în gât de emoție, dar ea se strădui să le rostească, gândindu-se că ceea ce i se întâmplase lui Ennis i se putea întâmpla și lui Kizzy. Niciun vis nu merita... – dacă nu i-aș mai da lecții de hipism lui Kizzy și dacă le-am spune lui Ennis și Odessiei că am decis să nu o mai înscriem pe Belle la Peyton Stakes.

Gata, inima îi bătea cu putere, dar zisese cu voce tare.

Cullen era mai surprins, ba chiar mai șocat decât își imaginase ea. Iar ea simțea o pierdere și mai mare decât se așteptase.

Dar după ce trecuse prin ce trecuse în ultimele treizeci și ceva de ore, știa că erau lucruri mult mai importante decât să

antreneze cai pursânge şi să câştige curse. Chiar dacă o parte din ea simţea că viaţa o pregătise pentru asta.

Cullen o urmări cum se îndepărtă senină de masă, aparent atât de calmă, atât de liniştită. Atât de diferită de femeia fervent şi impunătoare pe care o cunoştea atât de bine şi pe care o iubea la fel de mult.

— Ete, domnu' McGrath, zise Onnie punând farfuria plină cu omletă, cartofi prăjiţi, şuncă cu sos de roşii şi pâine prăjită. Trezindu-se înfometat, abia aştepta să înfulece. Şi totuşi ...

Nu putea să o lase pe Maggie să spună aşa ceva şi apoi să plece fără să vorbească. Nu când ştia cât de mult însemna pentru ea.

— Arată foarte bine, Miss Onnie. Dacă nu te deranjează, te-aş ruga să îmi păstrezi farfuria caldă încă...

— Cullen! ţipă Maggie prin ferestrele deschise dinspre grajduri.

Cullen împinse scaunul şi dispăru pe uşă înainte ca Onnie să poată răspunde.

Luând urma urletelor disperate ale lui Maggie, fugi într-un suflet spre grajduri şi o găsi lângă Burbon Belle. Calul pursânge stătea întins pe o parte în ţarc, cu burta umflată.

Capitolul 35

Cullen își făcu ușor loc pe lângă Maggie și îngenunche lângă Belle, scena fiindu-i mult prea cunoscută, dar dintr-o altă lume și o altă viață.

— Hei, fetiță scumpă, îi zise cu blândețe calului, mângâindu-i burta umflată. Pursângele îi răspunse ridicând capul sau cel puțin încercând.

În spatele lui, Maggie ofta tremurând.

— Ce are, Cullen? zise ea îngenunchind și mângâindu-i fața lui Belle, cu mâna tremurândă. Am venit și am găsit-o așa.

— Poarta țarcului ei era închisă?

— Da, zise Maggie ștergându-și obrajii.

— Și la grajd?

Încuviință din nou din cap, podidind-o alte lacrimi.

Cullen se aplecă și își puse urechea pe burta iepei.

— Respiră slab și repede.

Îi verifică nările, apoi gura.

— Îi curge nasul, iar fânul din jurul botului e îmbibat de apă.

Maggie se uita de la el la Belle.

— Ce înseamnă asta? Ce vrei să spui?

Văzu frica în privirea ei.

— Cred că cineva a otrăvit-o.

— Dar... zise oftând... dar de ce? Și *cum*?

Cullen se ridică.

— Aseară i-ai dat același nutreț ca de obicei?

— Da.

— Dar ieri de dimineață?

— La fel. Şi înainte. Aşa cum fac în fiecare zi.

Îşi aruncă privirea peste celelalte ţarcuri înşirate în linie, verificându-i repede pe Levi şi pe ceilalţi cai.

— Cine a făcut acest lucru a avut o ţintă specifică. Iar ţinta aceea a fost Belle.

— Dar de ce ar vrea cineva să îi facă rău?

— De ce ar vrea cineva să îi facă rău oricărui pursânge campion? întrebă el sesizând durerea din privirea ei şi regretând că rostise acel lucru. Nu voise să o rănească.

Ce îi spusese la micul dejun, acum câteva momente, îi făcuse mare plăcere, dar îl şi tulburase. Ştia cât de mult însemna pentru ea calul acesta. Şi cursa. Însă într-o cursă nu era numai integritate şi onoare.

— Dar Belle nu este acum înscrisă în nicio cursă, Cullen. Şi nici în registrul pentru Peyton Stakes.

— Înţeleg. Dar trebuie să te întrebi, Maggie... Faci ceva acum care ar fi putut să dea de înţeles cuiva că ai de gând să o înscrii în cursă acum, în octombrie?

Nu avu nevoie de mult timp ca să îi răspundă. Se vedea clar pe faţa ei.

Verifică sacul cu nutreţ de lângă ţarcul lui Belle, răsfirându-l printre degete.

Ea veni lângă el.

— Ce cauţi?

— Orice pare neobişnuit.

Se întoarse în ţarc şi începu să scotocească prin fânul care acoperea mizeria de pe podea, atent ca pursângele să nu îl lovească cu copitele ei puternice. Nu era posibil? „Doamne, te rog... Să nu plătească Maggie pentru greşelile mele."

Maggie îngenunche lângă el.

— Dacă îmi spui ce cauţi, te-aş putea ajuta.

— Arată mult ca frunzele de urzică. Şi fiind începutul lui septembrie, ar putea avea nişte floricele albe.

Începu şi ea să caute.

— Şi cum se numeşte?

— Rădăcina albă a șarpelui, îi răspunse ridicând privirea și cercetându-i trăsăturile. Ai auzit de boala laptelui?

Maggie se opri brusc.

— Da. Mulți au murit aici de boala asta în primii ani.

— A fost de la rădăcina șarpelui. Oamenii fie au mâncat carne, fie au băut lapte de la un animal care a înghițit planta și s-au îmbolnăvit. Durează de obicei două zile până când apar semnele la animalul care o mănâncă.

Se uită din nou la Belle.

— Dar ea are toate semnele de rădăcina șarpelui.

— De unde știi?

— Fiindcă am mai văzut asta. Când eram în Londra.

Maggie se încruntă.

El își feri privirea. Ar fi vrut să fi avut o altă cale, dar știa că nu era. Avea dreptul să știe adevărul. Nu acum, dar curând.

— Am lucrat într-un grajd când am fost în Londra. Acolo am văzut. Ți-aș spune mai multe, dar acum timpul e foarte important. Cu cât primește ajutor mai repede, cu atât mai bine. Voi merge în oraș și voi...

— Nu, zise Maggie. Mă voi duce eu la Belle Meade.

– Ca să îl aduci pe Unchiul Bob?

Ea înșfăcă repede o șa.

— Pe Rachel. Ea îl ajută pe Unchiul Bob să doftoricească toți caii.

Cullen îi luă șaua din mână.

— Mă duc eu. Tu stai cu Belle. Te iubește, Maggie. Tu ești toată lumea ei.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Și ea este mare parte din lumea mea.

Maggie stătea în țarc, lângă Cullen, în timp ce Rachel o consulta pe Belle. Maggie nu prea stătuse prin preajma lui Rachel Norris, dar Unchiul Bob considera darul lui Rachel de vindecare ca fiind direct de la Marele Medic.

Mâinile delicate ale femeii se mișcau peste trupul lui Belle cu o pricepere tandră.

— Aţi găsit vreo urmă de rădăcina şarpelui?

— Aş, nu am găsit. Dar am mai văzut ce face.

Rachel dădu din cap.

— La fel ca mine, domnu' McGrath.

Maggie îi aruncă rapid o privire lui Cullen şi văzu că şi el se uita deja la ea, cu căldură, îngrijorare şi preocupare.

Rachel se ridică. Buclele şaten-închis îi curgeau pe umeri şi pe pielea de culoarea cafelei cu lapte. Însă ochii femeii de un albastru uluitor îi destăinuiau totul lui Maggie. Erau ochi care îi spuneau o poveste bine cunoscută, într-o singură privire.

— Iubeşti creatura asta, coniţă McGrath.

— Da, zise Maggie cu glas scăzut.

Rachel îi aruncă un zâmbet firav.

— Iar ea ştie. Şi pune temei pe iubirea ta. Va avea mare nevoie de ea, dacă e să treacă peste toate.

— Dacă? întrebă Maggie cu durere în suflet.

— Judecând după semne, cred că otrava este în ea de cel puţin o zi întreagă, zise Rachel uitându-se din nou la Belle, care pe moment trecuse de la tremurat la letargie.

— Acum două nopţi, zise Maggie în şoaptă, cercetându-i privirea lui Cullen şi întrebându-se dacă şi el se gândea la acelaşi lucru.

— Da... zise el încruntând sprânceana. A fost destul timp când eram acolo ca cineva să îi facă rău.

Maggie se întoarse spre Rachel.

— Acum două nopţi...

— Ştiu ce s-a întâmplat aici, zise femeia încet. Toţi ştim, zise privindu-l pe Cullen. Şi eu cred la fel. Au strecurat rădăcina şarpelui în saci şi în ţarcul ei, zise Rachel arătând cu mâna la sacii de lângă ţarc. Trebuie goliţi şi spălaţi. Tot nutreţul trebuie ars. Nu vrem să sufere şi alte animale aceeaşi soartă.

— Da. Voi avea grijă de toate acestea, doamnă Norris. Mai e nevoie şi de altceva?

— Dacă n-am ierburi care îmi trebuie, le aduc din coliba mea. Dar ar fi bune nişte pături.

— Pentru Belle? întrebă Maggie.

— Pentru mine, zise ridicând sumbru sprânceana. În astfel de momente, eu stau cu pacientu', coniță McGrath.

— Mulțumesc, șopti Maggie, recunoscătoare, dar cu durere de câte ori privea spre Belle. Crezi că va supraviețui?

Rachel o strânse de mână cu căldură și hotărâre.

— Fiecare creatură a acestui pământ are o vreme când se naște și o vreme în care părăsește acest tărâm al morții spre viața cea adevărată. Eu nu pot să schimb acest lucru nici pentru Belle, nici pentru tine, coniță. În bunătatea zâmbetului ei se vedea darul ei vindecător. Eu sunt cel mult o unealtă în mâna Domnului, cu care Își împlinește voia Sa bună și perfectă. Așa cum ai fost și tu... pentru domnul Ennis.

Maggie se gândi din nou la glasul pe care îl auzise clar în spatele ei în noaptea aceea.

Rachel îngenunche lângă Belle și deschise geanta.

— Voi face tot ce pot ca să o vindec pe scumpa ta Burbon Belle și în același timp mă voi ruga ca voia mea să fie în acord cu cea a Atotputernicului.

Capitolul 36

După o noapte agitată, luni dimineaţa, Cullen stătea pe prispa din faţa casei şi urmărea răsăritul noros şi cenuşiu apărând din spatele dealurilor. Îl încolţea un sentiment de nelinişte. După miezul nopţii începuse să plouă mărunt, însă acum turna cu găleata pe acoperişurile casei şi ale dependinţelor.

Primise cu bucurie ploile uşoare de la începutul anotimpului, însă acum că secerişul bătea la uşă, ploaia îi era mai mult duşman decât prieten. Ciudat cât de repede se schimba o astfel de relaţie.

Bucket scâncea uşor lângă el, iar Cullen ofta.

— Sunt în asentimentul tău, băiete.

Încerca să o zărească pe Maggie prin poarta deschisă a grajdului. Insistase să rămână lângă Belle toată noaptea, deşi Rachel fusese şi ea acolo în tot acest timp. Normal că rămăsese şi el cu ea.

Se îndoia că dormise mai mult decât el. Orice creangă care crăpa în noapte, orice vâjâit al brizei care foşnea printre pini îl trezeau în simţiri, cu mâna pe puşcă.

Dublase numărul bărbaţilor care păzeau în fiecare noapte; erau patru acum. Dar, dacă cei ce făcuseră acele lucruri veneau în număr mai mare... cum putea proteja acest pământ? Atâţia oameni?

Deşi nu reuşise deloc să afle cine dăduse foc şi cine o otrăvise pe Belle, bănuia că era unul şi acelaşi. Tot ce văzuseră lucrătorii erau bărbaţi cu glugi albe, laşi care se ascundeau în spatele măştilor.

Seara trecută revizuise registrele fermei. Înlocuirea pierderilor în urma incendiului devora rapid banii lichizi care îi mai rămăseseră şi chiar mai mult. Era nevoit să cumpere pe credit, ceea ce ura din tot sufletul.

Dar nu putea secera fără care. Avea nevoie de cherestea și provizii ca să le înlocuiască pe cele cinci care arseseră. Judecând după șanțul dintre casă și grajd, le lua vreo trei-patru zile câmpiilor să se usuce destul de bine ca să intre carul. Deci, timp era.

Îl încercă o senzație de pedeapsă ...

Dacă de la bun început n-ar fi construit colibele pentru lucrători, dacă ar fi ales ceva mai practic, precum corturi din pânză pentru moment, un acoperiș deasupra capului cu mult mai bun decât avuseseră până atunci, acum ar fi avut banii necesari ca să cumpere alte care. Nu îl ajuta nici amintirea punerii la îndoială a acestei decizii din partea lui Maggie.

Și nici a insistenței lui că ferma mergea bine după ce îl acuzase de abordarea generalului Harding ca să o cumpere pe Belle. Dar așa stătuseră atunci lucrurile. Și aveau să stea din nou, odată ce terminau de secerat.

Pur și simplu nu putea să recunoască în fața ei că registrele erau atât de slabe. Gilbert Linden îi încredințase pământul și pe fiica lui, iar Cullen încă își propunea să le protejeze pe ambele.

Fiindcă ploaia se mai liniștise puțin, o zbughi spre grajd, cu Bucket tropăind mărunt în spatele lui. În ultima clipă, câinele o zbughi pe lângă el prin poarta din fața lui, se opri și se scutură, împroșcând stropi de apă în toate părțile.

Cullen își trecu mâna prin părul ud, mirosul de cal și fân umed, care umplea spațiul limitat, dându-i în mod ciudat un sentiment de liniște. O preferință formată în timp, fără îndoială. Bubuitul constant al ploii pe acoperișul de tinichea îi aducea aminte de huruitul surd al trenului care trece peste o pasarelă, dar reparațiile pe care el și bărbații le făcuseră la începutul verii se țineau bine.

În urmă cu două ore, Burbon Belle nu arătase încă nicio îmbunătățire, dar Rachel îi avertizase că le va lua zile până să își dea seama încotro se îndreptau lucrurile. Rachel Norris era o femeie greu de citit, dar jucase destul poker la viața lui, și câștigase, ca să știe că sorții le erau potrivnici.

Aruncă ochii în țarcul lui Belle și o găsi pe Maggie lângă iapă, mângâind-o pe cap. Maggie nu ridicase privirea, probabil fiindcă nu îl auzise venind.

De câte ori se gândea ce putea să îi facă pierderea calului, mânia care îi încolțise în suflet acum două nopți îl rodea mai feroce și mai profund.

— Cum e? întrebă el.

Maggie își ridică ochii roșii și sfârșiți de oboseală.

— Cam la fel. Rachel a plecat acum ceva timp să aducă un amestec de ierburi pentru cataplasmă. Belle are o umflătură la baza grumazului, aici. Îi arătă cu atenție zona cu mâna ei. Rachel spune că pasta asta o va ajuta.

Le cercetă pe amândouă un moment, aducându-și aminte când le văzuse pe Maggie și pe Belle alergând peste câmpuri, pentru prima dată. Două frumuseți făcute una pentru cealaltă ...

Cu coada ochiului, văzu o nouă achiziție care împodobea pereții țarcului. Un desen făcut de Kizzy bănuia. Maggie îi spusese despre lucrarea fetei. Acesta era un desen cu Belle în mijlocul unui câmp, cu o panglică după gât. Nu era greu de ghicit ce o inspirase.

Dar cu siguranță, fetița știa deja că nu va mai avea parte de nicio cursă. Și nici de panglici.

Când îi spusese aseară noutățile despre starea lui Belle, Ennis nu pomenise nimic despre planurile lor de a o lăsa pe Kizzy să alerge în cursă sau nu. Dar Cullen credea că și dacă avuseseră astfel de planuri, ceea ce se întâmplase cu Ennis îl făcuse să se răzgândească.

Toți jocheii erau copii de oameni liberi, dar băieți, nu fete. Personal, el nu ar fi permis niciodată fiicei lui să facă un lucru atât de periculos. Și credea că nici Ennis.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Maggie. Și mai ales că i s-a întâmplat lui Belle.

Senzația de vină îi întunecă lui Maggie privirea.

— Chiar crezi că s-a întâmplat fiindcă cineva s-a gândit că am în plan să o înscriu din nou în cursă? Întrebarea îl lovi ca un pumn în stomac.

— Nu știu. Și, crede-mă când îți spun... Nu am spus asta ca să te rănesc.

— Știu, spuse ea fără vlagă. Dar tonul ei nu îl convingea.

El făcu un pas spre țarc.

— Dar știu că sunt oameni în oraș care ar face orice nu numai să câștige, ci și să se asigure că nu vor câștiga alții. Și nu vorbesc numai despre caii pursânge de curse.

Ea căută în ochii lui.

— Acum două nopți, când au ars colibele... au fost „lupii", nu?

Nu era o întrebare.

— Da... nu am vrut să te îngrijorez. Nici pe tine, nici pe femei și copii.

Își plimba privirea de la Belle la Maggie și se întreba dacă vina care îl rodea era născoceala lui sau dacă Maggie rostise acel lucru tocmai în acel sens.

Oricum ar fi fost, simțul responsabilității îl apăsa greu.

— Iartă-mă, Maggie, dacă am greșit fiindcă nu ți-am spus.

Ea scutură din cap.

— Nu cred că ar fi contat, Cullen. Nu putem fi peste tot în același timp, nu-i așa? Se aplecă și o sărută pe Belle pe podul nasului.

Simțind mișcare cu coada ochiului, Cullen tresări când văzu figura cu glugă neagră stând în pragul ușii.

— Domnu' McGrath, zise Rachel dându-și jos gluga pelerinii și slobozindu-și cârlionții bogați. Un coș de ierburi îi atârna de braț. Se apropie și îngenunche lângă Belle, apoi o mângâie pe grumaz, în sus și în jos.

— Se odihnește mai bine, e un lucru bun. O vreme o să mă ocup de ierburi, să le macin, coniță McGrath. Te îndemn să mănânci ceva și să te odihnești puțin.

— Aș prefera să stau aici. Cu ea.

Rachel se ridică în picioare.

— Dacă slăbești, coniță McGrath, Belle va ști. Și vei adăuga la povara ei. Își dădu jos pelerina. Rochia de sub ea era surprinzător de uscată.

— Du-te cu soțu' dumitale. Stau eu cu ea.

Reticentă, Maggie se ridică, întinzând mâna să se țină de zid.

— Nu voi lipsi mult.

Cullen își strecură brațul în jurul taliei ei și fugiră spre casă. Îi deschise ușa și abia îl prinse din urmă pe Bucket înainte să o zbughească pe ușă în casă, plin de apă.

— Stai, îi porunci Cullen, iar câinele se întinse pe prispă, cu capul pe labe și cu ochi cerșind milă.

Onnie îi întâmpină în foaier.

— Doamne, sunteți uzi până la piele, zise ea cu glas îngrijorat.

— Coniță, ți-am pregătit o baie. Eram gata să vin după tine. M-am gândit că îți prinde bine înainte de masă.

Maggie dădu din cap.

— Mulțumesc, Onnie. Poate... că voi mânca mai târziu.

— Ar fi bine. Pregătesc terci cu ouă ochiuri la micul dejun. Apoi, o plăcintă crocantă cu pui, mazăre și morcovi, la cină, cum îți place.

Maggie oftă.

— Preferata lui Oak, mai știi?

Cullen surprinse din schimbul lor de priviri cât le durea și pe una și pe alta pierderea suferită.

— Da, coniță, mai știu. Mă gândesc la frații tăi mai în fiece zi și îi văd peste tot în casă. Acu'... Femeia dădu din cap spre baia de lângă bucătărie. Fugi și încălzește-te pân' ce termin eu la bucătărie.

Maggie o luă spre scări.

Cullen o reținu de braț.

— Unde te duci?

— Să îmi iau niște haine curate.

Îi făcu semn spre baie.

— Ți le aduc eu, tu du-te și bagă-te în cadă.

Prea epuizată ca să mai riposteze, făcu așa cum îi spuse.

După câteva minute, bătu la ușă.

— Intră.

Cullen intră, deși i se păru ciudat, sub privirile tușei Onnie care îl fixau din bucătărie. Amintindu-și că era însurat cu femeia din cadă, închise ușa în spatele lui.

Cu ochii închiși, Maggie se lăsase pe spate în cada din porțelan, cu părul lung și ud atârnându-i pe spate. Ieșeau aburi din apa care umplea cada până-n margine, așa că restul trupului ei se ascundea de privirile lui, deși memoria încă îi funcționa bine.

— Îți las hainele aici.

— Mulțumesc.

Dădu să plece.

— Cullen?

— Da?

Întoarse privirea spre el.

— I-am spus lui Dumnezeu că .... dacă o ține pe Belle în viață, nu o voi mai pune în curse niciodată. Toate lacrimile pe care nu le vărsase încă îi umplură privirea. Și nu îmi pasă. Nu mă voi simți înșelată. Lacrimile reținute cu greu până atunci îi curgeau acum șiroaie. Vreau doar să trăiască.

Cullen traversă baia până lângă cada ei și se așeză în genunchi.

— Și eu vreau să trăiască, Maggie. Dar vreau să și alerge din nou. Vreau să te văd alergând cu ea ca atunci când m-ai speriat de moarte. Tu cu brațele întinse, iar ea cu copitele abia atingând pământul.

Zâmbind, Maggie își aminti de fetița de altă dată.

— Fratele meu, Oak, zicea că *plutim*.

— Atunci vreau să te văd din nou plutind cu Belle. *Eu* asta cer de la Dumnezeu, Maggie.

— Mulțumesc, murmură și își ridică mâna din apa caldă și o puse peste mâna lui care era așezată pe marginea căzii.

— Ai zis că ai mai multe să îmi spui despre rădăcina șarpelui. Și despre Londra.

Lui Cullen privirea îi căzu în apă, zâmbind firav.

— Îți voi spune, îți dau cuvântul meu, și îți voi răspunde la toate întrebările. Dar acum... tu în cadă și eu în aceeași odaie, singur cu tine, ultimul lucru pe care vreau să îl fac este să stau la taifas.

Fața ei căpătă o minunată nuanță trandafirie, ca umerii goi și alte linii curbate.

— Deci, ce-ar fi să termini aici, eu să mă duc să mă schimb de hainele acestea ude şi să continuăm discuţia asta mai târziu?

Cullen abia terminase prima porţie de omletă cu şuncă, aşteptând-o pe-a doua când Maggie îl întrebă din nou. Astfel că o refuză politicos pe Onnie când îi mai oferi o porţie.

În timp ce Onnie îi umplea din nou ceaşca de cafea, Cullen bău apă pe-ndelete, rămurica de mentă dându-i un gust proaspăt, răcoros, şi hotărî că un răspuns direct era cel mai potrivit. Aşteptă până când rămaseră din nou amândoi.

— Motivul pentru care ştiu atât de multe despre rădăcina albă a şarpelui este pentru că fratele meu mai mare, Ethan, a folosit-o în Londra ca să otrăvească un cal. Şi a fost plătit gras pentru asta.

Maggie îl privea fix în ochi, aşteptând parcă să admită că era doar o glumă. Dar pentru că expresia feţei lui nu trăda că ar fi vorba de aşa ceva, Maggie încremeni.

— Ştiai ce făcea fratele tău?

— Bineînţeles că nu. Dar mi-am dat seama că ceva nu este în regulă. Ar fi trebuit să îmi ascult instinctul şi să aflu ce se întâmpla. Dar îi datoram lui Ethan mult.

— Bani?

— Nu bani, Maggie. Îi datoram viaţa mea.

Cullen înconjura marginea farfuriei cu vârful degetului.

— Tatăl nostru iubea sticla. Ştii deja acest lucru. Dar, când se îmbăta, era diabolic. Mai rău decât de obicei. Venea acasă de la lucru cu chef de ceartă. Odată şi-a vărsat cheful pe mama. Îşi aminti faţa ei frumoasă plină de tăieturi şi vânătăi, dar o scuti pe Maggie de toate acele detalii. După aceea, eu şi Ethan am decis ca de atunci încolo să încasăm noi bătăile. Nici mama, nici surorile. Dar Ethan... – emoţia îl gâtuia. În ciuda oricărei suferinţe pe care i-o provocase Ethan, încă îl iubea. – Ethan fusese dintotdeauna mai mare şi mai bine făcut decât mine. A încasat bătaia în locul meu. Până la ultima lovitură.

În ochii lui Maggie se vedea mila.

— Nu îţi spun toate acestea ca să îţi fie milă de mine, Maggie. Îţi spun fiindcă sunt responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Nu tu ai otrăvit calul. Fratele tău.

— Chiar nu vezi? Știam că Ethan are probleme. Știam că le datora unora mulți bani. Dar eu mă străduiam să mă schimb, să îmi fac un rost, pentru mine, pentru Moira și micuța noastră Katie. Deci, în loc să mă duc la Ethan și să îl fac să îmi spună ce se întâmpla, m-am prefăcut că nu văd. Până când a fost prea târziu.

— Cum adică... prea târziu?

— Comisia de curse din Londra ...

Ea ridică mâna.

— Calul era pursânge?

— Și concurent, zise Cullen privind-o în ochi. Armăsarul care urma să câștige cursa Belmont Stakes în acel sezon.

Ea rămase cu gura căscată.

— Nu știu cum, continuă el, dar comisia a făcut legătura faptei cu Ethan. Și apoi cu mine, probabil fiindcă îl ajutasem să obțină slujba la grajdurile unde lucram și eu. Slujba aceea i-a facilitat accesul la Aristides.

— Armăsarul pe care l-a otrăvit.

El dădu din cap.

— Care aparținea unui american bogat din New York.

Din bucătărie se auzea zăngănitul încet de oale și cratițe.

— Comisia a eliberat ordine de arestare pe numele noastre. Dar Ethan... a dispărut. Ca roua de dimineață. Acum era aici, în următorul minut nu mai era de unde să-l iei. Iar eu nu l-am mai văzut, nici nu am mai vorbit cu el de atunci.

— Deci comisia a dat vina pe tine.

— Da. Dacă rămâneam acolo, ajungeam la închisoare. Iar Moira și Katie, fără nicio rudă, nimeni care să aibă grijă de ele... suspina. Am crezut că venind aici le voi salva. Dar, unde s-a ajuns...

— Ai făcut bine că ai plecat din Londra, Cullen. Nu a fost vina ta. Și n-aveai cum să știi ce avea să se întâmple pe navă.

El cerceta frunza de mentă care plutea în pahar.

— Și acum știi de ce am fost atât de hotărât să nu o înscrii pe Belle în cursă. Că nu am fost împotriva ta, cum părea.

— Fiindcă dacă se află și ai fi denunțat ...

— M-ar costa, și pe mine, și pe tine, totul. O cerceta din partea cealaltă a mesei. Vezi tu, Maggie, sunt ultimul om de pe pământ care ai vrea să te reprezinte în Societatea de Cai Pursânge din Nashville.

Ea se aplecă înainte.

— Ai idee unde este fratele tău acum?

— Undeva departe de Londra, e tot ce știu.

— Și calul, întrebă ea ușor, a murit?

Cullen scutură din cap și o auzi scăpând un suspin.

— Dar nu a mai putut participa niciodată în curse.

Capitolul 37

A doua zi dimineața, la depozitul de cherestea, Cullen se oprea în pragul ușii ca să își dea jos noroiul și murdăria de pe ghete. Soarele arzător din spatele lui și cerurile întinse, de un albastru senin, de deasupra capului, garantau împreună zvântarea câmpurilor înecate de ploaie, exact așa cum sperase. În două-trei zile aveau să înceapă secerișul la Linden Downs. El, unul, abia aștepta.

Înăuntru zări proprietarul care era în spate și îi făcu un gest cu mâna. Bărbatul păru să șovăie, dar ridică o mână și îi spuse că avea să vină numaidecât.

Cullen se uită la lopețile de pe pereți, luă două și le puse pe tejghea. Odată vândută recolta, Linden Downs va fi din nou stabil financiar, iar el va vedea iarăși viitorul cu încredere.

În situația dată, spera ca domnul Blake, proprietarul, să fi ținut minte ce client fidel fusese când cumpărase încărcătura de cherestea, la începutul verii. Fiindcă, în acest moment, cu banii lichizi din buzunarul lui abia își permitea câteva unelte pe care avea nevoie să le înlocuiască. Toată cheresteaua și materialele necesare construirii carelor trebuiau cumpărate pe credit.

— Bune lopeți, n-am ce zice. Cele mai bune, dacă mă-ntrebi pe mine.

Cullen se întoarse și dădu de un bărbat care stătea în colț, pe un butoi, cu părul cărunt, fața zbârcită și însemnată de vreme.

Cullen dădu din cap.

— Mulțumesc, domnule. Apreciez recomandarea.

Omul își ridică sprâncenele stufoase.

— Văd că eşti irlandez după vorbă, fiule! zise zâmbind larg şi lăsând să se vadă câţiva dinţi lipsă.

Simţind doar curiozitate în tonul lui, Cullen râdea.

— Aşa e, domnule. Nu cumva vă trageţi din insula mea şi dumneavoastră? zise Cullen glumind cu bărbatul cu un puternic accent sudist.

Gentlemanul încruntă sprânceana.

— O, nu, fiule. Aici m-am născut, rosti slăbind butoiul de parcă picioarele lui aşa încovoiate cum erau ar fi plesnit sub povara prea grea de purtat dintr-odată. Sunt aici de când mă ştiu, cam şaptezeci de ani acum.

Şaptezeci de ani? După nodurile mâinilor şi umerii încovoiaţi, nu fuseseră ani uşori. Cullen se întreba dacă timpul, în trecerea lui, nu îi smulsese şi ceva din judecata sănătoasă.

Bărbatul se tot necăjea cu ceva înfăşurat în jurul încheieturii fragile, iar Cullen reuşi să vadă ce era. O bucată de sfoară.

— Bună ziua, domnule McGrath. Cu ce te pot ajuta?

Auzind glasul proprietarului, Cullen îi aruncă veteranului o privire de bun-rămas şi se întoarse.

— Domnule Blake, mă bucur să te văd din nou. Am nevoie de o încărcătură de cherestea şi materiale. Am aici lista, rosti întinzându-i-o.

Blake citi în treacăt lista.

— E ceva, McGrath.

— Hei, Blake, asta e a mai bună sfoară pe care o ai?

Atât Cullen, cât şi domnul Blake se uitară spre bătrânul care ţinea în mână un ghem de sfoară.

— Da, Jessup, oftă proprietarul. Tot asta e a mai bună sfoară pe care o am.

Jessup zâmbi larg, cu ochii aproape acoperiţi de riduri.

— E bine de ştiut. Dar mă mai uit puţin.

Blake se întoarse spre Cullen şi, auzindu-i parcă şirul gândurilor, scutură din cap.

— În mod ciudat, de patruzeci şi ceva de ani, zise în şoaptă, Jessup Collum îngrijeşte de cimitirul oraşului. Se zvoneşte că leagă

sfori în jurul încheieturilor celor morți înainte să îi îngroape... în caz că se trezește vreunul. Se uită la Cullen. Oamenii spun că e cam țicnit, dar nu supără pe nimeni. Reveni la hârtia din mână. E o achiziție bunicică.

— Așa e, domnule. Am avut necazuri la Linden Downs acum două nopți. Ne-au ars colibele, cu tot cu carele pline cu materialele pentru secerat.

Blake își feri privirea.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Mulțumesc.

Simțindu-i sinceritatea, Cullen se prinse, din lipsa curiozității și din ezitarea din privire, că nu îi spunea ceva nou. Nu îi plăcea senzația pe care i-o lăsa.

— Deci, după cum am spus, am venit după aceste lucruri. Am bani lichizi care acoperă o parte, mică, rosti șovăind. Am nevoie să cumpăr restul pe credit. Dar îmi voi plăti datoria cu dobândă, bineînțeles, la încheierea secerișului. În maximum două-trei săptămâni vă dau toți banii.

Blake pipăia lista din mână, încercând un zâmbet nereușit.

— Credeam că ești client cu bani lichizi.

— De obicei sunt, rosti Cullen uitând-se în ochii lui. Dar nu m-am gândit să pun bani deoparte pentru cei care au venit pe pământul meu să îmi ardă colibele lucrătorilor și carele.

Blake se cutremură, cu înțelegere.

— Ascultă, McGrath, îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat. Chiar îmi pare rău ...

— Apreciez, domnule Blake, rosti Cullen străduindu-se să rămână calm, dar aș aprecia și mai mult dacă aș putea să cumpăr aceste lucruri trebuincioase pe credit. Doar de data aceasta. Am nevoie de materiale pentru secerișul recoltelor.

— Îmi pare rău. Aș vrea să te pot ajuta, zise Blake dându-i înapoi hârtia. Dar nu îți pot acorda creditul.

Cullen îl privea direct în ochi.

— Au încercat să ucidă un om în noaptea aceea, domnule Blake. L-au spânzurat acolo, în fața soției lui. Este o imagine pe

care nu mi-o voi putea scoate niciodată din cap. Şi nici copiii cu arsuri şi băşici pe mâini şi pe picioare de la incendiu. Toate din cauza unor laşi care se ascund în spatele unor glugi.

Blake lăsă capul în jos, dar atunci când îl ridică din nou, în ochii lui citi ameninţare.

— Nu înţelegi cum stau lucrurile pe aici, McGrath, zise încet. Şi nici cum sunt ei.

— O, ba ştiu chiar bine. Cullen făcu o pauză. Ştii cine sunt?

Blake scutură din cap, uitându-se în jur.

— Nu ştiu. Ar fi bine să nu faci nimic ca să îi provoci.

— Să îi provoc? Eram pe pământul meu!

Aruncând din nou o privire de jur împrejur, Blake se apropie de el.

– Ţi-am vândut o dată, McGrath, fiindcă ai avut bani lichizi.

Cullen mijii ochii

— Şi cuvântul unui irlandez nu este îndeajuns?

— Nu despre asta e vorba. Ţi-am vândut deşi am ştiut că altora nu le va plăcea. Dacă ar fi după mine, ţi le-aş da pe toate. Gilbert Linden mi-a fost prieten bun, McGrath, un om de onoare. Ca tine. Dar eu nu sunt singurul proprietar al acestui depozit. Eu deţin cel mai puţin. Iar asociaţii mei mi-au spus clar că nu aprobă anumite decizii pe care le-am luat. Chiar îmi pare rău, dar şi eu am în grijă muncitori, McGrath, o familie şi o afacere de condus.

Cullen se uită la lista din mâna lui.

— Ai singurul depozit de cherestea din zonă, domnule Blake.

Fiindcă Blake nu îi răspunse, Cullen vârî lista înapoi în buzunar.

– Pot atunci să întreb dacă partenerul dumitale e aici? Poate vorbesc cu el?

— Nu este. Dar nu ar ajuta cu nimic. Dacă se duce vorba până la el că ţi-am vândut iar, chiar şi cu bani lichizi, nu va fi bine pentru mine. Dar aş vrea să ştii, zise cu o privire care părea că îl costă mult ce urma să spună, eu nu am aceeaşi părere ca el despre oameni, McGrath. Sau ca alţi tovarăşi despre străinii de pe aici. De aceea sunt dispus să fac ce fac pentru tine. Cu bani lichizi.

Înțelegând pe deplin situația omului, Cullen o înțelegea și pe a sa, și chiar mai mult.

— Un om respectabil, prieten și cu mine și cu tine, mi-a spus cândva că vine un moment când omul trebuie să susțină cu îndrăzneală la lucrurile în care crede sau i se va lua tot ce îi e mai drag pe lume și lui și celor pe care îi iubește.

Blake strânse din dinți, încordându-și mușchii feței. Cullen văzu că se frământa. Nu îl putea învinovăți. El nu se zbătea cu același lucru?

Se scurse o clipă și Blake scutură din cap. Cullen se convinse. O luă cu pași apăsați spre ușă.

— McGrath?

Cullen se opri, fără să se întoarcă.

— Toți spun că soția ta... a tras în funie. Așa e?

Cullen se întoarse și citi neîncredere în ochii omului, apoi văzu că și bătrânul aștepta un răspuns. Un zâmbet îl luă prin surprindere.

— Așa a făcut. Cu un singur glonț.

— Nu îi venise ceasul, șopti bătrânul, pipăind sfoara din jurul încheieturii și aruncându-i o privire surprinzător de clară.

Gândindu-se la Ennis și la vocea pe care o auzise Maggie, Cullen ajunse la ușă.

— Nu, domnule Collum, nu îi venise. La revedere, domnilor.

Cullen se opri scurt la piață ca să ia câteva lucruri pe care le ceruse Maggie. Rezultatul discuției cu domnul Blake încă îl răscolea, ca sfatul pe care i-l dăduse răposatul lui socru.

Cum reușea omul să susțină *cu îndrăzneală* ceea ce credea, când această susținere îl putea costa foarte bine oamenii și proprietatea pe care se străduia atât de mult să o protejeze?

Nu era prima oară când își dorea să aibă încă o seară sau sute de astfel de seri în care să stea cu Gilbert Linden și să îi pună întrebări, să învețe din înțelepciunea sa.

Fără cherestea, construirea carelor nu era o opțiune. Le putea cumpăra, cu un preț mult mai mare, dacă i le-ar vinde cineva.

Şi numai dacă i le-ar da pe credit. Ştia deja răspunsul la o întrebare, dacă nu la ambele.

Toate fermele din zonă secerau sau urma să secere în curând. Prin urmare, nici împrumutul carelor în următoarele două săptămâni nu era o opţiune. Nu, pur şi simplu erau nevoiţi să se descurce cu singurul car care le mai rămăsese. Ceea ce însemna că secerişul le va lua mult mai mult, unele recolte vor fi prea coapte, poate chiar se vor strica în câmp, ceea ce va scădea preţul pieţei sau chiar îl va reduce la zero.

Numai gândul că va trebui să îi spună lui Maggie şi se simţi şi mai rău decât se simţea deja. Îşi aminti cum îi spusese ea în noaptea nunţii că mariajul lor nu era decât o înţelegere negustorească. Oftă. Ce mai partener de negoţ se dovedise.

Se aşeză la coadă ca să plătească ce cumpărase, realizând cât de mult conta pentru el părerea lui Maggie. Mult mai mult decât ştia ea, probabil. Bărbatul are nevoie de respectul soţiei la fel de mult ca de dragostea ei, poate chiar mai mult.

Când plecase de la grajd de dimineaţă, Maggie şi Rachel încercaseră, fără succes, să o ridice pe Burbon Belle în picioare. Pursângele abia îşi putuse susţine greutatea. Apoi, imediat, picioarele din spate începuseră să se îndoaie.

Durerea din ochii lui Maggie îl sfâşia. Văzând ce se întâmpla cu Belle, acest pursânge magnific străduindu-se să se ţină pe picioare când altădată fusese invidia vântului, îşi aminti de armăsarul pe care îl otrăvise Ethan şi cât trebuie să fi suferit bietul animal. Acel gând îl tulbura mai rău ca niciodată.

Poate din cauză că părea şi mai veridic acum, văzând suferinţa lui Belle şi după ce îi spusese adevărul lui Maggie. Cum putuse fratele lui, apărătorul, protectorul, să facă aşa ceva?

Plăti mărfurile şi se duse înapoi la căruţă unde aşeză cutia, nerăbdător să ajungă acasă, dar nu la fel de nerăbdător să îi explice lui Maggie ce reuşise să obţină. Imaginea dezamăgirii din ochii ei era ca un pumnal înfipt în spate.

Răscolit de furie, dădu să se urce pe capră când simţi un iz de tutun şi rămase nemişcat, instinctul scotocindu-i adânc amintirile.

Aroma avea o dulceață aparte.

Îi luă ceva, dar până la urmă își dădu seama. În seara aceea, când Maggie crezuse că era cineva afară, simțise același iz când făcuse cale-ntoarsă spre casă.

Aroma dulce de tutun era din ce în ce mai puternică. Cullen scotoci prin căruță prefăcându-se că ar căuta ceva, în timp ce scruta trecătorii și își spunea că mulți bărbați fumau tutun, inclusiv cu aromă dulce.

Dar printre ei, Cullen știa bine, era bărbatul care venise pe pământul lui, în prispa din fața casei, și îi speriase soția, o femeie care nu se speria atât de ușor.

Privirea lui Cullen se opri asupra unui bărbat, și rămase. La vreo zece pași de căruță, un tip părea grăbit, iar în gură îi atârna o țigară. Cullen îl urmări prefăcându-se că verifică mărfurile din cutie. Apoi, o luă după el pe stradă, aroma dulce plutind din când în când înapoi spre el.

Cullen nu îi văzuse încă fața. Iar din spate nu îl recunoștea. Îl urmări pe picioare, iar după patru străzi începu să se întrebe dacă nu își pierdea cumva vremea.

Individul se opri. Se opri și Cullen.

Omul trase un ultim fum pe care îl scoase pe nas, învăluindu-i capul în fum. Se uită în jos pe stradă, apoi se întoarse și Cullen îi văzu fața. Îl cunoștea, era sigur. Dar de unde? Postura omului, sigură pe sine și arogantă, îi părea cunoscută, la fel și felul în care aruncă țigara la pământ și îi îngropă mucul în țărână.

„Bonnie Scotland." Era țicnitul cu biciul în mână din ziua aceea! Cullen se strădui să își amintească numele lui.

Omul continuă să meargă pe stradă până aproape de colț, unde se făcu nevăzut într-o clădire. Cullen ajunse din urmă, familiaritatea zonei reducând repede posibilele clădiri în care dispăruse Grady Matthews, fiindcă acesta îi era numele.

Când lui Cullen i se adeveri suspiciunea, nu mai era atât de surprins fiindcă găsise deja veriga lipsă.

Prin comparație, furia de până atunci fusese mic copil față de ce simțea acum.

Capitolul 38

— Hai, fetiţo, zise Maggie în şoaptă, trăgând blând hăţurile lui Belle şi încurajând-o să se ridice în picioare. Chiar şi Bucket scâncea încet de la câţiva metri unde stătea întins. Maggie trase o idee mai tare. Hai că poţi.

Stând întinsă pe spate, Burbon Belle ridică privirea cu ochii atât de întunecaţi, plini de iubire şi confuzie încât Maggie trebui să îşi înghită suspinele. În primul rând că n-ar fi trebuit să o urce niciodată pe Kizzy pe Belle. Poate Cullen avea dreptate. Deşi nu spusese niciodată că o antrena pe Kizzy pentru cursă, în inima ei asta făcuse.

Oricine ar fi urmărit-o şi-ar fi dat seama că asta făcea. Dar, în afara Unchiului Bob, cine să vadă acest lucru la Belle Meade? De cum îi veni gândul, urmă altul. Generalul Harding primea mulţi vizitatori importanţi. Veneau şi plecau fără ca Maggie să îi vadă.

Se pare că unul dintre aceştia le observase pe Belle şi Kizzy. Ce altă explicaţie ar putea fi?

Doar dacă nu cumva... hainul care pusese la cale să îl spânzure pe Ennis şi să incendieze colibele şi carele îi pusese gând rău şi lui Belle doar ca să facă rău, să distrugă şi să strecoare frica.

Neştiind motivul, cu lacrimi discrete curgându-i pe obraji, Maggie îşi lipi fruntea de a lui Belle.

— Îmi pare rău, zise ea în şoaptă, sperând că acest animal magnific ştia cât îi îmbogăţise viaţa. Câtă libertate îi adusese, cum nu mai cunoscuse niciodată înainte de ea.

Emoţia pe care Maggie căutase să şi-o înăbuşe mai înainte se dezlănţui. Se dădu într-o parte, unde Belle o vedea cu uşurinţă.

— Mulțumesc, zise ea încet, mângâindu-i duios capul, că m-ai lăsat să plutesc.

— E... pe moarte, coniță?

Maggie ridică privirea și o văzu pe Kizzy stând în poarta țarcului, cu buza de jos tremurându-i și fața înecată în lacrimi.

Deși ar fi vrut să o poată încuraja, Maggie doar ridică din umeri și îi lăsă încet în jos.

— Nu știu, dar mă rog să nu fie.

— Și eu mă rog, coniță, zise Kizzy printre suspine.

Maggie întinse mâna, iar fetița se lăsă lângă ea, în fân. Bucket se apropie tăcut, dar atent.

Kizzy o mângâie pe Belle pe cap.

— Ești o frumoasă.

Glasul copilei, de obicei îndrăzneț și neastâmpărat, era acum stins și speriat.

— Și o puternică, îi șopti ea, aplecându-se și sărutând-o pe nas.

Belle răsuflă și ridică scurt capul. Kizzy făcu ochii mari. Dar nu la fel de mari ca Maggie.

— Continuă, o îndemnă Maggie. Vorbește cu ea.

Kizzy se aplecă, iar Maggie se întinse, luă o bucată de zahăr din raft și i-o vârî lui Kizzy în mână. Fetița o duse la gura lui Belle, dar iapa nu le oferi decât un nechezat.

Kizzy se șterse pe mână și încercă din nou, de data asta prefăcându-se că mănâncă ea înainte să i-o ofere lui Belle. Dar rezultatul era la fel.

— M-am întors, coniță McGrath.

Maggie ridică ochii spre Rachel, care îi zâmbea lui Kizzy, întinsă în fân, tăcută și încercând să îi intre lui Belle pe sub piele.

— Văd că duduia Belle are vizitatori, zise Rachel punând de-o parte coșul cu ierburi.

Maggie întoarse privirea spre ea.

— Cred că Belle este fericită să o vadă. Ce mai face domnul Ennis?

Rachel își scoase mojarul și pistilul.

— Omul ăla are o forţă pentru care nu găsesc un cuvânt. Decât poate *Dumnezeu*.

Maggie zâmbea.

— Şi soţia lui, Odessia, are aceeaşi forţă.

— Îhî... zise Rachel scoţând ierburile din coş începând să le macine în mojar. Dumnezeu a făcut bine când i-a pus împreună.

Maggie cercetă verigheta bunicii ei pe care o purta pe mâna stângă şi se gândi la tot ce se întâmplase până acum în viaţa ei şi a lui Cullen ca să fie împreună. Atâtea începuturi şi sfârşituri, prea multe ca să le poată număra. Era Dumnezeu conştient de toate? El le orchestrase?

Sau doar le arătase diferite căi, îngăduite de El, lăsându-i pe ei să decidă pe care să o ia?

Nu era sigură, dar judecând după ultimele luni, începuse să creadă că poate cele două se împleteau.

— Am fost acolo când au sărit peste mătură.

Comentariul lui Rachel o aduse pe Maggie înapoi.

— Acum o altă viaţă, oftă Rachel. Cu mult 'nainte să apară copiii.

— Când eram copil, a zis Maggie încet, mă ascundeam în spatele colibelor şi urmăream ritualul măturii. Eu şi Mary Harding. Am crescut dorindu-se să ne căsătorim cu acest ritual. Credeam că e special.

Rachel se opri.

— Special?

Simţind din tonul femeii că făcuse ceva rău, Maggie căpătă un ton grav.

— Ei bine... da. Probabil din cauză că era diferit de al nostru.

Rachel o privi în ochi, lăsând la o parte mojarul şi pistilul.

— Nu e vina ta, coniţă. Erai doar o copilă. Da' acu' că eşti mare, e important să ştii.

Maggie era conştientă că asculta şi Kizzy.

— Perechile săreau peste mătură atunci, eu şi soţul meu, Ennis şi Dessie, pentru că nu aveam voie să ne căsătorim. Numai oamenii liberi aveau voie, coniţă McGrath.

Zâmbetul cald al femeii nu era crud sau batjocoritor, ba dimpotrivă. De ce oare simțea Maggie că își pusese sufletul pe tavă?

— Căsnicia dădea cuplurilor drepturi unu' asupra ăluilalt, care erau împotriva vremurilor. Așa că am ales să facem ceva care să arate că eram căsătoriți... cât ne lăsau ăi cărora aparțineam.

Cu inima strânsă, Maggie aproape că simțea pe față rafala de amintiri înșirându-se în ordine și adevărul care așternea lumina peste șoaptele și chicotelile micuților care se ascunseseră în pădurea din spatele colibelor. Aceleași păduri în care Jobah, Mica și Kizzy se ascunseseră când oamenii năvăliseră să dea foc caselor și să îl ucidă pe tatăl lor.

Puțin mai târziu, Maggie se uita prin poarta deschisă a grajdului și știu că se întâmplase ceva rău în clipa în care Cullen sări jos din căruță. Avea privirea fiere-amară și gesturi repezite. Iar căruța... era goală, cu excepția unei cutii.

Lăsând-o pe Belle în grija lui Rachel, se duse la el afară, unde Bucket deja îl întâmpinase dând din codiță și cu limba atârnată. Cullen îl mângâie scurt, dar nu era deloc nerăbdător, observă Maggie, să o privească în ochi.

— Va trebui să ne descurcăm cu carul pe care îl avem, o anunță el. Dar ne vom descurca. Îi aruncă o privire scurtă, apoi luă cutia cu mărfuri din vehicul și o duse în casă, cu Bucket zburdând în urma lui.

Neputând să își țină gura decât o clipă, Maggie reluă discuția.

— Nu înțeleg. Credeam că te duci la depozit să cumperi materiale pentru care.

— Am fost. Blake a zis nu.

Puse cutia pe masa din bucătărie cu o forță mai mare decât era nevoie. Onnie se uita de la unul la altul. Cullen o luă înapoi cu pași mari și cu câinele pe urmele lui.

Maggie îi ceru din priviri scuze lui Onnie și se grăbi să îl ajungă pe Cullen din urmă.

— Dar de ce? Nu mai au cherestea?

— Au destulă, Maggie.

— Dar tu te-ai întors cu mâinile goale.

El începu să îl desfacă pe Levi de la căruță, cu mișcări rapide și tăioase.

— După cum am spus, ne vom descurca.

Cu mânia lui o înfuria și pe ea. Maggie căuta în disperare fărâma de răbdare rămasă după nopțile nedormite și grija pentru Belle.

— Papa a cumpărat de la domnul Blake ani de zile. Nu îi stă în fire să refuze clienții.

Cullen nu zicea nimic.

Se dădu într-o parte ca să îl vadă mai bine.

— I-ai explicat de ce te-ai dus? Și ce s-a întâmplat aici acum două nopți?

— Da, i-am explicat.

— Și ce a spus?

Cullen zise oftând:

— Omul a spus că îi pare rău, Maggie! Și apoi a spus nu. Atât! Acum, am treabă.

Șocată de tonul lui ascuțit, Maggie simți cum i se încordează umerii.

— Și cum vei secera la timp dacă nu ai decât o căruță?

— Cum am spus, ne vom descurca. Și vom lucra cât de repede vom putea.

— Descurca? Întrebă venind lângă el. Ai mai spus. Dar dacă recolta rămâne prea mult pe câmp, va începe să putrezească și...

— De aceea vom lucra cât de repede vom putea.

Frustrată și obosită, Maggie hotărî rapid ce trebuie să facă.

— Îl cunosc pe domnul Blake foarte bine, Cullen. Mă voi duce să vorbesc cu el mâine, la prima oră ...

— O... râse el delicat. Cât de galant! Exact ce își dorește un soț... ca soția lui să cerșească pentru el.

— Să cerșească? întrebă ridicând privirea spre el. N-am spus nimic despre cerșit. Tot ce am spus a fost că...

— Nu îmi dă pe credit, Margaret! rosti strângând din dinți. *De aceea* am venit acasă fără cherestea.

— Dar... de ce vrei să cumperi pe credit? Întotdeauna am plătit cu...

Îi citi răspunsul în privire și, dintr-odată, înțelese. De ce nu se uita la ea. De ce nu voia să îi răspundă la întrebări. Nu era supărat. Era jenat. Și ...

Nu mai aveau bani.

Încerca să nu lase șocul și dezamăgirea să se vadă pe fața ei, dar știu din privirea lui întunecată că nu reușise.

— Cullen, eu ...

— Nu vreau să vorbim acum despre asta, Maggie.

— Dar trebuie. Dacă Linden Downs are iar probleme financiare, eu ...

— *Nu* avem probleme financiare. Am nevoie să secer recolta și va fi bine.

Dădu să îl întrebe din nou cum își propunea să facă acest lucru, fără echipamentul necesar, când îi trăsni altă idee.

— Eu am strâns niște bani din lecțiile mele. Nu este mult, dar poate e destul să îl convingem pe domnul Blake să ...

— Dumnezeule mare, femeie! îi răspunse cu glas aspru, dar implorând-o cu ochii. Nu vezi că nu vreau să îți faci griji pentru asta? Ai destule pe cap. Nu am nevoie de banii tăi, adăugă grăbit. Și cu siguranță, nu vreau mila ta. Aș vrea să nu te uiți la mine ca și când aș fi pierdut ce ți-e mai drag pe lume. Asta mă ucide.

Lacrimile care clocotiseră de câteva zile erau gata să izbucnească, dar Maggie le ținea în frâu.

— I-am jurat tatălui tău că te voi proteja, Maggie. Că voi avea grijă de tine și de acest pământ. Și am de gând să mă țin de promisiune. Pentru ambele, cu orice cost. Cel puțin atât îi datorez.

Apucă hățurile lui Levi și îl duse în grajd. Maggie îl lăsă în pace. Mișcată de ceea ce auzise, un lucru se remarcase deasupra celorlalte. O spusese cu convingere și emoție.

Făcu cale întoarsă în casă și apoi în bucătărie. Onnie era în spatele curții. Maggie își puse un pahar cu apă, cu mâinile tremurânde. Îl duse la gură, dar respirația precipitată nu îi dădea voie să bea.

Puse paharul jos.

„Cel puţin atât îi datorez", spusese el.

Cullen îi făcuse o promisiune tatălui ei. Şi ei, când se căsătoriseră, oricât de contractuală fusese acea promisiune în acel moment. Deci, ce îl ţinea aici... sau în patul ei? Obligaţia sau inima?

Crezuse că îşi făcuseră un cămin împreună. O viaţă. Una cu un început dificil şi neaşteptat, cu siguranţă, dar... i se strânse stomacul, deşi nu îi era foame. Dacă promisiunea faţă de tatăl ei îl ţinea de fapt aici ...

Duse paharul la gură şi dădu tot lichidul pe gât. O speria cât de rău o durea gândul că inima ei *era* singura legată strâns de legămintele pe care le făcuseră pe fugă şi cu intenţii greşite... dar pe care, cumva, inima şi mintea ei ajunseseră să le primească cu braţele deschise.

Închise ochii, scăpând un râset învins. O înţelegere negustorească. Asta îi spusese ea că era căsnicia lor. Dar acum era cu mult mai mult. Cel puţin pentru ea.

Cu calm, făcu cale întoarsă afară şi îl zări pe Cullen la fântână. Se duse hotărâtă spre el, apoi rări paşii. Avea pălărie? De când purta Cullen pălărie?

Apoi, el se întoarse, iar ea făcu un pas agitat înapoi. Nu era Cullen. Era un alt om. Care arăta ca ...

— Ethan?

Auzi vocea lui Cullen în spatele ei, se întoarse şi văzu şocul din privirea lui care reflecta perfect ce simţea şi ea. Dar şocul făcu rapid loc unui sentiment total diferit, pe care îl mai văzuse în ochii lui în noaptea incendiului. Şi nu era de bun augur.

Capitolul 39

Lui Cullen nu îi venea să își creadă ochilor.

— Ethan, zise el în șoaptă a doua oară, deși o furie latentă, clocotitoare și turbată îi cuprinse tot corpul.

Vederea fratelui lui după atâta timp, după ce se schimbaseră atât de multe, dezlănțuia mii de amintiri, unele fericite, unele dureroase, cele mai multe între ele, înrădăcinate adânc în fiecare celulă a ființei lui. Nu putuse niciodată să îl scoată din viața lui.

Iar zâmbetul lui Ethan, la fel ca întotdeauna, fără griji și vesel. Cullen o luă cu pași mari spre el.

— Cullen, băiete! zâmbea Ethan larg primindu-l cu brațele deschise. Ia uită-te la tine! Ce bine făcut ești și ...

Cullen îi pocni un pumn direct în gură, dându-i capul pe spate și zburându-i pălăria. Cu ochii mari cât cepele, Ethan se dădu înapoi clătinându-se, clipi, o dată, de două ori, și ateriză cu o bufnitură pe pământ. Sângele îi curgea pe bărbie.

Știind că mâna ar fi trebuit să îl doară de la lovitura de pumn, Cullen abia o simțise, aprins cum era și tremurând de toată furia pe care o simțise în ziua în care le înmormântase pe Moira și pe Katie în adâncul apelor. Mânia și durerea îi răscoleau mărunțaiele, cei doi tovarăși nepotriviți hrănindu-se unul pe celălalt.

Privindu-l direct în ochi, Ethan își șterse sângele din colțul gurii.

— Ce primire tare pentru fratele tău!

— Ridică-te.

Ethan zâmbea.

— Aș. Să mă pocnești din nou? zise zâmbind, cu dinții înroșiți de sânge. Te-am învățat bine, frățiorule. Ce pumn!

— Am spus... *să te ridici.*

Lui Ethan îi păli umorul, iar Cullen se pregăti pentru ce urma. Ethan se ridică şi îşi adună puterile. Dar Cullen făcu mişcarea în ultimul moment şi lovindu-l în coaste, Cullen îl auzi scoţând un oftat şi o înjurătură odată cu el.

Văzând mişcare în dreapta sa, Cullen o zări pe Maggie, cu mâna la gură, uluită.

Lovitura din spate îl aruncă pe jos, scoţându-i tot aerul din plămâni.

— Nu întoarce niciodată spatele ăluilalt, Cullen. Ethan îl ridică de spatele cămăşii, îl învârti şi îl pocni bine de tot în falcă.

Lui Cullen jumătatea dreaptă a capului îi exploda de durere. Clipi şi lumea se învârtea în jurul lui.

— Dar, poate, continuă Ethan zâmbind, într-un fel anume, mai sunt câteva lecţii pe care încă trebuie să le mai înveţi de la...

Cullen îl pocni sub bărbie cu stânga, apoi gândindu-se din nou la armăsarul acela şi la Belle, îi zdrobi falca. Fratele lui se clătină, în timp ce durerea din pumn îl puse pe Cullen în genunchi. Uitase ce falcă de granit are fratele său.

— Iar tu, zise Cullen, dregându-şi glasul şi scuturând înţepătura din mână, trebuie să îţi ţii fleanca când te baţi. Asta ţi-a fost mereu slăbiciunea.

Pe spate, în ţărână, Ethan râdea fără să mişte. Iar Cullen se bucura de privelişte. Nu credea că mai avea cum să încaseze.

Se uită din nou spre Maggie, care încă stătea în picioare, în acelaşi loc, şi citi în ochii ei îngrijorare şi confuzie. Nu ar fi trebuit să îi vorbească aşa cum o făcuse. Ştia că îi datora scuze imediat ce o prindea singură.

Îi întinse mâna fratelui său, dar Ethan îl privea în ochi cu neîncredere.

— Suntem chit, zise Cullen încet.

Ethan îl privi fix în ochi şi primi oferta. Strânsoarea de oţel îi era atât de bine cunoscută, ca trăsăturile fratelui său, atât de asemănătoare cu ale lui, dar părul roşcat, înfoiat, cu siguranţă nu îi semăna deloc.

Suspinând, Ethan își scutură praful de pe pantalonii scurți și se uită spre Maggie. Pe chip i se citea apreciere și un interes destul de crescut. Maggie se încruntă și își feri privirea.

— Deci, frățiorule, se întoarse Ethan, cu ochi strălucitori. Bănuiesc că merit bătaia după câte ți-am făcut. Și ție, și lui Moira, adăugă el blând.

Doar îi auzi numele rostit de buzele fratelui său și lui Cullen i se puse un nod în gât.

Ethan se uită în înjur.

— Unde e? Și scumpa Katie? Am ceva pentru ele în desagă.

Emoția care îl sugruma nu îi dădea voie să vorbească. Și intenționat nu se uita la Maggie.

Văzând cum caută în desagă, Cullen se apropie de Ethan.

— Ethan, zise el șoptind.

— E pe aici pe undeva. Găsesc eu.

— Moira s-a dus, șopti Cullen, cu foc în privire. Și Katie cu ea.

Încet, Ethan își îndreptă spatele, strângând o păpușică în mână. Îl măsură pe Cullen cu mulă neîncredere.

— Cum... adică... s-au *dus*? întrebă cercetând împrejur. Rămase din nou cu ochii la Maggie, absent, înmărmurit, târându-și înapoi privirea spre Cullen.

Cullen trase adânc aer în piept și oftă încet, lăsând tăcerea care îi apăsa din toate părțile să îi șoptească fratelui său răspunsul pe care el nu ar fi vrut să i-l dea.

Cu lacrimi în ochi și buze tremurânde, Ethan rămase fără cuvinte.

— Au murit pe vas, în drum spre aici.

Păpușa pe care Ethan o ținea tremura în strânsoarea lui, iar lacrimile o luară șiroi pe obrajii lui nerași.

— Te-am căutat, continuă Cullen, după tot ce s-a întâmplat. Dar tu dispăruseși. Atunci au venit după mine și voiau să mă facă pe mine vinovat.

Nu voia să fie nemilos, dar trebuia să-i spună adevărul.

Ethan scutură din cap.

— Deci, nu puteam să mai rămân acolo. Nu când știam că mă aștepta închisoare sigură. Eu și Moira am hotărât să fugim înainte să vină autoritățile.

Ethan încercă să-și ridice mâna tremurând, dar privirea îi rămase plecată în jos la păpușa pe care o ținea strâns.

— Îmi pare rău, Cullen, îi șopti el, cu umerii tremurând îndârjiți. Îmi pare *foarte* rău. Întinse mâna și se agăță de ghizdul de piatră al fântânii, apoi își ascunse fața în mâini și plânse amarnic.

Capitolul 40

— Deci, cum m-ai găsit?

La întrebarea lui Cullen, Maggie îi aruncă pe furiș o privire peste masă, întrebându-se același lucru.

Reacția profund afectată a lui Ethan de mai înainte, când aflase de moartea lui Moira și a lui Katie fusese pe cât de neașteptată, pe atât de sfâșietoare. O emoție atât de tandră pentru un om atât de dur. Mai ales pentru un om care făcuse ce îi făcuse armăsarului aceluia.

Oricât ar fi încercat să nu se gândească, de câte ori se uita la Ethan McGrath, acolo îi fugea mintea.

Când Cullen făcuse prezentările, surprinderea pe care o citise pe fața lui Ethan îl dăduse de gol. Ethan avusese ocazia să se spele înainte de cină, deci era prima dată când cei doi frați aveau ocazia să își vorbească fără să zboare pumni în toate direcțiile.

Privindu-i acum, Maggie simțea că analizează cele două fețe ale aceleași monede.

Ghemuit peste farfurie, Ethan termină de mestecat o îmbucătură de friptură de porc și răspunse.

— Aseară eram la bar, în oraș. Am auzit despre un scandal la o fermă de prin locuri. Ceva despre un proprietar irlandez și despre cineva care a cusut din saci figura unui trup și a scris pe el un mesaj. Ethan îndreptă ochii spre Maggie, dar se feri să o privească. Înainte să îl atârne de un copac, scriseseră ceva nu prea prietenos despre un irlandez. Și m-am gândit în sinea mea, „Poate vorbesc despre frățioru' meu." Și, se pare... înfipse

furculiţa într-o altă bucată de carne şi o ridică triumfător... că am avut dreptate!

— Dar de unde ai ştiut unde să cauţi, Ethan? De unde ai ştiut că suntem aici, în Nashville?

— Nu am ştiut. M-am tot gândit la ce mi-a spus Moira. Cât de mult îşi dorea să vină-n Tennessee.

Cullen strânse din ochi.

— Moira ţi-a spus despre Tennessee?

— Mda, răspunse prinzând cu furculiţa un cartof copt. Mi-a spus că a auzit despre un loc care o ducea cu gândul acasă sau cam aşa.

— Că dealurile sunt verzi ca cele de acasă, îi şopti Cullen, citind parcă.

Ethan căscă ochii mari.

Da! Asta a zis.

Cullen se aplecă înainte.

— Când ţi-a spus toate acestea?

Ethan tăcu brusc, căpătând un aer serios, de parcă de-abia acum surprinsese fermitatea din tonul fratelui său.

— Cred că atunci când am văzut-o ultima dată. Chiar înainte să plec din Londra. De tot, termină el, cu glasul stins.

Cullen se lăsă pe spate, în scaun, cufundat în amintiri dintr-o lume îndepărtată. Şi cu o altă femeie.

— Ştia că aveai să pleci, râse el fără chef. Moira a ştiut înaintea mea.

— Nu i-am zis niciodată nimic, Cullen. Jur. Nu aş fi băgat-o în aşa ceva.

— Nici nu era nevoie. Moira înţelegea omul. Te-a citit, Ethan.

— Dar de ce mi-ar fi spus aşa ceva?

— Fiindcă a ştiut că după ce vei pleca, ei vor veni după mine. Şi că trebuia să fugim. Şi, deşi a văzut cât de furios am fost pe tine, tot a vrut să ştii unde urma să ajungem.

Ethan tăcu multă vreme.

— Ai fost furios.

Cullen îl fixă cu privirea.

— Și supărat de atunci. Din ziua în care am intrat în grajd și am văzut armăsarul într-o parte, cu răsuflarea tăiată. Până azi, când am ridicat ochii și iată-te.

Secundele treceau și Ethan abia glăsui din nou.

— Îmi pare rău, frățioru' meu. Dac-aș putea să fac totu' altfel, așa aș face.

— Dar nu poți, oftă Cullen. Și nici eu nu pot.

Ethan își odihni brațele pe masă.

— Mi-am învățat lecția și vreau să fac altfel decât până acum.

— Să mă lași să răspund eu în locul tău? Să fugi de ce ai făcut? Și să te ascunzi cine știe pe unde de peste un an deja... Asta înseamnă că ți-ai învățat lecția?

Lui Ethan i se întunecă privirea.

— Nu m-am ascuns în ultimul an, Cullen. Gura nu i se clintea, dar avea o privire gravă. Am fost închis. S-a dus vorba că te-au arestat. Cel puțin așa scria în ziare. Nu a fost decât o tactică. Oftă și se lăsă în scaun. Dar până să îmi dau seama, au pus mâna pe mine.

Maggie se uită spre Cullen și văzu aceeași surprindere pe care o simțea și ea.

Cullen făcuse ochii mari.

— Deci, totuși te-ai întors.

— Da. N-am putut să las toată vina asupra ta. Singurul motiv pentru care sunt aici acum este pentru că am turnat Societății de Cai Pursânge din Londra pe toți antrenorii și jocheii necinstiți din Londra. Cel puțin pe cei mai răi, adăugă făcându-i cu ochiul. Altfel, m-ar fi lăsat să putrezesc acolo.

Maggie analiza expresia contemplativă a lui Cullen, întrebându-se ce gândește.

Descoperirea că Ethan stătuse în închisoare pentru ceea ce făcuse ar fi trebuit să îi mai liniștească temerile pe care le avea din cauza lui, dar nu era așa. Tot nu avea încredere în el. Și sincer, nu îl voia la Linden Downs.

Dar Linden Downs nu mai era doar casa ei.

Se uită de la unul la altul. Atât de asemănători şi totuşi atât de diferiţi. Îşi aminti când Cullen îi povestise că Ethan era mai mare şi mai puternic decât el, dar Cullen avea umerii la fel de laţi şi de musculoşi ca ai fratelui său. Poate că lunile pe care Cullen le petrecuse muncind pe docurile din Brooklyn echilibraseră scorul forţei fizice între cei doi... chiar dacă alte diferenţe încă trebuiau rezolvate. Încăierările pe care le văzuse între fraţii ei fuseseră blânde prin comparaţie.

Emoţia de pe chipul lui Cullen când îi spusese despre moartea lui Moira şi a lui Katie îi alimenta noile îndoieli. Evident că o iubise mult pe prima lui soţie şi pe copila lor. Nu ar fi bărbatul pe care îl iubea acum dacă nu ar fi iubit-o. Totuşi ...

Ar fi vrut să ştie dacă era cu ea fiindcă o iubea cu adevărat sau afecţiunea lui îşi avea rădăcinile într-o promisiune făcută în grabă. Sau doar pentru că avusese nevoie de un loc unde să se ascundă.

Pierindu-i pofta de mâncare, Maggie rămase cu ochii în farfuria ce îi era aşternută dinainte.

— De când eşti în oraş? îl întrebă Cullen.

— De câteva săptămâni. Dar fiindcă nu te-am găsit, m-am dus şi în alte oraşe. Până la urmă am ajuns în Georgia. Şi pe acolo au ţinuturi frumoase.

Cu capul plecat, Maggie începu să înţeleagă ce zicea Ethan. În ziua aceea, în oraş, când crezuse că îl văzuse pe Cullen... Fusese Ethan, cu siguranţă.

Tăcerea se lungea la fel de mult ca disconfortul ei. Se hotărî să profite de ocazie.

— Vă rog să mă scuzaţi... împinse scaunul şi se ridică, făcându-l pe Bucket să se ridice din colţul lui. Trebuie să văd ce face Burbon Belle.

Cullen se ridică, iar Ethan îl urmă rapid.

Ethan îşi drese glasul.

— Deşi nu ştiu ce creatură are acest nume, îmi place, doamnă McGrath.

Maggie îşi smulse un zâmbet din obligaţie.

— Burbon Belle este calul meu, domnule McGrath. Este pursânge. Simțea priviră fixă a lui Cullen. Și a fost otrăvită acum două nopți.

Orice urmă de neseriozitate păli de pe fața lui Ethan McGrath. Și tăcerea de mai înainte nu se putea compara cu greutatea care învelea încăperea.

— Și oricine ar fi fost, Cullen adăugă pe un ton grav, a folosit rădăcina albă a șarpelui.

— Știi cine a făcut acest lucru... nu-i așa? Cine a otrăvit calu' soției tale. Cine a provocat incendiu' și a încercat să îl omoare pe omu' ăla.

Cullen întoarse privirea spre fratele lui, care stătea lângă el, la marginea prispei întunecate, în noaptea tăcută din jurul lor, în care luna se retrăgea încetișor în spatele norilor.

— Am o bănuială bună, răspunse el, aplecându-se și masându-l pe Bucket, care stătea întins lângă el.

Râsul scurt al lui Ethan era sugestiv.

— Dacă spui tu așa, înseamnă că ai mai mult decât o bănuială bună, frate. Se aplecă în balansoar, vorbind mai încet. Spune-mi și le fac vizită în locul tău. Să le transmit dorința ta de a nu mai călca la Linden Downs în viața lor.

— Aș, scutură Cullen din cap.

— Da' ai spus chiar tu... oamenii ăștia nu se vor lăsa pân' ce nu obțin ce vor.

— Nu mai merge cu vizitele, Ethan. Nu când ai oameni în grijă și pot suferi din cauza a ceea ce faci. Când e vorba despre mine sau tine, zise oftând, ne descurcăm. Dar lucrătorii mei, *soția* mea... Duse privirea spre grajdurile în care Maggie și Rachel aveau grijă de Belle. Nu mai pot rezolva problemele cum făceam cândva.

Atâtea idei pe care le avusese pe când era mai tânăr nu mai erau așa de neclintit acum. În el aveau loc schimbări pe care nu le înțelegea și nici nu le putea ignora.

Cullen se ridică şi se duse spre balustradă, oprindu-se aproape de locul unde stătuse cu Gilbert Linden în după-amiaza aceea. Cât de îndepărtată părea ziua aceea acum, dar cât de adânc se înrădăcinase în el dragostea pentru pământul acelui om şi pentru fiica lui.

— Pot să fiu şi civilizat, să ştii, zise Ethan, venind lângă el.

Cullen râdea.

— Definiţia civilizaţiei pentru tine şi pentru mine a fost întotdeauna în contradicţie. Şi bănuiesc că în ultimul an definiţia ta s-a schimbat iarăşi.

Ethan dădu din umeri probabil zâmbind ironic, însă trăsăturile lui dispărură în umbre.

O briză care aducea o răcoare surprinzătoare chiar şi pentru luna septembrie răscoli aerul nopţii şi potoli ramurile arţarilor şi ale stejarilor din apropiere în care frunzele tremurau. Bucket se ridică şi se întinse, tropăi şi se aşeză lângă Cullen, suspinând.

— A fost... greu acolo? întrebă Cullen blând.

— Da, a fost. Am făcut multe în viaţă, Cullen, da' închisoarea a fost o experienţă pe care n-aş mai căuta-o. Ce am făcut a fost greşit şi ştiu. Da'...

— Te-au căutat.

— Da... spuse Ethan ferindu-şi privirea. Aveam datorii pe care nu puteam începe să le plătesc.

Cullen se întoarse şi aşteptă ca fratele lui să îl privească în ochi.

— Dar am făcut bani frumoşi, Ethan. Ne-au plătit bine, lorzii ăia bogătaşi din Londra cu caii lor pursânge şi proprietăţi grandioase ce se scăldau în bani moşteniţi. Ce ne strecurau în plus în ziua câştigului era mai mult decât făcea tata în doi ani din cartofi roditori.

— Iar tu ai pus la ciorap fiecare bănuţ. Nu-i aşa, frăţiorule?

În tonul lui Ethan era un aer de sarcasm care, când erau copii, îl împiedica pe Cullen să îl contrazică. Acum îl determina doar să îşi dea seama ce alegeri diferite făcuseră în ultimii ani.

— Da, răspunse Cullen. Fiecare bănuț. Sau cel puțin fiecare bănuț de care eu și Moira nu aveam nevoie ca să cumpărăm mâncare.

Fără cuvinte, Ethan se uita în gol în noapte, cântecul greierașilor îmblânzind asprimea tăcerii.

Chiar și așa, liniștea dintre ei concura cu tensiunea, iar Cullen știa că dragostea lui pentru fratele mai mare și recunoștința pentru ceea ce făcuse pentru el încercaseră de nenumărate ori să micșoreze distanța dintre alegerile pe care le făcuseră. Dar nici măcar tendința iubirii de a fi oarbă nu putea îndrepta lucruri care erau fundamental greșite.

Cullen apucă grilajul prispei din fața lui.

— Când au început?

— Pariurile? întrebă Ethan.

Cullen dădu din cap.

— Acum patru ani sau cam așa. Mi-a fost atât de ușor, zise râzând. Dar eu am semănat întotdeauna mai mult cu tata decât tine. Tu erai tare și deștept ca mama. Eu am fost mai înclinat spre slăbiciune și nemulțumire ca tata.

— Nu este adevărat. Ești... ar fi vrut să spună „un om bun", dar nu putea, când știa ce știa. Pentru mine ești un frate bun.

— Cullen, zise Ethan cu autoritate. Eu *sunt* ca tata. Am aruncat o mică avere pe pariuri. Am irosit ani buni pe femei, pe majoritatea dintre ele nu țineam minte nici cum le cheamă, cu atât mai puțin că am fost în patul lor. Am băut pân' ce uitam unde eram, și cine eram. Cu cât îl vedeam pe el mai mult în mine, cu atât mai mult fugeam. Și cu cât fugeam mai mult, cu atât realizam mai mult că nu aveam scăpare. Ethan lăsă capul în jos. Parcă undeva în adâncul meu știam că nu-i bine ce făceam, dar tot făceam. Și știam ce ar trebui să fac, dar nu făceam. În schimb, am devenit tot ce urâsem la el. Doar că acum mă uram și pe mine.

La ceva depărtare, urletul singuratic al unui lup străpunse tăcerea, amintind de partea mai puțin gentilă a nopții.

Gândindu-se mai mult la confesiunea lui Ethan, Cullen simţea că ştie prea bine despre ce vorbeşte şi că îşi iubeşte foarte mult fratele.

— Nu eşti singurul care se luptă, Ethan. Nici singurul care urăşte anumite părţi ale sale. Şi eu încă mă lupt cu temperamentul pe care l-am învăţat de la tata, printre alte trăsături mai puţin plăcute. Dar, în ultimele luni, am învăţat ceva, de la bărbatul care mi-a vândut acest pământ.

— Tatăl lui Margaret?

Cullen dădu din cap.

— Dacă vrei să poţi merge înainte, trebuie să laşi în urmă trecutul. Pentru noi, asta înseamnă să lăsăm ura pe care i-am purtat-o tatălui nostru. Pe el nu îl mai afectează. S-a dus. Ne afectează pe noi, pe mine şi pe tine... dacă ne agăţăm de ea.

Lumina palidă a lămpii ilumina poarta deschisă a ţarcului, iar Cullen recunoscu figura zveltă a lui Maggie care trecu pe lângă ea. Ce n-ar fi dat să o vadă din nou bine pe Burbon Belle. Ciudat, dacă se gândea, luând în calcul că fusese împotriva dorinţei ei de a înscrie iapa din nou în cursă.

Şi încă era, nu se schimbase.

Dar să o vadă pe Maggie atât de împovărată de grija pentru pursânge îl măcina. La fel şi schimbul lor înfocat de cuvinte de mai devreme pe problema carelor şi a secerişului.

Îşi aruncă ochii peste câmpurile somnoroase, gata de seceriş, şi văzu din nou imaginea lui Grady Matthews strecurându-se în biroul lui Stephen Drake. El era în spatele tuturor celor întâmplate acum două nopţi, inclusiv otrăvirea lui Belle. Cullen ştia, chiar dacă nu avea dovezi.

La urma urmei, un miros dulce de ţigări nu era chiar o dovadă. Atunci de ce sugestia lui Ethan de a-i face o vizită încă îi trezea interesul?

— Nu îi place de mine, ştii, zise Ethan, cu frustrare în glas.

Observând că Ethan se uita în aceeaşi direcţie ca el, Cullen zâmbea, fără să fie surprins că fratele său remarcase primirea mai puţin exuberantă a lui Maggie.

— Nu te cunoaște încă destul ca să știe că nu îi place de tine. Pur și simplu nu îi place ce ai făcut. Și nu pot să o învinovățesc. Tu poți?

Ethan nu mai zise nimic, se uită doar la el, apoi intră în casă cu pași hotărâți.

Maggie tresări, trezită de schimbarea poziției saltelei. Deschise ochii și rămase surprinsă să îl vadă pe Cullen deja în picioare, deși afară nu era nicio fărâmă de lumină pe cer. Primul gând îi zbură la Belle și o făcu să se ridice în capul oaselor.

— S-a întâmplat ceva? șopti ea, simțind că i se face un gol în stomac. Trebuia să rămână în grajd peste noapte, dar Rachel insistase să se odihnească.

— Nu s-a întâmplat nimic, o asigură Cullen blând, făcându-i semn cu mâna. Culcă-te la loc. Îmi pare rău că te-am trezit.

Simțind răcoarea aerului de dimineață, profită de căldura pe care el o lăsase în pat și se cuibări în ea. Rachel avea dreptate. *Era* istovită. Și, judecând lipsa de progres a lui Belle din ultimele patru zile, se pregătea pentru ce era mai rău.

Îl urmări pe Cullen îmbrăcându-se pe întuneric. Își trase pantalonii pe el și căută cămașa în dulap. Știa că viitorul lui Linden Downs îl apăsa la fel cum o apăsa pe ea viitorul lui Belle, poate chiar mai mult. Fiindcă dacă pierdeau Linden Downs, nu numai ei doi își pierdeau casa. Era vorba de multe alte vieți acum.

Și aici, în întunericul dinaintea zorilor, în cele mai profunde momente de singurătate de când se știa, speranța se străduia să se agațe de ceva.

Vrând să îi pună o întrebare, se codi când își aduse aminte de frustrarea lui de ieri în ceea ce o privea. Dar nevoia ei de a cunoaște acel răspuns depășea posibilitatea retrăirii acelui moment.

— Deci... știi când veți începe secerișul?

— Azi.

Așteptă, dorind ca el să îi spună mai multe. Dar, după un minut, presupuse că era tot ce avea să îi spună.

— Veți secera cu un singur car? întrebă ea încercând să nu transmită nicio învinovățire, dar nu prea avu succes.

— Vom secera cu ce avem, Maggie.

Simțindu-i tonul sec, știu că obținuse deja tot ce era de știut pe acest subiect pentru moment.

Se așeză pe marginea patului și își trase ghetele.

— Cullen? întrebă ea în șoaptă.

— Da? răspunse el întrebător, concentrat pe ce avea de făcut.

— Cât stă Ethan în vizită?

Rămase nemișcat, iar ea simți că citise dincolo de întrebarea ei nu prea subtil adresată. Și, într-un fel, simți o jenă. La urma urmei, Ethan era fratele lui.

Aseară stătuse întinsă în pat cu ușa deschisă, ascultând murmurul vocilor care venea de pe scări și își dorise să fi putut auzi mai mult. Era o prostie, dar aproape că era geloasă pe trecutul lor împreună și pe amintirile care-i legau.

Cullen se ridică în picioare.

— M-a întrebat aseară cât poate să stea.

Maggie era recunoscătoare că întunericul îi masca dezamăgirea.

— Și... ce i-ai spus?

O tăcere nesfârșită umplea încăperea.

— I-am spus că trebuie să vorbesc cu tine. Până la urmă... Linden Downs este casa *noastră*, Maggie.

Cu recunoștință, îmbrățișă strâns perna, sperând să nu continue discuția acum, dar știind în același timp care ar fi fost alegerea ei. Știa că alegerea ei avea un preț.

Dar și dacă Ethan McGrath ar fi locuit cu ei ar fi avut un preț.

— Culcă-te la loc, zise Cullen încet ducându-se spre ușă. Mă întorc repede.

Îl auzi pe Bucket foindu-se la piciorul patului și pe Cullen pocnind din degete.

— Stai, băiete.

— Dar... unde te duci? „Și fără Bucket".

— Am treburi în oraș. Mă întorc repede. Închise ușa odăii înainte ca ea să mai poată întreba ceva.

Capitolul 41

Mânerul uşii se smuci scârţâind, dar Cullen nu se mişcă din colţul unde stătea ascuns în întuneric. Umbra de om închise uşa, străbătu biroul până la masa de lucru şi aşeză servieta neprotocolar pe masă. Apoi, una câte una, bărbatul ridică perdelele de la ferestre, lăsând să intre soarele nerăbdător.

— Cam târziu în dimineaţa asta, n-ai zice, domnule Drake?

Stephen Drake se întoarse învârtindu-se, sperietura crispându-i faţa îmbujorată. Reacţia sa îi făcu plăcere lui Cullen poate mai mult decât ar fi trebuit.

Drake îşi veni repede în fire.

— Domnule McGrath... răspunse scuturând din cap, zâmbind şi scoţând un sunet dezaprobator. Intrare forţată într-un birou. De aşteptat din partea unuia ca tine. Şi totuşi ilegal. Drake traversă încăperea spre masa de lucru, deschise un sertar şi scoase un pistol pe care îl îndreptă direct spre pieptul lui Cullen.

Cullen se ridică.

— Cheamă autorităţile. Nu vor găsi nicio încuietoare spartă şi nici vreo fereastră forţată. Doar un bărbat care a ajuns un pic mai devreme să stea de vorbă despre pământul lui cu directorul Biroului de Impozite şi Împroprietăriri şi a găsit o uşă care s-a deschis destul de uşor.

Cullen făcu un pas spre el, iar Drake încărcă arma.

— Ar fi trebuit să pleci din oraş când ţi-am spus, McGrath.

— Iar tu ar trebui să îţi ascunzi mai isteţ arma.

O umbră îi întunecă lui Drake privirea. Dezarmă pistolul şi verifică încărcătorul.

Era rândul lui Cullen să zâmbească.

— Vei găsi gloanțele. Cândva.

— Oamenii mei vor...

—... Se vor întoarce într-o oră, cel puțin așa cred că le-ai poruncit acum câteva clipe, dădu Cullen din cap privind spre fereastra prin care vocile încă se mai auzeau. Nimic nu mai e privat acum.

— Nu știu ce speri să obții venind aici, McGrath. Dar, orice ar fi, nu vei primi. Nu mi-e frică de tine, rosti lăsând pistolul deoparte din dorința de arăta că vorbește serios.

— Sper că nu. Până la urmă vom fi vecini. Multă vreme.

Drake îl privea în ochi.

— Mă îndoiesc sincer.

Începând să își piardă răbdarea, Cullen traversă camera, convins că această „întâlnire" ar fi fost altfel acum dacă în locul lui ar fi venit Ethan, cum îl implorase fratele lui.

— Îți voi spune rar, Drake, ca să mă asigur că înțelegi. Uneori, voi, sudiștii masculi, sunteți tari de urechi, printre altele. Toată pofta de glumă îi pierise. Am venit ca să te avertizez. Știu că tu și oamenii tăi ați fost la mine la fermă acum câteva nopți.

— Nu ai nicio dovadă.

— Ai dreptate, nu am. În schimb, am un lucru mai bun. Chiar două. Am fler. Iar flerul meu îmi spune că ești putred până în măduva oaselor. Am simțit putoarea din tine de prima dată când ne-am întâlnit. Și în al doilea rând, am pământ. Plătit integral, cu act de proprietate pe numele meu. Și nu ai cum să schimbi asta.

Drake zâmbi încrezut, pierindu-i lumina din ochi.

— Vierme irlandez împuțit. Nu te duce capul să înțelegi cine sunt și ce putere am în acest oraș. În acest stat!

— Se poate, dar indiferent ce putere aveți tu și ceilalți lași care umblați noaptea în spatele glugilor voastre ciudate, am venit să vă spun că dacă vreodată mai puneți piciorul pe pământul meu ca să faceți rău, nu voi avea niciun pic de milă. Cum nici tu nu ai avut pentru domnul Ennis.

Fierbințeala din obrajii lui Drake începu să se răcească încet-încet.

— Nu știu despre ce vorbești.

Arzând de dorința de a-i căra pumni, Cullen se străduia să își țină nervii acasă.

— Să nu spui că nu te-am avertizat, domnule Drake. Dacă mai pui piciorul pe pământul meu, vino ziua, pe cal, pe drumul care duce la casa mea. Dacă vii în întunericul nopții, dai ortul popii.

— Știi ce ar face oamenii din oraș dacă m-ai omorî?

— Ca să afle că ai dat ortul popii, ar trebui să dea de cadavru. Ascultă-mă bine, Drake... eu nu irosesc bunătate de funie pentru de-alde voi.

Cullen ajunsese deja la ușă.

— Ciudat ce convins ești că ai ajuns să cunoști omul. De exemplu, Margaret Linden. O știu de-o viață. Drăguță foc când era copilă. Dar odată femeie în floarea vârstei... zise Drake fluierând ușor. Și mai frumoasă, n-ai zice?

Cullen strânse tare mânerul ușii.

— O, știam că tatăl ei avea o anumită... slăbiciune pentru tuciurii, râdea Drake înfundat. Dar, înainte să vii în oraș, nu mi-am imaginat că frumușica Maggie va fi nevasta unui tuciu ...

N-apucă să-i iasă cuvântul din gură când Cullen îl înșfăcă de gât ridicându-l și înghesuindu-l în perete. Pentru prima dată, simți un fior în ochii bărbatului. Strânsoarea și mai puternică îi căsca ochii lui Drake. De ce unii nu înțelegeau decât cu forța?

Simțindu-și amăreala din gură și văzând încheieturile degetelor livide pe gâtul lui Drake, Cullen slăbi strânsoarea și îi dădu drumul.

Drake alunecă brusc de pe zid respirând greu.

— Vei regreta... McGrath. Îți dau cuvântul meu.

Cullen se uită la el.

— Te-am văzut de-aproape, Drake. Nu ești un mincinos atât de bun pe cât te crezi. Iar cuvântul tău nu are valoare. Se duse hotărât spre ușă. Acum, laba jos de pe pământul meu.

Soarele arzător pârlea câmpiile, trădând răcoarea de mai devreme. Cullen își șterse fruntea cu mâneca de la cămașă. Bucket zăcea gâfâind în umbra căruței, încercând să se răcorească. În ritmul acesta, niciodată nu vor reuși să strângă recolta și s-o scoată la vânzare, cu atât mai puțin să termine până ce calitatea producției avea de suferit.

Chiar dacă toată lumea ajuta la cules, transportul fiecărei încărcături de la câmp în hambar cu un singur car dura prea mult. Făcu palma căuș deasupra ochilor și cercetă valurile de verde din toate părțile.

Să ajungă până aici și să dea greș acum era mai rău decât dacă recolta nu ar fi dat deloc rod.

Era aproape apusul când carul se retrase în hambar cu ultima încărcătură a zilei. Când Cullen văzu cu ochii lui cât de puțin se strânsese, regretă că nu îi cărase pumnul în moaca lui Stephen Drake azi dimineață.

Dar, când o zări pe Maggie venind spre el dinspre grajduri, cu lacrimi în ochi, o dezamăgire și mai grozavă aproape îl puse în genunchi.

Apoi ea zâmbi, iar valul de fiori din sufletul lui își pierdu avântul și deveni neputincios în urma noii speranțe încolțite.

— Vino și vezi, șopti ea, cu grai tremurând. Îl apucă de mână. Am trimis vești în câmp de acum o oră, dar am vrut să îți arăt personal.

O apucă de mână și o urmă, cu Bucket lipit de el, dând din coadă. Simțea că una din rugăciunile ei – și ale lui – începuse să dea roade, chiar dacă celelalte încă nu.

Intră în grajd și o văzu Belle stând în picioare în țarc, maiestuoasă și frumoasă, cu ochi strălucitori și coada foșnăind. Știu atunci că iapa, chiar dacă nu va mai alerga niciodată în curse, îi va aminti întotdeauna să nu renunțe.

Maggie își lipi fața de a lui Belle și o sărută la baza nasului. Belle necheză și azvârli din cap, împingând-o pe Maggie un pas în spate.

Din instinct, Cullen întinse mâna să o prindă, zăbovind pe spatele ei.

— Își va reveni, șopti Maggie, cu un grai plin de speranță și iubire.

Dar Cullen se uită în ochii mari și negri ai pursângelui și văzându-i inima de campion înțelese – cu o emoție ce-i făcea inima să se strângă – că Burbon Belle va face mai mult decât să își revină.

Întrebarea era... ce va face el atunci? Doar își cunoștea soția. Și știa că visul la care, chipurile, renunțase încă pulsa tare și ferm în sufletul ei, indiferent că realiza sau nu.

Capitolul 42

Două zile mai târziu, Maggie se trezi odată cu soarele şi simţi că îi dau lacrimi de recunoştinţă văzând că Belle o aştepta şi o căuta cu privirea în pragul ţarcului.

— Bună dimineaţa, frumuşico, chicoti ea încet.

Cu mişcări circulare ample, trecu peria peste părul lui Belle, preţuind fiecare locşor binecunoscut.

Rachel Norris se întorsese la Belle Meade aseară. Maggie ştia sigur că Burbon Belle nu ar fi supravieţuit fără calităţile tămăduitoare ale femeii. La finalul recoltei, dacă le permitea bugetul, Maggie îşi propusese să stea de vorbă cu Cullen şi să vadă dacă nu ar fi putut face mai mult pentru Rachel decât modesta sumă pe care o ceruse femeia.

Afară, lucrătorii se pregăteau pentru o nouă zi de cules, tineri şi bătrâni, fiecare aducându-şi contribuţia. Maggie auzi vocea lui Cullen prin mulţime şi lătratul voios al lui Bucket.

— Doamna McGrath?

Se întoarse şi privi în spatele ei.

— Domnule McGrath... încercă să îşi reţină încruntătura care o încerca de fiecare dată în prezenţa fratelui lui Cullen.

Se opri la intrarea în ţarc.

— Te deranjează că sunt aici? rosti încercând un zâmbet în colţul gurii. Cullen mi-a spus despre progresul ei, dar am vrut să văd cu ochii mei. Dacă nu te deranjează.

Simţind mândria unei mame, dar şi protecţia ei, Maggie se dădu într-o parte şi îl invită cu un gest înăuntru. Era surprinsă că

îi luase atât de mult lui Ethan să își facă curaj să viziteze grajdul. Omul întreba de Belle cel puțin de două ori pe zi.

Totuși, ea nu îl încurajase defel să vină.

Ethan păși în țarc, timiditatea sa făcându-l parcă și mai masiv. Belle se întoarse și îl privi în ochi, în timp ce Maggie o urmărea, știind cu câtă excelență judecau caii caracterul unui om.

Ethan întinse mâna, iar iapa îl mirosi și îi linse palma.

Cullen îi spusese aseară când se întinseseră în pat că Ethan muncea aproape cât trei bărbați, cărând pe picioare saci de porumb și mănunchi de tutun de la cele mai îndepărtate câmpuri până la hambar. Și, din câte văzuse cu ochii ei, lucrătorii îl plăceau pe Ethan la fel de mult ca pe Cullen.

Încă nu văzuse pe nimeni cu care Ethan să nu poată vorbi. În acest aspect, și în multe altele, frații erau la fel.

— Este o frumusețe, doamnă McGrath.

— Mulțumesc. Da, este.

Cullen încă nu o întrebase dacă era de acord ca fratele lui să stea cu ei definitiv, și nici ea nu adusese vorba. Preferința ei nu se schimbase. Cel puțin, în general.

— Mă bucur mult că e mai bine, zise el încet, vădit emoționat, întorcând privirea spre Maggie. Îmi pare rău pentru ceea ce am făcut. În Londra, vreau să spun. Este important pentru mine să știi acest lucru.

Maggie îl studie.

— Mulțumesc, domnule McGrath.

Dădu să plece, apoi se răzgândi.

— Crezi că...

Maggie se încordă sperând să nu întrebe ce credea ea că va întreba.

— ... te deranjează dacă ne spunem pe numele mic? Fiind și rude!

Văzând blândețea cu care se purta cu Belle și calmul evident al iepei în prezența lui, inima lui Maggie se mai înmuie față de el.

— Cred că putem... Ethan.

Omul radia.

— Mulțumesc... Margaret.

Bărbatul plecă. Câteva minute mai târziu, Maggie auzi agitație afară. Dacă nu ar fi cunoscut bine locul, ar fi zis că este din cauza traficului. Se duse hotărâtă spre ușa grajdului și văzu un grup de lucrători venind pe drum. Printre ei îl zări pe Cullen și se duse mai aproape ca să vadă la ce se uitau, când auzi un ropot de aclamații.

Înspre ei venea generalul William Giles Harding, urmat de patru... ba nu, cinci... ba nu, *șase* care.

Generalul Harding își mână murgul până ajunse lângă Cullen.

— Domnule McGrath, aud că aveți nevoie de care pentru cules, domnule. Și, deși nu acoperă nici măcar în parte datoria pe care o am față de dumneata pentru Bonnie Scotland, este speranța mea că vei accepta împrumutul acestor care și că le vei considera ale dumitale până când vei găsi posibilitatea de a le înlocui.

Maggie își cunoștea bine soțul. Deși Cullen dăduse mâna cu el și îi mulțumise, știa că împrumutul acestor vehicule din partea generalului Harding de la Plantația Belle Meade însemna mai mult pentru Cullen decât lăsa să se vadă.

Cu ele, Linden Downs avea din nou șanse serioase.

— Doamna McGrath, i se adresă generalul Harding.

— Fiica mea mi-a spus că Burbon Belle e mult mai bine acum.

— Da, domnule, este.

— Mă bucur să aud acest lucru. E vreo șansă să alerge în Peyton Stakes? Înainte să îmi răspunzi, speranța mea este că da. Și sunt convins că, dacă Fortune ar avea glas, ar spune la fel.

Simțind privirea lui Cullen, Maggie îi zâmbi tatălui lui Mary.

— Mă tem că nu, domnule general. Am decis... se surprinse zicând... soțul meu și eu am decis să nu o mai înscriem pe Burbon Belle în nicio cursă. Zâmbetul ei nu se sfia deloc. Așa cred că este cel mai bine.

Generalul Harding o privi în ochi și, deși bărbatul nu o contrazise în cuvinte, ea știa că nu era de acord.

Mijlocul lui septembrie aduse dimineți mai răcoroase și promisiunea unei toamne iminente, chiar dacă vara insistentă încă se îndârjea să mai zăbovească. Dar, odată cu lăsarea serii, când lumina era aproape ștearsă și petele de culoare încadrau dealurile de vest, briza nordică indica izbânda inevitabilă.

Cullen stătea pe prispa din față, contemplând cerul înnoptat, cu părul încă ud după baie, simțind o oboseală plăcută în spate și în umeri. Se bucurase probabil de ultimul drum la râu, devreme ce vremea avea să fie în curând prea rece ca să mai poată face baie acolo. Se aplecă scurt să îl scarpine pe Bucket, care încă gâfâia după jocul de-a prinselea în drumul spre întoarcere.

Gilbert Linden îl răsfățase prea mult pe ciobănesc, chiar jenant de mult. Și Cullen era hotărât să îi calce pe urme.

Amintirea domnului Linden îi stârni o senzație de recunoștință. Închise ochii pe moment, imaginându-și-l încă stând acolo și măsurând pământul pe care îl iubea.

„Mulțumesc, domnule..."

Enunțul tăcut îl părăsi înălțându-se la cer. Cât de departe avea de mers nu știa sau când avea să ajungă. Sau dacă avea să ajungă. Dar măreția darului pe care îl primise nu îl lăsa să rămână tăcut.

Cullen ridică ochii spre luna miniaturală din bolta înserată și se gândi la un alt dar, cu mult mai prețios. De care tot domnul Linden se făcea responsabil. Sau, cel puțin, fiindcă le făcuse prezentările.

„Mulțumesc și Ție... Doamne."

„Doamne Tată", așa îi spunea domnul Linden Atotputernicului în rugăciune, dar termenul *tată* nu îi suna bine lui Cullen. Spera, deci, că *Doamne* mergea măcar pe moment.

Încă cinci zile de cules, cu șase care în plus, și viitorul lui Linden Downs arăta deja mai luminos. Între câmpurile înecate de ploaie și începutul culesului cu o singură căruță, pierduseră timp prețios. Dar îl vor recupera în următoarele trei săptămâni, Cullen era hotărât.

La fel și Ennis, după cum îi spusese șeful de echipă în ultima vizită pe care Cullen i-o făcuse ca să vadă cum se mai simte.

Cullen simţea lipsa conducerii lui Ennis la câmp şi glumele lor în general.

Şi viitorul lui Burbon Belle părea mai luminos. În fiecare zi, pursângele părea mai în forţă şi mai plin de viaţă, ca minunata sa stăpână.

Cullen cercetă cenuşiul violet şi senin de deasupra capului său şi suspină mulţumit.

— Ce suspin adânc!

Surprins să o audă, Cullen simţi braţele lui Maggie cuprinzându-i mijlocul prin spate.

Se întoarse să o vadă şi îi mângâie gâtul cu nasul lui.

Chicotind, îl împinse jovial.

— Ai părul încă ud!

El râse şi o trase din nou spre el, moliciunea curbelor ei stârnindu-i dorinţa. O sărută, iar ea ridică privirea ca să îi întâlnească mai bine gura. Uitând de oboseală, Cullen o ridică de mijloc, iar ea îl cuprinse cu braţele ei după gât şi scoase un uşor murmur. Apoi se auzi scârţâitul uşii de la intrare.

Ethan păşi pe prispă şi văzându-i zâmbi. Dar Maggie se încordă şi îi făcu semn lui Cullen să o lase jos. Aşa făcu, iar ea grăbită puse distanţă între ei. Cullen îi făcu cu ochiul, dar privirea ei serioasă îi spunea că nu i se pare amuzant.

Îi mai spusese că lui Ethan nu îi păsa, dar asta nu îi schimbase părerea. Când îi mai prindea Onnie cu un sărut mic era o treabă; să îi vadă Ethan era alta.

Dar Cullen presimţea că jena ei nu avea de-a face doar cu părerea pe care Maggie o avea despre bunele maniere.

Ethan îi aruncă o privire.

— Onnie este aproape gata să ne servească cina.

— Mulţumesc, Ethan, zise Maggie netezindu-şi poalele rochiei şi intrând în casă.

— Dacă mai aveţi poftă de mâncare voi doi, continuă Ethan printre dinţi.

Cullen zâmbi la comentariul fratelui său, deşi ştia că răceala lui Maggie îl deranja pe Ethan.

Ethan dădu din cap în direcția unde dispăruse Maggie.

— Îți spun, Cullen, soția ta nu se împacă cu mine.

— Se va împăca. Dă-i timp.

— Poate ar trebui să îmi continui drumu', cum ți-am mai spus.

Cullen își prinse fratele mai mare de umăr, deși în ultima vreme el se simțea mai degrabă mai mare.

— Aș, Ethan. Locul tău e aici cu noi, știu. Preaputernicul te-a adus aici, nu vezi asta?

— Preaputernicul? întrebă Ethan privindu-l amuzat. Vrei să spui că voi doi vă vorbiți din nou?

Cullen râse și lăsă ușa deschisă, aruncând o ultimă privire peste câmpuri.

— Să spunem doar că mi-am dat seama recent că tot timpul a existat între noi o conversație. Numai că eu m-am încăpățânat uneori să ascult.

În seara aceea, Cullen se trezi dintr-un vis, auzind încă zgomotele în mintea lui: bubuitul ploii în oceanul furios și bufniturile valurilor care loveau o navă.

Scutură din cap ca să scape de ochii împăienjeniți, cu mintea făcând eforturi, dar cu trupul delăsător. Se uită lângă el, la Maggie, ecoul bubuiturilor ploii înecând respirația ei dulce. Ea începu să se miște, iar el realiză...

Ori era încă în vis, ori...

Cullen se ridică brusc din pat și fugi la fereastra deschisă. Podeaua din scânduri îi aluneca sub picioarele goale. Dădu la o parte perdeaua îmbibată de ploaie în timp ce un licăr de fulger brăzdă cerul înnoptat. Deasupra se dezlănțui un tunet – erau valurile izbite de nava din visul lui – iar din cer șuvoaie de grindină cădeau bubuind ca o tobă.

Capitolul 43

Cullen îl priponi pe Levi în coama dealului, forțându-se să se împace cu scena din jurul lui. Rămase golașe în lumina dimineții, câmpurile arătau de parcă ar fi fost iarnă, nu vară, aproape frumoase, s-ar fi putut spune, dacă nu ar fi cuprins atâta devastare.

Distruse, stricate, frânte, recoltele, care ieri se întreceau cu el în înălțime, erau acum călcate în picioare. Cândva mândri, unii lujeri de porumb atârnau acum în jos, alții plesniseră în două acoperind pământul cât vedeai cu ochii, iar știuleții își îngropaseră urechile în cuvertura cârpită a grindinei.

Descălecă și ridică o bucată de grindină mare cât un ou de găină. Cel puțin cinci centimetri în diametru, reci ca gheața în strânsoarea mâinii. Trecu un moment și apa începu să se prelingă printre degetele care începuseră să îi amorțească.

Deschise pumnul din nou, dar mingiuca de gheață era tot tare ca piatra, parcă neclintită.

De undeva din spatele lui, auzi niște copite înaintând greu. După o clipă, Ethan își făcu apariția lângă el.

— Îmi pare rău, Cullen. N-am văzut în viața mea așa ceva. Ethan își puse mâna în cap, pe o parte, ca și când priveliștea dezastrului i-ar fi dat dureri. Parcă Dumnezeu Și-ar fi întins mâna să nimicească pământul.

Cullen ridică privirea din câmp înspre albastrul azur care se întindea în toate părțile deasupra lui și se simți mic și insignifiant prin comparație. Mai rău decât se simțise ieri, când viitorul financiar al lui Linden Downs fusese în siguranță.

În câteva minute, săptămâni și luni de cultivare și îngrijire se spulberaseră ca un fitil încăpățânat. Nu era nevoie să aștearnă totul pe hârtie ca să se convingă cât de devastator era pentru fermă.

Și pentru soția lui.

— Ți-ai pierdut mințile, femeie?

Văzându-i supărarea, Maggie se înarmă cu mult curaj, gata să își folosească logica.

— Cullen, ascultă-mă, rosti din scaunul în care stătea vizavi de el, aplecată înainte. Mă gândesc de câteva zile deja. Cu mult înainte de grindina de ieri. Știu că am spus că am renunțat la idee, și chiar am crezut ce am spus. Dar ..., cu tot ce s-a întâmplat, are mult sens.

— Nu pentru oricine are măcar jumătate de creier. Aș, rosti scuturând din cap. Nu îți voi susține ideea, Maggie. Nici acum și niciodată.

— Dar, Cullen, ar trebui să vezi cum aleargă Belle. Nu mai este la fel de rapidă ca altădată, dar va fi. Sunt convinsă. Chiar și Unchiul Bob spune că ...

Cullen oftă.

— Te rog, Maggie, să nu ...

— El spune că are încredere că va alerga ca vântul cât ai bate din palme.

— Ascultă-mă... zise Cullen îngenunchind lângă scaunul ei și apucându-o blând de umeri. Nu înțelegi... că ești totul pentru mine, femeie. Și nu pot și nu te voi lăsa să participi cu Belle în cursă. Numai ideea unei femei în toată firea acolo ...

— Dar este șansa noastră, Cullen. Recolta s-a dus. Chiar tu ai spus aseară că nu ai idee de unde vom plăti mai departe toți lucrătorii, cu atât mai puțin cum vom păstra ferma. Dacă participăm la cursă și câștigăm...

El scutură din cap, iar ea îi legănă fața în mâinile ei.

—... atunci vom asigura Linden Downs ani de zile. Dacă nu câștigăm, atunci... rosti ea dând din umeri... ne va fi la fel de greu ca acum.

— Nu este adevărat, Maggie. Nu voi fi niciodată de acord. Ceea ce urmează să spun este de dragul discuţiei. Dacă *ţi s-ar întâmpla* ceva în cursă? Pe pistă se întâmplă accidente tot timpul. Şi atunci? o întrebă el pătrunzându-i privirea. Eu ce mă fac? Nu cred ..., zise trăgând aer în piept, strângându-i umerii mai tare, dar fără să o rănească şi frângându-i-se glasul. Nu cred că mai pot să pierd tot ce am mai scump pe lume.

Simţind imboldul unor lacrimi, Maggie îl sărută.

— Nu are ce să mi se întâmple, Cullen.

— Ai dreptate, iubirea mea. Fiindcă nu vei alerga cu Belle la Peyton Stakes.

Se auzi o bătaie în uşa de la intrare, iar Cullen se duse să deschidă. Maggie recunoscu glasul doctorului Daniels şi îl auzi pe Cullen invitându-l înăuntru. Se duse cu gândul că îl chemase să vadă ce fac Ennis şi cei doi bărbaţi care fuseseră bătuţi. Se ridică să îi ureze doctorului bun-venit, dar simţi că îi fuge lumea de sub picioare. Întinse repede mâna după scaunul din spatele ei şi se aşeză.

— Maggie? într-o clipă Cullen veni la ea. Te simţi bine?

— Mă simt bine, încercă ea un râs firav care ar fi fost mai convingător dacă odaia s-ar fi oprit din vârtej.

Doctorul Daniels îngenunche lângă ea şi îi apăsă două degete pe încheietura mâinii.

— Pulsul este foarte rapid, doamnă McGrath.

Maggie văzu îngrijorarea din ochii lui Cullen şi încercă să îl convingă din priviri.

— Vă asigur, domnule doctor, că mă simt bine.

— Şi eu cred că vă simţiţi bine, doamnă McGrath. Dar tot vreau să mă asigur, zise doctorul ridicându-se. Dacă îmi permiteţi, vă voi consulta şi ne vom lămuri împreună.

Capitolul 44

Cullen se plimba de colo până acolo prin fața odăii, zadarnic încercând să audă ceva prin ușa închisă. Apoi, auzi glasul serios al doctorului Daniels.

— Puteți intra acum, domnule McGrath.

Cullen puse mâna pe mâner, codindu-se, dar apăsă și inima îi bubuia în piept de parcă ar fi alergat până la faleză și înapoi. Maggie stătea pe marginea patului, cu capul aplecat, iar lui Cullen îi sări inima din piept.

Apoi, ridică privirea.

Își duse mâna la pântec și zâmbi. Toată groaza care îi încordase pieptul lui Cullen se spulberă. Se uită la doctor ca să se asigure. Când doctorul Daniels dădu scurt din cap, Cullen se duse la Maggie, îngenunche lângă pat și îi duse mâna la buze.

— O, dragostea mea... șopti el.

— Vă las o clipă singuri, doamnă și domnule McGrath. Ne vedem jos.

Cullen zâmbea neslăbindu-i ochii lui Maggie.

— Mulțumesc, domnule doctor. Vă suntem recunoscători.

Ușa se deschise scârțâind.

— Dați-mi voie să vă spun, adăugă doctorul, cât de mult mă bucur pentru voi doi.

Încuietoarea făcu clic și Maggie zâmbi tremurând. Cullen se aplecă și sărută locul unde se odihnise recent mâna ei și unde scumpul lor odor – încă nu îi venea să creadă – stătea cuibărit în siguranță.

Maggie își strecură mâinile după gâtul lui. El o ridică și o luă în brațe, legănându-i capul pe pieptul lui. Ea îl strângea tare de

mijloc, iar el înțelese că atâta vreme cât îi avea pe cei ce îi iubea, avea totul. Toate celelalte puteau să vină și să plece. Dar asta ...

O sărută în creștetul capului și îi simți suspinul pe pieptul lui.

„Mulțumesc, Doamne. Am totul."

Două luni. Atât apreciase doctorul Daniels ieri că avea sarcina. Maggie se opri în grajd și apăsă cu blândețe cu mâna pe pântec.

Copilul lui Cullen.

De câte ori se gândea, parcă cineva aprindea o lumină în ea. Chiar dacă însemna să renunțe la orice posibilitate de a participa cu Belle în Peyton Stakes. Indicațiile doctorului Daniels înainte de a pleca de la ei cu o zi în urmă fuseseră clare, iar pentru Cullen o ușurare să le audă.

„Doamnă McGrath, deși nu sunt un doctor de modă veche care să impună limite și odihnă la pat unei femei în situația dumneavoastră, vă îndemn totuși să fiți rațională. Continuarea lecțiilor de echitație este în regulă. Totuși, nu mai puteți urca pe cal."

Își continuă drumul spre țarcul lui Belle, surprinsă să o găsească pe Kizzy acolo, stând pe un scăunel și țesălând-o pe Belle cu peria.

— Bună dimineața, se anunță Maggie.

— 'Neața, coniță McGrath, zise fata fără să ridice ochii. De fapt, fără să se uite deloc spre Maggie. Continua să o țesale pe Belle pe pântec cu mișcări circulare, mari și sigure.

„Ce avea de gând copila?"

Apoi, Maggie își dădu seama văzând grămăjoara de monede de pe poliță. I se strânse inima.

— Kizzy, spuse ea încetinel, încercând să îi ia peria din mână.

— Nu, coniță! răspunse fata sărind în spate. Vreau io să fac. Io... zise gâtuită de emoție și simțind că se sufocă, se întoarse. Fac orice-mi spui, coniță. Numa' să mă-nveți în continuare. Cum ai zis. Lacrimile fetiței le stârni și pe ale ei.

— Kizzy, aș vrea să pot. Mai mult decât îți dai seama. Dar ...

— Pot să mai fac rost de bani. Am auzit pe papa că șefu' a pierdut mult. Dar pot să găsesc de muncă și atunci îți mai dau...

— O, scumpa mea, nu are legătură cu banii. Nu trebuie să îmi dai nimic.

Lacrimi uriașe îi cădeau fetiței pe obraji.

— Atunci de ce nu mă mai înveți? Am văzut-o pe Belle alergând. Știu că e mai bine, zise făcând o pauză. Pe ălelalte fete încă le-nveți?

Maggie se codi, dar dădu din cap.

— Dar e altceva, Kizzy.

Copilei i se întunecară ochii.

— Nu sunt diferită de ele.

— O, ba da, ești, Kizzy. Ești un talent înnăscut. Dumnezeu ți-a dat un dar. Celelalte fete ar putea să învețe o viață întreagă, dar nu ar călări ca tine.

Copila își trase nasul fără să zică nimic. Apoi își puse mânuța în șold.

— Vreau să alerg cu Belle în cursa aia care vine, coniță. Putem să câștigăm. Sunt sigură.

Maggie scutură din cap.

— Sunt oameni... duri care pot să îți facă rău dacă participi la cursă.

Kizzy sări din scaun.

— Nu mi-e frică de ei.

Maggie o apucă încetișor de barbă.

— Nu, șopti ea, gândindu-se la cicatricea de pe gâtul lui Ennis. Dar mie mi-e teamă pentru tine. Deci, nu vei participa la cursă. Și nici Belle.

Cullen îi întinse cartoful, iar lui Maggie îi venea greu să creadă ce îi spusese.

— Așa a ieșit din pământ? întrebă ea.

— Ei bine, puțin mai murdar, dar da, zise schițând un zâmbet.

Ea luă cartoful și începu să îl cerceteze. Nici pic de cusur sau de stricăciune. Se lăsă ușurel în balansoarul de pe prispă.

— Şi sunt toţi aşa?

— Până acum. Încă n-am terminat culesul.

— Deci, bărbatul acela de la oraş a avut dreptate.

— Da, da, şi tatăl tău la fel.

Apreciind enorm ce merite îi acorda lui papa, ridică din nou ochii la el.

— Deci, ce înseamnă asta?

Cullen se aşeză în balansoarul de alături, în timp ce Bucket alese şi el un loc între ei.

— Înseamnă că, deşi am pierdut porumbul, tutunul şi bumbacul, încă avem cartofi. Şi sunt cei mai buni cartofi din tot ţinutul Nashville. Poate chiar din Tennessee. Adică vor costa ceva la piaţă, zise râzând încet.

— Ce e atât de amuzant?

El luă cartoful în mână întorcându-l pe toate părţile.

— Ca un irlandez să aibă cei mai buni cartofi.

El o luă de mână, iar ea i-o acoperi cu cealaltă.

Cu toată dezamăgirea din ultimele zile, bucuria fusese cu mult mai mare. Îşi odihni mâna pe pântece. Pentru moment, ea şi Cullen căzuseră de acord să păstreze vestea despre bebeluş pentru ei. Era total uimită de evenimentele din ultimele zile şi cum, chiar şi în faţa unei neşanse atât de mari, erau totuşi atât de multe lucruri bune, atâtea speranţe frumoase. Chiar dacă Burbon Belle nu va mai participa niciodată în curse.

Dar Kizzy ...

Discuţia de ieri îi frânsese inima copilei, iar Maggie înţelegea perfect de ce.

Cullen se aplecă spre ea din balansoar, iar Maggie luând firul privirii lui văzu o căruţă venind spre casă. Nu de pe drumul principal, ci de pe cel care venea de la colibele lucrătorilor.

Pe capra căruţei stăteau Cletus şi Odessia. Îndeajuns cât să îi stârnească lui Maggie curiozitatea. Dar, când îl văzu pe Ennis în căruţă într-un pat improvizat, se ridică din scaun. Şi Cullen la fel.

Ieşiră să întâmpine căruţa care se apropiase. Cletus dădu din cap.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Cullen.

Odessia se dădu jos, ajutată de Cullen.

— Eu și soțu' meu am vrea să îți spunem o vorbă. Și ție, coniță.

Cullen dădu mâna cu Ennis care deja i-o întinsese pe-a lui.

— Puteam să venim noi la voi, dacă ne spuneați.

Pe fruntea lui Ennis erau numai picuri de sudoare. Le șterse cu o batistă.

— Știu, domnu', da' n-am vrut să mă risc să audă Kizzy ce-am de spus. Fata aia... zise zâmbind... odat' ce-aude c-ai zis ceva, chiar de e doar o vorbă, zice că e un jurământ.

Maggie simți că o ia cu călduri.

Tresărind, Ennis se mută de pe o parte pe alta.

— Cre' că mai bine zic ce-am de zis.

Cullen dădu din cap încurajându-l.

— Știu că soția ta i-a spus fiică-mii că nu mai e nicio lecție și nicio cursă. Da' io am vorbit cu nevastă-mea și ne-am gândit bine de tot... Ei, am venit să o rugăm pe soția ta să continue cu lecțiile cu fata noastră. Și dacă... zise Ennis uitându-se la Maggie... dacă e bună de tot, coniță, să o duceți la cursă. Cu duduia Burbon Belle.

— Aș, zise Cullen aproape înainte ca Ennis să termine gândul. Îmi pare rău, dar nici nu încape discuție. Și eu am vorbit cu soția mea, pe îndelete, și este prea periculos pentru fiica voastră. Nu putem fi părtași la așa ceva.

— M-am gândit c-așa vei spune, domnu'. Și ai respectu' meu.

Maggie văzu că Ennis își ștergea din nou fruntea de sudoare. Se gândise că sudoarea lui era de la durere. Tot ce se poate! Dar, după frica și hotărârea din privirea lui, emoția părea să vină mai degrabă din ce urma să spună.

— Da' fata mea știe deja cum e să fii bătut de alb. Și cum e să-l vadă pe tat-s'u bătut. Și chiar mai rău. A văzut lucruri, domnu', toți copiii mei, de mi-aș fi dat viața să nu le vadă. Sau să le simtă. Da' n-am putut alege eu.

Pe obrazul Odessiei o luă la vale o lacrimă tăcută.

— Vreau ca fata mea să crească puternică, domnu' McGrath, continuă Ennis. Și fericită. Și să facă ce-i place. Ei îi place pe cal,

cum ştii deja. Dar, cel mai mult, domnu' vreau ca fata mea să crească. Lui Maggie i se puse un nod în gât şi, deşi nu se uita la Cullen, simţi că şi el păţise la fel.

Muşchii de pe faţa lui Ennis frământau ceva cumplit.

— Dacă familia mea rămâne aci, domnu', în oraşu' ăsta, în statu' ăsta, la cum e lucrurile acu'... nu prea are cum să să-ntâmple aşa ceva.

Omul se întoarse din nou, iar faţa lui încordată spunea o poveste care nu putea fi rostită în cuvinte.

— Încă ceva, domnu'. Noi e recunoscători pentru ce-aţi făcut pentru noi, că ne-aţi adus aci, la Linden Downs. Da' am lăsat puţinu' de l-am avut ca să venim aici. Dacă pierdeţi ferma asta, domnu', pierdem şi noi tot. Şi ne-ntoarcem în mahalauă.

Odessia clipi din ochi şi îşi şterse obrazul.

— Am pus neşte întrebări şi ştim cât primeşte un jocheu. Da' ştiu şi că, adăugă ea repede, nici Kizzy nu e un jocheu ca băieţii care a învăţat să umble călare 'nainte să plece-n picioare. Da' ne-ntrebam, io şi domnu' Ennis, dacă vreţi s-o lăsaţi pe Kizzy cu duduia Belle şi dacă e să câştige... zise Odessia sucind o batistă în mână, să ne daţi jumate din cât câştigă un jocheu.

— În ăst fel, continuă Ennis, avem destui bani să mergem în Vest, domnu', şi s-o lom de la cap. Şi copiii noştri poate-or avea o viaţă mai bună decât aci.

Maggie îi strecură o privire lui Cullen. El îl privea pe Ennis în ochi, iar zbaterea lui Ennis se vedea pe faţa îngrijorată a lui Cullen.

Apoi Cullen se uită la ea cu o privire pătrunzătoare şi ea îşi dori ca el să-i poată citit fiecare gând, rugăciune şi vis pe care le avea în inima ei pentru Kizzy şi această familie.

Într-un final, Cullen scutură din cap.

— În niciun caz nu putem cădea de acord cu jumătatea din plata unui jocheu.

Speranţa firavă pe care o avuseseră Ennis şi Odessia le păli din ochi.

— Dar dacă vreţi să primiţi plata întreagă şi un bonus, în caz că vom câştiga, atunci batem palma.

Capitolul 45

În mai puțin de zece ore, la șase fix, urma să se audă focul de armă, iar Belle și Kizzy să alerge pe pista Burns Island. Numai când se gândea la asta și simțea cum i se face pielea de găină pe mâini, în timp ce emoțiile care îi fuseseră tovarășe fidele în ultima lună se îndârjeau și mai tare. Dar Kizzy era pregătită, știa sigur. Și Belle la fel.

Prin perdelele odăii bătea un suflu rece de toamnă, iar soarele se deșteptase și strălucea puternic pe cerul senin, de un albastru profund. Ce zi perfectă! Kizzy nu dăduse niciun semn că ar fi avut emoții cu o seară în urmă, dar Ennis și Odessia da. Maggie văzuse tremurul din spatele zâmbetelor lor.

Dar fata era neînfricată, după cum remarcase și Unchiul Bob la ultimul antrenament de la Belle Meade, cu o zi înainte.

— Copila are mai mult ambâț și forță decât are dreptu' orice făptură de vârsta ei.

Iar Maggie știa că fetița avea nevoie din plin de amândouă. Kizzy se născuse pentru echitație, dar nu alergase niciodată într-o cursă adevărată.

Și ca prima ei cursă să fie Peyton Stakes... era un obiectiv ambițios, ca să nu spunem mai mult. Dar Belle știa cum stăteau treburile.

Kizzy făcea deja întocmai tot ce avea de făcut. Să fie una cu Belle și să lase pursângele să își ia zborul. Dacă lucrurile mergeau cum se aștepta Maggie, Kizzy nu trebuia să își facă griji în legătură cu ceilalți jochei, odată ajunși la poarta de start, fiindcă Belle avea deja să fie cu câteva lungimi înainte.

Maggie termină de încheiat nasturii din față ai costumului ei de hipism de culoarea smaraldului. Fusta îi venea o idee mai strâmtă decât ultima oară când o purtase, dar nu atât de mult încât să se observe. Își netezi abdomenul cu mâna.

Greața pe care o avusese în fiecare dimineață după ce se trezea se mai îmblânzise în ultimele zile. Își dăduse seama că era de ajutor dacă mânca ceva înainte să se dea jos din pat, așa că se deprinsese să păstreze câțiva biscuiți cu lămâie în sertarul dulăpiorului de lângă pat.

Simțind micuța proeminență de sub podul palmei, zâmbi întrebându-se dacă biscuiții cu lămâie nu erau și ei răspunzători pe de-o parte.

Scârțâitul unei scânduri îi atrase atenția spre oglinda de pe cămin. Zâmbi discret.

Cullen se strecurase pe ușă și venise să o îmbrățișeze de la spate.

— Ghici cine este jos în costumul de hipism cu însemnele lui Linden Downs.

Maggie simți cum se înroșește de emoție, dar și de ușurare.

— Abia aștept să îl văd!

Nu se îndoise niciodată că Savana va reuși. Dar începuse să se întrebe dacă prietena ei se va încadra în timp. Savana muncea peste măsură de mult, știa prea bine. Fiecare minut din zi îi era deja ocupat, între cusut și îngrijirea fraților ei mai mici.

Se întâlnise cu Savana aproape acum o lună și aleseseră împreună culorile și modelul pe care urma să le poarte Kizzy azi.

— Domnișoara Darby spune că îi pare rău că i-a luat atât de mult timp și că va face orice modificări necesare pe loc. Am chemat-o deja pe Kizzy.

— Mulțumesc. Maggie se cuibări în puterea brațelor lui, savurând acest moment rar în care erau singuri. Parcă tot timpul era cineva prin jur zilele acestea.

El îi căută privirea în reflecția oglinzii chiar în momentul în care îi măsura cu mâna mijlocul.

— Nu i-ai spus încă, zise el încet.

Maggie îi evită privirea.

— Trebuie să îi spui, iubito.

— Nu este ușor, Cullen. Și în plus, noi încă nu am spus nimănui. Cu excepția lui Onnie și Cletus.

— Și Ethan.

Ea se încruntă.

— Stăteam de vorbă cu el aseară târziu în grajd și m-a întrebat mai pe ocolite.

— Pe ocolite? ridică ea din sprânceană.

— Spunea că i se pare ceva... diferit la tine, în ultima vreme.

Lui Maggie i se părea imposibil de contrazis. Cu siguranță *se simțea* diferit. Și totuși, părerea ei despre fratele lui Cullen rămânea în mare neschimbată. Ceva la omul acela o incomoda.

Cullen îi sărută creștetul capului și o întoarse cu fața spre el.

— Savana Darby se va bucura pentru tine, Maggie. Prietena ta are un suflet bun.

— Știu. E unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc. Dar va fi tristă, pe undeva, zise Maggie pipăind cu mâna nasturii cămășii. Și mi-e groază de asta.

În ochii lui se citea insistența.

— Va afla în curând. Și ce îi vei spune când te va întreba de ce ți-a luat atâta timp să o anunți?

Maggie ofta știind că el avea dreptate.

Cullen pipăi dantela ivoriu brodată simplu pe reverul uzat al costumului ei. Maggie ar fi vrut să fi avut bani să apeleze la înzestrarea Savanei pentru un costum nou de hipism. Dar nu avea de gând să îi ceară bani lui Cullen pentru un astfel de lux, când bugetul era atât de limitat.

În plus, deși nu era genul superstițios, purtase același costum la toate competițiile câștigate de Belle. Poate era de bun augur azi.

Cullen o sărută pe frunte.

— Suntem gata de îmbarcare cu Burbon Belle. Dacă există un cal nerăbdător să alerge, aș zice că e ea.

— Voi veni afară imediat ce mă văd cu Savana. Știu că o voi vedea pe Belle din nou pe pistă după-amiază, dar aș vrea să o văd și aici. Te rog să nu pleci până nu vin și eu.

— Nici prin cap nu mi-ar trece.

Îndreptându-se spre scări, Maggie observă că ușa odăii lui Ethan era încă închisă, la 8:30 fix, și se opri la etajul al doilea.

— În legătură cu fratele tău...

Pe fața lui Cullen se vedea că se pusese în gardă, iar ea își alese cuvintele cu grijă.

— Uneori, când mă trezesc foarte devreme, văd că ușa odăii lui este deschisă și patul nederanjat. Crezi că... face lucruri care nu ar trebui făcute?

Cullen îi legănă fața în mâinile lui.

— Nu mi-aș face griji. Ethan întotdeauna a fost cam pasăre de noapte, dacă știi ce vreau să spun. Și cred că și-a învățat lecția în privința asta.

Maggie nu știa *exact* ce voia Cullen să spună, dar pentru că avusese patru frați la rândul ei, avea o bănuială. Expresia ascunsă a lui Cullen o împiedica să insiste pe acel subiect.

Odată ajunsă în foaier, Maggie auzi chicotelile de încântare ale lui Kizzy. Când dădu colțul și ajunse în sala de oaspeți, înțelese de ce.

— O, Savana... zise Maggie cu ochii la Kizzy mergând țanțoș prin cameră în costumul albastru-închis cu broderie bordo. Sunt superbi.

Kizzy radia.

— Mie-mi place că-s pantaloni.

Într-adevăr, arătau exact ca pantalonii și cămășile celorlalți jochei. Și se potriveau perfect pe trupul sprinten al lui Kizzy.

La îndemnul Odessiei, hotărâseră să nu scoată în evidență că micuța era fetiță. Odessia îi împletise părul strâns pe cap, iar numele jocheilor nu apăreau pe nicio listă în program, numai cel al cailor, deci nu aveau motiv de îngrijorare.

Dar odată ce Kizzy își punea cascheta, ceea ce fetița și făcuse numaidecât, orice întrebare legată de gen dispărea.

Arăta ca un băiat. La fel cu o altă fetiță de care își amintea Maggie. Numai că fetița *aceea* nu avusese niciodată ocazia să facă ce făcea Kizzy azi. Trist că nuanța pielii decidea calea omului în viață. Atât în libertatea de alegere, cât și în limitări.

Se ruga, mai ales în lumina ultimului război, să nu fie așa mereu.

— Doamnă McGrath, vreau să îi arăt și mamii. E în spate, la bucătărie cu Onnie. E în regulă?

Maggie zâmbea.

— Da, dar te rog să nu îi murdărești.

Kizzy o luă la fugă.

— Maggie... zise Savana șovăind. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să termin costumul. Deși îi venea să plângă, râse șters și făcu același semn din mână pe care îl făcea când avea emoții pe care și-ar fi dorit să le ascundă. Șefa mea cea nouă îmi cere cam mult.

— Cam? pufni Maggie amintindu-și de ziua din magazin. Doamna Adelicia Acklen Cheatham din Belmont cere *cam* mult, sau așa părea când i-ai cusut draperiile noi pentru camera de oaspeți. Dar șefa ta, zise Maggie oftând, este Attila, hunul, în variantă feminină!

Savana pufni în râs, la fel și Maggie. O durea inima că era nevoită să îi spună prietenei ei veștile pe cât de minunate, pe atât de dureroase.

— Savana, am vrut să îți spun...

Prietena ei ridică mâna.

— Încă ceva! zise întinzând mâna în spatele scaunului și scoțând o cutie. În ziua când am cumpărat materialul pentru costumul de hipism, am văzut o altă bucată de material de aceeași culoare, și m-am gândit că ți-ar sta minunat în el. Savana puse cutia pe scaunul capitonat, se uită la fusta și haina de culoarea smaraldului și zâmbi. Aș vrea să îl fi plătit chiar eu. Dar nu am putut. Așa că l-am întrebat pe soțul tău și a fost foarte dornic să îl plătească.

Maggie simți cum rămâne cu gura căscată. Se uită prin ușa de la intrare și văzu inculpatul intrând în grajd.

— Omul ăsta... n-a suflat o vorbă.

— Nu a avut voie. L-am amenințat că îi iau viața dacă spune. Savana dădu din cap spre cutia de pe scaun.

Cu adâncă prețuire pentru prietena ei, Maggie desfăcu sfoara și dădu jos capacul. Văzând îmbrăcămintea dinăuntru, sau mai bine zis capodopera croitoresei, Maggie încercă să își exprime în cuvinte recunoștința din inimă, dar cuvintele nu ieșeau.

Scoase haina din cutie și o ridică.

Costumul era albastru-închis, aceeași nuanță cu a lui Kizzy. Dar materialul era considerabil mai luxos și avea un guler minunat de cașmir de culoare bordo și nuanțe de verde-pământiu care completa albastrul. Același material înfrumusețea tivul mânecilor.

— Savana, n-am cuvinte.

Savana zâmbea de plăcere.

— A fost o încântare să îl cos pentru tine, Maggie. Mai ales știind ce zi importantă este azi. Și... zise întinzând mâna după săculețul din care scoase o pereche de foarfeci, un ac și niște ață ivoriu și le puse pe masă. Știu cât de important este pentru proprietarii de cai pursânge să respecte rutina sau să poarte aceleași haine ca atunci când calul lor a câștigat, prin urmare... zise făcând semn spre dantela de pe reverul hainei verzi a lui Maggie. Vreau să pun dantela de pe vechiul tău costum pe cel nou. Ca să ai un pic din câștigul trecutului cu tine azi. Zâmbea larg. Hai să te vedem odată în el.

Încântată, Maggie o luă la fugă pe scări spre dormitor. Savana o luă după ea. Cu ușa închisă, Maggie începu să se dezbrace, observând în același timp cum prietena ei îi cerceta odaia. Aceeași cameră unde stătuseră treze și chicotiseră noaptea, când erau mici.

Odaia avea acum influențe masculine clare. Cealaltă pereche de ghete ale lui Cullen de lângă dulap, cămașa lui care atârna pe scaunul mesei de lucru. Iar lângă chiuvetă, lama și paharul de bărbierit, pe care bărbatul le folosea din trei în trei zile.

Maggie își puse haina pe pat.

— Pare un om foarte bun, Maggie. Tatăl tău a ales bine.

Acum era rândul lui Maggie să îi dea lacrimile.

— Da, Cullen *este* un om bun. Și mă rog în fiecare zi, Savana, ca Dumnezeu să aducă și în viața ta un bărbat exact ca el.

Savana își ridică sprânceana blond-închis.

— Adică un irlandez înalt pe cât de bun, pe atât de frumos?

Maggie făcu ochii mari, apoi începu să râdă, scăpând fusta din mână. *Ea* era Savana cu care crescuse. Cea plină de viață și de umor, de dinainte de război.

— Și când te gândești, zise în șoaptă, că nu l-am putut suporta la început.

Savana scutură din cap.

— Sunt mândră de tine, Maggie. Și de ceea ce faci azi.

— Poți să vii? Îți dă Attila liber?

Cu un zâmbet trist, Savana scutură din cap.

— Dar vă voi ține pumnii ție, lui Belle și lui Kizzy de la doar câteva străzi.

Maggie își trase fusta pe care Savana i-o ținea. Și cum ajunse la talie să închidă nasturii, își aminti...

Maggie trase materialul.

Savana se încruntă.

— Este prea mică? Am făcut-o după ultimele măsuri.

— Nu, este bună! zise repede Maggie. Cred că m-am mai îngrășat puțin.

— Ei bine, era și timpul. Înseamnă că ți se potrivește căsătoria dacă...

Savana se opri în mijlocul propoziției. Se uită la Maggie, apoi la fustă, apoi iar la Maggie, cu bucurie... dar și afectată.

— Ești însărcinată, zise în șoaptă.

— Voiam să îți spun, Savana, sincer. Doar că...

— Mă bucur foarte mult pentru tine, Maggie.

Savana își mușca atât de tare buza de jos, încât lui Maggie îi era frică să nu îi dea sângele.

— Sincer, spuse, înghițind un suspin.

— O, Savana... zise Maggie ducându-se spre ea, dar Savana o întâmpină întinzându-i mâna.

— Dă-o jos să o modific. Azi pot să mut puțin nasturele. Apoi, voi face modificările ca să o mai poți purta, zise cu tremur în zâmbet. Te aștept jos.

Ușa se închise, iar Maggie se îmbrăcă din nou în tăcere. După câteva minute, se întoarse cu costumul în odaia de oaspeți, unde Savana o aștepta cu acul și ața pregătite.

Întinse mâna după fustă și Maggie i-o dădu, îngenunchind lângă scaunul ei.

Maggie îi luă mâna.

— Nu știu de ce pentru mine lucrurile s-au aranjat atât de diferit. Dar știu, zise cu graiul sugrumat, că *nu* sunt o persoană mai bună, mai sufletistă sau *orice* altceva. Fiindcă tu ești cea mai curajoasă și mai iubitoare femeie pe care o cunosc. Și ești draga mea prietenă, Savana Darby.

Lacrimile îi brăzdau obrajii Savanei.

— Și tu a mea... Maggie McGrath.

De-a lungul anilor, Cullen văzuse sute de proprietari de cai pursânge exact într-un moment ca acesta, în care își vedeau caii pentru ultima dată, înainte să îi trimită pe pistă.

Dar niciodată nu îl încercaseră emoții atât de mari ca acum, când o vedea pe soția lui cu Burbon Belle.

Calul, magnific de frumos, peste cinci sute de kilograme de mușchi lucioși și forță, stătea nemișcat și se uita intenționat spre femeia micuță care îl privea cu respect.

— Te iubesc, Belle, îi șopti Maggie. Și sunt foarte mândră de tine.

Ochii lui Maggie se umplură de lacrimi, iar Cullen înțelese de ce voise să facă acest lucru aici, nu la Burns Island.

— Când vei alerga azi, când tu și Kizzy veți zbura pe pistă, să nu uiți acest lucru. Și cât de recunoscătoare îi sunt lui Dumnezeu că ne avem una pe alta.

Maggie o sărută. Belle umflă nările și scăpă un nechezat.

După câteva minute apăru și Kizzy, îmbrăcată în costumul ei de echitație de care se bucura mult judecând după cum patrula

în el. Cullen își dădu seama că Odessia și Maggie aveau dreptate. Îmbrăcată așa, copila chiar arăta a băiat. Nu avea nimeni motiv să se îndoiască.

Atunci de ce îl rodea ceva în stomac? Și unde era Ethan? Îi promisese că îl va ajuta azi să se asigure că Belle și Kizzy erau în siguranță. Dar nici țipenie de el de ieri după-amiază.

Ethan începu să se facă dispărut ore-n șir în ultima vreme. Cullen se întreba dacă fratele lui căuta să facă dreptate de unul singur pentru ceea ce se întâmplase la Linden Downs. Nu îl întreba pe unde umblă dar, de fiecare dată când îl vedea pe Ennis în cârje și cu cicatricea profundă pe gât, Cullen nu spera decât că asta punea fratele lui la cale.

Însă luând în calcul ce zi era azi, și că Ethan jurase că va veni...

Cullen spera ca fratele lui să nu îl dezamăgească, din nou.

Maggie strânse copila tare în brațe.

— Eu și mama ta vom veni imediat după tine.

— De ce plângi, coniță? Nu este o zi tristă.

Maggie o atinse pe Kizzy pe nas.

— Nu uita tot ce te-am învățat eu și Unchiul Bob.

— Ți-am mai spus că nu uit. Kizzy se repezi pe capră, lângă Cletus, care părea la fel de încântat ca micuța.

După câteva minute, cu Belle în siguranță în remorcă, Cullen o sărută pe Maggie de rămas-bun și se așeză lângă Kizzy, încă încercând să scape de emoții. Le făcu din cap celor patru lucrători care îi însoțeau călare să o ia în față.

Înaintea lor, în depărtare, un șir de oameni care urca drumul dinspre colibe trimise urale uitându-se înspre remorcă. Kizzy le făcea cu mâna.

— Să nu întârziați, zise Cullen, coborând privirea spre Maggie.

— Nu vom întârzia. Dar mai trebuie să facem un lucru.

Capitolul 46

La ora prânzului, hipodromul Burns Island mustea deja de activitate. Cullen trase scurt din hăţuri pentru a lăsa să treacă o altă căruţă şi o văzu pe Kizzy savurând totul. Micuţa vorbise întruna de la Linden Downs încoace, dar acum era numai ochi şi urechi.

Corturi aglomerate de o parte şi de alta a drumului care ducea spre pistă, vânzători care se băteau pentru spaţiul în care să îşi prindă mărfurile, în timp ce în spatele porţilor, bărbaţii munceau din greu să pregătească boxele şi pista de nisip. Toate pentru cele mai importante două minute ale cursei de cai pursânge din Nashville dintr-un an întreg.

Chiar acum, o briză răcoroasă adia peste câmp. Condiţii perfecte. Cu toate acestea, Cullen simţea că îl strânge stomacul.

Apoi îşi dădu seama ...

Era prima dată când se întorcea pe hipodrom de când părăsise Londra. Deşi cândva savurase acest aspect al vieţii, crezuse că îl încheiase definitiv.

Dar ştia că nu are de ce să îşi facă griji. Ethan plătise datoria pentru fărădelegea din Londra. Avea cazierul curat. Şi el la fel.

Numai de ar fi apărut, aşa cum promisese. După ce duse remorca înspre grajduri, o dădu jos pe Belle şi o duse în ţarc ca să se odihnească şi să se obişnuiască, Cullen le lăsă pe Kizzy şi pe iapă în grija lui Cletus şi a celorlalţi lucrători şi se întoarse să se înscrie.

— Domnule McGrath!

Cullen se întoarse, îl văzu pe generalul Harding la câteva ţarcuri mai în jos şi se duse să îl salute.

— Bună ziua, domnule general.

Strânsoarea fermă a bătrânului îi sfida vârsta.

— Mă bucur să te văd, McGrath, dădu Harding din cap trecând pe lângă el. Unchiul Bob mi-a spus că ai hotărât ca Belle să alerge azi. Trebuie să recunosc că mă bucur, zise privindu-l în ochi pătrunzător. Pentru mine, cursele nu înseamnă câștig, cât înseamnă să am cai pursânge mai puternici și mai pregătiți. Lui Burbon Belle îi curge sângele lui Vandal prin vine. Fortune, aici de față, zise Harding arătând spre țarcul de lângă el, în care era iapa, este pe linia lui Epsilon, alt armăsar al meu campion. Indiferent cine câștigă azi, eu câștig ceva ce mă ajută pe termen lung.

— Atunci nu vă supărați dacă Belle ia punguța acasă?

Barba lungă și rară îi tremura generalului când râdea. Cullen considera că îi mai crescuse un centimetru de când îl văzuse ultima dată.

— Nu am spus asta, domnule McGrath. Îmi place să câștig la fel de mult ca oricărui om de aici. Și totuși... îți doresc noroc.

Cullen dădu mâna cu el încă o dată.

— Încă ceva, domnule... vă mulțumesc din nou pentru împrumutul căruțelor în timpul culesului. Ce n-a ras grindina, am putut vinde la piață datorită generozității dumneavoastră.

Harding scutură din cap.

— Eu nu rămân dator, domnule McGrath. Încă îți datorez mult pentru ceea ce ai făcut pentru Bonnie Scotland. Și nu voi uita.

— Considerați datoria plătită integral, domnule general.

Dar din privirea pe care i-o dădu Harding se înțelegea clar că nu consideră așa.

— Ai aflat ceva despre bărbații care au ars colibele în noaptea aceea? Sau cine a otrăvit-o pe Belle?

Dorindu-și să fi avut dovezi clare în loc de simplul fler și aroma dulce de tutun, Cullen scutură din cap.

— Deși nu sunt de acord cu ce s-a ales de iubitul meu Sud, detest violența de acest fel, domnule McGrath. Este dreptul nostru și *datoria* de a-i proteja pe cei ce lucrează pentru noi, la fel

cum ne protejăm proprietatea şi pământul. Harding îi întinse mâna din nou. Dacă mă scuzi acum, trebuie să ajung la o întâlnire. Mult noroc azi, McGrath.

— Şi dumneavoastră, domnule general Harding.

Simţind atât confirmare, cât şi mustrare, Cullen urcă scările până la etajul doi, unde erau birourile Societăţii Cailor Pursânge. Scoase documentele de înregistrare din buzunarul cămăşii.

Din spatele tejghelei, ridică privirea un bărbat cu ochelari.

— Cu ce pot să vă ajut, domnule?

— Numele meu este Cullen McGrath. Am venit cu Burbon Belle. Este în grajd, zise înmânându-i documentele.

Funcţionarul se uită în registru.

— A, da, domnule McGrath, vă văd numele. Se opri şi se uită înapoi la Cullen, desfăcând documentele. În timp ce citea, tânărul ridică ochelarii mai sus pe nas, apoi privirea.

— Aţi spus că aţi venit cu Burbon Belle.

— Exact.

— Şi sunteţi... proprietarul legal al pursângelui.

— DA, zise Cullen mai încet, simţind în tonul lui un soi de întrebare. Eu sunt.

Codindu-se, funcţionarul răsfoi din nou documentele, înainte să i le dea înapoi lui Cullen.

— Din întâmplare, aveţi cumva o dovadă că sunteţi proprietar, domnule?

— Dovadă? întrebă Cullen simţind că neliniştea pe care o alungase mai înainte revine, doar că de data asta cu furie. Am adus dovada de acum o lună, când am înregistrat iapa în cursă. Am adus actul de proprietate pe care îl am pentru Linden Downs şi i l-am arătat funcţionarului care era atunci aici.

Tânărul dădu din cap.

— Da, domnule. Dar într-o cursă cu un câştig atât de mare cum este acesta, Societatea Cailor Pursânge din Nashville solicită ca proprietatea fiecărui pursânge înregistrat să fie verificată. S-a trimis cerere de verificare a proprietăţii Linden Downs şi s-a primit prompt şi răspunsul. Cu toate acestea, s-a notat

aici că nu a fost depus niciun act oficial pentru pursânge. Funcționarul arătă spre registru, lăsându-se între timp un pic pe spate. Iar la revizuirea actului de proprietate al lui Linden Downs, acesta nu conține nicio mențiune a calului pursânge. Numai a pământului.

Focul pe care Cullen îl simțise în piept îi ajunsese în gât, dar se străduia să vorbească cu calm.

— Și unde anume ați trimis această cerere?

— La Biroul de Impozite și Împroprietăriri, domnule. Ei întotdeauna lucrează mână în mână cu Societatea Cailor Pursânge pe aceste probleme.

— Și nu s-a gândit nimeni să mă contacteze direct pe acest subiect?

— P... păi, domnule, sigur că da. V-au trimis și o scrisoare. A fost pusă la poștă, funcționarul urmărea cu degetul o intrare în registru, pe 13 septembrie.

Dorindu-și din nou să-i fi tras un pumn în moacă lui Stephen Drake când avusese ocazia, Cullen trase adânc aer în piept, concentrându-se rapid pe situația dată. Nu se gândise niciodată să îi ceară lui Gilbert Linden actele oficiale ale lui Burbon Belle. Din motive întemeiate: nu știuse cât de valoros era calul până după moartea lui Linden. Atunci, toată proprietatea Linden Downs era a lui. Dacă nu în acte, atunci în efect.

Totuși, știa sigur că Gilbert Linden trecuse totul în detaliu în act, inclusiv vitele și caii. Amândoi revizuiseră documentul ca să se asigure că...

„Nu." Amintirile mai dezvăluiră un detaliu.

Informația aceea nu fusese inclusă în act. Domnul Linden o inclusese în scrisoarea pe care o scrisese. Scrisoare pe care femeia de la oficiu o inclusese în dosar atunci.

Cullen împături documentele și le vârî în buzunar.

— Dați-mi jumătate de oră și mă întorc cu dovada de care aveți nevoie.

— O, îmi pare rău, domnule...

Cullen se întoarse și îl găsi pe funcționar palid la față.

— Chiar dacă aţi putea aduce dovada... şi sunt convins că puteţi, adaugă tânărul repede, mă tem că data depunerii documentelor suplimentare a trecut, zise înfiorat. Îmi pare sincer rău, domnule, dar iapa dumneavoastră nu poate să alerge în cursa Peyton Stakes.

— Visul se îndeplineşte, papa, şopti Maggie privind în jos la mormântul lui. Bucket era la câţiva metri de ea, privind-o. Belle aleargă azi în cursa Peyton Stakes. Aşa cum am visat.

Cu privirea urmărea şirul de monumente de lemn. Familia ei, odihnindu-se la picioarele ei. Sau nu chiar. Nu erau acolo, ştia. Acel gând nutrea atât speranţă, cât şi singurătate.

— Aş vrea să poţi vedea cursa, papa, şopti ea. Şi să fii acolo cu mine, să o încurajăm pe Belle. Ai muncit din greu pentru asta.

Întorcându-se să plece, se opri şi cercetă numele mamei ei de pe mormânt: Laurel Agnes Linden, şi se întrebă dacă perspectiva mamei despre pasiunea ei pentru curse şi cai s-ar fi schimbat măcar un pic, dacă ar fi văzut-o pe Belle alergând în cursă şi câştigând.

Nu că ar mai fi contat acum, îşi spunea Maggie în drum spre casă. Şi totuşi... conta.

— Burbon Belle *va* alerga azi în cursă, domnule, zise Cullen cu mai multă furie în cuvinte decât intenţionase. Mai bine mi-ai spune cum putem să rezolvăm împreună situaţia ca să se întâmple acest lucru.

Funcţionarul se uita la el cu ochii căscaţi.

— Îmi pare rău, domnule McGrath, dar eu trebuie să respect regulile. Nu pot să le schimb pentru o persoană.

Înţelegând situaţia omului, Cullen era foarte conştient şi de a sa.

— Cum te cheamă, băiete?

— Thomas, răspunse funcţionarul înghiţind în sec. Thomas Fulton.

— Domnule Fulton, zise Cullen simțind cum i se îngustează privirea. Eu îți spun, nu am primit nicio scrisoare. Și nu plec de aici până când nu îmi spui cum reparăm problema.

— Bănuiesc că singura cale de a o repara, domnule, zise Fulton înghițind în sec, ar fi ca dumneavoastră să solicitați o întâlnire cu Societatea Cailor Pursânge.

— Și cum pot face acest lucru?

— Depuneți... o cerere scrisă, domnule McGrath, cu toate documentele care le vor fi înaintate în următoarea ședință.

Cullen pufni printre dinții încleștați, gândindu-se cum ar fi fost să fie nevoit să îi spună lui Maggie că Burbon Belle nu avea să alerge în cursă.

— Dar dacă vreți, zise Fulton pripit, pot să le întrerup ședința să văd dacă...

— Ședința, repetă Cullen.

Funcționarul dădu din cap.

— Da, domnule, răspunse ridicându-se. Dacă mă așteptați aici, voi...

— Du-mă la ședință, domnule Fulton.

Cullen o luă după tânăr pe coridor până în fața unei uși duble, unde Fulton întinse mâna spre mâner.

— Cred că mă descurc de aici, zise Cullen.

— Dar, domnule, este o ședință închisă și...

Cullen îl țintui cu privirea.

Fulton dădu din cap.

— Da, domnule.

Auzind pașii din spatele lui retrăgându-se rapid, Cullen își adună toată răbdarea și deschise ușa.

Capitolul 47

Toți ochii din cameră se întorseseră spre Cullen. Însă satisfacția pe care Cullen o citea pe fața lui Stephen Drake îl făcu să i se urce sângele la cap. Cullen se duse cu pași apăsați spre masa unde bărbatul stătea pe scaun.

— Domnule McGrath!

Tonul poruncitor al generalului Harding îi reteză hotărârea și îl pironi locului. Cullen cercetă fețele bărbaților așezați în jurul mesei, treisprezece numărați din privire, și îl văzu pe Harding așezat în capăt, înconjurat de fumul unui trabuc.

Însă nici urmă de dulceață.

Pe fața generalului se citea atât curiozitate, cât și învinovățire.

— Cu ce vă putem ajuta, domnule McGrath?

Văzând încă roșu în fața ochilor și *simțind* înfumurarea arogantă a lui Drake, își adună gândurile în jurul lui Maggie și reuși, în pofida firii lui, să își păstreze calmul.

— Am o problemă, domnule. Pe care vreau să o aduc în fața consiliului.

Drake se uită spre el batjocoritor.

— Aceasta este o ședință închisă, McGrath. Va trebui să așteptați până luna viitoare ca să ...

Cullen se întinse spre el, vrând ...

— Domnule Drake!

Cullen îngheță, iar Stephen Drake se uită în capul mesei.

— *Eu* vorbesc cu oaspetele nostru, domnule Drake, zise generalul Harding ridicând din cap. Dacă am nevoie de asistența dumitale, o voi solicita, domnule, fără să ezit.

Drake nu zicea nimic, dar mustrarea subtilă a lui Harding îi mai calmă furia lui Cullen.

— Acum, domnule McGrath, continuă Harding, pe un ton ascuțit în continuare. Presupun, după natura intrării, că problema pe care o aveți cu noi este urgentă.

Cullen dădu din cap.

— Foarte urgentă, domnule. Domnul Fulton tocmai mi-a spus că iapa mea, Burbon Belle, nu va fi primită în cursa de azi din cauza lipsei documentelor necesare, zise Cullen făcând sumarul situației și profitând de ocazie pentru a se acomoda cu publicul.

Recunoștea câteva dintre fețele bărbaților, afaceriști din oraș, dar pe restul nu îi cunoștea. Și niciunul nu era foarte amabil, judecând după privirile lor încruntate.

— Deci, continuă Harding, nu ați primit scrisoarea, domnule McGrath.

— Nu, n-am primit-o. Dacă aș fi primit-o, aș fi adus cele necesare.

Harding dădu din cap.

— Vă cred, ținând cont de miza de azi, zise Harding întorcând atenția în partea stângă a mesei. Domnule Drake, aceste probleme sunt gestionate de biroul dumneavoastră, nu-i așa?

— Da, domnule general, răspunse Drake, ridicându-se mai sus în scaun. Și am luat măsurile necesare și în cazul acesta. Am scris chiar eu scrisoarea și am trimis-o prin curier la Linden Downs.

— Prin curier? întrebă Harding, sprijinindu-și barba în mâini. Așa se trimit de obicei aceste documente?

Drake făcu un schimb rapid de priviri cu cei doi bărbați care stăteau în fața lui, de partea cealaltă a mesei.

— M-am asigurat pur și simplu că este gestionată corect. Și la timp.

— Și cred că *așa a fost*, se oferi să adauge cel ce stătea vizavi de Drake.

— Și eu cred la fel, se oferi un altul. Regulile spun clar, Harding, că toți participanții trebuie să...

— Știu foarte bine regulile, domnule Sadler.

Privirea lui Harding îl avertiza.

— Tatăl meu, John Harding, a înființat această organizație, până la urmă. Pe integritate... și onoare.

Cullen simți o schimbare în cameră, o provocare tacită. Și o cântărire a loialității.

Harding se aplecă înainte.

— Calul dumitale participă la cursă azi, domnule Drake. Așa e?

Drake înțepeni.

— Da... după cum știți deja, domnule general Harding.

Harding dădu din nou din cap.

— Cred că regulamentul nostru spune că proprietarului unui pursânge căruia i s-a respins cererea de a participa la cursă i se poate da ocazia de a aduce dovada necesară.

Harding se întoarse spre gentlemanul din dreapta lui.

Bărbatul, cu zapisul la îndemână, răsfiră paginile și se opri. Dădu din cap aprobator.

— Capitolul șaptesprezece, domnule general. Vreți să îl citesc cu voce tare?

— Nu este nevoie, zise Harding așezându-se în scaun.

— Deci, domnule McGrath... considerați că vă aparține această oportunitate.

Tentat să simtă o eliberare, Cullen știa însă mai bine cum stau lucrurile. Fiindcă îl cunoștea pe Stephen Drake.

— Domnul Gilbert Linden, răposatul meu socru, a scris o scrisoare în care a trecut toate detaliile transferului proprietății Linden Downs pe numele meu. Scrisoarea stipulează clar că pământul și tot ce este pe el, toate vitele și caii, inclusiv Burbon Belle, îmi aparțin. Scrisoarea aceasta a fost înregistrată la Biroul de Impozite și Împroprietăriri în momentul în care toate taxele și datoriile au fost plătite integral și la zi.

Atenția lui Harding se duse înapoi spre Drake.

— Așa este, domnule Drake?

— Am primit actul de proprietate al pământului, domnule general. Dar, din păcate, nicio scrisoare despre care vorbește

domnul McGrath. Scutură din cap, regretul său părând perfect veritabil.

Din instinct, Cullen o pornise din nou spre el, dar își tăie singur avântul. Dacă voia să aibă măcar o șansă, cât de mică pentru Belle azi...

Își potoli furia.

— Domnule general Harding, acest lucru nu este deloc adevărat. Dacă îmi permiteți să o aduc pe soția mea, ea vă va confirma că există, sau a existat, spuse uitându-se în ochii lui Drake, o scrisoare de la Gilbert Linden. Chiar ea a citit-o, așa cum a citit-o și femeia de la oficiu.

Drake pufni.

— Acum punem cuvântul unei femei împotriva cuvântului unui bărbat? întrebă el râzând. Așa merge la voi, irlandezii!

Câțiva bărbați râdeau împreună cu el. Restul se uitau la generalul Harding, care luă o bucată de hârtie, o întoarse și începu să scrie.

În încăpere era tăcere, nu se auzea decât scârțâitul peniței. După o clipă, generalul Harding termină, și din unduirea mâinii, Cullen bănuia că omul făcuse semnătura.

— Iată, zise Harding suflând spre hârtie ca să se usuce cerneala, apoi împingând-o pe masă înspre Drake, oprindu-se exact în fața acestuia.

Cullen o citi peste umărul acestuia, și recunoștința lui față de William Giles Harding crescu iar.

Harding se ridică de la masă.

— Domnilor, am avut ocazia să stau de vorbă personal cu Gilbert Linden, *după* ce a avut loc acest transfer de proprietate, și pot confirma fără ezitare că aceasta a fost dorința domnului Linden. Ba chiar dorința și acordul lui hotărât, ca Linden Downs, în totalitate, să fie atunci, așa cum este și azi, în proprietatea domnului Cullen McGrath. Iar eu tocmai am dat o declarație în fața dumneavoastră care confirmă acest lucru.

Drake strânse hârtia în mână.

— Dar asta nu înseamnă că McGrath poate să participe cu Burbon Belle la ...

— Ba da, de fapt exact asta înseamnă, domnule Drake. Fiindcă singura nelămurire era dacă Burbon Belle este în proprietatea domnului McGrath. Iar eu am confirmat acest lucru. Doar dacă, bineînțeles, nu cumva considerați afirmația și semnătura *mea* ca fiind dovezi neadecvate.

Întrebarea atârna ca o sabie hotărâtă să despartă măduva de os. Și, deși unii dintre bărbați păreau să ia în calcul costul, niciunul nu părea gata să îl și plătească. Mai puțin unul.

— Aceasta este o altă problemă, domnule general Harding, zise Drake uitându-se la Cullen. Alte două, de fapt. Înfumurarea din tonul lui sta mărturie cât de mult savura omul momentul.

Harding se așeză bine în scaun, scârțâitul registrului vechi completând cumva răbdarea care începuse să îl părăsească.

— Să înțeleg că vreți să ne luminați asupra acestora, domnule Drake?

— Cu plăcere, domnule general Harding. Jocheul pe care domnul McGrath l-a pregătit pentru Burbon Belle azi... este fetiță.

Nemulțumiri provocate de șoc bombardau sala, odată cu privirile dezaprobatoare. Cullen începu să creadă că planul inițial al lui Ethan de a-l reduce pe Stephen Drake la tăcere ar fi fost o idee mai bună.

— Domnilor! rosti Harding ridicând glasul, dar chiar și pe fața *lui* se citea obiecția.

— Este adevărat, McGrath? Jocheul domniilor voastre, junele pe care l-am văzut jos... este fată?

Cullen ignoră chicotelile lor înfundate.

— Da, domnule, este fată. Și, deși este un aspect neconvențional, recunosc, din câte văd eu, nu este nimic în cartea asta cu reguli care să afirme că o fată nu poate fi jocheu.

Simțind obiecțiile și mai mari, se grăbi să continue.

— Fostul jocheu al soției mele, după cum știți, era băiat. Dar familia lui a fost nevoită să plece din oraș după ce un bărbat negru a fost spânzurat, iar cei care au rămas au fost amenințați

cu aceeași pedeapsă dacă nu pleacă și ei. Cullen se uita intenționat spre Drake. Pare un sfat obișnuit pe aici, pe care cei nou-veniți, de anumite rase, îl primesc atunci când ajung în acest oraș.

Se auziră noi proteste, dar palma trântită de Harding pe masă îi reduse pe toți la tăcere.

— Vom continua în ordine, domnilor! Cei care nu puteți, vă invit să părăsiți sala. Imediat.

Liniștea se reașternea încet.

— Domnule McGrath, continuă Harding, aveți dreptate, domnule. Și *nu* am nevoie să consult regulamentul în privința asta. Știu fără greș că nu există nimic în regulament legat de participarea fetelor în cursă, din același motiv din care se înțelege că jocheii sunt băieți. A fi jocheu este o ocupație periculoasă. Este nevoie de talent și forță și o ascuțime a simțurilor pe care femeile pur și simplu nu le au.

— I-auzi, murmurau câțiva bărbați.

Cullen își reținu zâmbetele cum putu mai bine, cuprinzând întreaga adunare într-o privire.

— Când o veți vedea pe fetița aceasta, zise el, cred că vă veți răzgândi.

— Și dacă se va accidenta, domnule McGrath? întrebă un domn mult mai în vârstă. Atunci ce se va întâmpla?

— Același lucru care s-ar întâmpla dacă s-ar accidenta un băiat... domnule.

Simțind că tăcerea întoarce valul împotriva lui, Cullen știa că trebuie să facă ceva.

— Vă e cumva teamă să lăsați o fetiță să concureze cu un băiat?

Bărbații râdeau la unison, chiar și generalul Harding, deși nu cu aceeași poftă ca ceilalți.

Cullen își permise un zâmbet firav.

— Îmi aduc aminte de vremurile în care nimeni nu credea că o femelă pursânge ar putea învinge un omolog mascul. Dar, dacă nu mă înșel, asta s-a întâmplat o dată sau de două ori. Chiar aici, în Nashville. „Și, cu voia Domnului, se va întâmpla din nou azi", își continuă el gândul pentru sine.

Nimeni nu mai râdea.

Conştient că Harding îl privea, Cullen spera că ceea ce spusese nu îl forţase prea mult pe general.

Drake se aplecă înainte, iar Cullen, ştiind ce urma, se hotărî să îl bată cu propriile lui arme.

— Mai este ceva ce trebuie să ştiţi, domnilor, ce domnul Drake ar fi vrut să vă spună... fratele meu a otrăvit un pursânge pe o pistă din Londra, acum mai bine de un an. Pentru o vreme, am fost şi eu căutat pentru săvârşirea fărădelegii.

La auzul acestei veşti, ceilalţi îl priviră serios.

— Dar, ceea ce nu ştie domnul Drake, şi nu *vrea* să ştie, este că eu nu am avut niciun amestec în acel incident. Cazierul meu este curat. Iar fratele meu... a fost în închisoare în ultimul an şi a plătit pentru ce a făcut. A ieşit de acolo un alt om.

Deşi, într-un fel, Cullen se întreba dacă Ethan nu plătea încă.

Generalul Harding îl privea în ochi pe Cullen fără să îşi mute privirea.

— Domnule McGrath, zise el suspinând. Ce apariţie aţi fost azi!

Cullen bănuia însă că apariţia lui nu fusese una pe de-a-ntregul favorabilă.

— Domnilor, rosti Harding uitându-se la ceasul din buzunar înainte să îşi îndrepte iarăşi atenţia spre colegii lui. Ultima oră ne-a adus multe subiecte de discuţie. Dar, după cum văd eu lucrurile, numai unul are nevoie de răspunsul societăţii noastre, în timp foarte scurt. Această întrebare este: vom permite participarea unei fetiţe la cursa Peyton Stakes?

Drake dădu să zică din nou ceva.

Dar Harding ridică mâna.

— Domnule McGrath, dacă nu vă supăraţi, v-aş ruga să mergeţi în hol pentru o clipă, în timp ce noi vom continua această discuţie.

Fără să îi placă tonul abătut al lui Harding, Cullen făcu întocmai cum îi ceruse. Dar chiar înainte să închidă uşa în spatele lui, făcu un pas înapoi înăuntru, simţind că Gilbert Linden era chiar lângă el.

— Mai este ceva ce aș vrea să știți, domnilor. Numele meu este înregistrat ca fiind antrenorul lui Burbon Belle, așa cum a fost și al lui Gilbert Linden. Dar soția mea, fiica lui Linden, Margaret Linden McGrath, este *adevărata* antrenoare a pursângelui. Ea a fost de la început.

Harding ridică din sprâncene.

— Margaret a crescut iapa de când era o mânză. Răposatul tată al soției mele, un om pe care am ajuns să îl admir în timp scurt, a încurajat visul fetei. Iar eu eram aproape să fac greșeala tragică de a nu face acest lucru. Deci, dacă o veți vedea pe Burbon Belle zburând pe pistă mai târziu, în această zi, nu uitați... va fi treabă femeiască, domnilor. Iar eu, irlandezul, nu am nicio problemă cu asta.

Capitolul 48

— De când este plecat domnul McGrath, Kizzy? întrebă Maggie.

Era aproape ora trei. Ea şi Odessia aşteptau deja cu fetiţa de peste o oră.

Stând pe un taburet în ţarc, Kizzy o mângâia pe Belle pe cap.

— A plecat repede după ce-am ajuns aici, coniţă. Nu l-am mai văzut de-atunci.

Maggie şi Odessia, care stătea lângă ea gânditoare, în fânul proaspăt, se uitară una la alta.

Kizzy se aplecă să se scarpine pe picior, iar Maggie zări cicatricile deasupra gleznei copilei. Cicatricile subţiri care semănau perfect cu capătul curelei unui bici, îi scormoniră din nou furia, la fel ca suferinţa lui Ennis şi a întregii lui familii.

Se ridică şi îşi netezi poalele şi chiar atunci auzi graiul inconfundabil al lui Cullen. Ieşi din ţarc pe culoar şi simţi un val de mândrie doar văzându-l.

Îi ieşi în întâmpinare şi, în timp ce se apropia de ea, îi zâmbea şi mai larg. O ridică îmbrăţişând-o.

— Mă bucur să te văd, doamnă McGrath. Strângând-o în braţe, intră în ţarcul gol de lângă al lor şi o sărută sănătos înainte să o pună din nou jos.

Roşind, Maggie se uită pe furiş spre intrare să vadă dacă îi zărise cineva. Râsul blând al soţului ei, împreună cu plăcerea din ochii lui de câte ori o atingea reduseră la tăcere vocea îngrijorată şi alarmantă din sufletul ei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea. Kizzy spune că ai plecat de când aţi ajuns aici.

— Totul este în regulă. Detaliile de înscriere au durat mai mult decât m-am așteptat.

Tonul lui fusese destul de convingător, dar cutele din colțul ochilor erau parcă mai pronunțate decât de obicei și o obligau să se întrebe dacă era ceva în neregulă.

— Ești frumoasă, Maggie, zise el cercetând-o din cap până în picioare.

Încântată că avea această părere, își netezi costumul nou de echitație cu mâna și făcu o plecăciune.

— *Vă* mulțumesc, domnule, pentru amabilitate.

La rândul lui, făcu și el o plecăciune mai exagerată făcând-o pe Kizzy să râdă, cum se uita de peste țarc la ei. Cullen o pișcă de năsuc.

— În scurtă vreme, zise el, luând-o pe Maggie de mână, va fi rândul nostru pe pistă, pentru încălzire. Hai să le pregătim pe Kizzy și pe Belle.

După o vreme, la insistențele lui Cullen, Maggie o conduse pe Belle pe pistă, cu Kizzy călare. Cullen, Odessia și Cletus îi urmau, iar Maggie se opri ca să se uite în jur și să savureze totul. Ce diferit era să vadă pista de curse din nou de la fața locului, în loc de priveliștea generală din creastă.

Spectatorii ajungeau deja, iar briza aducea un amestec delicios de arome de la vânzătorii care vindeau mâncare gătită la poarta hipodromului. Mirosurile variau de la dulce la picant și nenumărate alte arome.

Maggie era sigură că simțise mirosul de popcorn proaspăt. Îi lăsa gura apă. Dar nu era bine să mănânce în fața lui Kizzy, care mâncase atât de puțin azi, și mai puțin în ultima săptămână, în efortul de a fi cât mai ușoară posibil pentru Belle.

Maggie îi promisese copilei să îi facă biscuiți cu lămâie după cursă. Și Onnie, de asemenea, îi promisese cartofi dulci pai, una dintre specialitățile ei. Iar Maggie știa că Kizzy se va ține de amândouă să își respecte promisiunea.

Kizzy își puse mâna paravan în soarele după-amiezii.

— Este mai mare decât pista de antrenament de la Belle Meade, coniță McGrath.

— Da, este, zise Maggie cercetând tribunele. Dar gândește-te că este mai ușor, într-un fel. Gândește-te câte întoarceri trebuia să faci cu Belle la Belle Meade ca să parcurgeți aceeași distanță. Aici nu sunt nici de departe atât de multe.

Kizzy dădu din cap ca și când le-ar fi comparat pe cele două în minte.

— Cred că aici putem să alergăm și mai repede.

Maggie schimbă câteva priviri cu Cullen care venise lângă ele.

— Asta cred toți jocheii... la început. Nu uita ce ți-am spus când am venit aici, zise Cullen punând blând o mână pe umărul ei. Porniți în forță, apoi o luați mai ușor, dar cu cap. Nu o forțezi pe Belle decât la sfârșit.

— Da, domnule, știu. Și Unchiul Bob mi-a spus același lucru. Copila îl privea cu îndrăzneală. Iar și iar, încheie ea oftând.

Cullen o înghionti în coaste, iar Kizzy râdea. Chiar și Odessia.

Maggie urmărindu-l cum se purta în preajma lui Kizzy, auzindu-i cum glumesc unul cu celălalt, i se topea inima și vedea ce fel de tată va fi. Și fusese, nu uitase acest lucru.

Se duse lângă Odessia și Cletus în timp ce Cullen o plimba pe Kizzy de jur împrejurul pistei.

— Ce n-aș da să fie și Ennis cu noi.

— Eu n-aș da, zise Odessia blând, apoi strânse din dinți atât de mult încât Maggie aproape simțea că nu își alesese bine cuvintele. Soțu' meu, coniță, continuă Odessia, e puternic la trup și la minte. Da' io și copiii suntem inima lui, zise Odessia râzând nervos. De s-ar întâmpla ceva cu copila noastră... strânse din buze. Îmi pare rău, coniță McGrath. N-ar trebui să cobesc, știu. Asta spune Ennis mereu.

— Îți faci griji pentru fiica ta, Odessia. Este de înțeles. Dar cred din inimă că e în siguranță. Nu am văzut în viața mea...

— Un călăreț mai bun, continuă Odessia în locul ei. Sau mai talentat, mai ales atât de tânăr. Nu asta ați vrut să spuneți, coniță? întrebă femeia fără niciun strop de sarcasm în glas. Coniță

McGrath, nu vreau să credeți că nu sunt recunoscătoare pen' ce faceți pen' fata mea. Și pen' ce face soțu' dumitale. Și nici că nu cred că poate. I se frânse glasul. Știu că poate. Și *va reuși*, rosti în timp ce o lacrimă îi aluneca pe obraz. Da'...

Maggie o luă de mână.

— Dar chiar și când știi că cineva poate să facă ceva... se opri, văzând dragostea din ochii Odessiei, la fel cu dragostea pe care o văzuse în alți ochi și pe care fusese binecuvântată să o fi cunoscut. Chiar și atunci când știi că persoana aceea chiar trebuie să-și urmeze visul, uneori încă ți-e groază când face lucrul respectiv.

Odessia dădu din cap și continuă:

— Fiindcă o iubești atât de mult.

„O, papa..." La amintirea lui, Maggie simți un foc în privire, iar cuvintele abia mai ieșeau.

— Și nu îți poți imagina viața fără ea.

— Doamnelor și domnilor!

Cu ajutorul unei portavoce, un bărbat din turnul de lemn cu două etaje, din care se vedea tot câmpul, începu să comunice instrucțiunile.

— Este timpul, șopti Cullen, uitându-se la Maggie și văzând în ochii ei aceeași euforie, speranță și îngrijorare care îl răscoleau și pe el.

— Douăzeci de minute, anunță bărbatul din turn, până va începe cursa. Dacă nu sunteți cal, jocheu sau antrenor de drept trebuie să părăsiți acum zona hipodromului.

Comentariul atrase un ropot de râsete de la concurenți și spectatori deopotrivă.

Odessia o îmbrățișă strâns pe Kizzy.

— Iubito, să faci tot ce ți-a spus domnu' și doamna McGrath și Unchiu' Bob, m-ai auzit?

— Mă strângi prea tare, mama!

Dar Cullen observă că fetița nu se sinchisea să scape. Apoi el își întinse mâna spre Maggie, iar ea se lăsă în brațele lui, nepăsându-i cine se uita. Dar toți cei din jur se îmbrățișau.

— Totul va fi bine, îi șopti el la ureche. Cu amândouă.

Maggie dădu din cap, strângându-l tare în braţe. Apoi, îngenunche în faţa lui Kizzy.

— Sunt mândră de tine, Kizzy. Te vei descurca extraordinar de bine.

— Voi câştiga, asta voi face, coniţă!

Maggie râse şi o sărută pe cască. Apoi, cu o ultimă privire, porni cu Odessia spre locurile lor din tribune. Cletus şi ceilalţi lucrători se adunaseră în secţiunea pentru Negri, la capătul cel mai îndepărtat al pistei, dar Cullen o înscrisese intenţionat pe Odessia ca însoţitoare pentru Maggie, ca să poată sta cu ei.

O ajută pe Kizzy să urce pe Belle, greutatea fetei atât de insesizabilă încât se mira că iapa o simţea în şa.

Cullen simţi privirile şi se prinse că se aflase deja că jocheul lui Belle era fată.

— Domnule McGrath ...

Auzindu-i vocea bine cunoscută, Cullen se întoarse şi îl văzu pe generalul Harding lângă el, împreună cu Grady Matthews. Dacă ar fi avut dovada, i-ar fi spus lui Harding despre suspiciunile lui în privinţa bărbatului chiar atunci.

— Am venit să vă urez noroc ţie şi jocheului, zise Harding, dând mâna cu el. Şi să îţi spun cât de bine cred că te-ai descurcat azi. Unii oameni sunt... mai dificili decât alţii, iar discuţia aceea nu a fost uşoară.

— Mulţumesc, domnule, apreciez.

Harding o mângâie pe Belle pe coapse.

— E o frumuseţe. Abia aştept să o văd alergând. Sper sincer că nu va simţi niciun efect al bolii ei recente.

Grady Matthews făcu şi el un pas înainte şi o bătu prietenește pe Belle.

— Mă bucur că se simte mai bine, domnule. Caii supravieţuiesc cu greu la rădăcina şarpelui.

Cullen îl privi pe Grady în ochi, simţind cum îi îngheaţă sângele în vine.

— Da, domnule Matthews. Întocmai.

Cei doi bărbați plecară, iar Cullen așteptă până când Harding făcu câțiva metri înainte să-l strige..

Generalul se întoarse.

— S-a întâmplat ceva, McGrath?

— Am vrut doar să vă spun că știu cine a otrăvit-o pe Belle.

Harding își mări ochii.

Cullen privi înspre direcția unde dispăruse Grady Matthews.

— Doar patru oameni știu că Belle fost otrăvită cu rădăcina șarpelui. Eu, soția mea, fratele meu și Rachel Norris.

Pe fața generalului Harding se întrezări imediat înțelegerea. Omul se întoarse și se uită la Grady Matthews care stătea lângă Unchiul Bob și Fortune, pursângele campion al lui Harding. Apoi bătrânul se întoarse din nou și îi căută privirea lui Cullen.

Cullen dădu din cap.

— Și nu a acționat singur. Știu măcar atât.

— Astfel de oameni nu fac asta niciodată singuri.

La privirea furtunoasă a lui Harding, Cullen se bucură că nu erau dușmani.

— Îți jur solemn, domnule McGrath. Voi merge până la capăt.

— Iar eu vă voi ajuta cu bucurie, domnule.

Harding se întoarse la ai lui, iar Cullen își adună din nou gândurile când auzi că bărbatul din turn începuse să anunțe poziția cailor.

Cullen sperase să fie primii, dar trăseseră locul cinci din opt. Deci, mai erau câteva minute până ajungeau pe pistă.

— Ești bine, scumpo? o întrebă pe Kizzy, observând că era foarte tăcută.

Fetița dădu din cap, fără să zică nimic.

Cullen scrută mulțimea, încă sperând ca Ethan să vină, așa cum promisese. Dar, în loc să îl vadă pe Ethan, îl zări pe singurul bărbat pe care n-ar fi vrut să îl vadă, iar acesta venea direct spre ei.

— McGrath!

Purtându-se ca un prieten adevărat, nu doar ca o simplă cunoștință, Stephen Drake îi întinse mâna pe care Cullen o ignoră.

— Am venit doar să îți spun ca cel mai bun cal să câștige, zise Drake zâmbind și punând mâna pe piciorul lui Kizzy.

Fetiţa înghiţi în sec. Drake ridică ochii spre ea.

— Ce faci, drăguţă? Gata de cursă?

Cullen îi dădu lui Drake peste mână, convingându-l să facă cale întoarsă.

— Nu pune mâna pe ea!

Dar Kizzy deja tremura. Iar Drake râniea.

— Noroc, McGrath, zise râzând şi îndepărtându-se. O să ai nevoie.

— Poziţia trei, strigă omul din turn. Fortune de la Plantaţia Belle Meade. Ocupaţi-vă locul.

— Kizzy, eşti bine? o întrebă Cullen căutându-i privirea, dar fetiţa nu se uita deloc la el.

Se tot apleca să îşi tragă în jos tivul pantalonilor, cu mâna tremurândă. Şi atunci văzu Cullen cicatricile profunde de jur împrejurul gleznelor ei firave. Un gând respingător îl lovi ca un pumn în stomac, repede şi tare, în timp ce sângele i se urca la cap. „O, Doamne, îl omor..."

— Kizzy, ascultă-mă. Orice ţi-ar fi făcut acel om ...

Ea tot nu se uita la el.

— Poziţia patru, strigă omul din turn. Trandafirul Răsăritului de la Rosemont Hill. Ocupaţi-vă locul.

Cullen întinse mâna şi o trase în jos, conştient că toţi proprietarii, jocheii şi lucrătorii din jur aşteptau să fie strigaţi. Braţele subţiri ale lui Kizzy îl strângeau de gât ca o menghină. Tremura toată. Lui îi dădură lacrimile şi simţi privirile oamenilor.

— Ia uite la ea, zise un om din dreapta. Îi e frică. Ce v-am *spus* că fetele nu fac faţă la o aşa cursă!

— Ce-o fi fost în capul lui să pună o fetiţă pe un cal pursânge!

— Kizzy, îi şopti în ureche. Mă auzi?

Fetiţei îi tremurau umerii, dar dădu din cap.

— Ascultă glasul meu, Kizzy, şi numai al meu, îi legăna el capul, senzaţia braţelor ei pe după gâtul lui atât de cunoscută şi totuşi atât de distantă. Eşti cu mine, iubire. Omul acela nu mai poate să îţi *facă rău* niciodată. Nu se va mai apropia niciodată de tine. Mă voi asigura personal de acest lucru.

Îi simți lacrimile pe gâtul lui.

— Ești în siguranță acum. Ești în siguranță, îi șoptea întruna.

— Poziția cinci, strigă bărbatul. Burbon Belle de la Linden Downs. Ocupați-vă locul.

Ținând-o pe Belle de hățuri și pe Kizzy în brațe, Cullen o luă spre poziția de start.

Capitolul 49

În batjocura celor din jur și a celor din tribunele ticsite, Cullen o conduse pe Burbon Belle la poziția de start. Pursângele bătea cu copita în pământ, nerăbdătoare să alerge, dar el ținea frâul lui Belle strâns.

— Cuminte, fetițo, șopti el. Așteaptă...

— A... ia uite la fetița care...

Cullen îi aruncă o săgeată din priviri jocheului din poziția patru, iar băiatul tăcu și își întoarse privirea spre pistă.

— Kizzy, îi șopti Cullen, în timp ce fetița mai slăbise strânsoarea din jurul gâtului lui. Nu trebuie să faci asta, dacă nu vrei. Putem să părăsim acum câmpul, eu, tu și Belle. Și nu voi fi deloc supărat. Și nici doamna McGrath. Dar trebuie să îți spun ceva...

Copila dădu din cap, cu fața îngropată în umerii lui.

— Sunt momente în viața mea în care aș vrea să mă pot întoarce în trecut și să o iau de la capăt, dar nu se poate. Fiindcă odată momentul trecut, rămâne trecut. Nu se mai întoarce. Acum este un astfel de moment pentru tine. Oricât de greu ți se pare acum, oricât de mult aș vrea să ne putem opri și să o luăm de la capăt... nu se poate. Dacă nu faci asta acum, Kizzy, s-ar putea să nu mai ai niciodată această șansă.

O împinse ușurel cu umărul ca să o facă să ridice capul. Ea se ridică cu ochii umflați de la plâns. Se uită pe lângă el la mulțime.

— Ei spune că nu pot, zise uitându-se din nou la el. Și nici io nu e sigură că pot.

Cullen zâmbea.

— Dacă este cineva care poate, Kizzy, tu ești. Tu și Belle sunteți făcute una pentru cealaltă.

Fetița îi zâmbi gingaș, apoi întinse mâna spre Belle. Calul scutură capul, opunând rezistență hățurilor, dar Cullen le ținea bine pe amândouă.

Își imagina prin ce treceau Maggie și Odessia în tribune. Se ruga pentru înțelepciunea de a ști ce să facă. Dacă ar constrânge-o pe copilă să alerge în cursă fără să fie gata și ar păți ceva sau mai grav ...

Dar știa cât de curajoasă și puternică era de fapt. Și dacă *era* gata, dar nu știa, dacă acum nu putea răzbi tulburarea din cauza fricii, dacă rata șansa de a schimba nu numai cărarea vieții ei, ci și pe cea a familiei ei, și chiar pe a lui, a lui Maggie și a proprietății Linden Downs, simțea că ar dezamăgi-o, dacă nu o ajuta să vadă oportunitatea exact așa cum era.

Jocheul care călărea calul pursânge din cea de-a șasea poziție își ocupă locul lângă ei, iar Cullen auzi crainicul strigându-l pe cel de-al șaptelea, penultimul pursânge.

— Domnule, *trebuie* să plecați acum, auzi Cullen în spatele lui și se întoarse dând din cap funcționarului.

— Kizzy... îi zise el privind-o în ochi în timp ce fetița își sufla nasul. Cea mai bună cale de a învinge pe cineva este să le arăți cine ești, reușind să faci ceea ce ei îți spun că nu poți.

Fetița clipi din ochii ei cei negri care începeau să se limpezească.

— Spune-mi, micuțo, plecăm amândoi de aici acum? Sau te urci în șa și arăți acestei mulțimi cine ești și ce puteți face împreună tu și Belle? O apucă blajin de bărbie. Oricum ar fi, pentru mine ești o învingătoare.

— Ce s-a întâmplat? șopti Odessia. De ce s-a dat jos de pe cal, coniță?

Stând în mijlocul mulțimii, Maggie scutură din cap, abia smulgându-și cuvintele:

— Nu știu.

Ultimele cinci minute fuseseră cele mai lungi minute din viaţa ei. Privea neajutorată cum Kizzy se prăvălise în braţele lui Cullen şi cum el o dusese în braţe până pe pistă.

Şi-ar fi dorit să poată merge la ei, dar ştia că nu poate. Maggie văzu un funcţionar adresându-i-se lui Cullen a doua oară. Cei doi schimbară câteva cuvinte, cumva aprinse, după cum arăta Cullen, iar acum, din ce vedea de la distanţă, vorbea cu Kizzy, iar fetiţa îşi ştergea ochii.

„O, nu, Doamne..."

Maggie se uită la Odessia.

— Ce s-a întâmplat?

Femeii îi tremura barba, dar ferocitatea din privirea ei îi spunea că nu era de la emoţie. Luă firul privirii Odessiei până în câmp, dar tot nu vedea la ce se uita femeia.

— Poziţia opt, anunţă crainicul din turn. Dixieland de la Drake Estates. Ocupaţi-vă locul.

Spectatorii începură să aplaude. Din câmp, Stephen Drake se întoarse şi făcu cu mâna spre tribune.

Odessia se cutremură.

— Omu' acesta-i dracu' gol, zise atât de încet încât Maggie abia o auzea.

Maggie se uită de la ea înapoi la Drake, apoi la Kizzy. Şi atunci începu să îşi dea seama din ce în ce mai clar. Înghiţi în sec.

— Cicatricele de pe picioruşele ei?

Odessia dădu din cap.

— Omu' ăsta are o latură, coniţă... mai mult animal decât om.

Maggie simţea ceva amar în gât.

— El a... dar nu putu termina întrebarea.

Odessia se întoarse şi citi întrebarea din ochii ei.

— Nu, coniţă, fetiţa mea a avut noroc, cred, spuse cu lacrimi furioase în privire. Nu a cerut să... îi facă o vizită în colibă cum a cerut la alte fete. Zicea că e prea hâdă. I se frânse glasul. I-a plăcut să o bată cu biciul în schimb. Zicea că îi place cum plânge. Ennis ne-a scos de acolo chiar 'nainte să se termine războiu'.

Odessia întoarse privirea spre câmp. I-a loat trei ani la fetița mea ca să plângă în văzu' altcuiva. A ținut tot în ea.

Iubind copila și mai mult acum decât înainte, Maggie se uită înapoi și o văzu pe Kizzy aruncându-și brațele în jurul gâtului lui Cullen, din nou. Pentru o clipă simți că toată speranța pe care o avusese pentru ziua de azi și pentru anii în care visase la ea se spulbera.

Dar dezamăgirea ar fi fost mai mare dacă Odessia nu i-ar fi spus ceea ce tocmai îi spusese acum.

— Îmi pare rău, coniță McGrath, îi șopti Odessia.

Maggie se întoarse și o văzu pe Odessia cu capul plecat. Femeia plângea, iar ea se miră că nu plângea și ea. Așa ar fi făcut dacă n-ar fi fost atât de șocată.

— Va fi totul bine, Odessia, se trezi spunând, știind că lacrimile femeii se datorau în parte dezamăgirii produse ei și lui Cullen, dar în aceeași măsură, dacă nu chiar mai mult, pierderii pe care familia femeii avea să o resimtă.

— Odessia... îi zise Maggie luând-o de mână. Mâna femeii o strângea tare. Chiar va fi...

Apoi Maggie auzi numele lui Kizzy venind spre ele ca un val dinspre capătul îndepărtat al câmpului. „Kiz-zy! Kiz-zy! Kiz-zy!" I se puse un nod în gât de emoție.

Maggie ridică ochii și o văzu pe Kizzy călare pe Belle, iar pe Cullen nicăieri.

Îl căută pe margine și îl zări uitându-se spre tribune de parcă ar fi căutat-o. Îi făcu tare cu mâna, încă ținând-o pe Odessia de mână, iar Cullen se opri și făcu și el. Apoi îi zâmbi și o salută. „Exact ca papa."

— S-a urcat 'napoi pe cal, coniță! zise Odessia fără suflu. S-a urcat 'napoi!

Maggie râdea, simțind primii pași ai speranței.

— Da, așa este!

Odessia o strângea și mai tare de mână.

— Dacă plodu' ăsta ajungea până aici și nu o susțineam, m-ar fi bântuit toată viața.

Maggie zâmbea.

— Ia uite, coniță McGrath, îi arătă Odessia cu degetul. Toți ăi de acasă, coniță, de la Linden Downs.

Maggie se uită și într-adevăr îi zări pe Cletus și Onnie care strânseseră o mare de oameni la capătul pistei, chiar la ultima cotitură.

Odessia începu să bată din palme și să strige numele fiicei ei împreună cu ei, iar Maggie se luă după ea.

În turnul înalt de lemn, un bărbat flutură un steag roșu și larma de voci și strigăte din tribune se liniști încet-încet, chiar când numele lui Kizzy se auzea mai tare în depărtare.

— Doamnelor și domnilor, abia se auzea glasul crainicului peste murmurul nerăbdător, caii sunt pe poziții. Pregătiți-vă.

Se auzi focul de armă.

Caii de pe pistă se aruncară ca tunetele înainte, iar Maggie simți cum speranța renăscută cu câteva secunde înainte se stinge încet la vederea lui Belle care ajunse cu repeziciune pe locul șase, antepenultima.

Strigătele spectatorilor și izbiturile copitelor înăbușiră numele lui Kizzy. Caii abia alergaseră șapte lungimi când Belle ajunse pe locul șapte. Și nu era de mirare.

Maggie băgă mâna în buzunar și smulse binoclul tatălui ei. Îi scoase telescopul și în câteva secunde o avu pe Kizzy în vizor.

Era ghemuită prea jos și ținea frâiele prea strâns. Copilei îi era frică. Mai rău, Belle știa acest lucru.

— Relaxează-te, Kizzy, șopti Maggie, știind că fetița știa prea bine. Ridică-te un pic mai sus în șa.

Fortune, iapa generalului Harding, care deja era în fruntea tuturor, mai câștigase două lungimi. Dixieland, al doilea, lupta din răsputeri să ajungă primul de pe locul doi. La prima cotitură, Belle recuperase, dar era încă cu două lungimi în spatele celui de-al șaselea.

Cursa desfășurase deja o tură și jumătate în jurul pistei, dar Belle tot nu-și găsise ritmul...

— Ce se întâmplă, coniță McGrath? întrebă Odessia de lângă ea. De ce nu aleargă tare Belle și Kizzy, cum le-am văzut?

— Kizzy este speriată. Iar Belle o simte. Belle nu se va dezlănțui până când Kizzy nu îi dă semn că e în regulă.

La trei sferturi de tură, Belle arăta ca orice alt pursânge, alergând calm și elegant, azvârlind pământul în urma ei. Dar pur și simplu nu era Belle.

Peste tot în jurul lor se auzeau strigăte lipsite de orice armonie. Toată lumea era în picioare.

— Haide, iubito, gemu Odessia. Te-ai născut pentru asta. „Doamne, te rog", trebuie să îi spui Tu în locul meu. Șoptește-i, Isus. Că pe mine nu m-aude acum.

Maggie lăsă binoclul jos și se uită, cu un gol în stomac, cum Fortune și Dixieland continuau să se dispute pentru primul loc, cu mai bine de șase lungimi în fața celorlalți. Să ajungă până aici...

Dar nu era numai vina lui Kizzy, își aminti ea. Belle fusese bolnavă. Până la urmă, se recupera după ce fusese otrăvită.

Miji ochii.

Într-o clipită sau cel puțin așa părea, Belle depăși calul din poziția șase, apoi trecu pe lângă al cincilea când jocheul se șterse de ei, încercând să o dea pe Kizzy la o parte împingând-o. Kizzy înțepeni, iar Belle slăbi trapul, ajungând din nou cot la cot cu poziția cinci.

Maggie strânse din dinți.

— Nu îi lăsa, Kizzy.

Belle ajunse cu o lungime mai în față. Maggie ridică binoclul. Kizzy și Belle erau în vizor. Simți că prinde inimă din nou.

Poziția lui Kizzy era perfectă, ghemuită așa cum o învățase, neclintită ca o stâncă, cu hățurile destinse, iar picioarele suple asimilând mișcarea. Sub ea, Burbon Belle mânca distanța, zdrobind pământul cu copitele.

La mai mult de jumătate din cursă, Fortune și Dixieland încă se disputau pentru primul loc, în timp ce umerii lui Belle pulsau de forță. Iapa se năpusti ca un tunet pe locul patru.

Maggie lăsă binoclul, cu răsuflarea tăiată, în timp ce amintirile degustau ceea ce simțea Kizzy în acel moment și inima îi bubuia în piept. În tot acest timp, iapa ceda fiecărui instinct comandat de mușchii ei netezi. Să *fugă*. Vântul din fața ei, libertatea pe care numai o astfel de cursă i-o putea aduce lui Kizzy...

— Las-o să zboare, Kizzy, îi șopti Maggie, apoi ridică glasul cu toți ceilalți, abia auzindu-se printre urlete. Las-o să zboare!

Cu copitele fulgerând, Belle împinse înainte până când ajunse cap la cap cu Trandafirul Răsăritului, iapa care fusese pe locul trei de la începutul cursei. Folosind cu libertate biciul, jocheul Trandafirului Răsăritului trase în cal de mai mult ori, în pulpele animalului.

Dar, când Maggie o văzu pe Kizzy clătinându-se, o luă cu călduri. „Nu!" țipă ea, dar vocea ei se pierdu printre strigătele celorlalți care văzuseră și ei infracțiunea.

„Preia controlul, Kizzy. Știi ce să faci."

Maggie se uită înainte. Fortune și Dixieland aproape ajungeau la punctul de start de unde plecaseră, ceea ce însemna că mai rămăsese doar o jumătate de lungime de pistă de parcurs. Iar Belle încă era la mai bine de opt lungimi în urma lor.

„Hai, Belle. Poți, fetițo." Încă era timp.

Maggie căută repede în jos cu privirea după Cullen și îl zări stând nemișcat, cu ochii pe pistă. Apoi strigătele până atunci tunete se schimbară într-un răget asurzitor. Se uită în spate și o văzu pe Belle lăsând-o pe Trandafirul Răsăritului în urmă, la ultima cotitură, iar salturile ei mari, puternice, erau de neoprit în comparație cu salturile aparent apatice ale celorlalte iepe.

Cu nervii încordați la maximum, Maggie numără șapte lungimi între Belle și Fortune, care era în frunte, la distanță scurtă; Dixieland încă lupta.

Copitele lui Belle abia atingeau pământul.

Maggie abia mai respira de emoție. Cinci lungimi separau caii, apoi patru, trei, când Burbon Belle, frumoasă și feroce, recuperă diferența, pe ultima sută de metri.

Odessia mai avea puțin și îi zdrobea mâna când, într-o clipă, Belle zbură pe lângă Dixieland și o întrecu pe Fortune, lăsându-le pe amândouă în urmă. Belle și Kizzy trecură ca fulgerul linia de sosire, în urletele mulțimii.

Văzând cum își întinde Kizzy brațele și cum își ridică fața spre cer, Maggie începu să râdă în hohote, printre lacrimi de bucurie.

Odessia, plângând și râzând la rândul ei, se întoarse spre ea.

— Ce face acolo, coniță?

Maggie, abia respirând printre suspine, răspunse:

— Plutește, Odessia. Fiica ta *plutește*!

Capitolul 50

— În numele Societății de Cai Pursânge din Nashville, este o onoare să vă înmânez, domnule Cullen McGrath, această minunată cupă din argint, rosti Generalul Harding transferându-i trofeul lui Cullen, care i-l dădu imediat lui Maggie, ce stătea lângă el, zâmbind radios. Și felicitările mele personale lui Burbon Belle pentru că a câștigat cursa inaugurală Peyton Stakes.

Harding îi întinse mâna lui Cullen în aplauzele spectatorilor care încă înțesau tribunele.

— Felicitări, domnule McGrath. Frumoasă cursă.

— Mulțumesc, domnule.

— Mai puțin ultimele douăzeci de secunde, adăugă Harding discret, uitându-se pe pistă spre locul de start.

Cullen schiță alene un zâmbet.

— De fapt, ultimele douăzeci au fost preferatele mele.

Harding râdea în hohote.

Kizzy, numai un zâmbet, călare pe Burbon Belle, părea mai abătută decât de obicei, ceea ce nu era deloc surprinzător în lumina tuturor celor întâmplate.

Doi bărbați păşiră înainte cu o ghirlandă din trandafiri roz și îi trecură florile peste poala lui Kizzy. Pătura de flori atârna de o parte și de alta a lui Burbon Belle, aproape atingând pământul.

Generalul Harding se adresă din nou mulțimii.

— Trandafirii sunt dăruiți de doamna Adelicia Acklen Cheatham, cultivați în serele ei din Belmont Estate, aici în Nashville, rosti Harding aruncându-și ochii peste bucata de hârtie din mâna sa. Conform informațiilor pe care le-am primit,

această specie de trandafiri a fost de fapt altoită pentru și în numele doamnei Cheatham. Se numește trandafirul Adelicia.

Mulțimea aplauda și mai tare.

Cullen scrută mulțimea cu privirea după cineva anume și dădu de Ethan care stătea într-o parte. Fratele lui îi făcea cu mâna arătându-i că vrea să îi vorbească, iar Cullen dădu din cap. Frustrarea din cauza lui Ethan se mai domolise în lumina victoriei. Dar nu îl părăsise.

— Și nu în ultimul rând... zise generalul Harding cu un glas plin de încântare, zâmbind și vârându-și notițele în buzunarul de la piept, câștigul de *treizeci și cinci de mii de dolari,* cel mai mare din istoria curselor Nashville de până acum, care se află în custodia Primei Bănci din Nashville, pe numele câștigătorului.

Strigătele de bucurie umplură atmosfera, iar cineva din spate, de descendență irlandeză, Cullen era sigur, începu să strige „Hip hip!", iar mulțimea îi răspunse: „Ura!"

— Hip hip!

— Ura!

— Hip hip!

— Ura!

O mulțime de petrecăreți, care deja sărbătorea, judecând după izul de bere care venea din gura lor, și care nu mirosea până la urmă chiar atât de rău, se îmbulzea în speranța de a vedea cupa din argint. Dar, spre relaxarea lui Cullen, îmbulzeala de oameni începuse să se răsfire.

O îmbrățișă pe Maggie din nou, aceasta ținând încă trofeul.

— Îți vine să crezi? șopti el.

— Da, zise ea cu un accent irlandez aproape convingător, îmi vine, domnule McGrath.

Zâmbi și le auzi pe Kizzy și Odessia râzând în spatele lor.

— Doamnă McGrath ...

Se întoarseră și dădură de generalul Harding care se apropia împreună cu fiica lui, Mary.

— Domnule general, răspunse Maggie făcând o reverență și acceptând îmbrățișarea prietenei ei.

— Doamnă McGrath, aş vrea să vă prezint felicitările mele personale. Soţul dumitale, aici de faţă, a comunicat membrilor consiliului Societăţii de Cai Pursânge în întâlnirea pe care am avut-o azi-dimineaţă că dumneata eşti de fapt răspunzătoare de antrenarea acestui cal magnific, zise Harding arătând spre Burbon Belle. Felicitări, draga mea.

Cu o privire plină de uimire, Maggie răspunse:

— O... mulţumesc, domnule general. Sunteţi foarte amabil.

Cullen surprinse privirea apreciativă pe care i-o aruncase.

— De fapt, nu este nicio amabilitate, zise Mary luând-o de braţ. Este doar adevărul. Sunt foarte mândră de tine, Maggie!

Generalul se întoarse spre Cullen.

— Domnule McGrath... mai ţineţi minte că v-am spus că încă vă sunt dator pentru Bonnie Scotland?

Cullen dădu din cap.

— Da, domnule, îmi amintesc.

Harding se uită spre cupa de argint, cu un licăr în privire. Apoi înapoi la Cullen.

— O poţi considera complet achitată, fiule.

Cullen râdea, surprinzându-l între timp pe Ethan care venea cu paşi mari spre el părând că are ceva important de discutat cu el. Şi, fiindcă avea o bănuială legat de ceea ce făcuse Ethan în ultima vreme, Cullen prefera să se întâmple în privat.

Cullen ridică din cap indicându-i că voia să se întâlnească în grajd.

Maggie îi puse mâna pe braţ.

— Ai fost la şedinţa consiliului societăţii de dimineaţă?

Cullen dădu din cap, apoi îi înmână trofeul, prefăcându-se că e cât pe-aici să îl scape. Maggie rămase fără grai, îi dădu una peste braţ când îşi dădu seama că îi ardea de glume.

— Îţi povestesc mai târziu, promit, zise el zâmbind şi aruncând o privire serioasă spre grajd. Dar acum trebuie să vorbesc cu Ethan. Ea se uită înspre Ethan şi înţelese.

— Până la urmă văd că a ajuns.

Suspiciunea din glasul ei îl deranja. Deși știa că avea motive să creadă asta despre fratele lui, totuși nu știa chiar totul despre el.

O sărută pe obraz.

— Așteaptă aici. Mă voi întoarce repede.

Se întâlni cu Ethan chiar în grajd, iar fratele lui îl îmbrățișă imediat.

— Bună, frățiorule. Sau mai bine zis frățiorul meu bogat. Sunt mândru de tine, Cullen!

— Ai văzut cursa?

— Da, răspunse Ethan scoțând o hârtie din buzunar. Și tot discursul de după. Tu și generalul Harding păreți prieteni la cataramă.

— Este un om bun, deși e bogat, zise Cullen uitându-se la hârtia din mâna fratelui său.

Ethan o întinse.

— Consideră-l un cadou, frate. Felul meu de a spune că îți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine în Londra. Și pentru toată durerea pe care ți-am pricinuit-o.

Simțindu-i sinceritatea din glas, Cullen desfăcu hârtiile și se uită în sus.

— O listă cu nume?

— Nu doar nume, zise Ethan vorbind mai încet. Numele bărbaților care au fost la Linden Downs în noaptea aceea.

Cullen se uită din nou la listă cu ochii strânși.

— De unde o ai?

— Am făcut totul legal, jur.

— De unde ai lista, Ethan?

— În caz că nu ai observat, mă înțeleg bine cu oamenii. Mai ales cu foștii sclavi. Printre ei sunt unii care știu ce se petrece. Unii încă lucrează pentru bărbații din listă. Ba chiar mai mult... știu cine a otrăvit-o pe Belle. Am găsit rădăcina șarpelui în patul lui de la Belle Meade.

— Grady Matthews, zise Cullen încet, iar fratele său dădu din cap. O mișcare în spatele grajdului îi atrase atenția lui Cullen. Persoana pe care o căuta. Scuză-mă, frate. Îi dădu lista înapoi. Trebuie să mă ocup de niște lucruri.

Cullen trecu razant pe lângă el şi se duse direct la Stephen Drake.

— Ce vrei, McGrath? Doar fiindcă ai câştigat o cursă, crezi că eşti...

Cullen îi trase un pumn tare în stomac, iar Drake se clătină.

— Asta este pentru că mi-ai otrăvit calul. Iar asta, zise Cullen apucându-l de cămaşă şi trăgându-i un alt pumn în coastă, pentru că l-ai spânzurat pe Ennis.

Gâfâind, Drake îl bombardă cu înjurături pe care Cullen nu le mai auzise de când plecase din Anglia.

— Iar ultimul, zise Cullen ridicându-l din nou şi lovindu-l cu sete, este pentru copilă. Cu cartilajul varză, Drake urla, ţinându-se de nas.

— McGrath!

Cullen se întoarse şi îl văzu pe generalul Harding în spatele fratelui său. Harding avea o privire feroce.

— Ce faci, domnule?

— Vă spun ce fac, domnule general. Lăsându-l pe Drake zvârcolindu-se pe pământ, Cullen se întoarse spre ei. Mă asigur că omul acesta nu uită că mi-a otrăvit calul. Şi că mi-a spânzurat meşterul în faţa soţiei lui, înainte să îmi incendieze colibele. Şi mă rog la Dumnezeu să ţină minte ce a primit acum când îi mai trece prin cap altă dată să biciuiască fetiţele. Cullen abia mai îngăima cuvintele. Luă bucata de hârtie din mâna lui Ethan şi o ridică cu mâna plin de vânătăi. Unii nu înţeleg decât pe limba asta, domnule general. Aşa sunt cei din lista aceasta.

Cullen îi înmână lista.

Harding parcurse repede lista cu privirea. După un moment îndelungat, ridică ochii.

— Ei sunt cei care au venit la Linden Downs în seara aceea? întrebă el încet.

— Da, zise Cullen. A luat ceva efort, dar fratele meu, aici de faţă, a scos totul la lumină.

Harding se uită spre Ethan.

— Unii dintre ei au stat la masă în şedinţa de dimineaţă, domnule general, continuă Cullen.

Harding se înfioră. Luă hârtia și o împături bine.

— Ai încredere în mine, domnule McGrath?

Cullen îl privea fix.

— Am întrebat dacă ai încredere în mine... domnule McGrath.

— Da, șopti Cullen într-un final, am.

— Atunci, lăsă-mă pe mine să mă ocup de toate, în felul meu.

— Dar, domnule, eu...

— Dacă faci dreptate în felul în care tocmai s-a întâmplat aici, nu faci decât să îngreunezi viața celor de neam cu dumneata, McGrath. Și lucrătorilor dumitale. Să nu înțelegi că nu a meritat ce ai împărțit acum, aici, zise Harding uitându-se dincolo de Cullen la Drake. Dar noi avem alte metode de a rezolva astfel de probleme. Lăsă-mă pe mine să mă ocup. *Te rog.*

Cullen își scutură durerea ascuțită din pumn și, conștient de atenția sporită a lui Ethan și de îndelunga răbdare a lui Harding, dădu din cap.

Harding îi întinse mâna, iar Cullen o strânse, înfiorându-se la calmul din mâna acestuia.

— Mulțumesc, domnule McGrath. Aș vrea să spun că... îl cunosc pe Gilbert Linden de când mă știu. Un om de ispravă, cred că a ales înțelept. Sper că vom fi vecini multă vreme.

— Și eu sper, domnule, suspină Cullen, și eu sper.

Harding dădu să plece.

— Încă un lucru, domnule general.

Omul se întoarse.

— Știind ce gândesc oamenii din urbea aceasta despre irlandezi... mă întrebam... De ce sunteți altfel? De ce sunteți atât de amabil cu mine? Nu mă înțelegeți greșit... apreciez. Dar... sunt curios.

Cu privirea într-o parte, Harding își rezervă o clipă înainte să răspundă. Apoi răspunse, iar blândețea i se putea citi pe întreg chipul.

— Pe răposata mea soție o chema McGavock, domnule McGrath. Prin vinele ei a curs sânge scoțian și irlandez, iar bunicul ei a avut un accent la fel de pronunțat ca ceața din acele ținuturi.

Epilog

13 mai 1870

Pe jumătate încă adormită, Maggie se întoarse pe spate în pat, ciripitul nesfârşit al mierlei de la fereastră era parcă prea voios pentru o oră atât de matinală. Primele raze ale răsăritului aruncau odaia într-o ceaţă argintie, dar noaptea se codea să cedeze controlul. Se cuibări şi mai bine sub aşternuturi strângând perna în braţe, alunecând undeva între starea de veghe şi de somn.

Mieunatul unui pisoiaş, atât de blând, atât de dulce, îi înmuie inima. Se întinse spre Cullen să...

Locul lui era gol. Dar căldura care zăbovise îi spunea că nu plecase demult. Căscă şi se întinse, ceaţa somnului începând încetişor să se limpezească. Apoi, zâmbi, realizând că visase.

Îşi mângâie pântecul plat, apoi se ridică şi îl văzu pe Cullen deasupra leagănului. Acelaşi leagăn pe care bunicii şi părinţii ei îl folosiseră de-a lungul anilor.

— Ce faci? îi şopti ea.

— Îl privesc cum doarme, zise el încet.

Se lăsă la loc pe spate, sânii plini spunându-i că nu va mai dura mult până când fiul lor se va trezi din nou. Ca şi când gândul l-ar fi invocat, micuţul Gilbert scoase un scâncet. Semăna mai mult cu un pisoi...

Oftă zâmbind.

— Tu l-ai trezit intenţionat.

— Aş, nu l-am trezit.

Dar râsul lui înfundat aducea a altceva. Legănându-şi fiul pe pieptul gol, se întoarse în pat şi se aplecă să o sărute înainte să îl aşeze între ei.

Cullen îi mângâia mânuţa perfectă, iar bebeluşul îi prinse imediat mâna.

— E puternic micuţul, zise Maggie zâmbind şi sărutându-i creştetul, adulmecându-i mirosul proaspăt din cer.

Bucket se ridică de lângă vatră, se scutură de somn şi se duse tropăind spre partea lui Cullen de pat.

— 'Neaţa, băiete, zise Cullen ciufulindu-i părul pe cap, iar câinele îşi ridică ochii alert şi cercetători înainte să se lase din nou pe spate.

Maggie râdea domol.

— Cât interes!

Ghemuită în patul cald lângă soţul şi fiul ei, gândindu-se la ei doi, îşi număra din nou binecuvântările. Prea multe ca să le poată spune. Prea multe ca să nu încerce să le numească.

Fusese una dintre cele mai reci ierni pe care şi le amintea cineva, dar dimineţile cu câmpuri peste care se aşternuse o zăpadă strălucitoare ca o pulbere de diamante în lumina răsăritului stârniseră în ea o apreciere pentru anotimpuri şi pentru Linden Downs pe care nu o mai avusese înainte.

Cum puteai oare să trăieşti undeva o viaţă întreagă şi să nu vezi câtă binecuvântare era acest lucru? Dar înţelegerea aceasta îi insuflase o senzaţie de anticipare a ceea ce avea să le arate Dumnezeu în lunile şi anii care urmau şi a felului în care El aranja toate lucrurile. „O, Doamne, deschide-mi ochii la tot ceea ce mi-ai dat şi la tot ceea ce eşti. Numai Tu eşti adăpostul meu şi turnul meu de scăpare ..."

Cullen citise un pasaj din Biblia tatălui ei acum câteva duminici, iar adevărul acesta fusese ideea principală a fragmentului şi îi rămăsese în suflet de atunci. Începuseră să meargă împreună la biserica nou înfiinţată de irlandezi şi foşti sclavi, undeva la marginea oraşului. Fiecare slujbă era o aventură.

Cu mult înainte ca frigul iernii să își intre în drepturi, construiseră noi colibe în locul celor ce arseseră, iar Cullen avusese grijă ca toate colibele, atât noi, cât și vechi, să poată, cum spunea el, „să țină frigul afară și căldura înăuntru." Astfel, fiecare colibă avea o sobă pe lemne și multe pături pe paturi.

Sub indicațiile lui Cullen, bărbații lărgiseră grajdul și începuseră construcția unui nou hambar. În ciuda câștigurilor, Cullen cheltuia înțelept și cumpătat. Papa ar fi fost mândru de el. Avea atâtea pentru care era mulțumitoare, atâtea pe care le aștepta cu nerăbdare. Și totuși...

Bucuria ei era amestecată cu tristețe, fiindu-i groază de ceea ce urma săptămâna viitoare.

Gilbert se zvârcoli scoțând un strigăt de foame, iar Maggie își descheie cămașa de noapte și își trase fiul aproape. Sunetul dulce pe care îl făcea gurița lui în acțiune în timp ce trăgea lăptic îi încălzeau inima cum nu știuse că se poate.

— Sunteți atât de frumoși, îi șopti Cullen, trecându-și degetul peste obrazul fiului lor. Privirile li se întâlniră.

— Cum te mai simți, iubire? o întrebă el blând.

După nașterea îndelungată și greoaie a lui Gilbert, oboseala îi fusese tovarăș fidel. Dar în ultimele șase săptămâni, Maggie începuse încetișor să își recapete forța.

Cullen nu plecase de lângă ea cât timp durase travaliul. Cea mai dulce imagine pe care o purta cu ea din orele acelea interminabile, pe lângă momentul în care își văzuse fiul pentru prima dată, era cea în care Cullen îngenunchease lângă pat, cu capul plecat și mâinile împreunate.

Și orice întrebare supărătoare despre ceea ce îl ținea la Linden Downs, promisiunea pe care i-o făcuse tatălui ei sau dragostea pentru ea, fusese redusă la tăcere pe veci.

— Mă simt mult mai bine, șopti ea, mângâindu-i pieptul cu mâna.

Îi lipsise intimitatea cu el în ultimele luni. Citi o altă întrebare fără răspuns în ochii lui și simți un nod în gât.

— Dar mi-e groază să le spun la revedere lui Ennis și Odessiei, lui Kizzy și fraților ei.

Cullen îi luă mâna și i-o sărută.

— Și mie mi-e din ce în ce mai greu.

Era o mângâiere pentru ea să știe că și el simțea la fel în legătură cu Ennis și plecarea lui și a familiei lui la sfârșitul săptămânii.

Pe lângă suma obișnuită pe care Kizzy o câștigase ca jocheu în cursă, Cullen inclusese și un bonus generos pentru Ennis și Odessia care le asigura posibilitatea de a pleca spre Vest, cum își dorea Ennis. Datorită Unchiului Bob, cei doi aveau deja o legătură în Colorado, un domn Cooper și soția lui, care aveau o fermă pe lângă Denver.

Cullen aranjase să le dea o căruță și niște cai. Pe lângă mulți biscuiți cu lămâie care aveau să îi însoțească în Colorado, o mai aștepta pe Kizzy o surpriză în dimineața plecării... Brav, un mânz gălbior, al cărui nume i se potrivea ca o mănușă copilei.

Ce repede îți puteau deveni prieteni cei care altădată îți fuseseră străini. Mai ales când chiar *erau* din familie. Maggie se gândea la Ethan ...

Era o minune cât de mult putea un bebe să înmoaie inima și celui mai dur bărbat. Iar unchiul Ethan era un pudel când era vorba de stăpânul Gilbert Cullen McGrath.

— Este un dur mititelu' ăsta, zisese Ethan pe la începutul săptămânii. Are falcă McGrath cu siguranță. Ia uite la pumn! Nimeni nu se va pune cu el.

În ultimele luni, ea și fratele lui Cullen ajunseseră la un armistițiu, apoi la pace. Apoi, pacea aceea se prefăcuse într-o afecțiune caldă pe care nu se așteptase să o simtă pentru el.

Ce făcuse pentru ea toamna trecută ajutase cu siguranță. Toate nopțile în care fusese plecat și venise târziu, stătuse de strajă pentru Burbon Belle, Kizzy, lucrători, înainte de cursă și apoi mult timp după aceea.

Și lista de bărbați care fuseseră trași la răspundere pentru ceea ce făcuseră se datora tot lui Ethan, îi spusese Cullen. Dar ea știa că meritul era al celor doi bărbați în egală măsură. Cullen nu

renunțase niciodată la fratele lui, iar ceea ce Ethan făcuse pentru ea era o răsplată pentru o astfel de iubire.

Pierduse patru frați în război, dar Dumnezeu, în mila Lui și cu umoru-I caracteristic, văzuse potrivit să îi dea altul. Unul pe care nu îl așteptase, dar pe care avea să îl prețuiască.

Bebelușul termină de supt, iar ea se așeză în pat, îl ținu la piept și îl bătu ușor pe spate până reuși să îi scoată un râgâit. Apoi, dădu iar la o parte așternuturile.

— Îl iau eu.

Cullen îl duse pe Gilbert înapoi în pătuț, zâmbind cu ochii la el și legănându-l cu blândețe. Apoi se întinse după cămașă.

— Este încă devreme. Culcă-te la loc. Te trezesc eu mai târziu după ce pregătește Onnie micul dejun.

— Dar... dacă nu mi-e somn?

Cullen se opri, cu un braț deja îmbrăcat în cămașă, celălalt nu, și se uită la ea. Ea zâmbi strengărește.

O măsură încetișor din cap până în picioare înainte să se uite din nou în ochii ei. Privirea lui pătrunzătoare aprinse o flacără în ea. Lăsă cămașa să alunece pe podea și se întinse înapoi lângă ea. Cămașa ei, încă deschisă, îi atrase privirea și, chiar de nici măcar nu pusese mâna pe ea, îi simți dorința.

O sărută apăsat și înfometat. Ea îl cuprinse cu brațele, dezamăgită să îl simtă retrăgându-se o clipă mai târziu.

— Răbdare, iubire, îi șopti el, apoi îi deschise nasturii până jos, sărutând-o în tot acest timp. O acoperi cu trupul lui.

Mai târziu, în timp ce soarele se înălța pe cer și lumina se strecura încetinel în odaie, Maggie zăbovea pe brațul lui îndoit, recăpătându-și pulsul normal al inimii. Înțelese, ba nu, *știu*, că oricine venea și ieșea din viața ei, acest bărbat și acest copil pe care li-l dăduse Dumnezeu... *erau* căminul ei.

Și așa aveau să rămână.

Notă din partea autoarei

Dragi cititori,

Vă mulțumesc că m-ați însoțit într-o altă călătorie.

Inspirația pentru romanul *În grațiile ei* a pornit de la o întrebare: cum ne influențează prejudecățile viața și alegerile? În secolul al XIX-lea, mulți americani au nutrit animozități față de străini. Deși am vrut să vă ofer o perspectivă istorică acurată asupra subiectului prejudecății (mai ales cea împotriva irlandezilor din Nashville), nu am vrut să rămână *numai* atât. Fiindcă cerurile știu că natura sa insidioasă e încă vie.

Mă rog ca, pe măsură ce citiți povestea, să porniți în aceeași călătorie pe care am făcut-o și eu, de căutare în propria inimă, chiar în timp ce gustați realitatea cruntă a prejudecăților din viața lui Cullen și a lui Maggie. Mai avem cale lungă de străbătut în ce privește vindecarea rănilor cauzate de prejudecăți în această țară și în lume, iar ea va veni doar prin prezența puternică a lui Isus Cristos și doar având o relație cu El.

El poate schimba inimi. El poate muta munți.

Povestea a apărut și din nenumăratele relatări istorice pe care le-am citit despre căsătoriile din interes în anii 1800 și despre felul în care zbaterile acestor familii – și binecuvântările neașteptate pe care le-au primit – au definit devotamentul celor doi soți, învățându-i dragostea *adevărată*.

Fiindcă istoria mă fascinează, am împletit în acest roman multe povestiri adevărate despre Nashville și Plantația Belle Meade. Care sunt aceste detalii istorice, mă întrebați? Caii pursânge din povestire, Bonnie Scotland, Vandal și Burbon Belle

sunt nume adevărate de cai care au trăit la Belle Meade, şi mulţi câştigători ai derby-ului Kentucky din prezent (inclusiv faimosul Secretariat) descind din Bonnie Scotland şi Belle Meade din anii 1870.

Următoarele personaje sunt inspirate de persoane reale, care au trăit pe vremea aceea: familia Harding, Unchiul Bob Green, Rachel Norris şi Adelicia Acklen. În toate romanele mele, includ întotdeauna personaje secundare din romane anterioare. V-aţi prins care sunt în acest roman? Dacă nu, atunci puteţi verifica în *A Beauty So Rare* [De-o rară frumuseţe] şi *Within My Heart* [În străfundul inimii mele].

Vă invit să vizitaţi www.BelleMeadePlantation.com pentru informaţii suplimentare despre această proprietate, oamenii care au trăit acolo şi caii pursânge ai căror descendenţi încă domină industria de cai pursânge din zilele noastre.

Puteţi, de asemenea, să faceţi turul proprietăţii şi al conacului Plantaţiei Belle Meade împreună cu mine vizitând website-ul meu (pagina romanelor inspirate din Plantaţia Belle Meade sub secţiunea *Books*) şi să vizionaţi filmuleţele de două minute pe care le-am înregistrat la Belle Meade.

Când am scris acest roman, un personaj secundar din *În graţiile ei*, Savana Darby, mi-a cucerit total inima cu curajul şi puterea ei de a purta bătălii imposibile. Atât de mult, încât mi-am dorit să scriu şi povestea ei. Şi am reuşit în *To Mend a Dream* [Să dregi un vis].

Până atunci...

Prin Isus, adăpostul şi turnul nostru de scăpare,

Psalmul 61:3; Galateni 3:28

Întrebări pentru discuții

1. Cum ați descrie personalitatea lui Cullen? Dar pe a lui Maggie? Care sunt punctele lor tari și slabe? Care sunt cele mai mari diferențe între cei doi?
2. Vă puteți pune în locul lui Cullen? Ați simțit prejudecățile și împotrivirile prin care a trecut? Ați simțit „căderea din har" a lui Maggie, din punct de vedere social? Cu ce personaj v-ați identificat mai mult și de ce?
3. Ce părere aveți despre „oferta" pe care Gilbert Linden i-a făcut-o lui Cullen? Cum v-ați împăca cu o căsătorie aranjată? Ați avea încredere în alegerea părinților făcută în locul vostru?
4. La început, Maggie a fost foarte împotrivitoare ideii căsătoriei cu Cullen. Nu ne miră. Discutați despre motivele pentru care până la urmă este de acord. Puneți-vă în locul ei. Ce ați fi făcut?
5. În capitolul 10, Maggie se gândește la prezența lui Dumnezeu în viața ei, sau absența Lui, după cum lasă de înțeles. Ați simțit vreodată, la fel ca Maggie, că Dumnezeu vă pedepsește pentru alegerile făcute?
6. În capitolul 11, Cullen reflectează la momentele de cotitură din viața lui. Cum le descrie el? Ați experimentat ceva asemănător?
7. În capitolul 16, Maggie se gândește la amintirile și experiențele din copilărie care și-au pus amprenta asupra personalității ei din prezent. Care sunt acestea? Ce experiențe din copilărie și-au pus amprenta asupra voastră (și bune, și rele)?
8. În capitolul 17, Cullen vorbește despre greutățile din viața lui. Care sunt câteva dintre acestea și cum l-au afectat? De ce credeți că permite Dumnezeu greutăți în viața noastră?

9. Acest roman cercetează amănunțit problemele prejudecăților din secolul al XIX-lea. Credeți că ele mai există și azi? Care sunt acestea? Cullen îi spune lui Maggie că oamenii nu sunt de obicei ceea ce par a fi (din exterior). Sunteți sau nu de acord?
10. Domnul Linden îi spune lui Maggie că, de-a lungul anilor, a trebuit „să îi dea drumul" într-un anume sens. Discutați despre discuția care are loc la începutul capitolului 19.
11. În capitolul 33, Cullen se gândește la răzbunare și la costul pe care omul trebuie să îl plătească pentru ea. Sunteți de acord cu ceea ce face cu Stephen Drake? Credeți că ar fi trebuit să facă mai mult? Sau mai puțin? Voi ce ați face dacă ați fi în fața provocării de a-i proteja pe cei iubiți?
12. În capitolul 38, Maggie se minunează cum au ajuns împreună ea și Cullen. Ce părere aveți despre felul în care orchestrează Dumnezeu viețile oamenilor? Credeți în coincidențe? Este vreun eveniment din viața voastră în care credeți că a intervenit Dumnezeu?
13. În capitolul 41, Ethan și Cullen discută, pe prispa din fața casei, despre alegerile pe care le facem în viață. Citiți Romani 7:14–25 și discutați despre asemănările dintre „scuzele" pe care le folosește Ethan pentru păcat și ceea ce spune Pavel. Aveți și voi aceleași zbateri? În ce fel?
14. Kizzy este un personaj de care Tamera s-a îndrăgostit imediat în timp ce depăna povestea. Ce părere aveți despre Kizzy? Știați că în cursele de cai din secolul al XIX-lea jocheii erau băieți de culoare? I-ați da voie fiicei voastre mici să participe la o cursă de cai, așa cum a participat Kizzy?
15. Aveți vreun moment preferat din roman? Ce v-a plăcut cel mai mult la acel moment?

Ați vrea să îi trimiteți Tamerei o fotografie de la clubul vostru de carte? S-ar bucura să vă posteze pe pagina ei de Facebook. Puteți trimite fotografia la TameraAlexander@gmail.com împreună cu numele voastre, numele grupului și al orașului de unde sunteți. Nu uitați să țineți cărțile în mână!

Mulțumiri

Multe persoane au susținut și au influențat scrierile mele de-a lungul anilor. Familia mea (Joe, Kelsey și Kurt) a fost întotdeauna în topul listei. Îi urmează îndeaproape părinții mei. Mama a plecat la ceruri în 2009, dar sunt zile în care sunt sigură că încă îi aud aplauzele, din „acel nor mare de martori" despre care vorbește autorul cărții Evrei. Tata este în continuare o mare încurajare pentru mine. La fel și dulcea lui soție, Esta.

Agentul meu, Natasha Kern, se ocupă de partea administrativă a carierei mele de scriitoare, cu multă dedicare și integritate. Nu aș vrea să merg pe acest drum fără ea.

Sunt recunoscătoare echipei mele de la editura HarperCollins Christian Publishing (Zondervan/Thomas Nelson) pentru că mi-au fost parteneri în aceste inițiative scriitoricești. Pentru a scrie o carte, este într-adevăr nevoie de o echipă. Eu am avut binecuvântarea de a lucra cu cei mai minunați oameni din această industrie, care mi-au pus la dispoziție cu mult drag, nu numai experiența și talentul lor, ci și viața lor. Mulțumiri speciale lui Daisy, Ami, L.B., Katie, Jodi și Becky. Aprecieri întregii mele echipe de la HCCP.

Mulțumesc, de asemenea, numeroșilor prieteni care mi-au luminat calea și m-au purtat în rugăciune în timpul scrierii acestei cărți. Mulțumesc lui Lea Sullivan (și tatălui ei, Robbie) pentru că mi-a povestit despre cum a găsit un cățeluș într-o găleată de 20 litri și cum i-a pus numele atât de inspirat.

Mulțumesc lui Carl și lui Heather Cartee pentru numele atât de creative pe care le-au dat fiilor lor și pentru că m-au lăsat să

le împrumut (Oak, Ezra, Ike şi Abe) pentru fraţii mai mari ai lui Maggie.

Mulţumesc autoarei Deborah Raney, prietena mea şi criticul meu din ultimii doisprezece ani. În continuare este prima persoană care-mi citeşte cărţile şi îmi sugerează multe idei extraordinare. Doamnelor de la Coeur d'Alene, care sunt cu adevărat surorile pe care mi le-am dorit, dar pe care nu le-am avut niciodată. Sunt foarte mulţumitoare pentru concediile din luna iulie, care sunt punctul culminant al anului, un adevărat colţ de rai.

Le mulţumesc celor de la Plantaţia Belle Meade (Alton Kelley, Jenny Lamb, John Lamb, Joanne Hostettler-Floyd şi mulţi alţii) care mă primesc întotdeauna cu multă căldură. Sunt foarte recunoscătoare că îmi oferă acces nu numai în conac şi în împrejurimi, ci şi la scrisorile familiei Harding şi la relatările lor personale şi ale foştilor sclavi, care au trăit şi au muncit pe această plantaţie, atât înainte, cât şi după Războiul Civil.

Îţi mulţumesc şi ţie, cititorule. Petrec mult timp în secolul al XIX-lea cu personaje care sunt la fel de reale pentru mine (uneori chiar mai mult) ca oamenii pe care îi cunosc. Deci, este o adevărată magie când, după ce aceste personaje au trăit atât de mult în inima mea, o carte vede lumina tiparului şi primesc veşti de la tine spunându-mi că şi ţie ţi-au plăcut la fel de mult. Tu completezi bucuria mea de a scrie.

Rugăciunea mea este ca, pe măsură ce citeşti, să faci un pas mai aproape de Cristos. Fiindcă, într-adevăr, totul se cuprinde în El.

Biscuiții cu lămâie ai mătușii Issy

Ingrediente

4 căni și un sfert de făină normală necernută
1 linguriță de bicarbonat de sodiu
1 linguriță de bitartrat de potasiu
1 linguriță de sare
1 cană de unt moale
1 cană de zahăr pudră
1 cană de zahăr granulat
2 ouă
1 cană de ulei
1 linguriță de esență de vanilie
1 linguriță de coajă rasă de lămâie

Ingrediente pentru glazură

3 căni și jumătate de zahăr pudră
7 linguri de suc proaspăt stors de lămâie

Instrucțiuni

Într-un bol de mixer amestecați făina, bicarbonatul, potasiul și sarea. Lăsați să stea. Într-un bol mare de mixer, bateți untul moale cu cele două lingurițe de zahăr, la viteză medie, până când sunt bine amestecate. Încorporați ouăle pe rând, până când coca este moale și pufoasă. Adăugați uleiul, esența și coaja rasă de lămâie. Bateți până la omogenizare. Adăugați câte puțin ingredientele uscate și bateți până la omogenizare. Înveliți coca și puneți la rece pentru câteva ore.

Preîncălziți cuptorul la 160 de grade. Ungeți tava sau tapetați cu hârtie de copt. Împărțiți coca în trei. Lucrați cu câte o parte și puneți-le pe cele rămase la rece. Luați aluat într-o lingură, modelați-l într-un gogoloi și așezați-l pe foaia de copt. Turtiți-l până când capătă forma unui cerc de 5 cm, cu fundul unui pahar înmuiat în zahăr tos.

Coaceți 8-10 minute sau până când se rumenește puțin pe margini (aveți grijă să nu îi coaceți prea mult). Lăsați-i pe hârtia de copt 2-3 minute înainte să îi puneți într-un bol. Ies cam 84 de biscuiți de lămâie.

Instrucțiuni pentru glazură

Amestecați zahărul cu sucul de lămâie până ajunge o pastă tare. Puneți bolul peste o cratiță cu apă fierbinte până când glazura se încălzește și poate fi întinsă. Țineți cratița pe foc mic în timp ce puneți glazura pe biscuiți, altfel pasta se întărește.

Mulțumiri speciale lui Katie Rawls și mătușii ei, Issy, pentru că ne-au oferit această rețetă tradițională nemaipomenită.

Despre autoare

Tamera Alexander, romancieră bine vândută și prezentă în topurile *Usa Today, își țese în povestirile ei* personaje bine și amplu conturate și intrigi bogate și acaparatoare, ceea ce i-a câștigat cititori devotați în toată lumea și i-a adus multe premii literare. După ce a locuit în Colorado 17 ani, Tamera s-a întors la rădăcinile sale sudiste.

Ea și soțul ei locuiesc în Nashville, unde se bucură de viață împreună cu cei doi copii ai lor, adulți acum, care locuiesc în apropiere, și alături de Jack, terierul lor scump și precoce. Și toate acestea la o aruncătură de băț de minunatele conace sudiste despre care scrie.

Tamera te invită să o vizitezi:

pe website-ul ei: *www.tameraalexander.com*

pe blogul ei: *www.tameraalexander.blogspot.com*

pe Twitter: *@tameraalexander*

pe Facebook: *tamera.alexander*

pe Pinterest: *Tamera Alexander*

Sau, dacă preferi poșta tradițională, te rugăm să îi scrii la următoarea adresă:

Tamera Alexander

P.O. Box 871

Brentwood, TN 37024

Întrebările pentru discuții din *În grațiile ei* și din toate cărțile Tamerei sunt disponibile pe www.tameraalexander.com, împreună cu rețete culinare care nu trebuie să lipsească de la întâlnirile clubului vostru de carte.

Alte cărți publicate la editura Casa Cărții

Căminul mult visat, de Lynn Austin
Când o lume întreagă ne desparte, de Lynn Austin
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone
și Erwin W. Lutzer
Fiicele Evei, de Lynn Austin
Flacăra Rezistenței, de Tracy Groot
Ironia sorții, de Jerry B. Jenkins
Locul femeii, de Lynn Austin
În vâltoarea apelor, de Lynn Austin
Misterul fotografiei, de Beverly Lewis
Niciun loc unde să plângi, de Doris VanStone și Erwin W. Lutzer
O comoară nebănuită, de Tamera Alexander
O perlă în nisip, de Tessa Afshar
Pârâul Fermecat, de Lynn Austin
Perechea potrivită, de Lynn Austin
Sub ocrotirea aripilor Lui, de Lynn Austin
Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin
Tot ce ea își dorește, de Lynn Austin
Un nou început, de Lynn Austin
Colecția *Raftul clasic*:
Ben-Hur, de Lewis Wallace
Cămașa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas
Cetatea blestemată, de John R. Carling
Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe
Mândrie și prejudecată, Jane Austen
Quo vadis, de Henryk Sienkiewicz
Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke și T. Davis Bunn (5 volume)
Seria *Cronicile de la Fountain Creek*, de Tamera Alexander (3 volume)
Seria *Cronicile întoarcerii din exil*, de Lynn Austin (3 volume)
Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Seria *Faptele credinței*, de Davis Bunn și Janette Oke (3 volume)
Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)
Seria *Învăluiți de iubire*, de Janette Oke (8 volume)
Seria *Moștenirea din Lancaster County*, de Beverly Lewis (3 volume)
Seria *Moștenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Plantația Belle Meade*, de Tamera Alexander (vol. 1 și 2)
Seria *Secretul trandafirului*, de Michael Philips (4 volume)
Seria *Soțiile patriarhilor*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Soțiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Surorile din comitatul Shenandoah*, de Michael Philips (4 volume)
Seria *Trilogia Genezei*, de Kacy Barnett-Gramckow (3 volume)
Seria *Verișoarele Carolina*, de Michael Philips (4 volume)
Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke (6 volume)

În curs de apariție

Seria *Plantația Belle Meade*, de Tamera Alexander (volumul 3)

Maggie e un jocheu înnăscut, într-o lume în care femeilor le este interzis să participe la cursele de cai.

Cullen McGrath, un irlandez pribeag aflat departe de casă, a fost nevoit să lase în urmă avantajele unei vieți prospere în Anglia din pricina unui scandal legat de un cal pursânge, care aproape i-a distrus viața. Ajuns în Nashville, unde vrea să o ia de la capăt, speră să poată cumpăra pământ și să devină fermier, dar e hotărât să nu se mai apropie nicicând de cursele de cai. Însă noul început la care râvnește se dovedește un vis greu de împlinit, mai ales atunci când tatăl lui Maggie Linden îi face o ofertă pe care știe că nu ar trebui să o accepte și totuși îi este imposibil să o refuze.

Maggie este convinsă că iapa ei, Bourbon Belle, poate să câștige cursa inaugurală Peyton, cea mai importantă întrecere de cai ce s-a ținut vreodată în America și cu cel mai mare premiu. Dar Maggie are nevoie să i se ofere șansa să demonstreze acest lucru.

Ca s-o ajute – dar și pentru a evita să le fie scos conacul, Linden Downs, la licitație – tatăl lui Maggie, bătrân, dar foarte prevăzător, pune la cale un târg mai aparte. Propunerea lui conține un detaliu oarecum problematic – Maggie trebuie să ia de soț un om pe care abia dacă-l văzuse la față. Un bărbat pe care ea nu l-ar fi ales niciodată.

Tamera Alexander este o romancieră de succes, printre romanele ei se numără *Flacăra reaprinsă, Păcate răscumpărate, Dragoste regăsită* și Seria *Plantația Belle Meade*. Lucrările ei au fost premiate sau nominalizate la numeroase distincții literare, precum Premiul Christy, Premiul RITA și Premiul Carol. Tamera și soțul ei locuiesc în Tennessee.

Editura Casa Cărții
ISBN: 978-606-732-087-9
CASA CĂRȚII
9 786067 320879
www.ecasacartii.ro